

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

CAN DİKMENLİ

Rüyalarından Öte
Kâbuslar Kadar

BOOKSFER.com

CAN DİKMENLİ

Rüyalarından Öte
Kâbuslar Kadar

 BOOKSFER.com

Rüyalardan Öte Kâbuslar Kadar

Can Dikmenli

© 2023, Bu kitabın tüm yayın hakları
Kitapyolu Basım Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Can Dikmenli

Türü Roman

Yayın Yönetmeni Gizem Ulaş
Editör Şeyda Nur Arslan
Sayfa Tasarımı Vildan Yılmaz
Kapak Tasarımı Meral Karduz

 BOOKSFER 1. Baskı, Mayıs 2023, İstanbul

Yayınevi Sertifika No 46270
ISBN 978-625-6402-39-3

BASKI VE CİLT

MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 674 85 28
Matbaa Sertifika No: 47939

DOKUZ YAYINCILIK

Kitapyolu Basım Yayın Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. Yılanlı Ayazma Sk.
No: 8/2 Örme İş Merkezi, Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

CAN DİKMENLİ

*Rüyalarından Öte
Kâbuslar Kadar*

 BOOKSFER.com

GAZAP

 BOOKSFER *Annem ve Babam için...*

Giriş

GAZAP

♪ KAHRAMAN DENİZ – SON DURAĞIN ♪

 BOOKSFER.com

Yağmur sicim gibi yağıyordu. Sanki gökyüzü yeryüzünden hoyratça intikam almak istiyordu. Öfkesini, yağdırdığı yağmurların sertliğiyle yolluyor ve zemini ıslatarak dövüyordu.

Rüzgâr, âdeta yağmurun destekçisiydi. O her yeri ıslatsın diye esiyor ve ona yardım ediyordu. Soğuğun her yere hâkim olması şartmış gibi bir hava vardı. Sonbaharın şiddetli bir akşamüstüydü.

İnsanlar oradan oraya kaçışıp duruyordu. Kimi yağmurdan kaçmak için montlarının yakasını enselerini ve kulaklarını kapatacak şekilde tutup gözlerini kısıarak koştururken, kimi akıllılık ederek yanlarına aldıkları şemsiyeyi rüzgâra direnerek tepelerinde tutup ıslaklıktan korunmaya çalışıyordu.

Kimi gün boyu yorulmuş, belki de tonla stres ve yükün altından güç bela kalkmış işten evlerine dönerken, kimi arkadaşlarıyla buluşmak için havaya bile aldırış etmeden sıcak evini bırakıp dışarı çıkmıştı.

Bazılarının dili suskundu ama zihinlerinde avaz avaz çağılayan düşünceleri mevcuttu. Kimi patronuna kızıyor, kimi sevgiliyle tartışmasında söylemesi gerekenleri yuttuğu için kendine kızıyor, kimileri ise hayattaki yerlerini sorguluyordu.

Ana caddeden uzak bir köşede iki genç, yağmur hiç yağmıyormuş gibi karşı karşıya durmuş hararetli bir tartışma geçiriyordu. İnsan yoğunluğu burada neredeyse hiçti. İzbe bir ara sokak-taydılar ve ikisinin de yüzündeki öfke korkutucuydu.

“Bırak artık beni!” dedi genç kadın var gücüyle bağırarak. Âdeta tıslamıştı. Kıyafetleri sıırıslıklamdı ve üşüyordu. Belki biraz ısınırım düşüncesiyle kollarını birbirine bağlamış karşı-sındaki adama bakıyordu.

“Bırakmam!” dedi adam. Ses tonundaki hastalıklı tını tüyler ürperticiydi. Boğazı parçalanırcasına kükremişti.

Genç kadın gözlerini kapatıp dilini damağına bastırarak gülümsedi ve gözlerini açtı.

“Seni istemiyorum artık, nesini anlamıyorsun?” dedi. Soğuktan çenesi titriyordu. Burada olmak istemiyordu ama peşindeki adam onu bir türlü rahat bırakmıyordu.

“İsteyeceksin,” dedi adam. Sinirden gözü dönmüştü. O kadar öfkeliydi ki gözleri sinirle parlıyordu. “İstemek zorundasın!”

Sanki aylarca istediğı oyuncağı kavuşmuş ve beşinci dakikasında elinden alınmıştı. Bir çocuk gibi istediğı şeyin olması için diretiyordu ama bu mücadele yaşı büyük biri için oldukça kaotik bir durumdu.

“Artık her yerde karşıma çıkmaktan vazgeç, tamam mı?” dedi kadın. Sesini duyurmaya çalışıyormuş gibi bağırıyordu. O da en az karşı-sında duran adam kadar öfkeliydi. “Büyü biraz!”

“Laflarına dikkat et!”

“Etmezsem ne olur Kaya?” Genç kadın bağlı olan kollarını çözmüş ve iki yanına sarkıtmıştı. “Söylesene ne olur?”

“Sınırlarını bil,” dedi adam. Sesinde hiçbir duygu kırıntısı kalmamıştı. O kadar sakin çıkmıştı ki, sözcükleri izbe ara sokağın tüm duvarlarında yankılanmıştı sanki.

“Bilmezsem ne olur söylesene!” Yağmur damlaları kızın yüzünden akıp giderken kafasını kaldırarak adamın gözlerine baktı.

Cüretkâr bir adım attıktan sonra artık adamın buz gibi nefesi, yüzünü yalayıp geçiyordu. Bir zamanlar âşık olduğu adamın yüzünü inceledi.

“Beni zorlama,” dedi adam. Yağmur yağmasaydı yüzünden süzülen damlaların gözyaşı olduğunu sanacaktı kadın.

Bunu görünce tekrar gülümsedi. O kadar üstten bakıyordu ki, gözleriyle iri adamı alaşağı edecekmiş gibi güçlü görünüyordu.

İşaret parmağını adamın göğsüne defalarca bastırarak son sözlerini sarf etmek için hazırlandı.

“Sen bittin Kaya. Anladın mı beni? O zehirli zihnini umarım söylediklerimi algılayabilecek düzeydedir. Büyü biraz. Birlikteydik ve ayrıldık. Bittik. Anladın mı? Hecelememi mi istiyorsun?” dedi.

“Anılarımızı hiçe sayamazsın,” dedi adam.

“Herkes bir şeyler yaşıyor Kaya,” dedi genç kadın. İsminin her bir harfinin üzerine basıyordu âdeta. “İnsanlar anlaşılmadıklarında yollarını ayırırlar ve ilişkileri biter. Bizim de ilişkimiz bitmek zorunda, anladın mı? Benim için bu ilişki bitti ve senin için de zamanla bitecek. Bu zamanı benim peşimde dolanarak harcamaktansa atlatmak için çabala!”

Genç adam öfkeyle genç kadının üzerine yürüdü. Artık bedenleri temas hâlindeydi. Yüzleri birbirine o kadar yakındı ki, kendine bile zor yeten ışığı yanıp sönen sokak lambası ve bulutların gizlemeye çalıştığı ay ışığı yüzlerine yansıyor.

Adam sert bir şekilde genç kadının kollarını tuttu. Sımsıkı sıkışığında genç kadın korkuyla titrese de bunu belli etmedi. Çenesini dikleştirerek, öfkesinin alevlendirdiği gözleriyle yüzüne baktı. Çizmiş olduğu sert profil bozulmasın diye dişlerini sıkıyordu.

“Böyle devam edemezsin,” dedi adam. “Böyle devam edemem.” Sesindeki hastalıklı tını genç kadının yüzüne okkalı bir tokat gibi çarpmıştı.

Kollarını sıkan adamdan kurtulmak için omuzlarını sarstığında, "Bırak beni!" diye tısladı.

"Son durağın ben olmalıyım," dedi. Son kez şansını denemek istercesine genç kadının ıslak dudaklarına yapıştı ve öpmeye başladı. Yaşam suyunu içiyormuş gibi büyük bir açlık ve özlemle öpüyordu dudaklarını.

Adam o kadar güçlü sarılmıştı ki genç kadın kemiklerinin kırılacağını sandı. Artık ciddi anlamda korkuyordu çünkü bu adam gerçekten de hastaydı. Bir laf insana yalnızca bir kere söylenirdi. Ama bu aptal âşık laftan anlamıyor ve onu taciz etmeye devam ediyordu.

Dudaklarında ve vücudunda hissettiği baskıyla çırpındığında, korkusunu koruyan öfkesi tüm bedenini alarma geçirdi ve ellerini adamın göğsüne koyarak var gücüyle ittirdi. Sinirden köpürüyordu.

"Nesini anlamıyorsun!" diye bağırdı. "Artık vazgeç! Seni istemiyorum! Daha fazla benim karşıma çıkma, tamam mı? Bıktım artık senin zorbalığından!" İşte şimdi sinirden ağlıyordu. Bütün sinirleri bozulmuştu.

"Hayır," dedi adam keskin bir dille. Çıkılması imkânsız bir labirentin ev sahipliği yaptığı korkutucu bir kâbus gibiydi.

"Her şeyi babasının parasıyla satın almış ve bunlarla hava atmış bir paçavrasın sen!" dedi kadın. Tükürür gibi konuşuyordu. "Ailen seni paraya boğarken sevgiden mahrum bırakmış, o yüzden bu hâldesin! Sana ufacık sevgi gösteren birinin sonsuza dek sahibi olabileceğini zannediyorsun ama yanılıyorsun Kaya!"

Adamın üzerine yürüdüğünde titreyen elleriyle tekrar göğsünü ittirdi. Adam yıkılmaz bir duvar gibi karşısında dikilmiş onu izliyordu. Pişkin pişkin bakarken daha da öfkelenen genç kadın onu sözleriyle yaralamaya devam etti.

"Çocukluğundan beri, sırf kocasının parasından vazgeçmek istemediği için günlerce aldatılmaya göz yuman annen sana bun-

ları öğretti değil mi? *Her kadına sahip olabilir benim oğlum.* Yakışıklı ve parası var oğlunun çünkü, öyle değil mi?” dedi. Onu ailesinden vurabileceğini biliyordu.

“Peki ya o çok zengin, herkesin hayranlıkla baktığı iş adamı baban ne dedi sana küçükken?” dedi genç kadın. Babasıyla bir türlü anlaşamadığını biliyordu. “Ah, sahi ya baban senin gibi bir oğlu olduğu için üzüntüsünü başka kadınların yatağında gideriyordu. İşlerinin başına geçmesini istediği oğlu anca parasını yemeye yarıyordu da ondan!”

“Yapma,” dedi genç adam. Dişlerini o kadar sert sıkıyordu ki çenesi kırılacakmış gibi görünüyordu.

“Peçete kadar değersiz bir kadının ve aptallığı her yerinden akan manipülatif bir adamın her şeye sahip olabileceğini sanan ezik oğlu Kaya!” diye bağırdı ellerini iki yana açarak. Sanki onları izleyenlere göstermek istiyordu ama o sessiz ara sokakta yalnızca ikisi vardı.

“Daha fazla beni rahatsız edersen, aile sırlarınızı her yere yayar ve sizi rezil ederim. Anladın mı beni Kaya?” dedi genç kadın. “Daha fazla karşıma çıkarsan, seni insan içine çıkamayacak şekilde lekelerim. Bunu yapabileceğimi biliyorsun. Kendine bir iyilik yap ve sil beni kafandan.”

Genç kadın arkasına döndüğünde bir an önce o sokaktan ayrılmak ve evine gitmek istiyordu. Bu tehlikeli adamla bir dakika daha aynı ortamda kalmaya tahammülü kalmamıştı. Resmen sapkın bir şekilde günlerdir onu rahatsız ediyor ve karşısına çıkıp duruyordu.

Hayatına birden fazla erkek girmişti ve kimileriyle dostça kimileriyle düşmanca ayrılmıştı ama her biri o bitişte kalmıştı. Son noktalar konmuş ve birbirlerinin hayatlarına bir daha müdahale etmemişlerdi fakat Kaya denen adam bir türlü peşini bırakamıyordu.

Genç adam, parmaklarının ucundan kayıp giden kadına bakmaya dayanamadı. Çenesi sinirden seğirdiğinde, zihninde çaresizce âşık olduğu kadının sarf ettiği sözcükler yankılanıyordu. Onun değilse hiç kimsenin de olmayacaktı. Buna izin veremezdi.

Öte yandan ailesi ve kendisi hakkında fazlasıyla şey biliyordu. Kaya ilk kez birine bu denli güvenmiş ve kendini açmıştı. Şimdiyse bu kadın, bunları onun yüzüne tıpkı bir tokat gibi vurmuştu. Onu seviyordu ve ondan vazgeçmeyeceğini o da biliyordu. Madem onun karşısına çıkmasını istemiyordu, o zaman ona istediğini verecekti. Sonuçta âşık olduğu genç kadın bunu istiyordu ve bunu yapmalıydı.

Genç adam öfkeyle etrafına bakındı. Arkasında duran sokak lambasının dibinden büyük bir taş parçasını eline aldı ve hızlı birkaç adım atarak çıkmaz sokağı geride bırakmaya yaklaşan kadına doğru yürüdü.

“Madem karşına çıkmamı istemiyorsun,” dedi ve var gücüyle kadının arkasına dönmesine fırsat bırakmadan taşı kafasına geçirdi. Çıkan ses o kadar can yakıcıydı ki, genç adamın öfkeden açılan gözleri şimdi şaşkınlıkla büyümüştü.

Genç kadının bedeni yere yığıldığında kafasından sızan kanlar yağmur damlalarına karışarak yerde minik bir gölet oluşturmuştu.

Kaya soluk soluğa yerde yatan kadına baktı. Elinde sevdiği kadının kanına bulanmış pürüzlü taş parçasını tutuyordu. Birkaç saniye öylece yerde yığılan sevgilisini izledi. Nefes alışverişi düzene girdikten sonra artık bir katil olduğunu idrak ederek silkelendi ve omurgasını dikleştirdi.

Kadın onu duyabilecekmiş gibi konuşmaya başladı.

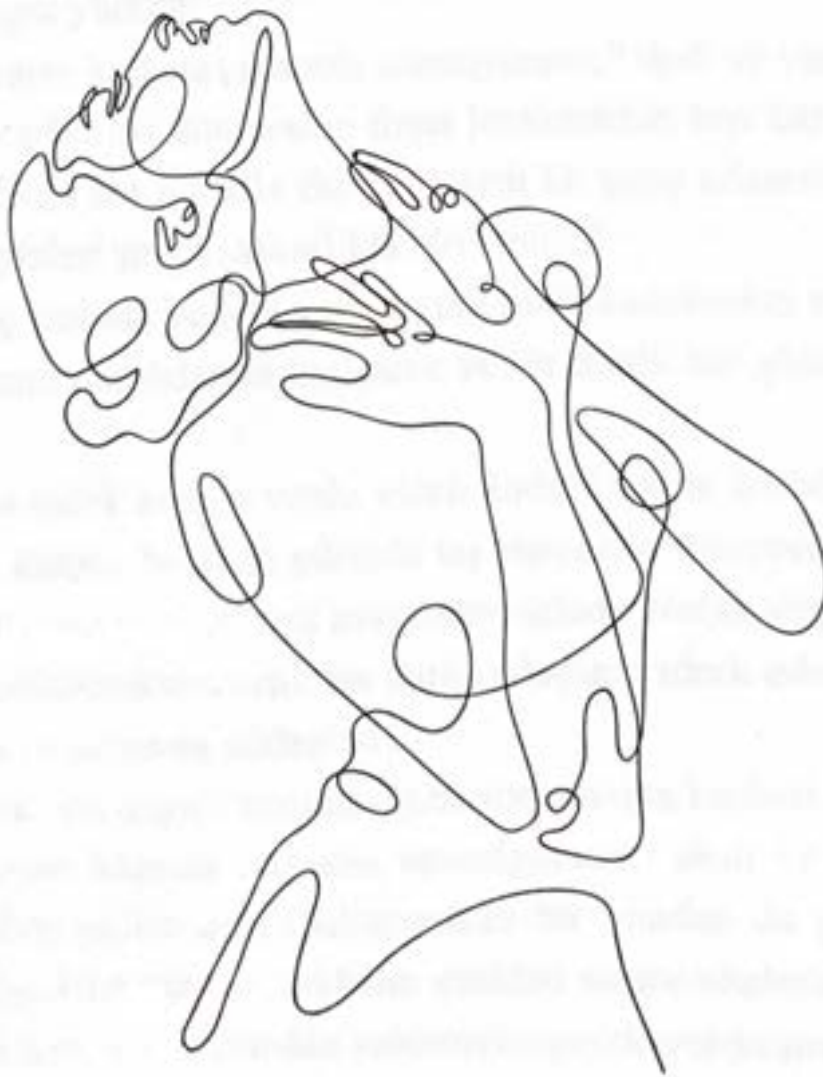
“Madem karşına çıkmamı istemiyorsun,” dedi ve hastalıklı bir şekilde gülümsedi. Gülümserken bir yandan da gözyaşları akıyordu. Histerik bir kahkaha attıktan sonra sözlerine devam etti. “O zaman seni ortadan kaldırmam gerekiyordu sevgilim.”

Çevresine bakındı ve kimsenin olmadığından emin olduktan sonra taşı ceketinin iç cebine sokup çıkmaz sokağı ve az önce canını aldığı genç kadını ardında bıraktı. Gazabı o kadar büyüktü ki, sevdiğini gözünü kırpmadan öldürmüştü.

1. Bölüm

KİMSİN SEN?

♪ SVRCINA – WHO ARE YOU? ♪

Bazen neler olup bittiğini anlayamadığınız zamanlar olurdu. Her şey bir yana dursun kim olduğunuzu bile unutturdunuz.

Kim olduğunuzu ararken her şey birer birer anlamını yitirirdi.

Ne için çabaladığınızı unutturdunuz.

Ne için yaşadığınızı bilemezsiniz.

Her şey puslu bir denizin üstünde salınan kırık dökük bir teknenin içinde, nereye doğru sürüklendiğinizi bilmediğiniz o anda toplanırdı.

Önünüzü göremezsiniz.

Bir zaman sonra arafta sıkışıp kalırdınız. Güçlü bir yumruk kalbinizi avucunun içine alır ve var gücüyle sıkardı. Ciğerleriniz kasılır, nefes alamazdınız. Defalarca kez ölmek isterdiniz ama bir türlü o raddeye gelemezdiniz.

Kaybolmak evrenin size, sizin ise kendinize verebileceğiniz en kötü cezaydı. Bir gün yaşamınızın bitip ölüme adım atacağınız zamanı bile tercih ettirebilecek türde acımasız bir cezaydı.

Kulaklarımdaki uğultu canımı o kadar fazla yakıyordu ki ölmek istedim. Sanki kulak zarlarım patlamış ve kanım beynimin kıvrımlı yollarına doğru akmaya başlamıştı. Âdeta kafamın içine zehir atılmıştı, içten içe kavruluyordu.

Göz kapaklarımın üzerine beton dökmüşler gibiydi. Hayat boyu kör kalacakmışım gibi açılmıyorlardı. Kirpiklerimin birbirlerine dokunuşunu hissedebiliyordum fakat bir türlü gözlerimi açamıyordum.

Endişe tıpkı bir karabasan gibi tüm bedenimin üzerine çöktüğünde nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım.

Ben hatırlamaya çalıştıkça kafamın arkasındaki aynı nokta sızlıyor ve balyozla üzerine defalarca vuruyorlarmış gibi bir his bırakıyordu.

Yüzüme usul usul akan sıvıyı hissettiğimde hâlâ canlı olduğumu hatırladım. Hafif darbelerle yüzümü ıslatan yağmur, üşümeme sebep olacak sert bir rüzgâr sayesinde şiddetini arttırdığında gözlerimi kırıştırdım.

Sanki göz kapaklarımın üzerine dökülen betonu eritmişti bu yağmur. Güçlkle de olsa vermiş olduğum savaştan galip ayrılmış ve nihayetinde gözlerimi açabilmişim.

Havanın karanlık olmasıyla irkildim. Gözlerimle etrafı taramaya başladığımda zihnimde sokağı tanımama yardımcı olacak bir anı aradım. Ama zihnim bomboştu. İçerisinin tüm tozunu ve kirini duru suyla yıkamış, beyaz bir bezi siyaha döndürene kadar silip kurulamışlardı.

Hiçbir şey hatırlamıyordum.

Kim olduğumu, adımlı, yaşımı hatırlamıyordum.

Buraya nasıl geldiğimi ve neden baygın bir şekilde burada yattığımı hatırlamıyordum.

Yağmur gittikçe hızlandığında bedenim titremeye başladı. Soğuğu seviyor muydum? Bunu bile hatırlayamaz hâldeydim.

Güçlkle yattığım yerde doğrulduğumda bir elimi soğuk asfaltta koyarak destek aldım ve tekrar etrafıma bakındım. Ara ara yanıp sönen bir sokak lambası sokağı aydınlatmaya yetmese de görebileceğim kadar ışık kaynağı sağlıyordu.

Boşta kalan elimi başımın arkasında zonklayan ağrıya dokundurduğumda yüzümü ekşittim. Gözlerimi kısmamla ağrı çok

daha belirgin bir hâl alırken, parmak uçlarımı başımın arkasından çekip önüme tuttum.

Yoğun sıvıyla karşı karşıya kaldığımda, bilinmezlikle içimi amansız bir korku kaplamıştı.

Yağan yağmur kanın metalik kokusunu silemiyordu. Rüzgâr estikçe parmaklarımdaki kanın kokusu burnumdan içeri sızıyor ve hatırlayamadığım anıların kilitli kapısına ulaşınca ağır katlanarak büyüyordu.

Başım dönmeye başladığında yavaşça ayağa kalktım.

Acı ve dehşet içerisindeydim.

Yağmur, yerdeki kanımı silmek ister gibi yağarken son kez etrafıma baktım. İzbe bir ara sokakta, sızmaya devam eden kanımla durdum ve çevremi dinledim.

Kimsecikler yoktu.

Gözlerimi havaya çevirdiğimde yavaş yavaş aydınlanan gökyüzü biraz olsun içimi rahatlattı.

Kendimle alakalı hatırladığım bu anıyla sarsıldım. Kim olduğumu hatırlamıyordum ama karanlıktan korktuğumu hatırlamıştım. İçimdeki his, karanlık çökünce yüzlerce canavarla aynı odada kaldığım zamanları hatırlatmıştı.

Soğğun da etkisiyle beraber zihnime akın eden bu anıyla tüylerim ürperdi.

Yalpalayarak yürümeye başladığımda bazı şeyler gerçekliğe doğru koşuyordu. Ben nereye gittiğimi bilmeden adımlıyordum, anılarımsa kendini bana hatırlatmak için koşuyordu fakat güçlü bir bariyere takılıp ilerleyemiyorlardı ve bu da başımdaki korkunç ağrıyı daha çok hissettiriyordu.

Sokağın duvarı sona erdiğinde titreyen elimi güçlkle çektim. Sanki önümde yapılmayı bekleyen bin parçalık bir puzzle vardı ve ben henüz kenarları bile bulamamıştım.

Ayaklarım gitmesi gereken yeri biliyor gibiydi. Zihnim her ne kadar anımsayamasa da, onlar ilerlemeye devam ediyordu.

Ana yola çıktığımda yağmur şiddetini artırmıştı. Saçlarım sıırılsıklamdı. Yüzüme çarpan yağmur damlaları yere akarken ağlamak istedim. Sanki buraya ait değildim. Zihnim daha yeni doğmuş bir bebeğinki kadar boştu.

Kollarımı kendime sardığımda biraz olsun ısınmak istedim.

Düşünmek istiyordum. Ben kimdim ve neden buradaydım? En önemlisi, neden başımdaki ağrıyla kanlar içerisinde uyanmıştım?

Korku tüm damarlarımda kanımı bastırmak istercesine dolaşırken gök gürültüsüyle yerimde sıçradım.

Kıyafetlerim ıslak ve pisti. Beynim çalışmıyordu ama ben bir şekilde yürümeye devam ediyordum.

Elimi ceketimin ceplerine soktum ama hiçbir şey bulamadım. Göğsüme baskı kuran ağırlıkla iç cebine elimi soktuğumda telefonumla karşılaştım. İşte bu! En azından son konuştuğum kişiden yardım isteyebilirdim.

Telefonumu tıpkı hazine bulan sefil biri gibi yüzümün önünde tuttum ve gülümsedim. Gülümsemem tüm yüzüme yayılmadan kayboldu. Bunun sebebiyse şarjımın olmamasıydı.

“Lanet olsun!” dedim. Başımı sinirle savurduğumda, kafamın arkasındaki acı tekrar gitmediğini ve hâlâ orada olduğunu belli etti.

Yüzümü ekşiterek etrafıma bakındım. Yoldan geçen arabaların sayısı çok azdı.

Pantolonumun ceplerine uzandığımda arka cepteki minik metal parçasıyla kaşlarımı çattım. Bu bir anahtardı. Evet, evet kesinlikle bir anahtardı. Şükürler olsun ki hâlâ nesnelerin isimlerini ve işlevlerini hatırlayabiliyordum.

Bu anahtar muhtemelen evimindi ve içgüdülerim yaralı birer gazi gibi parmaklarını uzatmış bana gitmem gereken yeri gösteriyordu. Ayaklarımda bir bildiği vardı. Ben de onları dinleyerek yürümeye devam ettim.

Kaç dakikadır yürüdüğümü bilmiyordum. Yağmur hâlâ benden bir şeyin intikamını almak istiyor gibi yağıyordu. Çenem o

kadar sert titriyordu ki, dişlerimin takırtısı başımı matkapla deliyormuş gibi hissettiriyordu.

Ağrıdan başka yere odaklanamadığım için kim olduğumu hatırlamak sonraki planlarım arasındaydı. Bir an önce güvenli bir yer bulmak ve kendimi iyileştirmek istiyordum.

Aniden yüzüme yansıyan delici far ışıkları korneamdan içeri sızıp beynimin erimesine neden olduğunda gözlerimi sımsıkı kapattım. Bir kolumu ışığa doğru kaldırdığımda kornanın yüksek sesinden dolayı birkaç adım geriledim.

Kolumu indirip karşımda duran arabaya bakarken şok olmuşum.

Neredeyse bir nefes uzağımda duran araba belki de beni ezecekti. Çevreme baktığımda ne zaman yola geçtiğimi anımsayamadım. Yüzde yüz hatalı olan taraf bendim ve belki de aracın sürücüsü zamanında frene basmasaydı çoktan ölecektim.

Bu şokla ilkini atlatamadan ikinci bir travmam baş gösterdi ve daha fazla kendimi tutamayarak ağlamaya başladım.

“Sen burada ne arıyorsun!”

Aracı süren adam öfkeyle kapısını kapattıktan sonra güçlü adımlarıyla yanıma ulaştı.

“B-ben,” dedim ve sonrasında ne demem gerektiğini bilemeden boş bakışlarla karşımda duran adama baktım. Oldukça korkmuşu benziyordu. Benim yüzümden az kalsın birini ezecek, katil olacak hatta belki de kendi hayatından olacaktı. Öfkelenmek en doğal hakkıydı.

“Ben çok özür dilerim,” dedim. Dişlerim hâlâ birbirine vuruyordu. “Kendimde değilim ve neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.”

Adamın yüzü anında öfkesini bir kenara bıraktı. Kaşları öyle bir hâl almıştı ki az kalsın bana acıyacağını düşündüm. Sanırım acımişti da.

“Bakın, ben de özür dilerim. O kadar sert bağırmamalı ve daha öncesinde frene basmalıyım,” dediğinde koluma dokundu. “Sırılsıklam olmuşsunuz. İsterseniz size yardım edebilirim.”

Birkaç saniye adamın samimiyetini inceledim. Yardım konusu geçince içimde bir yerlerde kopan çığlık derhâl kabul etmemi söyledi ama ben daha kim olduğumu bilmiyorken bu adama ne diyebilirdim ki?

Kolumu nazik bir şekilde geri çekerek, “Teşekkür ederim,” dedim. Yağmur sayesinde gözyaşlarım belli olmuyordu fakat gözlerimin çoktan kızardığına emindim. “Kendi başımın çaresine bakabilirim.”

“Hay Allah,” dedi adam dudaklarını birbirine bastırarak. Ellerini beline koyup etrafa bakınırken o da çoktan ıslanmıştı ve saçları alnına dökülmüştü. Siyah, paçaları lastikli bir eşofman altı ve siyah bir kapüşonluyla sabah sporuna çıkmış gibi bir hâli vardı.

“Peki o zaman şöyle yapalım,” dediğinde hızlı adımlarla arabasına koştu ve arka koltuğun kapısını açtı.

Kollarımı birbirine sararak adamı beklerken arabasını inceledim. Oldukça yaşına uygun, son model bir arabaydı. Spor arabası, spor giyimine o kadar uyumluydu ki takdir ettim. *Bir yanım düzeni severdi.*

Kendimle alakalı hatırladığım her yeni şeyde başımdaki ağrı da kendini yeniliyordu.

Adam aracının kapısını kapattıktan sonra elinde tuttuğu siyah şemsiyeyi açtı ve hemen yanıma gelerek başımın üzerine tuttu.

“Şemsiyemi alın lütfen,” dediğinde bir eline bir de ona baktım. Gülümseyerek bakarken benden onay bekliyordu. “İsterseniz sizi en yakındaki polis merkezine veya hastaneye bırakabilirim ama tercih size kalmış,” dediğinde şemsiyeyi biraz daha yukarı kaldırdı.

Polis ve hastane kelimeleri o kadar mantıklıydı ki neden daha öncesinde düşünmediğimi anlamadım. Fakat içimde bir yerlerde

bu kavramlardan uzaklaştığım bir yanımın olduğunu anımsadığımda bir adım geriledim. Evet, evet oralardan hoşlanmazdım.

“Hayır, gerek yok,” dedim ve elimi şemsiyeye uzattım. “Tekrar teklifleriniz için ve şemsiye için teşekkür ederim. Aynı zamanda dikkatinizi dağıttığım ve neredeyse kaza yapmanıza sebep olduğum için de özür dilerim. Sizi de işinizden alıkoydum.”

Parmaklarını gevşettiğinde bu sefer aramızda şemsiyeyi tutan bendim. O kadar iyi niyetli birine benziyordu ki şemsiyede duran sıcaklığını hâlâ hissedebiliyordum.

“Sorun yok,” dediğinde son kez gülümseyip iki parmağını alnına götürerek selam verdi ve bir adım geri çekilerek tekrar yağmura esir oldu. “Lütfen daha fazla ıslanmayın ve yoldan uzak durun.”

“Duracağım,” dedim. Sesim fısıltıdan farksız çıkarken adamın arabasına binip gidişini seyrettim.

Şemsiyeye sımsıkı tutunarak kendi yoluma gittim. Demek ki dünya üzerinde hâlâ iyilik yapan birkaç insan kalmıştı. Şemsiye sayesinde daha fazla ıslanmadığım için şükrederek yürümeye devam ettim.

Gün gittikçe ayıyordu. Arabalar sokaklara dökülmeye başlamıştı. Erkenden işe giden insanların da birçoğu sokaklara çıkmış, toplu taşımalara binmek için duraklara akın ediyorlardı. Bu hâlde daha fazla insan içinde durmak istemediğim için adımlarımı hızlandırdım.

Yaklaştığımı hissediyordum.

Nezih duran bir mahalleye girdiğimde içgüdüsel olarak içime bir ferahlık akın ederken gülümsedim. Binalar düzenli bir şekilde sıralanmıştı. İnsanlar yağın yağmura aldırış etmeden sabah koşusuna çıkmışlardı. Okul servisleri çocukları evlerinden alıyor, aileler arkalarından gülümseyerek el sallıyordu.

Aileler.

Bu kavram midemin kasılmasına neden olduğunda kaşlarım çatıldı. Yürümeye devam ederek bir binanın önünde durdum ve

yaşadığım yerin burası olduğunu hatırladım. Evet, kesinlikle burada oturuyordum.

“Günaydın hanımım,” diyen yaşlı bir adamın sesiyle yerimde sıçradım.

“Günaydın,” dedim anlamsız bakışlarımı adama sabitlerken.

“Benden istediklerinizi getirdiydim dün ama evde değildiniz kapıyı tıklattım durdum valla,” derken şemsiyesini sallayıp duruyordu.

“Pardon ben kaçınıcı katta oturuyorum?” dedim.

Adam şaşkın bakışlarıyla birkaç saniye yüzümü inceledikten sonra fısıltıyla, “Tövbe estağfurullah,” dedi. “Üçüncü katta.”

Adamı orada öylece bırakıp binadan içeri girdiğimde asansöre binmek yerine direkt merdivenlere yöneldim ve üçüncü kata çıktım. Hâlâ yağmur yağıyormuş gibi şemsiyeyi başımın üzerinde tutuyordum.

Daire altının önüne ulaştığımda hiçbir kapı süsü ve paspasın olmaması bu tarz şeylerden hoşlanmadığım anlamına mı geliyordu? Belki de yanlış daireye gelmiştim.

Şemsiyeyi kapattıktan sonra kapının kenarına dik bir şekilde konumlandırımdım ve cebimde duran anahtarı çıkardım. Parmaklarımı anahtarın keskin kenarında dolaştırdıktan sonra derin bir nefes alarak deliğe soktum ve çevirdim.

Bingo!

Doğru yere gelmiştim. Anahtarı bir kere daha çevirdikten sonra kilit açılmıştı. Kapıyı kendime doğru çektikten sonra ittim ve karanlık eve baktım.

Ayakkabılarımı çıkarıp bir kenara bıraktım, elimi duvara götürdüm ve ışıkları yaktım. Loş koridor ışığı, gri mermerlere yansıdığında evin içi de aydınlanmıştı. İçeri girdikten sonra kapıyı arkamdan kapatarak çabucak kilitledim.

Bir süre eve sokak kapısından baktım. Yüksek tavanlı, ferah bir evdi. Fazla eşyaya yer yoktu. Her şey olması gerektiği gibi sade ve yeterliydi.

Sağda duran odanın kapısını açmaya çalıştığımda kilitli olduğunu fark ettim. Oraya daha sonra girecektim.

Koridorun hemen ortasında geniş sayılabilecek bir banyo vardı. Sıcak bir duş alma isteğiyle dolup taşıdığımda, evi hemen keşfetmem gerektiğini düşündüm. Hâlâ donuyordum.

Koridorun sonunda yeterli büyüklükte bir mutfak ve hemen yanındaysa salon duruyordu. Salona girdiğimde bir televizyon ünitesi ve büyük bir televizyon gördüm. Sehpanın üstünde duran bilgisayara baktığımda parmak uçlarımda gezinen bir duygu kıvılcımı vardı.

Sanki bir şeyler yazmak istiyordum.

Salonun camları uzun olan türdendi. Siyah perdeleri araladığımda gün ışığı eve dolmuştu. Perdelerin hepsini açtıktan sonra neredeyse mutfak kadar genişliğe sahip kare bir balkon beni karşıladı.

Yemek masasını ardımda bırakarak salondan çıktım ve diğer koridora yöneldim. İki oda daha vardı. Birisi çalışma odam olmalıydı. Bir duvarı boydan boya kaplayan bir kitaplık ve hemen yanında rahat bir koltuk duruyordu. Kapının hemen yanına konumlandırılmış çalışma masası ve boyumdan uzun bir abajur vardı.

Evi gezdikçe bazı şeyleri hatırlayabiliyordum. Ama bir türlü o lanet bariyeri kırıp geçemiyordum.

Çalışma odasından çıktıktan sonra büyük odanın kapısını açtım. İşte burası yatak odamdı. Çift kişilik yatak, odanın tam ortasına konumlandırılmıştı. Bir duvarı kaplayacak büyüklükteki dolaba baktığımda oraya yöneldim.

Dolabın sürgülü kapağını açmadan hemen önce aynadaki aksime baktım. Gerçekten de acınası bir hâldeydim. Az kalsın bana çarpacak olan adamın bana olan bakışının aynısıyla şimdi kendime bakıyordum.

Dolabın içinden elime ilk gelen rahat eşofman ve kalın bir poları çıkarıp yatağın üstüne attım.

Islak kıyafetlerimden kurtulmak istiyordum. Âdeta üstümdekileri parçalayarak çıkardıktan sonra çıtırçıtlak aynanın karşısında durdum. Bedenim o kadar çok üşümüştü ki kansız bir ceset gibi görünüyordum.

Ağlamak istediğimde sızlayan burnuma aldırış etmeden çenemi dikleştirdim ve derin bir nefes aldım. Her şeyi hatırlayacaktım. Sadece zamana ihtiyacım vardı.

Banyoya girmeden hemen önce cep telefonumu şarja taktım. Ben duştan çıkana kadar o açılmış olurdu ve belki de kim olduğum hakkında bilgi sahibi olabilirdim.

Sıcak suyu açtıktan sonra duş teknesinin içine girdim ve kendimi saf suyun altında temizlenmeye bıraktım. Omuzlarımdaki tüm kaslar kasılmıştı. Sıcak su güçlkle onları çözerken saçlarımı ıslattım.

Başımın arkasındaki delik hâlâ yanıyor, sızlıyor ve acıyordu ama artık kanamıyordu. Hemen temizlenip yaramı sarmalıydım yoksa mikrop kapabilirdi.

Hastaneye gidemezdim.

Duşta neredeyse yarım saate yakın süre geçirdikten sonra artık etlerim ve kemiklerim yumuşamıştı. Temizlenmişim. Tüm o kâbus dolu birkaç saati su sayesinde üzerimden gidere akıtmış ve yenilenmişim.

Duş teknesine çöküp ağlamak istedim. Yanlış olan bir şeyler vardı ama ben hiçbirini hatırlayamıyordum ve bu korkunç hissettiriyordu. Hiçbir şey hatırlamamak dayanılması en güç işkence, kırılması en zor prangalara esir olmak gibiydi.

İçimde bir yerde güçlü olmam için kendini paralayan bir tür canavar vardı. Beni fazlasıyla korkutsa da güç veriyordu. Sağlam durmam ve yıkılmamam gerektiğini hatırlatıyordu.

Suyu kapattıktan sonra duştan çıktım ve bir havlu yardımıyla saçlarımdaki ıslaklığı aldım. Saçlarımı nemli bıraktıktan sonra havluyu vücuduma sardım ve buğulanmış aynalı dolabın karşısına geçtim.

Avucumun içiyle aynayı sildikten sonra, temizlenmiş ve sıcaklık sayesinde kan oturmuş yanaklarımı gördüm. Yüzüme renk gelmişti.

Dolabı açıp içindekilere baktım. Bir şişede duran batikonu alıp yanındaki pamuğa damlattım ve arkamı dönüp kafamı çevirerek yarayı görmeye çalıştım.

Saçlarımı omzumdan sarkıtırken yarama dokunmamak için özen gösteriyordum. Çevresindeki saç diplerim bile hasar görmüş gibiydi. En ufak bir hareketle canım acıyordu.

Açık yarayı gördüğümde yüzümü ekşittim.

Beni korkutan ama güç veren ses tekrar çılgılığı kopardığında pamuğu bastırdım. Yarayı iyice temizledikten sonra dolabın içindeki diğer ilaçlara baktım. Açık yaralar için kullanılan bir kremi alıp kapağını açtım ve fındık tanesi kadar sıkıp az önce temizlediğim yaranın üstüne sürdüm.

İlk yardım ve cilt bakım dolabımda her şey olması gerektiği gibi tamdı. Sancılı birkaç dakikanın ardından sargı beziyle başımı sardıktan sonra sabit durması için bantladım. Dolabı kapattıktan sonra aynadaki aksime son kez baktım. Yanağımdan süzülen gözyaşını gördüğümde çaresizce gülümsedim ve burnumu çekeerek banyodan çıktım.

Mutfığa yöneldikten sonra buzdolabını açtım. Burada en etkili ağrı kesicilerden birkaçı bulunuyordu. Elimin ilk gittiğini alıp içinden iki tableti avucumun içine bıraktım. Masanın üstünde duran sürahideki suyu temiz bir bardağa doldurdum.

Ağrı kesicileri ağzıma attıktan sonra suyu kafama diktim ve mutfığı geride bırakarak yatak odasına yöneldim.

Duşa girmeden önce yatağın üstüne bıraktığım temiz giysileri üzerime geçirdikten sonra kremin ve ağrı kesicilerin etkisini göstermek üzere olduğunu hissettim. Birkaç saat uyumak istiyordum.

Yataktaki yorganı aralayıp içine gireceğim sırada sessiz evde bir gürültü baş gösterdi. Yerimde sıçrarken kalp atışlarım hemen hızlandı ve etrafa bakındım. Ses salondan geliyordu.

Derin bir nefes aldıktan sonra duşa girmeden önce şarj olması için bıraktığım telefonumun çalışıyor olduğunu anladım.

“Kalbime iniyordu,” diye fısıldadıktan sonra bir elim göğsümde salona doğru yürüdüm.

Telefonu elime aldığımda arayanın kim olduğuna baktım.

Serhat İ.

Arayan kişinin soyadı sanırım İ harfi ile başlıyordu. Telefonu açıp açmamak konusunda tereddüt etsem de beni tanıyan biriyle birkaç cümle konuşmak iyi gelebilir ve hatırlamama neden olabilirdi.

Telefonu açtım ve ben selam vermeden endişeli bir ses tonuyla karşılaştım.

“Neredesin sen!” diyen Serhat’ın öfkeli sesi gözlerimi sıkıca yummmama neden oldu. Sanırım hâlâ baş ağrım geçmemişti.

“Selam,” dedim. Kim olduğunu bilmediğim biriyle nasıl konuşabilirdim ki?

“Sarhoş musun sen, yoksa yeni mi uyandın?” dediğinde cevap vermeme izin vermeden devam etti. “Her neyse ne! Kesin yine alkolü fazla kaçırdın ve bir yerlerde sızıp kaldın, değil mi?”

“Sen ne saçma,” diyeceğim sırada lafı tekrar ağzıma tıkarak devam etti.

“Seni merak ettik İlem,” dedi. Sesi bu defa öfkeden, tripten ve endişeden çok uzaktı. Korkmuştu. “Başına buyruk biri olduğunu hepimiz biliyoruz ama en azından gelemeyeceğinin haberini bize verebilirdin. Senin yüzünden doğru düzgün eğlenemedik.”

İlem.

Sanırım adım buydu.

“Üzgünüm,” dedim. Bir şeyleri hatırlamam gerekse de her şey daha da karmaşılaşıyor gibi hissediyordum. “Biraz hastayım ve saatlerdir uyuyordum. Biraz daha uyuyacağım. Sonra görüşsek olur mu?” dedim.

“Tamam,” dedi bıkkın bir sesle. Serhat ve bahsettiği diğer arkadaşlarım anlaşılan benim bu tavırlarıma alışkınlardı. “Senin

gibi hayat dolu birinin hasta olması zaten korkunç bir durum. Şu sesinin hâline bak. Derhâl toparlan ve bizi eğlendiren İlem'i bize geri getir," dedi. "Seni seviyorum."

"Ben de öyle," dedim. Tanımadığım arkadaşşıma başka nasıl cevap verebilirdim? "Görüşürüz."

Telefonu kapattıktan sonra baş ağrım daha da çoğaldı ve bir an önce yatağa girip uykunun çekici kollarına atlayarak beni sarmalamasına izin verdim.

Telefonu bırakmadan önce rehberime girdim ve kimlerin olduğuna baktım. Ne çok ne de az kişi vardı. Her insanın hayatında tanıdığı akraba ve arkadaşlarının, işi ile bağlantılarının olduğu kişilerin bulunabileceği kadar uzun bir listeydi.

Dikkatimi çeken en garip şey ise, isimlerin hepsinin yanında birer harf olmasıydı. İ harfi oldukça baskındı. F harfi de hemen hemen onun kadar vardı. Birkaç tane de J harfi görmüştüm.

Bunun sebebinin ne olduğunu düşünecek hâlde olmadığım için telefonu kapatıp tekrar şarja bıraktım ve yatak odasına yöneldim.

Dinlenmem gerekiyordu.

Gözlerimi yavaşça araladığımda etraf kapkaranlıktı. Tüm bednim uyuşmuş bir şekilde rahat yatağın en ortasında öylece yatıyordum.

Gözlerimi ovuşturduktan sonra bir süre tavanı inceledim. Vücudum susuzluktan kurak bir çöle dönmüş gibiydi. Bir litre suyu kafama dikmek istiyordum.

Yavaşça ayağa kalktıktan sonra odamdaki perdeleri açtım. Hava kararmaya başlıyordu.

"Amma uyumuşum ya," diye söylenerek uykulu adımlarla mutfığa geçtim.

Sûrahideki suyu en büyük bardağıma doldurup kafaya dikiğimde uykum da açılmıştı.

Salona geçip şarjda duran telefonuma baktım. Saat sabahın beşiydi.

“Siktir!” dedim.

Neredeyse yirmi dört saattir uyuyordum. Akşam olduğu için havanın karardığını sanmışım ama çoktan akşam olmuş, gece geçip gitmiş ve sabah olmuştu.

Hâlâ bir şey hatırlamadığımı fark ettiğimde başımdaki bandaja dokundum. Sızı hâlâ kendini belli ediyordu ama ilk günkü kadar acı verici değildi.

Telefonumu alıp L koltuğa yayıldım ve üzerime TV battaniyesini çekerek tuş kilidini açtım.

Onlarca cevapsız arama ve yüzlerce mesaj vardı. E-posta kutum âdeta taşıyordu. Bildirimlerin ardı arkası kesilmezken interneti kapattım ve derin bir nefes aldım. Kim olduğumu öğrenmem için bu telefon çıkış biletimdi ama yavaş yavaş ilerleyecektim.

Mesajlara girdiğimde en üstte sabitlenmiş kişinin üzerine tıkladım.

Derya F. (önemli)

Mesajın üzerine tıklamadan önce, içtiğim su idrar torbama ne ara inmişti anlamadım. Kasıklarımdaki baskıyla bir gündür hiçbir şekilde ihtiyaçlarımı gideremediğimi hatırladım. Tuvalete girdikten sonra karnımı doyuracaktım.

Bunu aklımın bir köşesine not ederek telefonumu da yanıma aldım ve tuvalete geçtim.

Bir yandan tuvaletimi yaparken diğer yandan da Derya denen kadının bana attığı mesajı okuyordum.

Mesaj o kadar uzun değildi ama kısa da değildi. Anımsamakta güçlük çektiğim birkaç terim içeriyordu. Bütçe miktarı ve teslim tarihi yazıyordu.

Mesajın en sonundaysa “..bu reklam sayesinde aylarca çalışmasan bile olur Figen!..” yazıp birkaç kalpli emoji konulmuştu.

Kalp atışlarım kulaklarımdaki uğultuya destek olmak ister gibi sert ve süratle atıyordu. Mesajı defalarca okuduktan sonra aynanın karşısına geçtim ve şokta olan yüzümü inceledim. Derin birkaç nefes aldıktan sonra aynadaki aksimin gözlerine baktım.

Birisi bana İlem derken, diğeri Figen demişti.

İki isme sahip biri olabilir miydim?

Bilmiyordum. Aklım daha fazla karışmıştı. Hiçbir şey hatırlamıyordum ve zihnimdeki bariyer katman katman büyüyor gibi hissediyordum. Sanki asla aşamayacağımı hissi tüm gözeneklerimden sızıp beni içten içe yok edecekti.

Aynadaki aksimin boş, derin kahverengi gözlerine bakarak, "Kimsin sen?" diye fısıldadım.

2. Bölüm

METAMORFOZ

♪ ABEL KORZENIOWSKI - TABLE FOR TWO ♪

BİR HAFTA ÖNCE.

Elimdeki ıslak bardağı kurulamaya başladığımda, gözlerim tam karşımda müziğin ritmine ayak uydurarak sevişen çifte takılmıştı.

Gözlerimi devirerek kurulamış olduğum bardağı diğer temiz bardakların yanına bıraktım ve bezi omzuma atarak az önce kederli bir adam için doldurmuş olduğum viski şişesinin kapağını kapattım.

“İlem!”

Sesin geldiği yöne doğru baktığımda gülümsememin tüm yüzüme yayılmasına izin verdim.

“Gamze!” diyerek kollarımı iki yana açtım ve bar tezgâhına doğru yaklaşan çakırkeyif arkadaşımı kucakladım.

“Kızım neler neler oldu, inanamazsın!” dediğinde tekrar gülümsedim. Gamze genellikle en ufak şeyleri bile büyütebilecek türde bir insandı. Belki de birisi yanlışlıkla birinin üstüne içki dökmüştü ve bana gelip bunu çok büyük bir olaymış gibi anlatacaktı.

Her ne olursa olsun kimsenin hevesini kursağında bırakmak istemezdim. Söz konusu Gamze olduğunda her şey daha katlanılabılır olurdu.

“Söyle çabuk,” dedim abartı bir şekilde gözlerimi açarak.

“Kızım! Serhat İlayda’yı öptü!” dediğinde artık gözleri yuvalarından çıkacak kadar çok açılmıştı.

Serhat’ın adını duyduğumda yüzümdeki gülümsemem biraz olsun silinmişti.

Neredeyse yirmi kişilik bir arkadaş grubunun üyeleriydik. Aramızda sevgili olanlar da vardı tabii ama dostluk hepimiz için baki olan tek şeydi.

Herkes birbiri hakkında bilmesi gerekenden çok daha fazla şey bilirdi. Herkesin birbiriyle bu kadar iyi anlaşabilmesinin sebeplerinden biri de buydu gerçi.

Diğer sebepten bendim.

Her grupta görebileceğiniz o esprilerine gülünen, kendi mutluluğu sayesinde etrafını pozitif boğan, şen şakrak olarak tabir edilen kan bendim. Grubun neşe kaynağı ve herkesin en yakın arkadaşığıydım.

Birileri tartıştığında aralarının tekrar eskisi gibi olması için savaş veren ve sonrasında diğerlerinden daha çok yıpransa da neşe saçmaktan asla vazgeçmeyen kişiydim.

Bilemiyorum, çevremdeki insanların depresif olmasına katlanamıyordum.

Dünya hâlihazırda boktan, yırtık pırtık bir çuvalken o çuvalı daha fazla eşeleyerek yırtmamızın hiç gereği yoktu. Üç günlük dünyada bir gün bile olumsuzluk yaşamak istemezdim.

Herkes birbirini sevsin.

Herkes birbirini anlasın.

Herkes mutlu olsun.

Kendi neşem belki de tüm dünyaya yetebilecek kadar fazlaydı fakat tek başıma en fazla kendi çevreme yarar sağlayabiliyor-

dum. Dışarıda benim gibi olan insanların var olduğunu düşünerek içime umut dolduruyor ve tekrar gülümsüyordum.

Beni kime sorsanız, size benim hakkımda kesinlikle şu ana kadar tanıdığı tüm insanlardan daha cana yakın ifadesini kullanırlardı.

Öyleydim de.

Hayatı günübirlik yaşıyordum. Part-time barmenlik yapar ve mesaim bittiğinde arkadaşlarımla takılırdım. Dışarıdan yemek söyler, kafalarımız güzel olana kadar alkole boğulurduk. Her genç gibi eğlencemize bakardık.

Bazen beni şaşkınlıkla seyrederlerdi. Sokak çocuklarına gereğinden fazla harçlık verdiğimde veya bir mekândan kalkarken garsonlara çok bahşiş bıraktığımda şoka girerlerdi. Çoğu zaman, senin kazancın ne kadar da bu kadar eli bol olabiliyorsun anlamış değiliz, derlerdi. Bense sadece gülümserdim.

Barda çalışmamın en büyük nedenlerinden biri paraya ihtiyaç duymam değildi. Binbir türlü insanın yolu düşerdi buraya. Kimileri eğlenmek için kapıdan içeri girerken kimileri daha çok hüzne boğularak çıkardı. İnsanları gözlemlemeyi severdim. Yardım edebileceklerime elimden geldiğince yardım ederdim.

Bazen tek bir tebessümünüzle dünyayı değiştirebilirdiniz. Size kötü yaklaşan herkesi kibarlığınızla öldürebilirdiniz.

Bu yüzden grubumuzda bulunan arkadaşlarımdan çoğu bana gıcık olurdu.

Bu kadar iyi olamazsın İlem!

Şov yapmayı bırak!

Gerçek yüzünü görelim!

İndir şu maskeni artık!

Onlar bana her defasında bu sözlerle yaklaştığında ben onlara orta parmağımı kaldırır ve dil çıkarırdım. Evet, çoğu insan bu kadar mutluluğu kaldıramazdı. Kimi kıskanır, kimi abartı bulurdu. Ama onlar bana bunları derken şakayla karışık bir söylem kul-

lanırlardı. Çünkü insanlar kibar olduğunuzda, her ne kadar göze batarsanız batın kalbinizi kırmakta zorlanırlardı.

Çoğu zaman onlarla empati kurardım. Onları anlamaya çalışmak benim için çok zorlu bir bulmacayı çözmekle eş değerdı. Ama yine de pes etmezdim. Acaba yanlış mı yapıyorum diye kendimi sorguladığım zamanlar çok fazlaydı. Sanki...

Sanki içimde binlerce İlem vardı. Ve her birinden farklı bir ses geliyordu. Kimisi daha kibar olmam için bağıırırken kimisi o bağıırana tokat atarak kendine gelmesi gerektiğini söylüyor ve bir demir gibi bükülmeyen, sert biri olmam için yalvarıyordu.

Bu tür zamanlarda çok zorlanırdım ve kendimi resme verirdim. Kazancımın neredeyse hepsini boyalara ve tuvallere harcıyordum. Zihnimdeki diğer benlerden kurtulmamı sağlayan en güzel rahatlama yöntemiydi bu benim için.

Sadece ben, önümdeki tuval ve her duygumu etiketlediğim boyalarım.

Bir de yalnızlık...

Yalnızlığın kol gezdiği duvarlarımda, zihnimde binlerce sesle boğuştuğum zaman, kendimden korktuğum anlar olurdu.

Bazen aynanın karşısına geçerdim ve tıpkı arkadaşlarımla bana dedikleri gibi şeyler fısıldardım. Gözlerimin içine bakardım ve bu anlardan sıyrılmaya çalışırken kendimden korkardım.

Koşarak odama gider ve fırçalarıma sarılırdım. Hoyrat çizgiler çeker ve tuvali dövercesine boyardım.

İçimde bir yerlerde saklanan öfkemi hissediyordum fakat bu öfkenin kaynağını bulamıyordum. Düşüncelerim, zehirli birer ok gibi zihnimin duvarlarına her saplandığında kaynağa yaklaştığını sanıyordu ancak yalnızca o duvar çatlıyordu. Sanki yerle bir olsa kaynağa erişeceğimi sanıyordum ama biliyordum ki o kaynağa ulaşmadan, o duvarın enkazı altında kalarak can verecektim.

Bu öfkemi gören tek kişi Serhat'tı.

Çünkü herkesin dışarıdan gördüğü o temiz kalbin içindeki öfkeye misafirlik eden tek kişi oydu.

Serhat'la geçen sene bir süreliğine beraber olmuştuk. Grupta en yakın olduğum kişiler Serhat, Gamze ve İlayda'ydı. Diğerleriyle de oldukça iyi anlaşırdım ama bilirsiniz, her zaman birileri size daha yakın hissettirirdi.

Serhat'ın bana karşı olan hislerini anlamaya başladığımda hiç olmadığım kadar çok korkmuştum. Yabancı olduğum bir duyguydu bu. İnsanları severdim. İnsanlar da beni severdi. Eğlenceliydim. Herkesin derdini dinler ve çözüm odaklı yaklaşırdım. Herkesle duygusal bir bağ kurabilirdim fakat bu duygusal bağ asla aşk denen kavrama yaklaşamazdı.

Bilemediğim, esasında her defasında kaçındığım bu duyguları Serhat tarafından hissettiğimde ne yapacağımı bilememiştim.

Fiziksel olarak hoşlandığım insanlarla bir şeyler içer, dans eder ve birkaç sefer birlikte olurdum. Sonunda kalp kırmadan bu kısa süreli menfaat ilişkisini sonlandırır ve hayatlarımıza devam ederdik. Ama bu farklıydı. Diğerleri tanımadığım, yalnızca hoşlandığım insanlardı fakat Serhat'ı çok iyi tanıyordum.

Tanıdığınız biriyle duygusal olarak bir ilişkiye başlamaya kalktığınızda bilmeniz gereken en önemli kural şuydu, o kişiyi ilk kez tanıyacakmış gibi kendinizi hazırlamalısınız. Çünkü hiç girmediğiniz, kapısını hiç tıkladığınız odalara konuk olmaya başladıkça tüm bildiğiniz doğrular bir bir silinirdi. O insanı sıfırdan tanımaya başlardınız çünkü kalbinin derinliklerinde misafir olur ve yer edinmeye başlardınız.

Korkutucu ve mide burkan bir his.

Serhat'la olan ilişkimizde her şey karşılıklıydı. Ben ne kadar onu tanıdıysam o da beni o kadar tanıdı. Birbirimizin, en ücra köşelerimize sakladığımız sırlarımızı eşelemeye başladığımızda öncesinde kurmuş olduğumuz arkadaşlık bağımızın zarar görmemesi adına bu ilişkiyi sonlandırmıştım.

Çünkü insanları kaybetmekten hoşlanmazdım.

Her anlamda.

Ölüm kaçınılmaz oldu. Sevdığınız birini kaybettiğinizde ölümün bilinciyle bir nebze olsa içinizi rahatlatabilirdiniz çünkü er ya da geç bir gün sizin de kapınızı çalacak ve bu diyardan geçecektiniz. Ancak birini hayattayken kaybetmek dayanılmazdı. Özellikle benim gibi değerlere sahip biri için ölümden daha can yakıcı olurdu.

Herkesin gördüğü İlem'den farklı olarak öfkesini dizginleyemeyen İlem'e ilk şahit olan kişi Serhat'tı. Çünkü sınırlarını aştığı zamanlar olurdu. Kalbimi kırdığı zamanlar ve karşılığında kalbini tuz buz ettiğim zamanlar.

İlişkimiz her ne kadar sonlanmış olsa da birbirimizin hayatlarına dokunduğumuz o kısa süreyi hiç yaşanmamış sayıp yola öyle devam etmiştik. Bu ilişkiyi yaşamış olmamız gerekiyormuş gibi hissediyorduk çünkü bittiğinde öncesinde kurduğumuz arkadaşlık bağımız daha da çok kuvvetlenmişti.

Sonuçta grubun içinde artık birbirimizi tam anlamıyla tanıyan iki bireye dönüşmüştük.

Grup arkadaşlarımız dalga geçmek için genelde bizim ilişkimiz üzerinden espriler yaparlardı. İkimiz de onlara katılarak bu şamatayı daha da çok büyütür ve geçirirdik. O anlarda bile mutlu olurum. Çünkü konu bendim ve benim üzerimden insanlar gülebiliyordu. Belki de o gün yaşadıkları olumsuzlukları bu sayede unutabiliyorlardı.

Zaman zaman Serhat'ın bana karşı olan bakışlarını yakalardım. Sanki içindeki duyguları hâlâ besliyor ama dizginleri elinden bırakmıyordu. Bana değer veriyordu, bunu biliyordum. Ben de ona değer veriyordum. Ama tekrar bir araya gelmemize olanak yoktu.

Bazı zamanlardaysa ben kendimi ona bakarken yakalardım. O heyecanlı heyecanlı bir şeyler anlatırken gülümseyerek yanağımı avuç içime bastırarak dinlerdim. Çocuksu yanını çok severdim. Bu noktada Gamze'yle benzetirdim onları. İkisi de jest mimikleriyle olayları anlatış şekillerini süslemeye bayılırlardı.

Ben de gülümseyerek onları dinlemeye bayılırdım.

Kimi zaman grupta özel hayatlarımız gündeme geldiğinde Serhat'ı kıskandığım olurdu. Bana aynı sorular yöneltildiğinde ve cevapladığımda, gözlerim istemeden onu bulur ve tepkisini merak ederdi. O da hâlâ beni kıskanıyordu.

Ama sanıyorum ki bu tamamen bir dönem birbirine sahip hissedenden iki insanın doğasında yatan dürtülerden kaynaklanıyordu. Kıskançlık, insanın özünde akan şelalelerden yalnızca bir tanesiydi.

“Kızım sana diyorum!” dediğinde gözlerimi kırıştıtarak Gamze'ye baktım. Cak cak çiğnediği naneli sakızın birayla karışan kokusunu aldığımda gözlerimi kapattım ve gülümsedim.

“Ne mutlu onlara Gamze,” dedim. Bileğimdeki akıllı saatime dokunup saatin kaç olduğuna baktım. Mesaimin bitmesine yarım saat kalmıştı. “İşlerim biter bitmez yanınıza geleceğim. Sonra konuşuruz olur mu güzelim?” dedim ve yanağına minik bir öpücük kondurdum.

“Ay tamam İlem,” dedi abartılı göz devirişiyile. “Gelirken bize tekila şeridi getirir misin lütfen!” derken son kelimesini uzatmış, ellerini dua eder gibi birbirine bastırmıştı.

“Tamam getireceğim. Benim de bir şeyler içmeye ihtiyacım var zaten. Bugün çok yoruldum,” dedim.

“Bekliyoruz bak ona göre,” dedi ve işaret parmağını yüz hizasına kaldırarak gülümsedi. Her bir çene hareketinde sakızı biraz daha patlıyordu. Yüksek müziğe rağmen sesini duyabiliyor oluşuma şaşırarak gülümsedim ve işimin başına geri döndüm.

Barın tezgâhını sildikten sonra içki şişelerini düzenledim. Müziğin ritmi artmaya başladığında, gecenin başladığını anladım. Ben genelde müziğin daha sesli, dans figürlerinin daha hoyrat olduğu vakitlerde çalışmayı bırakır ve arkadaşlarımin yanına geçerdim. Çünkü işime konsantre olamaz ve eğlenceye katılmak isterdim.

“Hey, simli kız!” diye seslenildiğinde vücudumu hareket ettirmeden başımı arkaya çevirdim.

Kelimeleri basık basık söyleyen kişiye baktığımda sarhoş olduğunu anladım.

“Buyurun ne arzu ederdiniz?” dedim gülümseyerek.

Saçları kulak hizasında kesilmiş, kaşlarını kapatacak kadar uzunluğa sahip kâkülleri olan kıza doğru yaklaştım. Burnundaki piercingi çok hoş görünüyordu. Sanki minik burnuna dikkatleri daha fazla çekmek istiyordu.

Siyah saçlarına tezat oluşturan yeşil gözleriyle karşılaştığımda acaba lens mi kullanıyor diye merak ettim. Ortam loş olmasına rağmen gözleri ıslıl ıslıl parlıyordu.

Ben ona gülümseyerek bakmayı sürdürürken boynunu yana doğru eğerek bir süre beni izledi. O da benim gibi gülümserken, “Simli kız,” diye fısıldadı.

O an bana neden öyle seslendiğini anlamıştım. Genelde abartı makyaj yapmaya bayılırdım. Simli farlar sürmeyi ve göz alıcı dudak parlaticılarına abanırdım. Makyajsız hâlimle makyajlı hâlimi yan yana koysalar kimse bu iki fotoğrafın aynı kişiye ait olduğunu anlayamazdı.

“Gözlerin lens mi?” diye sorduğunda kirpiklerimi kırıştırdım. Evet, mavi lens takarak gözlerimi daha da fazla abartmayı severdim.

“Aklımı okuyor olmalısın,” dedim ve gülümseyerek başımla onayladım. “Evet, lens kullanıyorum. Seninkiler de öyle sanırım,” dedim kaşlarımı çatarak.

“Hayır ama herkes lens kullandığını iddia ediyor,” dedi. İşaret parmağını gözüne sokarken, “İstersen kanıtlayabilirim,” dedi.

“Hayır, hayır dur,” dedim ve hemen elini tutup gözünden uzaklaştırdım. Bunu yaparken gülmeye başlamıştım. “Hiçbir şeyi kanıtlamak zorunda değilsin.”

O an onu tuttuğum elime baktı ve ağzı açık bir şekilde gözlerini gözlerime çevirdi. Hayatı boyunca duymak istediği sözcükleri söylemişim gibi bana bakıyordu şimdi.

“Simli kız,” diye fısıldadı tekrar. Gözleri daha farklı parlamaya başladığında ağlayacağını sandım. Gerçekten de sarhoştı.

“Su ister misin?” dedim.

“Aslında biraz daha alkol almak istiyorum,” dediğinde dudaklarımı birbirine bastırarak onu inceledim. Biraz daha içerse bir yerde sızacak veya kusmuğunda boğulacak gibiydi.

Ona zorla içki içemezsin diyemezdim sonuçta reşit biriydi ve buraya içip eğlenmeye gelmişti ama o an ona yardım etmek istedim. Herkesi önemsemediğim gibi, tanımadığım insanları da önemserdim.

İşletmecimizin bana olan bakışlarını üzerimde hissettiğimde saatime baktım. Çıkmama on dakika vardı. Çalışan olarak görevimi yaptıktan sonra müşteri oluyordum. Anlaşmamız böyleydi ve o, cebine giren parayı önemserdi. Eğer biri alkol istiyorsa ona alkol vermeliydim. Mekândaki en ucuz içecek olan su değil.

“Pekâlâ o zaman sana harika bir kokteyl hazırlayacağım,” dedim ve kızın elini bıraktım. “Burada bekle.”

Büyülenmiş gibi beni seyrediyordu.

Arkamı döndüm ve ona alkolsüz bir kokteyl hazırlamaya başladım. Çok içtikten bir süre sonra her içtiğiniz size su gibi gelirdi o yüzden kızın bunu fark etmeyeceğini biliyordum.

Kokteylini hazırladıktan sonra içine pipet koydum ve önüne bıraktım. “Al bakalım,” dedim ve gülümsedim. “Umarım beğenirsin. Bu gece hazırladığım son kokteyl bu olacak.”

Kız hâlâ bana bakıyordu. Dar kot pantolonunun cebinden kredi kartını çıkardığında bar tezgâhının üstüne koydu ve pipeti dudaklarına götürerek içmeye başladı.

Pos cihazına kokteylin fiyatını yazdım. “Temassız okutabilir miyim?” dediğimde başını salladı. Ücreti çektikten sonra kartını ve fişini bardağının yanına bıraktım ve, “Afiyet olsun!” dedim.

“Bu zamana kadar içtiğim en güzel içecek bu olabilir simli kız,” dedi. Gözleri kayıyordu. “Sihir gibi.”

Kıkırdadığımda gözleri açıldı ve heyecanla bana baktı.

“Adın ne?” diye sorduğunda bir süre dudaklarımdan çıkacak ismi seçemedim.

Gözlerimi kırıştıtarak, “İlem,” dedim gülümseyerek. “Ya senin?”

Birkaç saniye pipetiyle içeceğini içmeye devam ettiğinde ne kadar susadığını fark ettim.

“Hadi bakalım eve gitme vakti!” diyen bir kız barda oturan kızın beline sarıldığında bakışlarımı oraya çevirdim. Anlaşılan bu kızın arkadaşlarından biriydi.

“Ben burada kalmak istiyorum,” derken bile uyuklayan kız alt dudağını büzdü. “Simli kızla birlikte kalmak istiyorum.”

Arkadaşı gülümseyerek bana baktığında gözleriyle özür diledi. Sorun olmadığını belli edercesine başımı salladığımda hâlâ gülümsüyordum.

“Hadi Aypare gitmemiz gerek,” dediğinde kız çekiştirmelere daha fazla dayanamayıp arkadaşının omzuna yaslanarak yürümeye çalıştı.

Birkaç adım yürüdükten sonra, “Görüşürüz simli kız,” dedi ve gülümseyerek önüne döndü.

“Görüşürüz,” diye fısıldarken isminin ne kadar güzel olduğunu düşünüyordum.

Aypare. Ay parçası. Gerçekten de o kadar güzel.

Saatime baktığımda artık çıkmam gerektiğini fark ettim. Önlüğümü çıkardıktan sonra alttaki rafa koydum ve geniş bir tokayla tepemde kıstırdığım örgülerimi serbest bıraktım. Göz ucumla işletmecimize baktığımda onu başımla selamladım ve o da gülümseyerek beni selamladı.

Arkadaşlarım Kahraman Bey’den hazzetmeseler de mekâna olan hayranlıklarından ve benim burada çalışıyor olmamdan dolayı katlanırlardı.

Benden sonra barı teslim alan çalışma arkadaşım Ceyhun içeri girdiğinde, “Bu ne yakışıklılık böyle!” dedim.

“Her zamanki hâlim güzellik,” dedi ve göz kırparak yanağıma minik bir öpücük kondurdu.

“Doğru söylüyorsun,” dedim. “Ceycey, Gamze’yle bana teki-la hazırlayıp getirir misin ya inan çok yoruldum.”

“Hadi geç sizinkilerin yanına, getiririm tabi. Hem Gamze’ye ne kaybettiğini göstermekten ne kadar hoşlandığımı biliyorsun,” dedi. Ceyhun, Gamze’ye sırılsıklam âşıktı. Ama bu ne yazık ki her gece başka bir kadını yatağa atmasına engel olamıyordu.

“Hıncır herif!” dedim gözlerimi kısıp sinsi sinsi gülümserken.

Siyah mini kot şortumu düzelttikten sonra örgülerimi açmaya başladım ve bardan çıktım. Kalabalığın içinde arkadaşlarımın bulunduğu masaya doğru ilerlerken örgülerimin yarısını çoktan açmışım.

“Merhaba benim şekerparelerim!” diyerek bağırdığımda herkes alkış tutarak beni selamlamıştı.

“Ay gel hayatım!” diyen Gamze’nin yanına doğru sıkıştığımda kalan örgülerimle ilgilenmeye devam ettim. “Hani bizim tekilalar?”

“Patlama Gamze,” dedim. “Ceyhun’a söyledim hazırlayıp getirecek.”

“Ceyhun mu?” dediğinde yüzünü kucar gibi yaptı. “Onu reddettiğim için kesin tekilalarımın içine tükürecek!”

“İğrençleşme!” diyerek koluna vurdum ve birlikte gülmeye başladık.

Saçlarımdaki örgüleri tamamen açtığımda artık kıvırcık biriydim. Normalde saçlarım isyankâr denebilecek türde düzdü ve kolay şekil almazdı. Bense kıvırcık saç aşığı bir insan olduğum için üşenmeden her gün saçlarımı örer ve gece sonu açardım. Farklı görüntülere bürünmeyi seven biriydim.

Parmaklarımı saçlarıma geçirip masadaki diğer arkadaşlarıma baktım. İlayda gözlerini benden kaçırıyordu. Bu durumu fark

eden Emir, "Serhat'ı öptüğün için gözlerini kaçırmama gerek yok İlayda!" dedi dalga geçerek. Gruptaki herkes gülerken İlayda kıpkırmızı kesildi.

Serhat'ın da rengi kızarmaya başladığında ikisine baktım ve gülümsedim.

"Kimin dudakları nereye yapışırsa yapışsın beni ilgilendirmiyor çocuklar," dedim. Benden çekinmelerine gerek yoktu. Bunu herkes biliyordu ama dalga geçmeyi sevenler bunu komik buluyordu.

Ceyhun tekilalarımızı getirdiğinde Gamze yanımda omurgasını dikleştirerek göğüs dekoltesini gözler önüne sermeye çalışırken Emir yüksek sesle kahkaha attı. Emir gerçekten de ıslak sopayla dövülesi bir karakterdi.

Ceyhun bunu fark ettiğinde gülümseyerek bana göz kırptı ve bara döndü.

Gamze Ceyhun'un arkasından bakarken bir tekilayı kafasına dikti ve yerinde hafifçe doğrularak Emir'e doğru uzanıp kolunu çimdirdi.

"Senin yüzünü tırmalarım Emir!" diye tehdit ettikten sonra ben de kahkaha atmaya başladım. "İlem!" dediğinde şok olmuş gözlerle bana bakıyordu.

"Ne var? Komik," dedim ellerimi iki yana açarak.

Gecenin ilerleyen saatlerinde neredeyse her zamanki rutinlerimizi gerçekleştirdik. İçtik, dans ettik, güldük.

Tekrar içtik.

Tekrar dans ettik.

Ve tekrar güldük.

Serhat ve İlayda'nın gerginliği beni de germeye başlıyordu. Her ne kadar bir sorun olmadığını söylesem de onların tavırları sinirlerimi bozmuştu. Rahat edemiyorlarmış gibi bir hâlleri vardı.

Dans pistinde Serhat'ın olduğu tarafa doğru ilerledim ve kollarımı boynuna sardım. Sesimi duyabilmesi için kulağına doğru yaklaştım.

"Daha fazla bana bakmayı sürdürecekseniz eve gideceğim," dedim.

"Yapamıyorum İlem," dediğinde nereye geleceğini anlar anlamaz kollarımı ondan çektim.

"Sakın," dedim ve bozuntuya vermeden dans ederek Gamze'nin yanına geçtim. Onunla tekrar ve tekrar aynı konular üzerine tartışmak istemiyordum.

Gamzeyle birlikte dans ederken vücutlarımızı birbirine sürtüyor ve delicesine figürler sergiliyorduk. Barda duran Ceyhun bizi seyrederken Gamze inadına daha seksi davranıyor ve Ceyhun'un ağzının suyunu akıtmak için çabalıyordu.

İkisinin arasındaki çekim herkesi kasıp kavursa da Gamze sanırım bu tehlikeli oyunu oynamayı seviyordu.

Serhat öfkeyle bana bakarken dans etmeyi bırakıp masaya geçti. Onu teselli etmek için yanına doğru ilerlediğimde elini çoktan İlayda'nın elbisesinden içeri sokmuş, öpüşmeye başlamışlardı.

"Pekâlâ," dedim gözlerimi iri iri açarak ve omuz silkerek dans pistine geri döndüm.

Herkes istediği gibi davranmakta özgürdü.

Fakat onları o hâlde görmek biraz da olsa canımı sıkmamış değildi.

Düşünmek istemiyordum. Bağırarak şarkı söylüyor ve tanımadığımız insanlarla dans ediyorduk. Susadığımızda deliler gibi içki içiyor ve tekrar terden sıırılsıklam olana kadar dans ediyorduk.

Saat sabahın dördüne gelirken hepimiz evlere dağılmıştık. Taksiyle eve geldiğimde yorgunluktan bayılacağımı sandım. Hem çalışıp üzerine bu kadar eğlenmek beni çok yoruyordu.

Eve girer girmez yatağıma gömülüp derin bir uyku çekmek istiyordum.

Apartmana girip evimin bulunduğu kata çıktığımda güç bela anahtarlarımı buldum ve kapıyı açtım. Holün loş ışığını genelde asla kapatmazdım ki sarhoşken eve girdiğimde bir yerlere takılıp düşmeyeyim.

Kapıyı kapattıktan sonra kot şortumun düğmesini açtım ve bacaklarımdan kaymasına izin verdim. Bir an önce koşarak yatağa atlamak istiyordum.

Ceketimdeki telefonu çıkardığımda gelen mesajlara baktım.

Derya F.

"Anket sonuçları ne âlemde?"

Telefonu kapattım ve ceketimi çıkardım. Aynadaki aksime baktığımda makyajımın çoğunun akmış olduğunu fark ettim.

Simli kız.

Bana böyle seslenen Aypare'yi düşündüğümde gülümsedim ve aynadaki gülümsemem hemen soldu.

Banyoya geçtim ve dolaptan çıkardığım pamuğun üzerine makyaj temizleme suyunu sıktım. Aynadaki aksime bakıp mavi lenslerimi çıkardım ve makyajımı silmeye başladım. Yüzümü arındırdıktan sonra üzerimde kalan kıyafetleri de çıkardım ve kendimi duşa attım.

Soğuk suyu açtığımda başta inleyerek sudan kaçmaya çalıştım ama sonrasında tamamen ıslandım ve soğuğa boyun eğerek ara ara titredim ve kendimi ayılttım. Su, bedenimden akıp giderken saçlarımı köpürttüm ve günün yorgunluğunun üzerimden silinmesini istedim.

Duştan çıkıp havluyla bedenimi kuruladıktan sonra başka bir havluyla saçlarımdaki ıslaklığı aldım.

Aynanın karşısına geçip nemli saçlarımı diplerden sıkarak kafamın üzerinde sıkı bir topuz yaptım.

Salona geçtiğimde koltuğun üstünde duran dizüstü bilgisayarımı açtım. Anket sonuçları neredeyse başa baştı.

Alkol- %53

Biten ilişkiler- %47

Derya'ya, "Anlaşılan alkol hakkında vereceğim tüyoları daha çok merak ediyorlar. Ne kitle ama!" diye mesaj attım.

Blog hesabıma giriş yaptıktan sonra Derya'dan bir mesaj daha geldi.

Derya F.

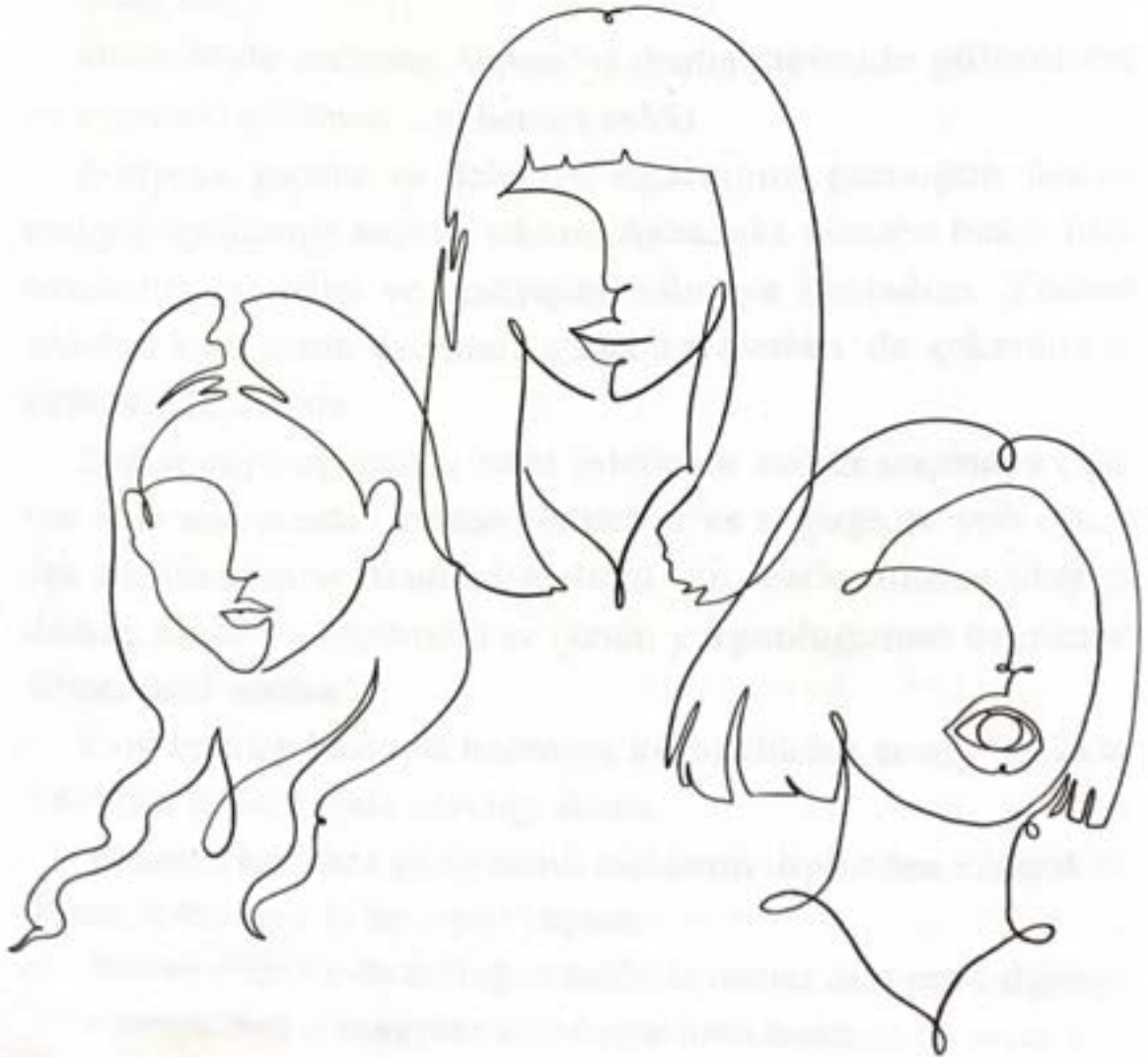
"Uyumadığımı biliyordum. Senin ilham perileri hep bu saatlerde geliyor. Kolay gelsin Figen! :)"

Gülümseyerek telefonu bir kenara bıraktım. Çalışmam gerekiyordu. Menajerim Derya başta olmak üzere, yüz binlerce takipçim benim yazdıklarım ve kaynaklarımdan aldığım haberlerime güveniyor, heyecanla bekliyorlardı.

3. Bölüm

SON HALKA

♪ MELANIE MARTINEZ - PACIFY HER ♪

Her oyuna sonlandırılmak için başlanır.
 Bir oyuna başladığınızda onu yarım bırakamazsınız. Eğer yarım bırakırsanız içinde bulunduğunuz en büyük oyunda kaybeden olursunuz. Hayat denen bu oyunda başarısız olmaksa insanın doğasına aykırıdır.

Sebepler ve sonuçlar aynı teraziye konulduğunda oyun ya cazip bir hâl alır ya da ruhunuzu kamçılayan sancılı bir sürece dönüşür.

Her zaman önünüze engeller çıkacak. Sıkışmış hissedeceksiniz. Ama eğer doğru hamleleri yaparsanız refah, oyunun sonunda size kucak açmış bir şekilde bekliyor olacak.

Kaç saattir uyanık olduğumu bilmiyordum.

Öylece tavana bakarak boş olan zihnimin içini keskin düşüncelerle doldurmuştum.

Zihnimdeki bariyerleri kaldırmak için her çabaladığımda şiddetli baş ağrım kendini hatırlatıyor ve bırakın bedenimi, tüm ruhumu ele geçiriyordu.

Telefonum salonun ortasında duran sehpanın üstünde saatlerdir kapalı bir şekilde duruyordu.

Kimsenin bana ulaşmasını istemiyordum.

Kim olduğumu anlamadan kimseye ulaşmak istemiyordum.

Önce kendime ulaşmam gerekiyordu.

Bu çetrefilli oyunun tuzak dolu sokaklarında temkinli bir şekilde yürümem gerektiğini fısıldayan bir şeyler vardı. Sanki zihnimin içinde yaşayan bir tür canavar vardı ve bana ne yapmam gerektiğini, sıradaki hamlemin ne olduğunu söylüyordu.

Ama ben onu duyamıyordum.

Ona her kulak kabarttığımda başımın arkasında bulunan yara sızlıyordu.

Hatırlamak istiyordum. Kimdim ve ne yapıyordum. Amaçlarım neydi? Korkularım neydi?

Hiçbir şey bilmiyor ve hatırlamıyordum.

Öte yandan hatırlamak istiyor muydum onu da bilmiyordum. Çünkü oyunun sonunda beni bekleyen şeyin refah mı yoksa korkutucu, karanlık bir kafes mi olduğunu kestiremiyordum.

Bana ne olup bittiğini her düşündüğümde canım yanıyordu. İçimde bir yerlerde canımı acıtan bir şey vardı. Gerçeklikle karşılaşırısam temeli çürümüş bir bina gibi bırakın sarsılmayı, yıkılacakmışım gibi hissediyordum.

Uyandığım yeri hatırlıyordum. Başımdaki korkunç ağrıyı ve kurumaya yüz tutmuş kanımı hatırlıyordum. Dondurucu soğuğu ve şiddetli yağın yağmurunu hatırlıyordum. Arabasıyla bana çarpacak olan adamı ve benim elime tutuşturmuş olduğu şemsiyeyi hatırlıyordum. İçgüdüsel olarak cebimde bulduğum anahtarla evimin yolunu bulduğumu hatırlıyordum.

Kısacası son iki günümü oldukça hatırlıyordum. Ama sanki zihni bilgiyle dolu yaşlı birinin ruhuydum ve reenkarnasyon aracılığıyla ruhum yeni doğmuş bir bebeğe aktarılmıştı. Çokça şey biliyordum fakat hiçbir şey hatırlamıyordum.

Kendime dair edineceğim bilgilerin hepsi bu evin içinde mevcuttu bunu da biliyordum ama içimi sarmalayan korkuyu dizginleyemiyordum. Neyle karşı karşıya kalacağımı bilmediğim için yalnızca oturduğum yerden sehpa da duran cep telefonuma ve masanın üstündeki dizüstü bilgisayarına bakmakla kalıyordum.

Yattığım kanepede hafifçe doğruldum.

Kaç saattir yatarak tavanı seyrettiğimi bilmiyordum fakat ayaklanınca beynimin acımasıyla çok uzun süredir yattığımı anladım.

Gözlerimi sımsıkı kapatarak dişlerimi sıktım. Sızlanmak yerine bir çözüm aramam gerekiyordu. Hayatıma bu bilinmezlikle devam edemezdim.

Bana farklı isimlerle seslenen iki farklı kişiyle irtibata geçmiştim ve allak bullak olmuşum.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Belki de şu an hiçbir şeyi hatırlamıyor oluşumdan dolayı kendimi gereksiz yere korkutuyordum. Belki de sandığım gibi şeyler yoktu, yalnızca kafamda kuruyordum.

Sandığım gibi şeyler.

Ne sanıyordum?

“Kendine gel ve derhâl o telefonu aç!” dedim. Kendime öfkelenmem normal miydi? Sanki kendimden habersiz bir şekilde birileriyle kavga ediyordum ve kavga ettiklerim de diğer versiyonlarımdı.

Gözlerimi son kez sıkıca yumdum ve ellerimi birkaç kere yumruk yapıp açtıktan sonra avuç içlerimi pijamamın dizlerine sürttüm.

“Bunu yapabilirsin,” diye fısıldadıktan sonra gülümsedim. İçimde bir yerlerde bir kıvılcım peydahlanınca elimi geri çekecek gibi oldum fakat bu sefer, “Yap şunu!” dedim kendime.

Başımı iki yana sallayarak sehpanın üstünde duran telefonu elime aldım ve kilidini açtım. İnternetini de açtıktan sonra yüzlerce, hatta binlerce bildirim sesiyle karşılaştığımda tedirgin oldum.

Telefonu tekrar kapatıp bu sefer camdan atmayı planladığım sırada hızla inip kalkın göğsüme dokundum ve ne zamandır sıkıyor olduğumu unuttuğum dişlerimi serbest bıraktım. Çenem

acıya elveda deyip rahatlarırken ben de derin bir nefes alarak yutkundum ve telefonuma baktım.

Cevapsız aramalar kısmına girdiğimde yedi farklı kişi tarafından arandığımı gördüm.

Her birinin isminin yanında yazan harf farklıydı.

İki tanesinde F yazıyor, üç tanesinde İ yazıyordu. Geriye kalan iki kişinin isimlerinin yanındaysa J yazıyordu.

Her şeyi hatırlayan önceki ben nasıl biri diye düşündüğümde muhtemelen bunun bir tür kodlama olması gerekiyordu. Şu an mantıklı gelen cevap buydu çünkü.

Arayanların isimlerine baktığımda bende bir çağrışım yapıp yapmayacaklarını test ettim.

Hande J ve Ceylin J.

Hiçbir şey anımsatmamışlardı. Ama bedenimde bir tür tepkime oluşmuştu. Bir hüznün dalgasıyla sarsılmış ve metrelerce sürüklenmişim gibi hissettirmişti. Bu kişilerin yüzlerini ve seslerini bilmiyordum ama içimde bir yerlerde tanımlayamadığım bir şeyler kopmuştu.

Bu hissi adlandırmam gerekirse; ağlamak diyebilirdim.

Acıyla kaplı bir bulutun altında gözyaşlarının yağdığı bir yağmura tutsak edilmişim gibi bir histi. Kötümser bir ruh hâli koruyucu bir anne gibi kollarını açmıştı ve ben her ne kadar benim için yararı olmayacağını bilsem de onun kucağına atlamak istiyormuşum gibiydi.

Acı verici ama güvenli bir bölge.

Bu isimler bana hiçbir şey hatırlatmasa da çokça şey anımsatmışlardı.

Etrafımı sarmalayan duygu seline anlam veremeyerek gözlerimi telefondan ayırdım ve salonumun duvarlarına baktım. Tıpkı kalın bir battaniye gibi üzerimi örten uykuya yenik düşmemek adına aniden ayağa kalktım. Saatlerdir uyumuyordum.

L koltuğun ucundan yere sarkan TV battaniyesini koluma attıktan sonra ayağa kalktım ve balkonun kapısını açtım. Hava neredeyse kararmak üzereydi.

Balkonun köşesindeki sallanan sandalyeye oturdum ve üzerimi örttüm. Serin havanın uykumu açmasını istedim ama o kadar güzel bir hava vardı ki sanki yaz aylarındaydık.

Az önceki karmaşık duyguları bir kenara atmak istedim. En azından bir süre temiz havayı soluyarak gökyüzündeki yer yer parıldayan yıldızları seyretmek istedim. Bu biraz olsun bana iyi gelebilirdi. En azından kaybolan cesaretimi toplatabilir ve tekrar kendimi bulmam için o lanet olası telefonu elime aldırabilirdi.

Gözlerim hafif hafif kapanmaya başladığında oturduğum yerin minderi titremeye başladı. Bunun sebebinin ne olduğunu anlamak için titreyen yere elimi götürdüğümde cep telefonumu oraya sıkıştırmış olduğumu hatırladım.

Ekrandaki isme baktığımda gözlerim hemen açıldı.

Hande J. Arıyor...

İçime düşen korkuyla kalp atışlarım hızlandı ve birkaç saniye öylece ekrana baktım. *Kabul Et* ve *Reddet* seçenekleri arasında gidip gelen titrek parmağım daha fazla canımı sıktığında gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım.

“Bunu yapabilirsin,” dedim kendime. Artık kendimden kaçmayı bırakmam gerekiyordu.

Kabul Et butonuna bastım ve Hande denen kişiyle konuşmaya başladım.

“Alo?” dedim. Sesimdeki tereddüt oldukça belirgindi.

“Şükürler olsun! Nerelerdesin sen?” diyen ses gülümsememe sebep oldu.

“H-hande,” dedim. Sonuçta öyle kayıtlıydı öyle değil mi?

“Efendim güzelim?” dedi. Merakı ve öfkesini anında bir kenara bırakmıştı. Şefkat dolu sesiyle biraz daha gülümsedim. Bu kız kimdi bilmiyordum ama ona sonsuz güvendiğimi anımsıyordum.

“Nerelerdeydin? Seni çok merak ettik,” dedi.

“Kimle?” diye sordum.

“Kimle olacak? Ceylin ile tabii!” dedi şaşırılmış bir şekilde. “Sen iyi olduğuna emin misin Jülide? Neredeyse dört gündür bize mesaj bile atmıyorsun.”

Jülide.

Ne diyeceğimi bilemedim. Çünkü o an, gözyaşlarım daha fazla tutunamadı. Onları serbest bıraktım ve yanaklarımdan süzülmelerine izin verdim. Kendimi hatırlamak için bir girişimde bulunmuştum ama ben her defasında daha da fazla kayboluyordum.

Başta İlem diye seslenilen biriydim. Sonrasında Figen oldum. Şimdiyse Jülide. Ama ben kimdim ve hangisi gerçekten bendim, bilmiyordum.

Zihnimdeki ağrı inanılmaz şekilde acısını arttırdığında gözlerimi tekrar sımsıkı yumdum. Bu hareketimle birkaç gözyaşı daha kirpiklerimden koptu ve yanağımda çizgi oluşturarak çeneme, oradan da kucağımda duran avucumun içine aktı.

“B-benim kapatmam gerekiyor,” dedim ve telefonu kendimden uzaklaştırdım.

“Bekle! Bekle Jüjü lütfen!” diye bağırarak Hande’nin sesiyle durdum. “Yalnız olmadığını biliyorsun. Lütfen bizi kendinden uzaklaştırma. En kısa sürede bizi ara çünkü son gelişmeleri oldukça merak ediyoruz. Tamam mı güzelim?” dedi. Sesi tıpkı yırtıcı bir hayvanı yatıştırmaya çalışır gibiydi.

Son gelişmeleri merak ediyoruz.

Son gelişmeler neydi?

Beynim şalteri kapatmak için yalvarıyordu. Son gelişmeler neydi ve kimle ilgiliydi ben de merak ediyordum ama bunları öğrenmek için başta hazmetmem gereken şeyler vardı.

“Pekâlâ. Arayacağım, söz,” dedim.

Telefon kapanır kapanmaz gözlerimi sımsıkı yumdum. Sanki bir fanusun içine kapatılmışım ve kimse çığlıklarımı duymuyor-

du. Her geçen saniye ölüyordum. Her geçen saniye beynim eriyor ve hatırlamadığım her gerçek beni öldürüyordu.

Kendi iç dünyamda sürüklenmekten yorulmuştum.

Artık daha da fazla kaybolmuştum çünkü hiçbir şey hatırlamıyordum. Anılarım zihnimdeki bariyeri yıkmak için tüm güçleriyle abansalar da bu bana acı vermekten başka bir işe yaramıyordu.

Bacaklarımı kendime doğru çektikten sonra çenemi diz kapaklarımın üstüne yasladım. Oturduğum sallanan sandalyede iyice küçülmüştüm şimdi.

Jülide...

Burnum sızlıyor ve gözyaşlarıma hâkim olamıyordum. O kadar yorgundum ki, bir robotmuşum da sadece ağlamaya programlanmışım gibi gözyaşlarım mekanik bir şekilde akıyordu.

Daha fazla direnç gösteremedim ve kendimi uykunun koruyucu kollarına teslim ettim fakat bu defa teslimiyetimde bir tereddüt vardı. Son iki gündür ilk defa uykuya dalarken rahat değildim. Bir şeyleri unutup rahatlamak adına değil, hatırlayıp ürkmek adına uykuya dalıyordum sanki.

Daha sabah işittiği azardan sonra akıttığı gözyaşları kurumuş olan minik kız çocuğu, küçük evinin içinde bulunan küçük odasının yerinde dizlerinin üzerine çökmüş kendi kendine konuşuyordu.

"Bugün çok güzel olmuşsun."

Yarısı sigara yanıklarıyla kaplı halının tam ortasında üç adet figür duruyordu.

Bir tane bez bebeği vardı. Bu bebeği annesi hediye etmişti ona.

"Ben yokken bu bebeğe sımsıkı sarılmanı istiyorum güzel kızım," demişti annesi. Bunları söylerken gözleri yaşlıydı.

Küçük kız bu görüntüye alışık. Henüz yedi yaşında olmasına rağmen annesini bir kez olsun gülerken görmemişti. Gerçek gülme ile yalandan gülümsemeyi ayırt edebiliyordu. Ama aldır-

mıyordu. Çünkü annesini doğduğundan beri böyle kodlamıştı aklının bir köşesine.

Annesinin ona vermiş olduğu bez bebek aynı annesine benziyordu. Gülümseyen bir ifadesi yoktu. Aksine o kadar mutsuz görünüyordu ki tıpkı yapıldığı kumaş kadar kalitesiz, yıpranmaya müsait bir canlı gibiydi.

"Lütfen daha fazla ağlama," diye azarladı küçük kız bez bebeğini.

Sonrasında derin bir nefes alarak elinin tersiyle göz altlarındaki nemi sildi. Hafifçe gülümseyerek diğer figürlere yöneldi.

Bez bebeğin hemen yanında bir taş duruyordu. Küçük kızın iki eliyle kavrayıp kaldırabileceği bir büyüklükte de olsa ağır bir taşı. Beyaz pastel boyayla çatık birer kaş çizilmişti üzerine. Taşın yapısı gibi sert bir görüntüydü bu.

Küçük kız o taşa dokunup saçları varmış gibi üst tarafını okşadı.

"Hep güçlü olacaksın, tamam mı?" diye fısıldadı taşa doğru. Alt dudağı titrediğinde süt dişlerini var gücüyle sıktı ve tıpkı taşın üzerine çizdiği figür gibi kaşlarını çattı.

Tutmuş olduğu nefesi sakince bıraktıktan sonra yerde duran üçüncü figüre yöneldi. Bu da bir bebektir. Fakat bu bebeği diğerlerinden ayıran en önemli özelliği yüzünün gülümsüyor oluşuydu. Bu bebeği, ona eski komşuları Şükran teyzesinden hediyeledi. Kendi torununun eskimiş oyuncaklarından sadece önemsiz bir tanesiydi.

Küçük kız o bebeği usulca eline aldı ve gülümseyen yüzünü seyrederken renkli saçlarına dokundu. Bu hareketiyle o da tıpkı bebek gibi gülümsedi.

"Sen de bugün çok güzelsin," dediğinde minik dudaklarıyla usulca bebeğin saçlarından öptü. Onun saçlarına özenle bakıyordu. Güzel güzel şekiller veriyordu. En çok o bebeğini seviyordu içlerinde. "Her zaman sevineceksin."

Küçük kız önüne düşen bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra acıyan kafa derisiyle sızlandı.

O an taştan yaptığı bebeğinin çatık kaşlarıyla karşılaşınca hemen toparlandı ve bebeğe bakarak kafasını salladı. O bebek ona güç veriyordu.

Bez bebeği, her ne kadar annesini hatırlatsa da onu da çok seviyordu. Ama onsuzluğun yerini bu bebek dolduramıyordu. Annesi onu bırakıp gittiğinde bu bebeğe sarılarak çok ağlamıştı.

Her ağladığında babası onu teselli etmesi gereken yerde tekmelemişti. O kadar ufaktı ki zalim adamın öfkesi onu kör etmiş ve kızının kırılganlığını görememişti.

Yaraları kendiyile birlikte büyüyerek iyileşiyordu ama ruhunda açılan yaralar asla geçmeyecekti. Fakat küçük kızın bunu öğrenmesi için biraz daha büyümesi gerekiyordu.

“Allah’ın cezası çocuk!” diye bağırarak babasının sesini işittiğinde çenesi titredi ve hemen bebeklerini yerden alıp yastığının altına koydu. Babasının onları da elinden almasını istemiyordu.

Yatağına oturup babasının gelmesini beklerken ince bacaklarını yataktan sarkıtmış sallıyordu.

Doğru düzgün ışık almayan odasının kırık kapısı açıldığında babasının heybetli gövdesini gördü.

Annesi gittiğinden beri babasına karşı soğuktu. Eskiden babasına âşık olmasına rağmen artık içinde ona karşı korkudan başka bir his kalmamıştı. Annesiyle babası her tartıştığında kullaklarını sımsıkı kapar ve bitmesini beklerdi. Ama sonrasında unutuverirdi her şeyi.

Babasının hakaretlerini, annesinin çılgınlıklarını ve gözyaşlarını...

Her şeyi unuttur ve yine severdi onları. Babasına sarılırdı ama buna her yeltendiğinde babası onu iteklerdi. Kendinden uzaklaştırırdı fakat bağırılmazdı. Annesi de ona her zaman baban aslında seni çok seviyor derdi.

Ama küçük kız artık bu yalana daha fazla inanmıyordu. Annesi gideli birkaç ay olmuştu ve onun yokluğunda babasının gerçek

yüzünü daha da çok görebilme fırsatı yakalamıştı. Bu adam kötüydü. Ve kendi kızından nefret ediyordu.

"Baba?" diyen küçük kız kapıya doğru gözlerini kaldırdığında babasını ağlarken gördü.

Uzun boylu adamın saçları ve sakalları birbirine karışmıştı. Annesi gittikten sonra o kadar bakımsızlaşmıştı ki artık babasını tanıyamıyordu. Önceden yakışıklı bir adamdı fakat şimdi ise kilo vermiş, yüzündeki çizgiler belirginleşmiş ve saçı sakalı birbirine girmişti.

Adam ayaklarını sürüyerek kızının önünde diz çöktü ve yüzüne baktı. Gözyaşları o kadar hızlı akıyordu ki küçük kız şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmış gözlerle babasını seyrediyordu. Kendisine bir şey yapacak korkusuyla minik kalbi göğüs kafesini âdeta parçalayacakmış gibi atıyordu.

"Annene o kadar çok benziyorsun ki," dediğinde babası gözlerini sımsıkı yumdu ve ağlamaya devam etti.

Küçük kız babasının annesini çok sevdiğini bilirdi. Ama insan sevdiğini hep üzer miydi? Annesi ona sevgiyi böyle öğretmemişti fakat babasından gördüğü bunun tam tersiydi.

Küçük kız cevap vermeden babasına bakmaya devam etti. Titrek elleriyle, önünde diz çökmüş adamın saçlarına dokundu ve parmak uçlarıyla usulca sevdi.

Adam kızın bu hareketiyle irkilse de hareket etmedi. Küçük kız babasını severken içinde eskiden beslediği sevgiye dair bir kırıntı bile kalmamış olduğunu hissetti. Saç dipleri hâlâ çok acıyordu. Babası, büyük elini kızının kafasında gezinen eline koyunca küçük kız hareketlerine bir son verdi.

Babasının büyük elinde hâlâ kendi ince telli saçları duruyordu. Yastığının altında duran taştan bebeği ona fısıldıyormuş gibi hissettiğinde ellerini hızla babasından çekti ve rahatsızlığını belli etti.

Babası, kafasını kızının dizlerinden kaldırıp yüzüne çevirdiğinde artık ağlamıyordu.

"Ses yaptığımı duymayacağım," dedi ve ayağa kalkıp odanın çıkışına doğru yürüdü. "Uyu."

Babası odayı terk ettikten sonra battaniyesini kaldırdı ve temkinli bir nefes alarak yatağına yattı. Yastığının altında duran bebeklerin varlığı ona güç veriyordu.

Onu bırakıp giden annesini düşleyerek uykuya dalmayı bekledi.

Her gece olduğu gibi dua etmeyi ihmal etmedi.

"Lütfen anneciğim, geri dön ve bizi kurtar."

Fakat annesi bir daha asla dönmek üzere kaybolmuştu. Küçük kız ise bunu çok sonra fark edecek ve yıkılacaktı.

Esen rüzgâr, balkonumda duran masanın üstündeki saksıyı devirdiğinde çıkan gürültüyle yerimde sıçrayarak uyandım. Sallanan sandalyede öylece oturuyordum. Aynı pozisyonda kalmaktan bacaklarım uyuşmuştu.

Korkarak saksıya baktım ve derin nefesler almaya çalıştım. Kaslarıma daha fazla işkence çektirmemek için bacaklarımı esnettim ve sallanan sandalyeden kalkıp yere düşen saksıyı tekrar masaya koydum. Toprağı yarın temizleyecektim.

Battaniyeyi aldığım gibi salona geçtim ve kendimi L koltuğa bıraktım. Zihnimin duvarlarında bir ses yankılanıyordu. Sanki birkaç kapı kapanmış, birkaç kapı açılmıştı. Küçük bir kız çocuğunun çığlığını hissettiğimde tüylerim ürperdi ve çenem titredi.

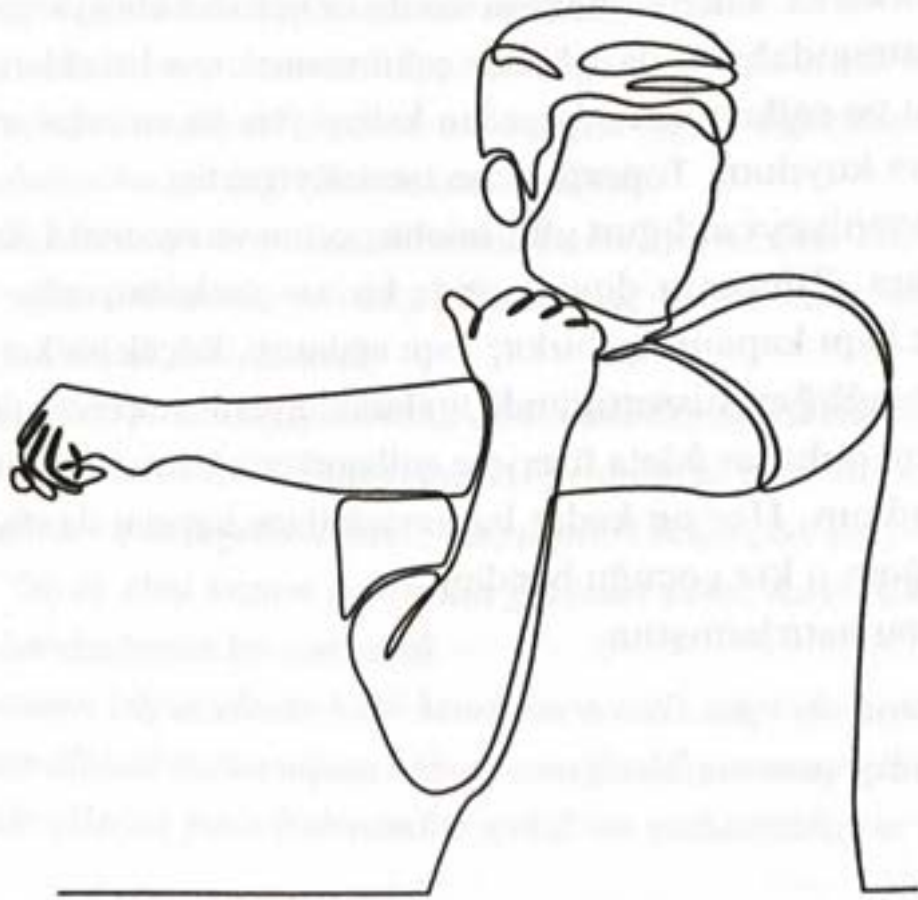
Kara bulutlar âdeta üzerime çullanırken ağlamamak için kendimi sıktım. Her ne kadar bu gerçeklikten kaçsam da rüyamda gördüğüm o kız çocuğu bendim.

Bunu hatırlamıştım.

4. Bölüm

ÇOKLU SARMAL

♪ TAYLOR SWIFT - I DID SOMETHING BAD ♪

BİR HAFTA ÖNCE.

“Bilemiyorum kızlar,” dedim telefonun ucundaki arkadaşlarıma. “Her şey o kadar karmaşık hissettiriyor ki kaçıp gitmek istiyorum bazen.”

“Bak Jüjü,” dedi Ceylin sakın bir tonda. “Sen her ne kadar kendini yalnız hissetsen de biz her zaman senin yanındayız.”

“Size bazen çok ihtiyacım oluyor,” dediğimde dolan gözlerim görüşümü bulanıklaştırdı. Alt dudağımı büzerek, “Keşke burada olsaydınız,” dedim.

“Bak tatlım, uzakta olmamız hiçbir şeyi değiştirmiyor tamam mı? Hem yaz tatilinde tekrar görüşeceğiz.”

Hande’nin iyimser tutumunu her zaman takdir etmiştim. Her ne olursa olsun sevdiklerini rahatlatmaya çalışırdı.

Üniversitenin ikinci senesinde tanışmıştık. Ceylin ve Hande çocukluk arkadaşı sayılırlardı. Başta beni aralarına almayacaklarını düşünsem de o kadar sevgi doluydular ki, çabucak kabullenmişler ve bana sahip olabileceğim en değerli şeyi, dostluklarını vermişlerdi.

Onların gelecek hayalleri farklıydı. Yurt dışına çıkıp oraya yerleşmek istiyorlardı. Hatta o kadar hedeflerine sadıklardı ki,

birinden biri pes etmeye yelteneceği sırada diğeri derhâl silkeler ve ayağa kaldırır.

Üniversitenin son senesinde onlar yurt dışına gittiklerinde tamamen yapayalnız kalmıştım. Bana defalarca yalvarmalarına rağmen onlarla gitmeyi kabul etmedim çünkü beni buraya bağlayan bir şey vardı. Kendimi güvenli hissettiğim bölgeden dışarı çıkma düşüncesi beni her zaman geriordu.

Şimdi onlar orada eğitimlerini tamamlamış, yüksek lisanslarını yapıyorlardı. İkisi de aynı ülkede fakat farklı yerlerde oldukları için onlar da sık sık buluşamıyorlardı. Biz de tele konferans yaparak birbirimize her şeyimizi anlatmaya devam ediyorduk.

Geçen yaz on günlüğüne tatil için geldiklerinde çok mutluydum. Arkadaşlarım vardı ve beni seviyorlardı. Yanımdaydılar. Fakat onlar tekrar gittiğinde yapayalnız kalıyor, her gece ağlıyordum.

Yalnızlığa çocukluğumdan beri alışamamıştım.

Onlar da bunu bildiklerinden ötürü ellerinden geldiğince yanımda olduklarını belli etmek için çabalıyorlardı.

“Yaz hemen gelsin madem,” dedim hüzünlü bir çocuk sesiyle. İkisi de kıkırdadıktan sonra ben de gülümsedim.

“Ee anlat artık. Şu bize ismini vermediğin çocukla nasıl gidiyor?” dedi Hande.

O an bir elektrik akımı vücudumu yalayıp geçtikten sonra anlık bir titremeye telefonu kulağımdan çekip kimle konuştuğuma baktım.

Karmaşanın ev sahipliği yaptığı zihnimi her zaman Hande ve Ceylin’e açardım. Onlar da sıkılmadan dinler, mantıklı veya mantıksız bir şekilde davranıyorsam beni uyarırlardı.

“Bilemiyorum kızlar,” dedim. Gözlerim uzaklara dalmıştı. “O çok fevri biri ama ondan vazgeçebileceğimi düşünmüyorum.”

Hande bu sefer kahkaha atmıştı. Ceylin de kıkırdarak ona destek olurken kaşlarımı çattım beni görebileceklermiş gibi.

“Neye gülüyorsunuz be?” dedim.

“Jülideciğim, bundan önceki dört erkek için de aynılarını söylemiştin. Üstelik bu sayı biz gittikten beri hayatına giren kişi sayısı. Hayır yani biz gitmeden önceki hayatını da bilmesek inanacağız.”

Ceylin burada olsaydı muhtemelen onun saçını çekerdim.

“Ceys doğru söylüyor Jüjü.” Hande her zaman bize lakap takıp öyle seslenmeye bayılırdı. Biz de bazen ona Haniş derdik ama bundan hoşlanmazdı.

“Hiç de bile!” dedim.

“Bebeciğim, tam bir ikizler burcu olduğunun farkında mısınız? Haziran ayında geldiğimizde, doğum günü pastanın üstüne elinde şarap şişesi tutarak ağlayan ve etrafı kalplerle çevrili bir kadın figürü yaptırmayı düşünüyorum,” dedi.

“Nedenmiş o?”

“Çünkü şıpsevdi, ağlak bir ikizler burcusun da ondan,” derken hâlâ gülüyordu.

“Of çok kötüsünüz ya!” dedim. Gözlerim dolmuştu. Şaka yaptıklarının farkındaydım. Genelde benim bu yönlerimle dalga geçerlerdi fakat işler ciddiye her zaman onlar da ciddi olur ve yargılamadan dinlerlerdi. Bu yüzden onlara asla kızamıyor veya küsemiyordum.

İkisinin de kıkırdaması bitince, “Anlat hadi burada saat gece yarısı. Yarın erken kalkacağım,” dedi.

“Tamam o hâlde,” dedim ve derin bir nefes aldım. “Şu sıra bana olan ilgisinin biraz azaldığını hissediyordum biliyorsunuz. Ama babasının işleriyle çok fazla ilgileniyor o yüzden işi başından aşkınmış. Bu süreçte bana karşı istediği ilgiyi gösteremediğinin o da farkındaymış ama bunlar onun sevgisini daha da güçlendiriyormuş. İşlerine daha sıkı sarılmasına neden oluyormuş çünkü işleri ne kadar erken biterse bana o kadar erken kavuşmuş falan.”

“Ayyy! Kızım hayal gibi ya bu çocuk!” Ceylin’in gözlerinden kalpler saçtığını görür gibi olduğumda gülümsedim.

“Evet öyle ama işte bilemiyorum,” dedim.

“Hoppala!” Hande’nin ses tonundan gözlerini devirdiğine yemin edebilirdim. “Aşkım daha ne istiyorsun anlamıyorum ki.”

Ceylin, “Evet, çocuk gayet hoş yaklaşmış işte,” diyerek destekledi.

Birden ağlamaya başladım. Hıçkırıklarımı tutmadan gözyaşlarımı akıtırken telefondaki arkadaşlarım sessizce beni bekledi. Bu duruma alışkınlardı.

“Üç gün sonra buluşacağız ve onunla ciddi bir şekilde konuşacağım. Bazı şüphelerim var onların ortadan kalkması gerekiyor,” dedim.

“Sen nasıl istersen tatlım,” dedi Ceylin. “Ama fazla fevri davranma ve olumlu ol lütfen. Şu an kafanı yastıkla ezmek istiyorum. Çabuk o gözyaşlarını sil!”

“Aynen öyle Jüjü. Kendine gel. En kötü bir başkasına âşık olursun, biz onu da dinleriz bundan şüphe edeceğini düşünmüyorum. Bundan öncekileri de yeterince dinleyip yorumladık bence.”

Gözyaşlarımı silip burnumu çekerken gülmeye başladım.

“Siz de beni iyice sürtük yaptınız ya!” dedim. Beni bu melankolik hâlimden çekip alma konusunda oldukça başarılıydılar.

“E öylesin bacım?” dedi Ceylin.

“Neyse kızlar ben artık kapatıyorum yarın sunumum var. Öptüüm!”

“Biz de kapatalım madem,” dedim Ceylin’e.

“Tamam o zaman. Gelişmeleri gruba yazmayı unutmayın,” diyerek dipnot geçtikten sonra ikisi de telefonu kapatıp beni yalnız bıraktılar.

Bir süre koltukta yatarak tavanı seyrettim. Binbir türlü düşünce, arı kovanının içindeki sürü gibi oradan oraya vızıldayarak koşturuyordu ama ben hiçbirini tutamıyor ve odaklanamıyordum.

Yattığım yerden kalkıp telefonumu şarja taktım ve duş almak için banyoya yöneldim.

Kıyafetlerimi çıkarırken aynadaki aksimi inceledim. Gözyaşlarımın bıraktığı ıslaklık göz altlarımda parlıyordu. Kendime karşı bakışım sertleştiğinde aynadaki aksime doğru yaklaştım. Kızarmış burnuma dokundum ve bir süre daha inceledikten sonra keçe gibi olan saçlarıma baktım.

Hışımla gözlerimin altındaki ıslaklığı sildim ve tek kaşımı kaldırarak gülümsedim.

Duş teknesine girer girmez soğuk suyu açtım ve başımdan aşağıya akmasına izin verdim. Nefes alışverişim hızlandığında artık tamamen ıslak ve kendimdeydim. Suyun ısınması için musluğu biraz kaydurdum ve bekledim.

Az önce şoka soktuğum hücrelerimi normale döndürür döndürmez şampuanıma uzandım ve saç diplerime tırnaklarımı bastırarak masaj yaparak köpürttüm.

Saçlarımı ve tüm bedenimi iyice temizledikten sonra ılık suyla durulandım. Duş almak çok iyi gelmişti. Tüm stresim ve öfkem suyla birlikte gidere akıp gidiyor ve sonsuza dek kayboluyor gibi hissettiriyordu.

Keşke bu herkesin hayatında gerçek olan bir şey olsaydı.

Suyu kapatıp etrafı ıslatma kaygısı gütmenden duştan çıktım ve duvarda asılı olan bornozuma uzandım. Bornoz üzerimdeki ıslaklığı emmeye başladığında küçük bir baş havlusu yardımıyla saçlarımdaki ıslaklığı aldım.

Banyodan çıkıp yatak odama geçtiğimde akşam gelecek olan misafirlerim için hazırlanmam gerektiğini hatırladım.

“Acaba ne giysem?” diyerek dolabın kapağını açıp içinde göz gezdirdim.

Evde olacağımız için fazla abartı bir kıyafet giymek istemiyordum. O yüzden elimin gittiği ilk parçaları dolaptan çıkarıp yatağın üstüne attım.

Kot şortumu altıma geçirdikten sonra üzerime beyaz atletimi giydim ve makyaj masamın üstünde duran takı kutusunun içinden halka küpelerimi çıkarıp kulağıma taktım.

Saçlarımı tarakla taradıktan sonra diplerden çekerek tepede at kuyruğu olacak şekilde bağladım ve kirpiklerime çok hafif hacim kazandırmak için rimel sürdüm. Kırmızı rujumu arkadaşlarım gelmeden hemen önce sürecektim.

Her şeyin hazır olduğundan emin olmak adına dolapta beklettiğim marine edilmiş eti çıkarıp tezgâha bıraktım. Salatayı gündüzden hazırladığım için şanslıydım. O yüzden geriye bir tek etleri pişirmek ve masayı kurmak kalıyordu.

Saatime baktığımda henüz gelmelerine iki saat olduğunu fark ettim. Bu süreçte bekleyen işlerimi halledebilirdim. Hızla masayı kurdum ve etleri pişirmek için geniş tavayı ocağın üstüne bıraktım. Bunun için yarım saat yeterliydi. Etleri kendi hâline bırakıp çalışma odama geçtim ve bilgisayarımı açtım.

Bir kadeh şarap iyi gidebilirdi fakat şarabı yemeğe saklıyordum.

Mutfağa geri dönüp buzdolabının içinden bir adet enerji içeceği çıkardım ve kapağını kapatıp çalışma odama geri döndüm.

Bilgisayarımı açıp şifresini girdikten hemen sonra sistemim açıldı. E-posta adreslerimi ve sosyal medya hesaplarımı kontrol ettim. Bloguma gelen yorumlara göz gezdirirken gülümseyerek içeceğimden büyük bir yudum aldım.

İnsanların güvenini kazanmak benim işimdi. Ve gizli kalması istenen şeyleri gün yüzüne çıkarmak.

Kaynaklarımdan gelen bilgi akışını kronolojik sıraya soktuktan sonra haber değerlerini gözden geçirdim ve içlerinden bazılarını eledim. Geride kalanların hepsini güzel bir kompozisyon şeklinde zihnimde tasarladıktan sonra tekrar gülümsedim ve parmaklarımı klavyemin üstünde gezdirmeye başladım.

Özgürce yazıyordum. En basit şeyleri bile ahenkle okura ulaştırdığım için beni takip ediyorlardı. Kalemimle onları büyülediğim yetmiyormuş gibi öğrenmelerini sağladığım bilgilerle bana daha da hayran kalıyorlardı.

Hiç kimse benim kim olduğumu bilmiyordu. Hatta takipçilerimin çoğu ikiye bölünmüştü. Kimisi benim bir kadın olduğumdan bile şüpheliydi.

Bazılarının yorumlarında, *"Admin kesinlikle bir erkek. Bu kadar cesaretli bir kadın olabileceğini düşünmüyorum. Adam resmen ünlüleri ve kuvvetli bağlantıları olan iş insanlarını hedef alıyor ve korkusuzca ilerlemeye devam ediyor. Hayranlık uyandırıcı!"* tarzında şeyler yazıyordu.

Aslına bakılırsa haberlerimin çoğu gerçektir. İtibar zedelemektense insanların taktıkları maskeleri düşürmeyi seviyordum. Çoğunluğun iyiliği için azınlığın kötülüğünü getirdiğimi söyleyen fanlarım bile vardı.

Öte yandan yapmış olduğum iyi haberler de oluyordu fakat insanlar kaos aşığydı. Her zaman bir polemik kovalarlardı ve bu da benim gelir kaynağım olduğu için çoğu zaman onlara istediklerini verirdim.

Kazandığım paranın büyük bir kısmını da bağışlıyordum. Ve bu yaptıklarımı gizli yapmıyor, apaçık yapıyordum çünkü sevinim olduğu kadar sevmeyenim de vardı ki bu da beni potansiyel hedef hâline getiriyordu. O kesimle düşman olmaktansa yaptığım iyilikleri sunarak kalplerini kazanmayı hedefliyordum.

Yazımın sonuna geldiğimde zamanlayıcıyı akşam dokuzaya ayarladım ve bilgisayarımı kapattım.

Cep telefonumu şarjdan çıkarıp menajerim Derya'ya haberlerini kullandığım araçların adreslerini yazdım. Genelde büyük bir iş olursa veya reklam anlaşması olursa menajerim Derya ilgileniyordu. Bu tarz ufak ödemeleri de ona yaptırıyordum. Bir yandan da yakın arkadaşım olduğu için ona güveniyordum çünkü bu camiada kimliğimi bilen tek kişi oydu. Çevremdeki hiçbir arkadaşım ne iş yaptığımı bilmezlerdi.

"İnsanların ağızına nasıl ettiğini deli gibi merak ediyorum. Bir an önce akşam dokuz olmalı! Ödemeleri halloldu bil. :)" yazan bir mesaj attıktan sonra gülümsedim.

Ayağa kalkıp mutfağa doğru yürüdüm. Saatime baktığımda saatin sekize geldiğini fark ettim. Zamanlamam mükemmeldi. Arkadaşlarımın gelmesine yarım saat kalmıştı. Ben de bu süreçte etleri pişirebilir ve sıcak bir şekilde servis edebilirdim.

Ocağın üstüne bıraktığım tavanın altını açtıktan sonra etleri düzgünce yerleştirdim. Cızırdayan etin kokusu anında yayılmaya başlayınca ne kadar acıkmış olduğumu fark ettim ve gülümseyerek buzdolabına yöneldim.

Hazırladığım salatayı kaptan çıkarıp servis tabağına döktükten sonra masanın ortasına konumlandırımdı. Etler iyice kızardıktan sonra ocağın altını kapattım. Dolaptan buz gibi olmuş bir şişe kırmızı şarabı da çıkarıp masaya koyduktan sonra bekleme-ye başladım.

Çok geçmeden kapı zilim çalındığında kırmızı rujumu sürüyordum. Hızlıca kenarlarını düzelttikten sonra koşar adımlarla kapıyı açtım.

Peri, elinde tutmuş olduğu şarap şişesini havaya kaldırarak, "Merhaba tatlım!" diye çığırdığında gülümsedim.

"Bir şişenin yetmeyeceğini biliyordum," diye yanıtladıktan sonra boynuma atılan arkadaşına sarıldım.

"Mahzen gibi evin var hayatım. Katkıda bulunmak istedik," deyip içeri yöneldi.

Peri'nin hemen ardından Kerem gülümseyerek içeri girdi ve yanağıma minik bir buse kondurdu.

"Bu et kokusu iştahımı kabarttı Figen," derken etrafı kokluyordu.

Peri ve Kerem geçen ay evlenmişlerdi ve ikisi de rahatlarına o kadar düşkün insanlardı ki herkesin bir hafta on günle sınırlandığı balayı tatillerini adına yakışır bir şekilde tam bir ay boyunca yapmışlardı.

"Kim bilir balayınızda neler neler yediniz. Umarım sizi hüs-rana uğratmam," dedim gülümseyerek.

“Figen Şef’i her zaman tercih edeceğimizi biliyorsun!” diye seslendi Peri. Çoktan mutfağını karıştırmaya başlamış olmalıydı.

Kerem’den hemen sonra Devrim’le karşılaştım. Devrim elinde bir buket çiçekle gelmişti.

Gülümseyerek, “Hayrola Devrim?” dedim. “Hasta ziyaretine mi geldin yoksa beni istemeye mi?”

Devrim buruk bir şekilde gülümsedikten sonra çiçeği bana uzattı.

“İkincisi demek isterdim ama arkadaşımın evine eli boş gelmek istemedim,” dedi ve Kerem’in öptüğü yanağını es geçerek diğer yanağıma öpücüğünü bırakıp içeri geçti.

Arkadaş kelimesi ağzından çıkar çıkmaz gerilmiştim çünkü kelimeye yapmış olduğu vurgu beni çileden çıkarmaya yetecek düzeydeydi.

Devrim, Peri ve Kerem’in düğününde fazlasıyla sarhoş olmuş ve bana karşı beslemiş olduğu hislerini açığa çıkarmıştı. Fakat ben ona karşı bir şey hissetmiyordum, ki sevgilim vardı. Fakat bundan onlara bahsetmemiştim çünkü bilmelerine gerek yoktu.

Kapıyı kapattıktan sonra içeri geçtim.

“Etleri yeni pişirdim. Hadi soğutmadan hemen yiyelim,” dedim. Tezgâhın üstünde duran vazoya uzanırken, “Periciğim sen kadehleri doldurur musun? Ben de o sırada çiçekleri vazoya koyayım.”

“Halloldu bil şekerim,” dediğinde şişeye uzandı ve teker teker kadehleri doldurmaya başladı.

Herkes masadaki yerini aldığı anda büyük bir iştahla yemeğe koyulduk.

“Tanrım, cidden bu eti nasıl marine ediyorsun be kadın!” dedi Peri gözlerinden kalpler çıkararak.

“Şefler sırrını öyle her yerde söylemezler canım,” dedim ve salatadan bir çatal aldım.

“Baksanıza, Kerem köpek tarafından kovalanıyormuş gibi yiyor,” dedi Devrim kahkaha atarak.

O an hepimiz Kerem'i seyrettik. Birkaç saniye dolu ağzıyla bize baktıktan hemen sonra omuz silkerek iştahla yemeye devam etti.

Peri balayında yaşadıkları maceraları Instagram hesabından bize naklen seyrettirmemiş gibi en ince ayrıntısına kadar anlatmaya başladığında hevesinin kırılmaması adına onu dinledik.

Devrim'in de benimle aynı düşünceler içinde olduğuna emindim. Dudaklarının hareketini incelediğimde gülmek üzere olduğunu anladım ve ayağımla hafifçe dürttüm.

Bakışları beni bulduğunda belli belirsiz kaşlarımı çattım ve kendine hâkim olması gerektiğini belli ettim. Peri'nin hevesi bir kere kırılırsa bizim burnumuzdan getirene kadar başımıza kakardı ve ben de buna dayanamayıp kalbini kırmak zorunda kalırdım.

Devrim gözlerini yumup dudaklarını büzünce kendini dizginlemeye çalıştığını anladım ve bu hareketiyle benim de gülme isteğim arttığında ondaki tüm dikkatimi çekip Peri'ye yönelttim.

"Keremciğim biraz da sen anlatmak ister misin yoksa tabağından sonra sırada eşinin kolunu yemek mi var?" diye soran Peri gözlerini devirerek bana baktı ve başını iki yana salladı. "Ay tatilde de bulduğu her boşlukta yedi Figen ya inanamazsınız! Hayır anlamıyorum bu kadar yiyip nasıl hâlâ böyle fit kalabiliyor?"

"Vücut çalışıyoruz herhâlde kızım! Enerji lazım bize," derken kadehinden büyük bir yudum aldı.

Onların bu hâllerini seyrederken gülümsemeden edemedim. Birbirlerine âşık olduklarını itiraf etmeden önce de aynen böyle sataşırlardı birbirlerine.

"Hı hı tabi," dedi Peri. "Hayır artık evlisin kime yapıyorsan o kasları artık!"

"Devrim'e yapıyorum," dedi gülerek. "Biraderimin yanında yağlı göbekli mi dolaşayım bekâr değilim diye?"

Devrim en sonunda güldüğünde ona baktım. Kirli sakalı ve yapılı vücuduyla tam bir kale gibiydi. Güçlü duvarlarla çevrelenmiş bir güzellikti. Kumral teni âdeta parlıyordu. Dişleri ahenkle

sıralanmıştı. Aslında fazlasıyla ağız sulandırıcı bir erkekti fakat bir kez arkadaşım olarak baktığım birine karşı duygusal hisler besleyemezdim, bunu tecrübe etmiştim. Cinsel bir çekim hisse-dersem de eski samimiyetimiz olmazdı.

Bunun bozulmaması için de ona karşı her zaman bir set çekmiştim. Onu isteyebilirdim. Farklı bir evrende ve farklı bir Figen olarak.

Bu hâlimle değil.

Peri'nin alarmı çaldığında yerimden sıçradım.

"Bu ne içindi?" diye sordum.

"Ayy sen de Figen! Herkesin alarmı bugün dokuza kurulu bilmiyor musun? *Hayalet Avcının Sahnesi* yeni yazı yayımladı," dedikten hemen sonra telefonunun kilidini açıp yazıyı okumaya başladı.

Hayalet Avcının Sahnesi.

Evet, o bendim. Fakat bunu kimse bilmiyordu.

"Ben senin kadar sıkı takipçisi değilim, üzgünüm. Magazin beni pek çekmiyor," dedim omuz silkerek.

"Bu adam bir gün başına çok büyük bir bela alacak ama hadi bakalım," dedi Kerem.

"Adam olduğunu nereden biliyorsun? Belki kadın?" dedi Peri ters ters kocasına bakarak.

"Bir kadın bu kadar ileri gidemez bence," dedi.

O an ensemdeki tüyler şahlanınca, "Neden? Bir kadın korkusuzca hareket edemez mi? Bir kadın dünyayı karşısına alıp savaş açamaz mı Kerem?" dedim sert bir ses tonuyla.

Kerem ellerini havaya kaldırarak, "Öyle demek istemedim Figen, biliyorsun," dedi. "Ama bu kadar ileri seviye bir-" derken lafını böldüm.

"Tamam boş verelim şu bilmem ne avcısını," dedim.

"Figen haklı," dedi Devrim. Beni savunmasına hiç şaşırmamıştım. "Peri sen de evde okusana yazıyı."

“Ay bir durun ya efsane yazıyor şu an bırakamam. Şoktayım,” diyerek yazılanları okumaya devam etti. Gülümseyerek onu seyrettim.

“Bunları okuyana kadar kitap okusaydın belki de filozof olurdun,” dedim ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

Yemeklerimiz bittiğinde hep beraber masayı topladık. Birlikte birer kadeh de salonda içtikten sonra saatin neredeyse on bire geldiğini gördüm. Yorgunmuş gibi davranmaya başladığımda arkadaşlarım çok geçmeden durumu fark edip artık kalkmaları gerektiğini anladılar.

“Biz artık kalkalım,” diyen ilk isim Kerem oldu. Peri de onu onaylayarak ayağa kalktı. Kerem ve kendisinin kadehini alıp mutfığa bıraktıktan sonra, “Her şey çok güzeldi hayatım, ellerine sağlık,” dedi.

“Ne demek güzelim. Tekrar beklerim,” dedim.

“Haftaya ben sizi bekliyorum lütfen. Yeni evimize ilk kez gelmiş olacaksınız hem,” deyince Peri’ye baktım.

“Tamam gelirim,” dedim gülümseyerek. Heyecanlı biriydi.

“Devrim?” diyerek işaret parmağını kaldırarak Devrim’e baktı.

“Tabii,” diye yanıtlayarak oturduğu yerden kalktı ve onlarla gitmek için kapıya yöneldi.

“Çok teşekkür ederiz her şey için Figen,” derken ayakkabılarını giyiyordu.

“Her zaman,” dedim yaslanmış olduğum duvarda ona bakarken.

Diğerleri çoktan inmişti. Devrim de en sonunda toparlandıktan sonra ceketini ona uzattım. Ceketini elimden alıp üzerine geçirirken beni seyrediyordu. Yakasını düzelttikten sonra bana doğru eğildi ve kokumu içine çekerek minik bir veda busesi bıraktı.

“İyi geceler Figen,” derken fısıltısı kulağımdan içeriye sızarsızmaz tüm bedenim titredi.

“İyi geceler Devrim,” dedim ve kollarımı çözmeden gitmesini bekledim.

Bir karşılık alamayacağını anladığında bıyık altından gülümseyerek arkasını döndü ve merdivenlerden inmeye başladı.

Kapıyı kapatıp içeri girdikten sonra vakit kaybetmeden bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirdim.

Saatime kısa bir bakış attıktan hemen sonra odama gittim ve üstümü değiştirdim. Siyah bir file çorap giydikten sonra siyah, mini bir kot şort giydim. Üzerime de omuzları açık uzun kollu, ince bir bluz giyip saçlarımı açtım.

Tarak yardımıyla saçlarımı kabarttıktan sonra biraz spreylayayla renklendirip simli bir göz makyajı yaptım. Parlatıcımı sürüp topuklu botlarımı ayaklarıma geçirdikten sonra şişme montumu giydim ve evden çıktım.

Çağırılmış olduğum taksiye atladıktan sonra gideceğim yeri tarif ettim ve telefonuma gelen mesaja baktım.

"Neredesin İlem? Vardıyan başlamak üzere."

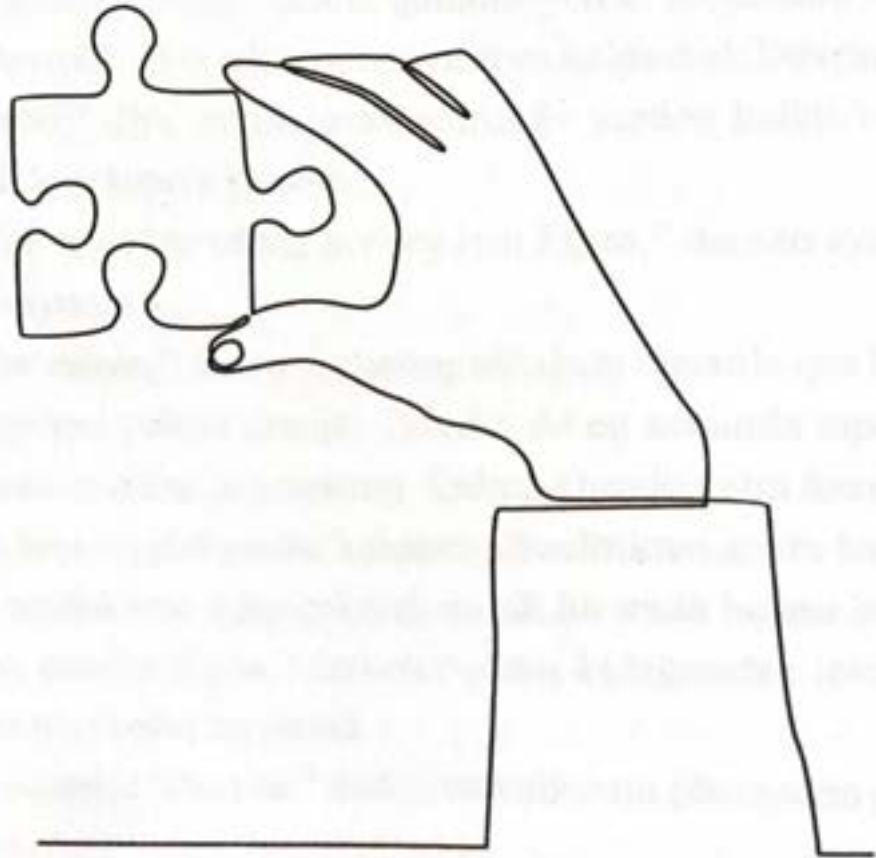
Patronum Kahraman Bey'den gelen mesaja göz devirerek cevap yazdım.

"Yoldayım."

5. Bölüm

KENARI KIRIK YAPBOZ PARÇASI

♪ LP - SUSPICION ♪

Ölüm herkes için korkutucu bir olguydu. Özellikle sonrasında ne olacağını bilemediğimiz için korkardık çünkü yaşarken aklımıza koyduğumuz şeyleri yapamazsak sonrasında nasıl şekilleneceğini hayal edemediğimiz için kaçırdık.

Hayatın her alanında tutunacak dallar arardık çünkü eğer bir şeye sınıksız kavrayarak tutunmazsak en sonunda düşeceğimizi bilirdik.

Düştüğümüz yerde bizi neyin beklediğini bilemediğimiz için korkumuz bizi diri tutar ve hayatta kalmak için her yolu denerdik.

Ben de her yolu deniyordum. Hayata tutunmak için her yolu denemeye çalışıyordum çünkü kaybolmuştum ve tutunacak dallara ihtiyacım vardı. Kim olduğumu ve nereden geldiğimi hatırlamam gerekiyordu.

Sanki beyaz bir kefene sınıksız bağlanmış, tabutun içine konmuştum ve üzerimi örtmek için küreklerle attıkları toprağın sesini işitiyordum. Fakat ölmemiştım. Kısıtlanan hareketlerimle sesimi duyurmaya çalışıyor ve bu lanet tabuttan kurtulmak için çabalıyordum.

Evim olduğunu bildiğim yerin tam ortasında, dizlerimin üzerine çökmüş vaziyette etrafıma bakıyordum.

Bu evde nasıl anılarım olduğunu, benden başka kimlerin ziyaret ettiğini hatırlamak istiyordum.

Zihnindeki bariyeri her zorladığımda başımın arkasındaki sızı balyoz etkisi yaratıyordu fakat artık her şey berraklaşmaya daha yakındı.

İpuçlarının peşinden gitmem gerekiyordu.

Parçaları birleştirerek resmin bütününe bakmalıydım ve bu benim elimdeydi.

Kendimden başka kimseye güvenemezdim. En azından şu an olmazdı çünkü neler olup bittiğini kavramam lazımdı.

Telefonum ve bilgisayarımı incelemekten günlerdir çekiniyordum. Belki de karşılaşacağım şeylerden korumaya çalışıyordum kendimi.

Bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, yapbozun parçaları elimdeydi ve birleştirip gerçeğin peşinden koşmam gerekiyordu.

Düşüp sürüklenmemek için tutunacak dallarımı kendim yaratmalıydım.

Zaten hep öyle yapmamış mıydım?

Daha fazla vakit kaybetmeden oturduğum yerden kalktım ve çalışma odamın yolunu tuttum.

Odanın içerisine girdiğimde üzerimi tıpkı ince bir örtü gibi örten özgüven duygusuyla ensemdeki tüylerin şahlandığını hissettim.

Korkum şu anda neredeyse yok olmuş durumdaydı.

Çalışma masasının üstünde duran not defterlerini karıştırmaya başladığımda, belli bir düzeni olduğuna inandığım fakat ilk bakışta aşırı düzensiz duran şematik bir planlayıcı olduğunu fark ettim.

Kelimeler bölük pörçük, semboller ve sayfalardaki düzen birbirinden alakasızdı fakat garip bir şekilde zihnimde bu düzensizliğin kurmuş olduğu bir düzen olduğunu hatırladım.

İlk bakışta farklı isimler ve olaylarla ilgili küçük anekdotları incelediğimde kaşlarım çatıldı. Bunların her biri değerli bilgi-

lerdi. Okuduğumda buna karar verebiliyordum fakat benimle ne ilgileri vardı henüz anımsayamamıştım.

Bilgisayarımın kapağını kaldırdıktan sonra açma düğmesine basarak birkaç saniyeliğine ekranın aydınlanmasını bekledim. Bu sırada çoktan sol bacağımı titretmeye başlamıştım.

Bilgisayar açıldığında e-posta kutusundaki maillerin sayısının şokuyla bir süre sarsıldım.

Binlerce e-posta vardı.

Farklı bir e-posta adresim daha olduğunu gördüm. Hızlıca onu incelediğimde gönderici isimlerinden pek bir şey çıkaramamıştım.

Kaynak 1. Kaynak 2. Kaynak 28...

Göndericilerin isimleri hep böyleydi. Her birini kodladığım bir düzen vardı zihnimde. Hatırlamıştım.

Binlerce mesajın durduğu e-posta adresime girip farklı farklı insanlardan gelen yüzlerce destek, övgü mesajı ve bir o kadar da nefret, kötü söylem dolu mesajın olduğunu gördüğümde kaşlarımı biraz daha çattım.

Bu bana kendimi iyi hissettirmişti. İnsanların nefreti beni hırslandırırken sevgisi kamçılıyordu.

İnternette en son arattığım şeye baktığımda ufak çaplı bir elektrik akımı tüm bedenimi ele geçirdi.

Hayalet Avcının Sahnesi.

Bu ismi biliyordum.

Bu bendim.

Bir hayalet kadar görünmez, bir avcı kadar acımasız.

Kendi yaratmış olduğum sahnede kendi yazdığım tiyatroyu oynatıyordum.

Hatırlıyordum.

Figen.

Ben kimsenin bilmediği o avcıydım.

Zihnindeki bariyerin âdeta çatırdağını işittim. Sanki o balyoz artık canımı acıtmaktan vazgeçmiş ve o duvarı yıkmak için benimle birlik olmuştu.

Anılar zihnimin derinliklerinde yatmış oldukları uykudan uyanıp bariyerin çatlaklarından içeri sızıp her yere yayılırken arkama yaslanarak gülümsedim.

Bu başarmanın gülümsemesiydi. Tekrar zihnimin kontrolünü ele almaya başlamıştım ve şu an kendimi fazlasıyla güçlü hissediyordum.

Derya F. olarak kaydettiğim kişinin arkadaşım ve aynı zamanda menajerim olduğunu hatırladım.

Onunla yaşadığımız iş birlikleri ve atlattığımız olaylar şimdi sahnemde birer silüetin canlandığı oyun gibi akıp giderken kendimi biraz daha zorladım.

Yapbozun parçaları birleşiyordu ve bunun verdiği sevinç tarif edilemezdi.

Evet kaybolmuştum ama eve dönmenin yolunu bulmaya başlamıştım.

Yapmam gereken tek şey zihnimdeki çatlamış bariyere birkaç darbe daha vurarak tamamen ortadan kaldırmak ve köşelerde sıkışmış tüm anılarımı geri kazanmaktı.

Bir süre bana ait kelimelerle sıralanmış cümlelerin olduğu blogumu inceledim.

Kimliğimi belli etmeden insanların ilgisini çekmiş bir magazinciydim. Hesap dökümlerime ve mesajlarıma baktığımda bu işten oldukça para kazanıyor olduğumu hatırladım.

Yapmış olduğum haberlerin çoğu ünlülerle alakalıydı. Hatta birkaç ünlü ile birebir konuşmamızı okuduğumda istemeden kahkaha attım. İnsanlar kendileri hakkında yalan haber yapmam için bana para ödemişti.

Genelde haberlerimin güvenilir kaynaklar tarafından geldiğine emin olmadan asla paylaşmazdım. Bu benim stilimdi çünkü yalan habercilikle bir yere gelinmeyeceğini biliyordum ki ünlülerle olan çalışmalarım haricinde de yalan haber yapmaktan kaçınıyordum.

İnsanlar sırf gündeme gelmek için güzel paralar ödüyordu ve para herkesin ihtiyacıydı. Bu yüzden arada sırada yaptıklarımın kimseye bir zararı olmazdı.

İnsanlar kaos sevdiği için, doğru olan haberlerimin hepsinde tıpkı bir yılanın çatal diliyle saçtığı zehir gibi vurucu kelimeler seçiyordum. Kendime has olan yazım dilim sayesinde en değer-siz görünen haberin bile değerini artırıyordum.

Şu ana dek çalıştığım tüm işleri anımsayamamakla beraber duraksadım ve yüzümü ovuşturdum. O kadar fazla haber girmiş-tim ki hepsini okumaya kalksam yarısı gidik olan aklımı iyice karman çorman edecektim.

Bilgisayarımı kapattım ve sandalyemde geriye doğru yaslanıp derin bir nefes aldım. Yüzümdeki gülümseme silinmiyordu fakat zihnimdeki bariyer az önce açmış olduğum çatlağı iyileştirmeye başladığında vakit kaybetmeden telefonuma sarıldım.

Hızla telefonumdaki uygulamalara göz attım.

Birkaç mobil banka uygulaması, iki üç tane vakit öldürmek için indirmiş olduğum oyun ve Twitter, Instagram gibi sosyal medya uygulamaları vardı.

Sosyal medya hesaplarıma girdiğimde birden akın eden bil-dirim yağmuruyla direkt uygulamalardan çıktım. Şu an aklımı meşgul etmem gereken farklı şeyler vardı.

Rehberime girdiğimde kaydetmiş olduğum isimlerin yanla-rında bulunan harfleri inceledim.

Menajerim Derya'nın yanında F. harfi vardı. Figen diye hitap etmişti.

Arama kısmına F harfini yazdığımda bir sürü isim sıralandı. İsimlere göz gezdirirken bazı isimlerin anımsattığı duygularla daha da fazla gülümsemeye başladım. Geçmişime doğru açılan kapılardan geçen şövalye, elindeki mızrakla o bariyeri yerle bir etmek için atın üzerine binmiş son sürat koşuyordu.

Derya F.

Devrim F.

Peri F.

Kerem F.

İsimler böylece sıralanıp her ismin yüzü ve benimle yaşadıkları zihnimdeki bariyere baskı uygularken bir çatırdama daha geldi. Yavaş yavaş her şeyi hatırlıyordum.

Diğer harflere baktığımda tüylerim tekrar şahlanmıştı.

Serhat İ.

Gamze İ.

İlayda İ.

İ harfiyle kodladığım isimlerin listesi, F harfine nazaran çok daha fazlaydı.

İlem.

Evet, benim adımdı bu. Bu bendim. İlem. Hatırlıyordum.

Uçarı hareketlerim, yardımsever tavırlarım ve arkadaş canlısı oluşum. Sürekli gülümsemem ve vaktimin büyük bir çoğunluğunu eğlenmeye harcamam.

Balyoz bariyere tekrar bir darbe savurduğunda artık çatlak genişlemiş ve aralardaki kırık dökük taşlar zihnimdeki zemine büyük bir gürültüyle düşmüşlerdi.

Çalıştığım yeri hatırlıyordum. Gördüğüm hiçbir sokak hayvanını sevmeden geçemediğimi, muhtaç insanlara elimden geldiğince yardım ettiğimi, arkadaş ortamında herkes tarafından sevildiğimi ve neşeli, esprili biri olduğumu hatırladım.

Arkadaşlarımla geçirdiğim vakitlerde neler yaptığının görüntüleri artık anıların rahatlıkla geçebildiği bariyerden hızla içeri sızarken gülümsemem gözlerime kadar ulaşmıştı. Artık geri dönüşün yolunu bulmuştum. Evimi, kendimi bulmuştum. Sadece o evin içine girmem ve bunun için de yapboz parçalarının hepsini birleştirmem gerekiyordu.

J harfine bastığımda çıkan isim sayısı bir elin parmağını geçmemişti.

Jülide.

Evet, bendim. Ben Jülide'ydim.

Zihnimdeki bariyer artık tamamen yıkılmış ve zihnim yıkıntıları hemen yutup yok etmişti.

Heyecanla çarpan kalbim, zihnime Jülide'yi anımsattığında bu sefer hüznün bir çarşaf gibi etrafımı sarmıştı. Diğer duygulara göre bu çarşaf çok daha kalın ve hissedilirdi.

Diğerleri ne kadar güçlü ve kalabalıksa, bu o kadar güçsüz ve yalnızdı.

Burnum sızladığında gülümsemeye devam ettim.

Ben buydum.

Ben hepsiydim.

Tamamım bir hayaletti ve sahnemde tüm benliğimle var oluyordum.

Artık hatırlamıştım.

Hayatımda işime yarayan birçok piyon vardı. Bazı zamanlar bu piyonlardan biri de ben olurum. En önemlisi, ben bir vezirdim. Satrancın en güçlü ve en önemli taşıydım. At hariç her taşın hareketine sahip olan vezir... Aynı zamanda at da bendim. Hayatım bir oyundu ve bu oyundaki oyuncularını ben seçiyordum. Her oyuncu aslında bendim. Aynı zamanda hiç biriydim de.

Oturduğum yerde bir süre derin düşüncelere daldım.

Önümde duran karmaşık parçaları birleştirmiş ve büyük resmi görmeye başlamıştım fakat hâlâ birkaç parçayı yerine oturtamamıştım.

Sokakta uyandığım güne geri dönmeye çalıştım ama uyanmadan öncesine dair en ufak bir şey hatırlamıyordum.

Her şey karanlıktı.

Yankılanan sesler ve gidip gelen görüntüler.

Yağmur damlalarının görüş alanınızı engellediği görüntüler. Dokunmaya çalıştığınız ama elinizin içinden geçip gittiği ve tutamadığınız görüntüler.

Elimi usulca kaldırıp başımın arkasındaki yaraya doğru götürdüm. Yapmış olduğum pansumanlar sayesinde iyileşiyordu fakat şişlik devam ediyordu. Kuruyup kabuk bağlamaya başlayan yaranın üstünde gezen parmak uçlarım, o geceye ısınlanmış gibi duraksadığında kaşlarımı çattım.

Gürültü, temas, soğuk...

Belli hisler zihnimde belirlediğinde parçaları birleştirmeye çalışsam da bir adım ileri gidemedim.

Öfkenin yoğunluğunu hissederken gözlerimi sımsıkı yumdum ve derin bir nefes aldım.

Ağzımdaki çamursu tat midemi bulandırdığında kusacağımı düşünerek lavaboya koştum. Klozetin kapağını açıp biraz öğürdükten sonra boş midemden boğazımı yakan safra dışında hiçbir şey çıkmamıştı.

Elimi yüzümü yıkadıktan sonra aynadaki aksime baktım. Saç diplerim ıslaktı, yüzümden damlalar kendilerine yol çizerek çeneme, oradan da lavabonun taşının üstüne damlarken gözlerimin derinliklerinde kaybolmaya çalıştım.

Nafileydi. En derine insem de bir yerde tıkanıyor ve dönemeceğimi hissettiğim korkuyla beraber geri çekiliyordum. Zihnim belki de hâlâ kendini koruma altına alıyordu.

Belki de hatırlasam gerçekten de beni derinden sarsacak bir yıkım yaşıyacaktım.

Ama hatırlamam gerekiyordu.

Bu yapbozu yarım bırakamazdım.

Birisi beni öldürmeye çalışmıştı ve ben bu kişinin kim olduğunu öğrenmek zorundaydım.

Belki tanımadığım biriymi. Sokaktan geçen bir sapık bir kadının canına kastetmek istemiş ve eline geçirdiği sert bir cisimle bana arkadan vurmuş olabilirdi ama bu düşünce yanlış hissettiriyordu.

O gece bir olay yaşanmıştı.

O gece biriyle hararetli bir tartışma yaşamıştım.

Sesler yükselmişti.

Temaslar sertleşmişti.

Ve en sonunda canıma kastedilmişti.

Ama bir türlü hatırlayamıyordum.

Tanıdığım çok kişi vardı ve bu kişi bunlardan biri olabilirdi. Kendi kurduğum labirentin keskin duvarlarında sürtünerek bir çıkış yolu aramak ve bu yolu bulmak zorundaydım yoksa yaşa-

dığım süre boyunca şüphe, endişe ve tereddütlerle dolu bir hayat geçirecektim.

Tekrar aynısı yaşanacak mı?

Ya ölmediğim anlaşılır da yarım kalan işini bitirmeye gelirse?

Olasılıklar fazlaydı. O yüzden her bir olasılık için farklı bir kaçış planı kurmam gerekiyordu.

En azından artık kim olduğumu biliyordum ve ona göre hareket edebilirdim.

Dişlerimi sıkarak çenemi kaldırdım ve aynadaki ıslak yüzümü son kez inceledim.

Elimde kalan son kenarı kırık yapboz parçasını yerine oturtmak için her yolu deneyecek ve ne olursa olsun daima ileri gidecektim.

Lavabodan çıkıp masanın üstünde bıraktığım cep telefonumu elime aldım. Saatin ne ara bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim bile.

Hiçbir şey yememiş olduğumu midem az önce fazlasıyla kazınarak belli etmişti. Ellerim titremeye başladığında aperatif bir şeyler hazırlayıp karnımı doyurmaya karar verdim.

Mutfığa doğru gideceğim sırada çalan telefonumun sesiyle duraksadım.

Vücudumu döndürmeden kafamı çevirerek telefonun ekranında yazan isme baktım.

Gamze İ.

Telefona doğru yaklaşıp birkaç çalış süresince düşündüm. Açıp açmamak arasında gidip gelirken kapanmadan hemen önce telefonu kavradım ve cevapla butonuna dokunup ahizeyi kulağıma götürdüm.

“Alo?”

“İlem,” diye söze başlayan arkadaşımın sesini duyduğumda gülümsedim. “Nasıl oldun bir tanem?”

“Daha iyiyim canım,” diye cevapladım. Hiçbir şey olmamış gibi devam ediyordum. “Sen nasılsın?”

“Ben iyiyim ama seni çok özledim,” dedi. Sesinden anladığım kadarıyla gerçekten de özlemişti. “Neredeyse bir hafta olacak ve bu tanıştığımızdan beri birbirimizi görmediğimiz en uzun süre.”

“Biliyorum, canım,” dedim iç çekerek. “Biliyorum.”

“Serhat falan da aşırı merak etti seni. Sen normalde hastalanmazdın, ne oldu da birden böyle yataklara düştün anlamıyorum.”

Serhat’ın konusu açılınca yakın bir zamanda onunla ilgili yaşanan anılar zihnimde belirdi ve bir süre Gamze’yi cevapsız bıraktım. Serhat da yakın arkadaşlarımdan biriydi fakat aynı zamanda bir dönem duygusal beraberlik yaşamıştık.

“Evet, beni aramıştı,” diye yanıtladım.

Grubumuzda bulunan bir diğer arkadaşımız İlayda ile birliğe başlamışlardı ve bunu geçen hafta öğrenmiştim. Bardaki anıları hatırladığımda tekrar gülümsedim. Demek ki yavaş yavaş her şey yerine oturacaktı. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım vardı.

“Evet biliyorum. En azından bana mesaj atmanı beklerdim İlem,” diyen Gamze’nin dudağını büzdüğünü biliyordum.

Küçük bir kahkaha attıktan sonra mutfağa doğru yürüyerek konuşmaya devam ettim.

“Bebegim, inan bana telefonu elime alamayacak kadar hastaydım,” dedim. Ve bir o kadar da kaybolmuş.

“O yüzden kızamıyorum zaten! Sana trip bile atamıyorum minik neşe kaynağım olduğun için,” dedi.

Gülümseyerek Gamze’yi dinlerken dolabımın kapağını açtım ve atıştırmalık bir şeyler çıkardım. Daha fazla bir şey yemeden durursam düşüp bayılacaktım ve bir yere düşüp başımı vurup tekrar aynı şeyleri yaşamak, isteyeceğim son şeydi.

“Biz bugün bara gideceğiz. Sen hâlâ izinli misin yoksa bu gece çalışacak mısın?” diye sordu.

Evet, yarı zamanlı da olsa bir işim vardı ve gitmem gerekiyordu. O an birkaç saniye düşündüm. Belki bunun için henüz çok erkendi ama artık evden çıkmak istiyordum. Günlerce evin içine tıkalı kalmış olmaktan bunalmıştım.

“Kim kim olacaksınız?” diye sordum.

“Grubun yarısı gelmek istemedi başka işleri falan varmış. Serhat, Hilal, Kayra, ben bir de İlayda geliyor,” dedi. İlayda’yı neden sona eklediğini biliyordum. Hâlâ kıskanacağımı düşünüyordu ama ne yazık ki ben o kişi değildim. Benden öncesi ve benden sonrası beni ilgilendirmezdi. Benimle olduğu zaman ilgilendirirdi ve şu an yalnızca arkadaştık.

“Tamam o hâlde,” dedim ağzımdaki lokmayı çiğnerken. “Ben hazırlanıp çıkarım. Birkaç saat çalıştıktan sonra da yanınıza damlarım.”

“Ay yaşasın, sonunda ya!” diye çığırdığında ikimiz de gülmeye başladık. Onu özlemiştim. Onlar da anlaşılan beni özlemişlerdi.

“Hadi öpüyorum. Orada görüşürüz,” dedim ve telefonu kapatıp karnımı doyurmaya devam ettim.

Yemeğimi yedikten sonra biraz etrafı toparladım ve üstümdekilerden kurtulup iç çamaşırlarımla evin içinde yürüyerek yatak odama geçtim.

Makyaj masamın çekmecesini çekip içindekilere baktım.

Üzerinde birkaç tel saçımın durduğu tarağı alıp saçlarımı taradım. Lens kabıma uzanıp içindeki lensleri gözlerime taktıktan sonra birkaç saniye görüşümün düzelmesini bekledim ve rengârenk takma saçlarıma uzandım.

Gerçekten de renkli bir kişiliğim.

Birkaç gri renk tutamı aralara taktıktan sonra farklı bir renk isteyerek mor tutamlarıma uzandım ve onları da saçımda eşit görünecek şekilde taktım. Kenarda ısınması için bıraktığım saç maşasına uzanıp kalın bukleler yaparak saçımı şekillendirdikten sonra saç spreyiyle sabitledim.

Göz alıcı parlaticımı dudaklarıma sürüp rimelimle gözlerime derinlik kazandırdım ve çok hafif allık sürdükten sonra elmacık kemiklerimin üzerine de sim döküp yaydım. Gözlerimin boş kal-

dığını düşünerek jilet gibi bir eyeliner çekip masadan kalktım ve dolabımın önünde durdum.

Hava serindi ama barın içerisi gereğinden fazla sıcak olacağı için siyah yırtık şortumu altıma geçirdim. Popomun yarısını açıkta bırakacak kadar mini olan bu şort, bacaklarımı çok daha uzun gösteriyordu.

Spor ayakkabılarımı giydim ve üzerime ince, yarım kol bir tişört geçirdim. Siyah sütyen askımın görüntüsü güzel bir hava katıyordu. Ucunda ametist taşı bulunan göbek piercingimi da taktıktan sonra son kez saçlarımı kabarttım ve üzerime uzun montumu geçirip evden çıktım.

Apartmandan çıktığımda dışarıdaki serin ve temiz havayı ciğerlerime çektim. Tazelenen zihnime iyi gelmişti. Günlerdir evde olmak cidden yorucuydu.

Gülümseyerek yürümeye başladım. Çalıştığım yer fazla uzak olmasa da yürümek istemiyordum. Hava karanlık ve serindi o yüzden bir taksi çevirip öyle gidecektim.

Ana caddeye kadar yürüdükten sonra şansıma boş bir taksi durdurup gideceğim yeri tarif ettim ve araç hareketlenir hareketlenmez kulaklıklarımı takıp müzik dinlemeye başladım.

Gideceğim yere kadar en azından iki şarkı dinleyebilirdim.

LP - Suspicion şarkısını açıp dinlemeye başladığımda aracın camından dışarıyı seyretmeye koyuldum. İnsanları incelemekten keyif alıyordum. Bin türlü insanın bin türlü hayatını hayal etmeye daldığım her vakitte kafam allak bullak oluyordu.

Gerçekten de her hayat ayrı bir romandı ve her romanın karakterleri ve kurgusu farklı şekilde işleniyordu.

Şarkı çalmaya devam ederken dudaklarımı hareket ettirerek eşlik ettim. Şüphe. Gerçekten de son zamanlarda hayatımda olan olayları en belirgin şekilde ifade edecek tek kelime olabilirdi şüphe.

Gülümseyerek şarkıyı dinlemeye devam ederken taksici hızını yavaşlattı ve taksimetreyi durdurdu. İşte gelmiştik.

Barın kapısında duran güvenliklerin tanıdık simalarını görünce gülümsedim. Işıklı tabelası bir diğer evimmiş gibi parlarken gereğinden fazla neşeli bir sesle, "Buyurun," diyerek ücreti adama uzattım.

Para üstü beklemeden araçtan indim ve kapıdaki güvenlikleri gülümseyerek selamladıktan sonra içeri girdim.

İçerisi şimdiden kalabalıklaşmaya başlamıştı. Hızlıca arkadaşlarımı aradım fakat henüz gelmemiş olduklarını fark edince bar kısmına doğru ilerledim.

Vardiyada olan arkadaşlarıma kolay gelsin dedikten sonra taburelerden birine oturdum ve kendi saatimin gelmesini bekledim. On dakika içinde barmen ben olacaktım. Bu sırada bir tane enerji içeceği içebilirdim.

Etraftaki müziğe ayak uydurarak başımla ritim tutarken enerji içeceğimden büyük bir yudum aldım.

"Oo, İlem Hanım," diyen sese doğru hızla döndüm. Kulağımın tam yanına yaklaşılmış, yüksek sesle ismim söylenmişti. Bu tanıdık sese başta korkuyla baksam da patronumla karşılaştım. Bir elimi göğsüme koyduktan sonra gülümseyerek gözlerimi kapattım ve başımı iki yana doğru salladım.

"Beni korkuttunuz," dedim sesimi duyurabilmek için bağırırken.

"Nerelerdesin kaç gündür? Mesajlarıma cevap da vermiyorsun," dediğinde ellerini arkasında bağlamış bir şekilde hesap soruyordu.

Haklıydı da.

Ama "Biri beni öldürmeye kalktı ve hafızamı kaybedip kim olduğumu aramakla meşguldüm," diyemeyeceğim için başımı sallayarak, "Haklısınız, özür dilerim," dedim. "Çok hastaydım o yüzden iznimi kullanmayı tercih ettim. Size de haber vermem gerekiyordu ama inanın telefonumu elime alacak takatim bile yoktu. İnanın çok üzgünüm."

“Tamam, tamam,” dedi ellerini iki yana açarak. “Sorun yok. Sadece haber vermediğin için biraz sinirlendim ve arkadaşlarımdan hasta olduğunu öğrenmek bir tık sinir bozucuydu. Neyse ki yokluğunda Ceyhun seni iyi idare etti.”

Ceyhun ismiyle anlık kaşlarım çatılsa da hemen gülümsedim. Mesai arkadaşım Ceyhun. Gamze’nin istediği ama bir o kadar da istemediği Ceyhun. Bu anıları hatırladığımda tekrar gülümsedim.

“Sahi o nerede?” diye sordum.

“Sabahçıydı. Bu hafta çok yorulduğu için iki gün izin verdim,” dedikten sonra beni gözleriyle baştan aşağıya süzdü. Gözleri biraz bacaklarımda takılı kaldı. Sonrasında boğazını temizleyerek saatine baktı ve “Hadi, işinin başına geç. Seninkiler damlar birazdan zaten. Bugün fazla yorma kendini. Arkadaşlarının yanına geçersin bir saat sonra,” dedi.

“Teşekkürler,” dedim ve gülümseyerek başımı eğdikten sonra gitmesini bekledim.

O gider gitmez ben de tezgâhın arka tarafına geçtim ve eşyalarımı alttaki rafa bırakıp belime önlüğümü bağladım.

Biraz etrafı düzenledikten sonra değişmeye başlayan müzik stili sayesinde gecenin başladığı belli olmuştu. Birkaç kişinin kokteyllerini hazırladıktan sonra saçlarımı geriye doğru iterek etrafa bakındım.

Geldiğim zamana kıyasla çok daha kalabalık bir ortam olmuştu.

Kapıdan içeri giren topluluğa baktığımda arkadaşlarımdan sırayla içeri girdiğini gördüm. Gülümseyerek onları seyrederken yerlerine geçmelerini bekledim. Ben yanlarına gitme kararı aldığım sırada Gamze’nin neredeyse koşar gibi attığı büyük adımlarıyla yerimde kaldım.

“Aşkım!!!” diyerek barın yan tarafındaki girişine gelip kollarıyla boynuma sarıldığında az kalsın boğulacağımı düşündüm.

“Güzelliğim!” dedim aynı şevkle.

Gamze simli yanaklarımı öperken kıkırdamadan edemedim.

“Dur, dur,” derken bir yandan da ittirmiştim. “Bir saat sonra aranıza katılacağım.”

Gamze’nin gözleri ışıldadı.

“Mendebur Kahraman kızmasın?” dedi sorgular bakışlarla.

“İyi gününde herhâlde. İzni kendi verdi,” dedim göz kırparak.

“Bak sen şu işe,” dedi Gamze vay be dercesine başını sallayarak. “İyi madem. Ben gideyim de bu güzel haberi bizimkilerle paylaşayım. Ay nasıl geçecek şimdi bu bir saat ya!” diyerek uzaklaştı.

Gülümseyerek arkasından baktım.

İşimin başına döndükten sonra alkol şişelerinin benim düzene göre olmaması sinirlerimi bozduğundan hepsini eski hâllerine döndürmekle uğraştım.

Mutlu hissediyordum. Her şeyin tekrar eski hâline dönüyor oluşu mutluluğumu kamçılayarak çoğaltıyordu. Hiçbir şey hatırlamadan geçirdiğim günler artık geride kalmıştı ve bunun için günlerce şükredebilirdim.

Fakat o kenarı kırık yapboz parçası bir türlü aklımdan çıkmıyordu. Beni şüpheyeye sürüklüyor ve endişelendiriyordu. Her ne kadar bu duyguları maskeleyemeye çalışsam da keskin kenarıyla orada duruyor, iliğime kadar batıyor ve kendini hatırlatıyordu.

Arkam insanlara dönük olduğu için tedirgin olmaya başlamıştım. Kalp atışlarım hızlandığında bir saniyeliğine düşüncelerime susmalarını emrettim ve gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Yüzlerce göz tarafından dikizleniyormuş gibi hissetmemi gerektirecek bir şey yoktu. Arkadaşlarım buradaydı ve güvendedim.

İşim bittiğinde arkamı döndüm ve dans eden kalabalıkta gözlerimi gezdirdim. Sürekli yanıp sönen ışıklar sayesinde insanlar bir an bir yerdeyken bir an öbür tarafta oluyorlardı ve bu da oldukça baş döndürücüydü.

Bir an beni öldürecek gibi bir bakış yakaladığımda nefesimi tutarak oraya baktım ve aslında bakan kişilerin dans etmeye devam ettiklerini gördüm.

“Zihnini daha yeni alt ettin İlem, kendine gel!” dedim dişleri mi sıkarak. “Bunları kafanda kuruyorsun.”

Ama ya öyle değilse?

Ya kafamda kurmuyorsam?

Ya cidden biri veya birileri tarafından gözetleniyorsam?

Her şey ihtimaller dahilindeydi.

Saatime baktığımda patronumun dediği zamanı doldurduğumu fark ettim ve barın diğer ucunda duran arkadaşşıma çıktığımı haber verip önlüğümü astım.

Eşyalarımı tezgâhın altındaki raftan çıkarırken son kez etrafıma bakındım.

Gözlerimin ilk takıldığı adam patronum Kahraman Bey'di. Kollarını birbirine dolamış beni seyrediyordu. Göz göze gelmemişiz gibi davranıp bakışlarımı kaçırdım. Bu sefer kalabalığın arasında dans eden bir çiftin bana karşı olan bakışlarını yakaladım. Onlara baktığımda gözlerini benden çevirmeden hakkımda bir şeyler konuştuklarını görünce sinirlenerek çantamı ve montumu alıp bardan çıktım.

Hızlı adımlar atarak arkadaşlarımin bulunduğu masaya gideceğim sırada ışıkların hepsi söndü ve yalnızca hızlı ritme ayak uyduran flaş ışığının yolumu aydınlatmasına muhtaç kaldım. Attığım her adımda boşluğa düşüyormuş gibi hissettiğim için hızımı yavaşlattım ve kalabalığın içinde insanlardan destek alarak yürümeye devam ettim.

Sürekli patlayan ışık gözlerimi kamaştırmıştı. İleriye bakmaya çalıştığımda farklı bir adamın barın çıkışında beni seyrediyor olduğunu fark ettim. Yüzünü göremiyordum ama bakışlarındaki hiddeti buradan seçebilmişim.

Anlık bir göz kırpması ve patlayan flaş ışığıyla tekrar aynı noktaya baktığımda orada kimsenin olmadığını fark edince gerçekten de zihnimin bana oynadığı kötü bir oyun olduğuna karar verdim ve yola devam ettim.

Arkadaşlarımın bulunduğu masaya ulaştıktan sonra derin bir nefes alarak oturdum.

“Oh be!” dedim. “Şuradan şuraya gelebilmek için savaş verdim resmen. Bugün aşırı kalabalık.”

“Öyle,” dedi Kayra.

“Gamze nerede?” diye sordum.

Kayra genelde hep soğuktu. O da beni diğerleri kadar severdi. Hepimiz de onu çok severdik ama insanlara karşı hep bir mesafe tutardı. Sanırım bu da onun kendisini koruma mekanizmasıydı.

“Helin’le birlikte lavaboya gittiler, gelirler şimdi,” dediğinde telefonundan bakışlarını kaldırdı ve bana baktı. “İyileşmişsin,” dedi.

Sesindeki donuk tını kaşlarımı çatmama sebep olduğunda, “Evet, daha iyiyim,” dedim.

Bir süre gözlerini gözlerimden ayırmadan bakmayı sürdürdüğünde yavaş hareketlerle oturduğumuz koltukta kendisini bana doğru yaklaştırdı.

Parmaklarını renkli saç tutamlarıma dolarken gözlerime bakmayı sürdürüyordu.

“Bu renkli saçları sürekli takmak zor olmuyor mu?” dedi.

Sanırım Kayra’yla ilk kez bu kadar yakın temas içindeydik. Sözcüklerine bulanmış viski kokusu burnumdan içeri sızdığında gözlerim yaşaracaktı.

Ona gülümseyerek baktım. “Hayır, aksine beni tamamlıyorlar,” dedim.

Dudak çizgisi çok hafif yukarı kıvrıldığında gülümseyecek sandım ki fazla gülümseyen biri hiç olmamıştı. Hatta genelde onunla asosyal diye dalga geçerlerdi ve bense her zaman savunucusu olurdum.

Saçımda duran elini biraz daha hareket ettirerek kafama çıkardığında eli neredeyse başımın arkasındaki yara izine doğru kayacaktı ki gerilerek usulca kafamı geri çektim. Hareketleri beni endişelendirmeye başlamıştı.

Dudaklarını birbirine bastırıldığı sırada gözlüklerinin camından yansıyan görüntümün ne kadar korku dolu gözlerle ona baktığını görünce yutkundum. Acilen bir içkiye ihtiyacım vardı.

“Kimler gelmiş efendim kimler gelmiş!” diyerek masaya gelen Helin’e baktığımda rahatlamıştım.

Helin tam bana doğru eğileceği sırada ayağa kalktım ve açmış olduğu kollarına karşılık vererek ona sarıldım.

“Nasıl oldu benim çılgın bombam?” diye bağırdığında zorla gülümsemeye çalıştım.

Ses çok yüksek olduğu için bağırarak cevap verdim.

“Turp gibiyim!” dedim.

“Her zamanki gibi harikasın yani,” dedi ve göz kırparak dans etmeye başladı.

Helin kendi hâlinde dans etmeye devam ederken Gamze geldi ve kulağıma, “Midesiz karı gelir gelmez sekiz tane tekila dikti kafaya, az önce ağlayarak kusuyordu,” dedi. Neredeyse kahkaha atacağım sırada, “Hayır yani genelde kusup dağıtan ben olurum, toparlayıcı olmak iğrenç!” dedi.

“Yaa, neler çektiğimizi anlamışsındır belki,” dedim kolunu okşayarak.

“Hı hı,” dedi ve kafasını çevirdi. “Kayra nerede?”

Arkamı döndüğümde Kayra’nın az önce oturduğu yerin boş olduğunu gördüm.

“Az önce buradaydı,” dedim.

“Viski almaya gitmiştir herhâlde. Ay inanmayacaksın ama gerçekten bugün ağzıyla içen tek kişi benim. Serhat’la İlayda yiyişmeye başlamışlar bile,” dedi elini piste doğru savururken.

Gözlerimi pistte gezdirdiğimde Serhat ve İlayda’nın tıpkı Gamze’nin de dediği gibi sarmaş dolaş öpüşerek dans ettiklerini gördüm.

“Ne mutlu onlara!” dedim ve yalandan iğrenirmiş gibi yaparak parmaklarımı ağzıma sokup kendimi kustururmuş gibi yaptım.

Gamze bu hareketime gülerken masada duran içkisini eline aldı ve birkaç büyük yudum aldıktan sonra pipetini benim ağzıma soktu. Ben de onun içkisinden birkaç büyük yudum alıp gerçekten de ne kadar iyi geldiğini fark ettim. Hem kuruyan dilim damağım yerine gelmiş hem de biraz gevşemiştım.

Dans eden Serhat'ı izlerken eğleniyor oluşundan dolayı fazlasıyla mutlu olsam da yanıma gelip nasıl olduğumu sormasını beklemiştim ama o İlayda'yı yemekle fazlasıyla meşgul olduğu için beni görmemişti bile.

"Hadi biz de dans edelim kalk!" derken Gamze bileğimden tutarak beni piste doğru çekiştirdi ve kıvrak hareketler yaparak kalçalarını bana doğru sürtmeye başladı.

İkimiz de dans ederken bir yandan da bağıra bağıra şarkıya eşlik ediyorduk.

"Ceyhun yok galiba bugün," diye bağırdığında kahkaha attım.

"Ne o özledin galiba?" dedim.

"Ay ne özleyeceğim onu be!" dediğinde gözlerini devirdi. "Alkol getirecek kölem yok diye üzüldüm sadece," derken dilini çıkardı ve dans etmeye devam etti.

Ben de bir süre onunla dans etmeye devam ettikten sonra terden ıslanan saç diplerimi geriye doğru ittirerek biraz oturma kararı aldım ve Kayra'nın viski bardağını tutarak açmış olduğu kollarıyla bana baktığını gördüm.

Gerçekten de donuk bakan biriydi. Belki de fazla alkol aldığı için normalden daha korkutucu görünüyordu bilmiyordum ama başımın arkasındaki ağrı giderek şiddetlenmeye başlamıştı. Eve gidip ağrı kesicimi alıp dinlenmek istiyordum. Günler sonra dışarı çıkıp bu kadar hareketli bir ortama girmek hiç akıllıca değildi.

"Ben kaçıyorum Gamze," dedim.

Gamze hareketlerine bir son verip, "Neden? Ne oldu canım?" dedi.

"Hastalıktan yeni çıktığım için fazla yorulduğum sanırım. Eve gidip dinlenmek istiyorum," dedim.

Hastalığımдан bahseder bahsetmez hiç ısrar etmeden, "Bekle o zaman birlikte dönelim, ben sana bakarım evde," dedi.

"Hayır, hayır gerek yok. Sen eğlenmene bak lütfen," dedim.

Evime gerekmediği sürece kimseyi sokmak istemiyordum. Bu kişi en yakın arkadaşım da olsa.

"Emin misin?"

"Evet, lütfen."

"Peki o zaman mutlaka yazacaksın eve gittiğinde ve aradığımda o telefonun açılacak anlaştık mı?" derken işaret parmağını aramızda havaya kaldırmış sallıyordu.

Dik bakışlarına gülümsedikten sonra, "Peki," dedim ve eğilerek yanağına minik bir öpücük kondurup masaya döndüm.

Çantama ve montuma uzanırken Kayra'nın üzerimde dolanan gözlerine bakmamaya çalıştım.

"Daha erken değil mi?" diye seslendiğinde sarhoşluktan yuttuğu kelimelerini yüksek sesli müzikte güç bela anlayabilmişim.

"Biraz başım ağrıyor o yüzden bu gecelik benden bu kadar," dedim. Kısa bir gülümseme yolladıktan sonra, "Size iyi eğlenceler," dedim ve arkama bakmadan barın çıkışına doğru yöneldim.

Akşamüstü hava serin ve esintiliydi fakat şu an yaprak kırıdamamasına rağmen yağmur çiseliyordu. Bu tarz havaları severdim. Ferahtı ama üşütmüyordu. Yağmurda hafif hafif ıslanarak eve yürümeyi düşündüm ama bu kararımdan derhâl vazgeçerek kapıdaki korumalardan birine benim için taksi çağırması için rica bulundum.

Tek başıma bu saatte karanlık sokaklarda yürümek istemiyordum.

En azından bir süre kendimi olası tüm tehlikelere karşı korumak zorundaydım.

Çağırılan taksi kısa sürede barın önüne gelince korumalara teşekkür ettim ve kolay gelsin diyerek araca bindim. Evimin adresini tarif ettikten sonra taksici başını eğerek gaza bastı ve aracı sürmeye başladı.

Yine zihnimde yüzlerce düşünce oradan oraya çarparak ses çıkarıyordu ama ben hiçbirini yakalayamıyor ve duyamıyordum. Zihnim tamamen doluydu ama bir o kadar da boştu. Ağırlığını hissediyordum ama görüp duyamayacağım kadar fazlalardı.

Taksi apartmanımın önünde durduğunda ücretini ödeyerek aşağı indim. Yağmur artık çiselemeyi bırakmış, iri damlalarını yeryüzüne göndermeye başlamıştı. İyi ki yürümeyi tercih etmemiştim yoksa sıırılsıklam olarak eve dönerdim.

Apartmana girip merdivenleri ikişer üçer tırmandım ve evimin kapısını açıp kendimi içeri attım. Vakit kaybetmeden mekanik bir şekilde alışkanlığım olan şeyi yaparak kapıyı kilitledim.

Uyumak istiyordum.

Sadece uyumak ve bugün yerine gelen hafızamın bedenime yansıyan yorgunluğundan kurtulmak istiyordum.

Hızlıca kıyafetlerimi çıkarıp kirli sepetine attıktan sonra takma saçlarımı söktüm. Aynanın karşısında saçlarıma dokunurken Kayra'nın dokunuşlarını aklımdan silemiyordum.

Düşüncelere dalmadan hemen önce kendimi duş teknesinin içerisine attım ve hızlıca duş alıp çıktım. Sıcak su gerilen kaslarımı gevşetmeye yetmediği için duştan çıkar çıkmaz iki tane ağır kesici hap içip üzerimi giyinmekle uğraşmadan bornozumla birlikte yatağa gömüldüm.

Kısa süre sonra sorunlarımdan kaçabileceğimi düşündüğüm huzursuz uykunun dikenli kollarına atıldım.

Alkol alan babasının yanından bile geçilmeyeceğini bilen küçük kız çocuğu, sessizce odasında bekliyordu.

Fazlasıyla tuvaleti gelmişti ama ayak altında dolanmaktansa altına işemeyi yeğlerdi.

Bacaklarını birbirine bastırarak tuvaletinin kaçması için dua ederken yastığının altında sakladığı bebekleri düşünmeye çalıştı ama lanet kasıkları o kadar çok ağrımaya başlamıştı ki dışarıda

kar yağmasına rağmen alnından boncuk boncuk terler süzülüyordu.

Annesi gideli neredeyse iki sene olacaktı.

Her akşam yatarken dua ediyordu. Annesinin geri dönmesi için sessiz hıçkırıklar eşliğinde tanrıya dua ediyor, her sabah uyandığında duaları hemen kabul olacaktı gibi evin içinde annesini arıyordu.

Küçük kız çocuğu bir süre sonra dua etmeyi bırakacaktı çünkü onu orada bir yerlerde duyan bir tanrının var olduğuna dair şüphelerin içine düşecekti.

Babasının durumu her geçen gün kötüye gidiyordu.

Madem karısını bu kadar çok seviyor ve yokluğunda öfke krizlerine giriyordu, neden aramak için çaba göstermiyordu?

Küçük kız birkaç kez bu konu hakkında babasına şikayetini dile getirdiğinde almış olduğu tepkiler sonucu dediklerinin yanlış olduğunu kavramıştı.

Çünkü ne zaman annesi hakkında bir şey söylese babası tüm öfkesini küçük kızdan çıkarıyordu. Eğer iyi günündeysen yüksek sesli haykırımlar ve hakaretler, kötü günündeysen kaçınılmaz darbeler...

Annesi gittiğinden beri kız bu evde yapayalnız kalmıştı. Onun yanında olan tek dostu yastığının altında sakladığı üç bebeğiydi.

Babası neredeyse her gece eve farklı farklı kadınlar getirmeye devam ediyordu. Onların mide bulandırıcı seslerini her duyduğunda burnu sızlıyor ve ağlamamak için kendini zor tutuyordu. Genelde taştan yaptığı bebeğine sarılıyor ve kendini sakinleştirerek duygusuz birine dönüşmeye çalışıyordu.

Fakat şu an mesanesi patlamak üzereydi ve babasının içerideki kadınla olan oynaşma sesleri onu daha da işin içinden çıkamaz bir hâle sürüklüyordu.

Altına pislemeyi bile düşünmüştü ama babası bunu fark ederse dayak yiyen yine kendisi olacağı için bunu da yapamıyordu.

Daha fazla dayanamayacağı sırada odasının kapısını usulca araladı ve sesleri dinledi. Boğuk seslere odaklanması bile güçlü

çünkü neredeyse altına yaptı yapacaktı. Külodunun ıslaklığını bile hissediyordu.

Parmak uçlarında ilerlerken birkaç damla daha kaçırdığında adımlarını hızlandırdı ve tuvaletin kapısını hızla açtı.

Gördüğü manzara karşısında şoka uğrayan kız çocuğu ufak bir çığlık koparıverdi.

Babası tanımadığı bir kadınla çırılçıplak bir şekilde düşün içinde garip sesler çıkarıyordu.

Kadın adamı hemen üzerinden itip dolgun bedenini küçük kızdan saklamaya çalıştığında, adamın zevkinin yarıda kesilmesi onu çileden çıkarmaya yeterli bir sebep olmuştu. Öfkeyle kızına doğru baktığında çıplaklığına aldırış etmeden bornozunu hızla üzerine geçirdi.

Küçük kız neler olacağını anladığı için vakit kaybetmeden hızla koştu ve sokak kapısının kilidini açarak dışarı kaçtı. Babasının ona daha fazla vurmasını istemiyordu.

Çıplak ayakları yerdeki karları ezerken anında donmaya başlamıştı fakat buna aldırış etmeden koşturaya devam etti.

Babasının arkasından büyük adımlarla ona yetişeceğini biliyordu ama o yine de direnecekti.

Takılıp yüz üstü karlara gömüldüğünde kar yağışı da şiddetlenmişti. Hem korkudan hem de soğuktan tir tir titriyordu şimdi.

Birden hava kararıp yağmur başladığında neler olduğunu anlayamadı. Bedeni değişmişti. Birden genç bir kadına dönüşmüştü. Anlık değişimlerle karlı yerde yatan küçük kız çocuğu, yağmurlu asfaltta yatan genç bir kadına dönüşürken arkasına baktı.

Çaresiz bakışlarıyla ona elini kaldırarak yaklaşan babasının görüntüsü anlık değişimlerle farklılaştı.

Karlı gecede babası el kaldırıyor, yağmurlu gecede tanıdığı tüm yüzler.

Devrim, Kerem, İlayda, Kayra, Serhat, Peri, Derya, Kahraman Bey, barda gördüğü çift, kapüşonlu adam, Hande, Ceylin...

Ona elini kaldırarak çullanan bu karanlık figür hem babasına hem de yakın çevresinde olan herkese dönüşerek ilerlerken küçük

kız çocuğu ve genç kadın aynı anda sesleri birbirine karışarak çığlık attı.

Küçük kız artık daha fazla dayanamamış ve altına işemişti. Karlar üstünü ıslatmışken şimdi alt tarafı da sıırılsıklamdı. Babası minik yüzüne tokadı indirdiğinde patlayan dudağından akan kan beyaz karın üstüne sıçramıştı.

Kızın gözyaşları sicim gibi akmaya başladığında sesini çıkarmadan bir süre kendi kanını izledi. Bu sırada bedeni tir tir titriyordu. Öte yandan genç kadın ise başına aldığı sert darbeye sağanak yağmurun ortasında akan kanıyla birlikte baygın bir şekilde yerde yatıyordu.

Küçük kızın babası çoktan eve dönmüş ve kapıyı kapatmıştı.

Dudağının zonklamasının geçmesini bekledi ama acı giderek katlanıyordu. Daha fazla titremeye dayanamadı ve yavaşça minik bedenini yerden kaldırarak donan ayaklarıyla eve döndü.

Evin kapısına ulaştığında nasıl içeri gireceğini bilemiyordu. Babasının zevk dolu inlemelerini işitirken, o soğuktan donarak ölecekti.

Minik elleriyle kapıyı yumruklamaya başladığında gözyaşlarına engel olamadı ve titreyen çenesiyle, "Babacığım, lütfen aç kapıyı, çok üşüyorum," deyip durdu.

Ama onu kimse duymuyordu. Bebekleri bile onu duyamayacak kadar uzaktaydı.

Titreyerek uyandığımda boğazımda düğümlenen çığlığı bastırmaya çalıştım.

Yatak odamın camı açıktı ve ne zaman açık bıraktığımı bile hatırlamıyordum. Bornozla uyuduğum için dışarının soğuğu tüm bedenimi âdeta dondurmuştu.

Başımdaki havluyu bir kenara fırlattıktan sonra önüme düşen nemli saçlarımı geriye doğru ittirerek derin derin nefesler almaya çalıştım.

Gördüğüm rüyanın etkisi beni derinden yaralamıştı.

Burnum sızlarken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Odamın duvarları üzerime doğru gelmeye başladığında nabız sesimin ne kadar gürültülü olduğunu fark ederek sakinleşmem gerektiğini kendime hatırlattım.

Bornozumdan kurtulup üzerime pijamalarımı geçirdikten sonra odanın camını kapattım ve bir bardak su içerek yatağıma geri döndüm.

Yorganın altına girer girmez tekrar uyumak istedim ama uymaktan korkar hâle gelmiştim.

Geçmişin zehirli pençeleri sırtımda derin yaralar açarak beni mahvediyordu ve ben o kadar yalnızdım ki, kendimden başka kimsem yoktu.

Muhtemelen sabaha kadar yatakta dönüp duracaktım ama gördüklerimin etkisinden kurtulmam uzun zaman alacaktı.

Çocukluğum bir hayal perdesinin ardında kalmıştı benim için. Hatırlamak istemediğim bir korku filmiydi. Çoğu zaman da hatırlamazdım çünkü hayatımın o dönemini zihnimden silebilmek için çok büyük savaşlar vermiştim.

Şimdiyse canıma kasteden kişi dışarıda bir yerlerde dolanıyor ve hayatına devam ediyordu ama ben bu kişinin kim olduğunu bilmiyordum.

“Dostum olan herkes düşmanım olabilir,” diye fısıldadım. Sesim kendime bile ürkütücü gelmişti.

Öğrenmem gerekiyordu. Yoksa bu kâbusların ardı arkası kesilmeyecekti ve beni yiyip bitiren düşüncelerim sonumu getirecekti.

Kendimden başka kimséye güvenmeyeceğimi, güvenemeyeceğimi biliyordum.

Yapayalnızdım.

Her zaman olduğu gibi sadece kendim ve yalnızlığımla baş başaydım.

6. Bölüm

KARANLIKTA BELİREN PARILTI

♪ CHRIS BROWN - UNDER THE INFLUENCE ♪

Korkuyla yaşamak çoğu zaman insanı derbeder ederdi. Korkuyla yaşayan insanlar her zaman temkinli olmak zorundalardı çünkü korku onları her daim körükler ve tetikte kalmalarını sağlardı.

Bir zaman sonra korkuya alışırdık.

Çünkü insanlar alışmaktan vazgeçemezlerdi.

Bana kalırsa insanlığın en büyük lanetiydi alışmak.

Herhangi bir şeye o an alışabilirdik. Alışkanlık beraberinde bağımlılığı da getirirdi.

Her birimiz birer bağımlıydık ve bu bağımlılıklarımızdan kurtulmak oldukça güçtü. Çünkü insan saniyesinde alıştığı şeyleri birdenbire kestirip atamazdı.

Bir anda alışırdık lakin kopamazdık. Bir şeyleri bağlamak, sökmekten çok daha kolaydı ve ne kadar zoru severseniz sevin oldukça sancılı bir süreçti.

Zoru severdim ama korkuyla yaşamaya çoktan alışmışım ve bundan kurtulabilmem ona alışabildiğim kadar hızlı olamayacaktı.

Saatler günleri, günler haftaları kovalamaya devam ediyordu.

Çevremdeki her şey ve herkes gibi ben de hayatıma devam ediyordum ama zihnimdeki yıkılan bariyerin enkazında titreşen

ufak taş kırıntıları sızlatıyordu. Sanki tüm korkum oralarda bir yerde diri kalmış ve çirkin, korkutucu uzun tırnaklarıyla taşları eşeliyordu.

Tüm şüphelerim korkumu günden güne beslerken ben hayatıma devam ediyordum. Korkuya alışmıştım ve günlerdir bununla birlikte yaşıyordum. Neyse ki hayatım boyunca her saniyemde tattığım bu duyguya aşına olmam beni o kadar da zorlamıyordu.

Yalnızca sinirlerim fazlasıyla bozuktu. Her zaman bir kaçış planım olurdu fakat şu an kaçacak en ufak bir yerim yoktu.

Kapana sıkışıp ölümümü beklemektense bu kapanın her bir köşesini ezberlemem ve zarar görmeden kurtulmam gerekiyordu.

Ben bir avdım. Ama her av, avcısını avlayabilecek zekâyâ sahipti. Önemli olan bu zekâyı yönetebilmektir ki yönetmek benim yaptığım en iyi şeylerden biriydi.

Çok küçük yaşta öğrenmiştim. Öğrenmek zorunda bırakılmıştım. Eğer avcı olabiliyorsen, korkman gereken tek şey avının zekâsı olmalıydı. Bense şu ana kadar tüm avcılarımı yok edebilecek bir zekâyâ sahiptim.

O taşlara tırnaklarını sürten eli görebildiğim an, parmaklarımı parmaklarına geçirecek ve bükebildiğim yere kadar bükecektim. Gerekirse kırıp yok edene kadar durmayacaktım.

Gerekirse tekrar yıkacak, hatta yakarak kül edecektim.

Günlerdir arkadaşlarımı göz hapsine almıştım.

Her günüm gözlem yaparak geçiyordu.

Bunca kalabalığın arasında o kadar yalnız hissediyordum ki...

Bazen yırtıcı bir kuş edasıyla üzerlerine uçmak ve keskin pençelerimle onlara zarar vermek isterken bazen önlerinde diz çökerek ağlamak ve yardım çığlıkları atmak istiyordum.

Öfke beni yanlış sokaklara sürükleyebilirdi. Dayanıklı olmaksa beni o sürüklendiğim yollarda yere çarpabilirdi. Bu yüzden kararlı ve stabil ilerlemem gerekiyordu.

Başımın arkasındaki yara artık tamamen iyileşmişti. Hatta bir gece kabuk bağlayan yaranın ucuna, düşüncelere dalmış bir hâlde otururken tırnağımı takmış ve tekrar kanatmıştım.

Oradaki yara beni diri tutacak ve unutmamamı sağlayacaktı. Artık kolay kolay unutamazdım. Hatırlamak için ecel teri dök-müşken tekrar unutursam bu sever avcıma kendi ellerimle teslim olmuş olurdum.

O yara izi bana neler yaşadığımı her zaman hatırlatacaktı. Bedenimizdeki izler ruhumuzda asla kabuk bağlamazdı. Zih-nimizden ise asla silinmezdi. Her gördüğümüzde bize sebebini hatırlatırdı.

Ama ben sebep bilmiyordum.

Sadece bu sebebe yenik düşmemek için şüphelerimin besledi-ği korkumla yaşamaya devam etmeye çalışıyordum.

En yakın arkadaşlarıma bile eskisi kadar yakın hissedemez olmuştum.

Herkes olabilirdi.

Ah, o geceyi tam anlamıyla bir türlü hatırlayabilsem her şey çok farklı olacaktı.

Ama o şeffaf perdeyi bir türlü kaldıramıyordum.

Kimdi?

Birini beni öldürmeye çalışacak kadar fazla sinirlendirmiştim.

Ama ne yapmıştım?

Bir kadın mıydı?

Yoksa bir adam mıydı?

Tanıdığım biri miydi?

Yoksa hiç tanımadığım, sapığın teki miydi?

İşte bu şüphelerim hâlihazırda tüm varlığımı çevrelemiş kor-kumu bütün gözeneklerimde hissettiriyordu.

Karanlığın tam ortasında olduğum yetmezmiş gibi bir de si-yah bir bez parçasıyla sımsıkı gözlerim bağlanmıştı sanki. Önü-mü göremediğim gibi canım da yanıyordu.

El yordamıyla bir şeylere dokunarak yolumu bulmaya çalışıyordum ama bu karanlıkta bir başıma olduğum yetmezmiş gibi dokunabileceğim, bana yol gösterebilecek hiçbir şey yoktu.

Her şey büyük bir şaka gibiydi.

Sanki tanrının oynamaktan keyif aldığı bir kuklaydım ve o iplerimi nasıl çekiştirirse öyle hareket ediyordum.

Sabahın erken saatlerinde uzandığım için yapmam gereken tüm işlerimi bitirmiştım.

Hatta o kadar erken kalkmışım ki temiz olan evi baştan sona tekrar temizlemişim.

Elimdeki ıslak bezi banyoya bırakmak için yürürken evimde her zaman kilitli olan kapının önünde durdum.

O kapının önünde her durduğumda midemden kalbime doğru yükselen bir enerji dalgası oluşuyordu. Sanki kalbimden fişkırmak isteyen o coşku parmak uçlarımı gıdıklıyor ve o odanın içersine dalarak kaybolmam için bana bağıırıyordu.

Neredeyse üç haftadır o kapının kilidini açıp içeriye girmedigimi fark ettiğimde kaşlarımı çattım.

Üzerime yapışan tüm pisliklerden arınmak için kaçış yolum bu odanın kapısından içeri girmektir sanki.

Bir süre anahtarı nereye sakladığımı hatırlamaya çalıştığım da zihnimin ne kadar yorgun olduğunu fark ettim ki sert bir kahveyle ayılmayı ve sonrasında o odayı keşfetmeyi aklımın bir köşesine yazdım.

Bezi banyoya bıraktıktan sonra aynanın karşısına geçtim ve elimi yüzümü yıkadım.

Dişlerimi fırçalarken gözlerimin içine bakıyordum.

Aynadaki aksime her baktığımda ne kadar yalnız olduğumu acımasızca kendi yüzüme vuruyordum. Hem de bunu bakışlarım la yapıyordum.

Dişlerimi fırçaladıktan sonra havluya uzandım ve tüm ıslaklıktan kurtularak banyodan çıktım.

Balkona doğru ilerledim ve kapısını açıp dışarı çıktım.

Sonbahar güneşi tepede olmasına rağmen yeryüzünü ısıtmaya yetmiyordu fakat bugün yağmur geleceğini sanmıyordum. Güneş, patronun kim olduğunu hatırlatmak ister gibi ısıldıyor ve onu örtmeye çalışan bulutları yok ederek parlamaya devam ediyordu.

Gülümseyerek içeri girdim ve hazırlanmaya başladım.

Kendimle vakit geçirmek istiyordum. Bu şüphelerimden biraz olsun arınmak, kendi çevrem dışına çıkmak ve rahatlamak istiyordum.

Saçlarımı salık bırakmak istedim ve hafif dalgalı biçimde omuzlarımdan aşağıya doğru döküldüler. Kot pantolonumu da giydikten sonra üzerime kapüşonlu bir sweatshirt geçirdim. Hafif topuklu botlarımı da giydikten sonra trençkotumu elime alarak aynanın karşısına geçip üstümü düzelttim.

Ufak sırt çantamın içine ince bir kitap koydum ve cüzdanımla telefonumu içine tıkıp sırtıma astım.

Kapıdan çıkıp anahtarım ile evimi kilitledikten sonra merdivenlerden inmeye başladım. Dışarı çıktığımda kalın giyinerek iyi yaptığımı anladım çünkü soğuk cidden açıkta kalan tenimi ısıırıyordu.

Sırt çantamın ön gözünde duran dudak nemlendiricimi sürüp yola devam ettim.

Temiz havayı soluyarak yürümek zihnime iyi geliyordu. Tüm yorgunluğum uçup gidiyordu. Âdeta evrendeki tüm enerji içime doluyor ve beni doyuruyordu

Yaklaşık on dakikadır yürüyordum ve artık soğuk eklemlerimi sızlatmaya başlamıştı. Çoğu zaman gitmeyi tercih ettiğim yerlerdense ilk defa keşfettiğim bir yere gitmek istiyordum.

Eğer böyle bir yere gidersem saklanabilirmişim gibi hissetmiştim. Neden bilmiyordum ama kendimle baş başa kaldığım zamanlarda hep tanıdık yerlerden uzak durmaya önem gösterirdim. Çünkü o anın bozulmasını asla istemezdim.

Daha fazla üşümek istemiyor ve donmuş ellerimi sıcak kahvenin ısıttığı kupaya sarmak istiyordum. Kokusuyla rahatlamak ve saatlerce oturup kitabımı okumak istiyordum.

Gülümseyerek ellerimi trençkotumun ceplerine soktum ve yürümeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra durdum ve etrafıma bakındım. Daha öncesinde birkaç kere önünden geçtiğim ama hiç içerisine girmedığım şirin bir kafenin önünde durdum.

“Sanırım burası bizim için uygun,” diye fısıldadım ve ahşap kenarlara sahip, ‘açık’ kartı görünen cam kapıyı ittirerek içeri girdim.

İçerisi tam da istediğim gibiydi. Fazla kalabalık değildi ve herkes kendi hâlinde takılıyordu.

Bazı öğrenciler kulaklıklarını takmış ders çalışıyor, bazı yetişkinler bilgisayarlarından işlerini hallediyordu. Birkaç yaşlı insan da komşu partisi veriyordu ama o kadar saygılılardı ki ortamdaki sesin düzeyini asla aşmıyorlardı. Attıkları kahkahaların desibeli bile sınırlıydı.

“Hoş geldiniz efendim!” diye birden önüme çıkan güler yüzlü garson kız, verdiğim tepkiyle hemen ellerini iki yana açarak beni tutmaya çalıştı. “Üzgünüm efendim, ben sizi korkutmak istemedim.”

Gülümseyerek elimi havaya kaldırdım ve omzuna dokundum.

“Sorun yok, benim dalgınlığım,” dedim ve gözlerimi dediklerimi destekleyici bir ifadeyle şefkatle yumdum. “Acaba benim için güzel bir köşeniz var mı? Ve lezzetli bir kahveniz?”

“Tabii,” derken bir eliyle koluma dokunarak diğer eliyle bana yol göstermişti. “Yalnız mı olacaksınız?”

“Evet, yalnızım,” dedim. “İnsanın kendiyle baş başa vakit geçirmesi gerekiyor bazen.”

“Çok haklısınız efendim,” dedi kız başını eğerek. Yüzündeki gülümseme asla silinmiyordu. “O hâlde sizi iki kişilik şu masamıza alalım, ister misiniz?”

Kızın gösterdiği yere baktım. Oldukça tatlı sandalyeleri vardı ve minderlerinin rahat olduğuna emindim. Cam kenarında olması da cezbediciydi.

“Harika!” dedim ve kızın gösterdiği masaya oturdum.

Çantamı karşımdaki sandalyeye bırakıp trençkotumu çıkardım ve yanına koydum.

“Ne istersiniz efendim?”

“Ben en büyük kupanız hangisiyse onun içine filtre kahve istiyorum,” dedim elimle havada şekil vererek.

“Tabii,” derken kız elindeki adisyon kağıdına siparişimi yazıyordu. “Tatlı da ister misiniz? Menüü hemen getireyim.”

“Yok, hayır. Şu anlık kahve yeterli. Zaten burada uzunca vakit geçireceğim. Muhakkak tatlılarınızdan deneyeceğime emin olabilirsiniz,” dedim ve göz kırptım.

“Tabii efendim,” dedi ve tekrar başını eğdi. “İstediğinizde size öneri yapmak isterim.”

“Benim için çok daha iyi olur. Karar vermekte zorlanan biriyim,” dedim.

Kız gülümseyerek yanımdan ayrıldı ve ben de bacak bacak üstüne atarak yere yakın, rahat sandalyemde arkama doğru yaslanıp bir süre dışarıyı seyrettim.

Kafenin bahçesinde ısıtıcılar açıktı. İçeriye göre dışarı daha kalabalıktı. Sigara içenler için yapılan alanda oturan insanları gözlemledim. Kahvem gelene kadar iyi bir aktiviteydi.

Bir adam titreyerek sigarasını içiyor ve karşısında duran kadına gülerek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu. Üzerindeki ısıtıcıya rağmen titriyor oluşu soğuğa oldukça dayanıksız biri olduğunu kanıtlar nitelikteydi.

Bu hâline gülümseyerek kafamı salladıktan sonra önüme döndüm ve garson kızın aynı anda kahvemi getirmesiyle karşılaştım.

Masaya konan kupa tam da istediğim gibiydi. Neredeyse bir kavanoz büyüklüğündeydi.

“Gerçekten de en büyük kupaya koymuşsunuz. Harika!” dedim.

“Başka bir arzunuz var mı?” derken kız hâlâ gülümsüyordu.

“Hayır tatlım çok teşekkür ederim,” dedim.

“Afiyet olsun!” dedikten sonra tüm neşesiyle arkasını dönüp uzaklaştı ve ben de artık yalnızlığımınla, kendimle baş başa kalabiliyordum.

Kahvenin sert kokusu burnumu sızlattığında gülümsedim. Bu kahve beni ayıltacak ve günümü güzelleştirecekti. Koca bir yudum aldıktan sonra kahvenin o acı tadını zevkle karşıladım ve derin, huzurlu bir nefes aldım.

Gerçek anlamda kahveye bağımlı sayılırdım. İçmediğim günlerde başıma o kadar sert çekiç darbeleri atılıyor gibi hissederdim ki sürünerek mutfağa gider ve yorgunluktan ölüyor olsam bile kendime bir fincan kahve yapardım.

Üşüyen burnum ve parmaklarım, ortamın ve ellerimde tuttuğum kahve bardağının sayesinde ısınıp normale döndüğünde etrafıma bakındım.

Mekân o kadar güzel ve estetikti ki mest olmuşum. Tepeden sarkan eskimiş kitaplar ve kahverengi tonlarla çevrelenmiş sandalyeler, masalar...

Buranın resmini çizmek istiyordum. Kelimelerle çok güzel mekân tasviri yapabildiğimi biliyordum ama çizerek bir şeyi kopyalamak beni daha özgür kılıyordu. Sanki kalemimin bir sınırı vardı fakat boyalarım oldukça fırça darbelerim sonsuz ve özgürdü.

Parmak uçlarımdaki karıncalanmayla gülümsedim ve tekrar kahvemden büyük bir yudum aldım.

Herkesin tam ortasında ama gözlerden uzaktım. Bana güven veren bu yerde biraz daha konfor alanı yaratarak keyifli vakit geçirmek istiyordum.

Karşımda duran sandalyenin üstündeki sırt çantama uzandım ve içinden kitabı çıkardım.

Yanıma aldığım kitabı bir süre kucağımda tutarak okşadım. Kitaplarımla duygusal bağ kurmaya bayılırdım. Bana her sayfasında başka şeyler öğreten, yalnız kaldığım her an beni evimde hissettiren, güven duygusuyla sarmalayan kitaplarım belki de bu hayattaki tek varlıklarım olabilirdi.

Çok uzun zamandır okumak istediğim ama doğru zamanın gelmesini beklediğim kitabı şimdi ellerimde tutuyordum. İnce bir klasik kitaptı.

Goethe'den okuyacağım ilk kitaptı. Oldukça da popüler olan *Genç Werther'in Acıları* kitabının kapağını araladım ve okumaya başladım.

Artık benim için zaman algısı kaybolmuştu çünkü farklı bir evrene adım atmıştım ve bu evrende kaybolmam gerekiyordu. Karakterin neler hissettiğini hissedebilmek ve onun penceresinden bakabilmek için kaybolmalıyım. Dışarıyla tüm bağımı koparmalı ve odaklanmalıyım.

Bu oldukça kolay olmuştu zira kitabın ilk birkaç sayfasından sonra kalemimi elime aldım ve kendimce önemli gördüğüm, ileride tekrar okumak istediğim kısımların altlarını çizmeye başladım.

Sayfalar birbirini kovalıyor ve beni meraklandırıyordu. Yarım saniyelik her sayfa çevirişimde, kahvemın soğumaması için fırsattan istifade gözümü kitaptan ayırmadan mekanik hareketlerle masaya uzanıyor ve bir yudum alıp bardağı geri bırakıyordum.

"Bu kadar fazla kafein zararlı değil mi?"

Aniden içinde kaybolduğum dünyadan sıyrılıp sıçrayarak bir elimi göğsüme koydum ve başımı kaldırdım.

Tepemde dikilen adama korku dolu gözlerle baktığımda ellerini iki yanında açarak, "Üzgünüm, ben bu kadar dalmış olabileceğinizi düşünmemiştim," dedi.

Tek bir göz kırpış süresince karşımda duran adamı analiz etmeye çalıştım.

Fiziksel olarak uzun boylu sayılabilecek bir adamdı. Yüzüne oldukça yakışan bakımlı bir sakala sahipti. Fit görüntüsüne bakılacak olursa spor salonunda fazlasıyla vakit geçiriyordu. Gözlerindeki ışıltı, saçlarını tarayış şekli ve ellerinin güzelliğine aldanmamak için derhâl kendime geldim ve boğazımı temizleyerek kitabın kapağını kapattım.

“Sorun yok,” dedim ve kendisini suçlu hissetmemesi adına gülümsedim. “Kitap okurken kendimi haddinden fazla soyutluyorum sanırım.”

Ayakta dururken kemikli parmaklarını kot pantolonunun ceplerine sokarak kafasını aşağı yukarı sallamaya başladığında, diliyle dudaklarını ıslattı ve hafifçe gülümseyerek bana baktı.

Gülümsemesi gerçek miydi yoksa git gellere sahip zihnimin oluşturduğu hayalî bir karakterin mükemmel dişleri miydi anlamlandıramadım.

Fakat bedenime yayılan anlık elektrik akımıyla ben de gülümsemiştim.

“Çok, çok özür dilerim. Sizi korkutmak istememiştim inanın,” derken hâlâ tepemde dikiliyordu.

Ağırlığını bir ayağından öbür ayağına geçirdiğinde sanırım benden bir adım bekliyordu ama ben ne yapacağımı bilemeyerek ona bakıyordum.

Dudağımın kenarında asılı kalan tebessümümü maskeleyemeye çalışmadan, “Sorun yok,” dedim. “Ve tavsiyeniz için de teşekkürler.”

Başta kaşlarını çatığında neden bahsediyor oluşumu anlamadı ama sonrasında fazla kahve içiyor oluşum konusunu ele alarak konuşmaya çalıştığını hatırladığında iki elini de ceplerinden çıkararak yüzüne kapattı.

Yüzünü kaplayan büyük ellerinden dolayı kahkahası boğuk bir şekilde çıkmıştı.

“Ben çok özür dilerim ama buraya geldiğimden beri seni izliyorum.” Evet, artık ‘siz’ kelimesini bırakıp ‘sen’ kelimesine geç-

miştik. Dümdüz yürüyen insanları severdim. Çetrefilli yollarla hayatıma sızdırmak istiyorsa niyetini başta belli etmesi benim açımdan daha konforlu ve sağlıklı olurdu.

“Onu anladım,” dedim gülümseyerek. “Nedenini merak ediyorum.”

İçerisi kızarmak kadar sıcak değildi ama karşımda dikilen adamın yanakları kızarmaya başlamıştı.

Tatlı adam.

Zihnimdeki düşüncem yüzünden az kalsın kıkırdayacakken, “Oturabilir miyim?” diye sordu.

Birkaç saniye onu baştan aşağıya süzdüm. Şüphe veya endişe bu kafenin dışında kalmıştı sanki. Burada o kadar rahattım ki benimle flört eden bu adamla biraz vakit geçirmekten zarar gelmeyeceğini düşünerek başımı usulca eğerek onayladım.

Sırt çantamı ve trençkotumu kaldırdığında ona uzandım ve eşyalarımı bana verirken anlık bir temasla tenlerimiz birbirine çarptığı anda göz göze geldik.

Kalp atışlarım hızlanırken çıkan sesi duymaması için dua ettim ve ortamın biraz daha sesli olmasını diledim.

Geldiğimden beri ilk defa sessizliğin olmamasını istemiştim. Garipti.

“Öncelikle buraya işe giderken yolda içmek için bir kahve alıp çıkma planı ile girmiştim,” dedi.

Sandalyeler alçak olduğu için uzun bacaklarını açmış ve dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak oturmuştu. Bense arkama yaslanmış, kollarımı birbirine bağlamış bir şekilde onu dinliyordum.

“Kasada ödeme için sıra beklerken etrafa bakınayım dedim ve seni gördüm. Garson kız kahveni masaya bırakmıştı ve sen sanki,” İç çekerek gülümsedi ve parmaklarıyla şakaklarını sildi. Terliyor muydu? “O an bir kahve için bu kadar sevinmeni oldukça garip buldum.” Garip buldum demesiyle kaşlarım tam çatıla-

cakken, "Ama kötü anlamda değil," dedi. "Ufak bir kız çocuğu gibi mutluluğunu etrafa saçıyordun."

Kelimeleri o kadar özenli seçmeye çalışıyordu ki hayranlıkla onu dinlemeye devam ettim.

"Her neyse," diyerek elini havada salladı ve devam etti. "Kahvemi aldıktan sonra bir süre seni izlemek istedim. Lütfen bana bir tür sapıkmışım gibi bakma," dediğinde tekrar gülerek ellerini yüzüne kapattı. Aksine, bayağı hoşnuttum duyduklarımdan ve geri kalanını merak ediyordum.

"Sorun yok, devam et lütfen," dedim. O kadar sakın görünüyordum ki içimde tepinen heyecanlı çocuğu dışarı yansıtmadığım için kendimi takdir etmeliydim.

"Harika," dediğinde dudaklarını yaladı. Bunu yaparken göz temasımızı bozmamaya özen gösteriyordu ama benim anlık göz kırpmışım ile tüm dikkatim dağılmıştı çünkü gözümü tekrar açtığımda gözlerine bakmaktansa dudaklarına bakıyorken bulmuştum kendimi.

"Buraya o kadar yaklaşıyorsun ki seni izlemekten büyük bir keyif aldım. Uzun zamandır hissetmekten kaçındığım duygular bunlar. İçimde bir kazan varmış da onun altı ateşe verilmiş, içindekiler fokurdamaya başlamış ve taşmış gibi, bilemiyorum anlatabiliyorum mu ama içimden bir ses yanına gitmelisin deyip duruyordu."

Kelimelerinin çarpıcılığıyla sarsılırken ağzım çok hafif açılmıştı.

Ağzının suyu akacak!

Gayet normal bir sohbetmiş gibi masadaki kahveme uzandım ve büyük bir yudum aldım. Kupayı kucağımda tutmaya devam ederek karşımdaki adamı dinlemeye devam ettim.

"Kendi içimde büyük bir savaş verdim. Acaba gitsem beni tersler mi ya da yanlış anlar mı diye bin türlü soruya cevap aradım ve bir süre daha izlemeye devam ettim. Sonra kitap okumaya başladım ve o sayfaları her çevirişinde, okuduğun her satırda de-

gişen mimiklerinde dedim ki aklında kalacağına yap gitsin dostum! Ne kaybedersin?”

Bu dediğinden sonra güldüm ve o da bana eşlik etti.

“Hem zaten kitap okuyan insanlar anlayışlı olur değil mi? Buna güvenerek kendimi cesaretlendirdim,” dedi kucağımda duran kitabı işaret ederek.

“Evet, öyle de denebilir,” dedim onu onaylarken.

“Söze nasıl girebileceğimi bilmiyordum, ben de espritüel bir tutumda bulunma kararı aldım. İnan bana tam şurada oturuyordum ve beş adımda bu kararı aldım,” derken işaret parmağıyla arkada duran iki kişilik masayı işaret etti.

Flört konusunda yetenekli bir adam olduğu kesindi çünkü eğer öyle olmasaydı çoktan terslemiş ve masamdan kalkmasını rica etmiş olurum.

“Ve işte buradayım!” dediğinde dudaklarını birbirine bastırarak kaşlarını kaldırdı ve bana baktı.

Birden elini uzattığında, “Demir ben bu arada,” dedi.

Bana uzattığı eline baktığımda bir süre düşündüm. Sonrasında gözlerinin içine baktım. Boğazımda tırmanan ismim dudaklarımdan dökülmeden önce bir tür yarışa girmiş gibiydi. Anlık bir satranç taşı hamlesi yaparak tereddüt ettiğim belli olmasın diye elimi uzattım ve adamın elini sıktım.

“Figen,” dedim.

Demir gülümsediğinde elinden yayılan sıcaklık âdeta tüm bedenimdeki hücreleri uyarmıştı.

“Memnun oldum, Figen,” dediğinde hâlâ göz göze bakıyorduk.

Gözlerini kucağımda duran kitabıma indirdiğinde yavaşça elini elimden çekti ve arkasına yaslanarak, “Oldukça güzel bir seçim,” dedi.

O an isiminden mi yoksa kitaptan mı bahsettiğini anlamakta güçlük çeksem de gülümseyerek minik zamanlar kazandım.

“Kitap okumayı sever misin?” dedim.

“Vakit buldukça değil, vakit yarattıkça okurum. Neredeyse her gün,” dediğinde gülümseyerek devam etti. “Üstelik bu kitabı en az üç kere okumuşumdur. Hüzünlü bir kitap ama fazlasıyla şey öğretiyor.”

“Evet, oldukça popüler zaten ama ben yeni okumaya başladım ve henüz başlarında olmama rağmen fazlasıyla akıcı ilerliyor. Sanırım ben de birden fazla kez okuyacağım kitaplar arasına koyacağım.”

“Muhtemelen,” dedi bilmiş bir tavırla.

O an kendimi ona o kadar yakın hissetmiştim ki, aç susuz kaldığımda bana yardım eli uzatan bir melekmiş gibi davranmak istedim.

İçinde bulunduğum karanlıkta beliren bir parıltıydı âdeta, karanlığımı yok etsin istedim.

O an onun simasını bir yerden tanıyor olduğumu hissettiğimde, “Seninle daha önce tanışmadığımıza emin misin?” diye sordum.

Kaşlarını çatarak bir süre düşündü ve beni inceledi. Sonra birden ağzını kocaman açarak parmaklarını çıtlattı.

“Biliyordum!” dedi. Zafer kazanmış gibiydi.

“Neyi biliyordun?” dedim.

“Sen o’sun,” dedi. “Yağmurlu bir sonbahar sabahında arabamın önüne atlayan ve az kalsın ezecek olduğum kızsın!”

Bu sefer kaşları çatılan ben olmuştum. Anlık bölük pörçük görüntüler akın ettiğinde hatırladım.

Hafızamı kaybettiğim, biri tarafından öldürülmeye çalışıldığım sabah evimin yolunu ararken yağmurda sıırılsıklam bir şekilde az kalsın onun arabasının altında kalacaktım.

Bana vermiş olduğu şemsiyesini ve az kalsın birini ezecek olmasının verdiği endişeyi hatırladığımda gülümsedim.

“Evet, evet hatırladım,” dedim.

“Bu kadar tesadüf biraz fazla değil mi?” derken Demir göz kırptı.

“Evlenmeliyiz desene!” dedim kollarımı iki yana açarak ve ikimiz de gülmeye başladık.

Gerçekten de tuhaftı. Muhtemelen ilk karşılaşmamız maksimum iki dakika sürmüştü ve birbirimizi bir daha asla görmeyeceğimizi düşünmüştük. Milyonlarca insandan bir diğeri olarak bakmıştık belki de fakat şimdi karşılıklı oturuyor ve bu tatlı tesadüf eseri sohbet ediyor, birbirimizi tanıyorduk.

“Hayır demem,” dediğinde sesi durgunlaşmıştı. Bakışları tekrar yoğunlaştığında bileğine takılı olan akıllı saati titredi. “Üzgünüm, bunu açmam gerekiyor,” diyerek ceketinin cebinden cep telefonunu çıkardı. Aramayı cevapladıktan çok kısa bir süre sonra, “Tamam, hemen geliyorum,” diyerek telefonu kapattı ve yanaklarını şişirerek bana baktı.

“Sanırım artık gitmen gerekiyor desene,” dedim ellerimi iki yana açıp havaya kaldırarak.

Birkaç saniye daha beni incelediğinde son kez gözlerime, dudaklarıma, saçlarıma, ellerime ve kucağımda duran kitabıma baktı.

“Maalesef,” dedi. Ama hareket etmeden beni izlemeye devam ediyordu.

Gitmesini istemiyordum.

“Tekrar görüşebilir miyiz?” diye sorduğunda hiç tereddüt etmeden başımla onayladım.

“Elbette,” dedim.

Yavaş hareketlerle uzun kollarını uzattı ve kucağımda duran kitabı masaya koydu. Satırların altını çizmek için yanımda getirdiğim kalemi kullanarak kitabın ilk sayfasına telefon numarasını yazdı ve kalemın kapağını kapatarak kitabı usulca önüme itti.

Birkaç saniye daha baktıktan sonra gözlerini gözlerimden çekmeden konuşmaya başladı.

“Oradan ayrılırken aynı gün kendisini görebilir miyim diye iznini rica ettim; olumlu yanıt verince ben de gittim – o andan başlayarak güneş, ay ve yıldızlar huzurla varlıklarını sürdür-

bilirken, ben gece mi olmuş gündüz mü farkında bile değilim, gözüm dünyayı görmüyor." dedi ve ayağa kalkarak uzaklaştı.

O giderken arkasından baktım ve dediği şeyleri düşünmeye başladım. Bir süredir tutmuş olduğum nefesimi nihayetinde bırakabilmişim. Elimi karnıma götürdüğümde acıkmış olabileceğimi düşünerek garson kızı çağırdım ve bahsettiği tatlılardan sipariş ettim.

Ama karnımdaki bu his kesinlikle açlıktan değildi.

Az önce yanımdan ayrılan Demir denen adamın etkisiydi. Kalp atışlarım hâlâ düzene girmemişti ve bunun tek sorumlusu bu adamdı.

Kahvemi tazeletip tatlımı yedikten sonra biraz daha kitap okumak ve sonrasında evime giderek bugünü düşünmek istiyordum.

Yazmış olduğu numarayı arayacak mıydım?

Kesinlikle arayacaktım.

Ama bugün öncelik kendimindi ve ben biraz daha kitabımın içinde kaybolmak istiyordum.

Özellikle üç kez okumuş birinin övgülerini aldıktan sonra daha da fazla meraklanmışım.

Tekrar kitabın kapağını açıp kaldığım yerden devam ettim.

Birkaç sayfa okuduktan sonra yüzümdeki gülümseme ister istemez büyümüştü. Başımı hayretler içinde iki yana sallayarak gülümsedim ve kalemime uzanıp kapağını açarak alıntılar yapmak istediğim yerin altını çizdim.

"Oradan ayrılırken aynı gün kendisini görebilir miyim diye iznini rica ettim; olumlu yanıt verince ben de gittim – o andan başlayarak güneş, ay ve yıldızlar huzurla varlıklarını sürdürebilirken, ben gece mi olmuş gündüz mü farkında bile değilim, gözüm dünyayı görmüyor." GOETHE – Genç Werther'in Acıları

Daha fazla okuyabileceğimi sanmıyordum. Çünkü artık odaklanmam çok zordu. Beni sözleriyle büyüleyen bir adamla kap-

lıydı şimdi zihnim. Başka bir şeyi düşünmeyi arzulamıyordum. Yüzüme asılı kalan gülümsemem anlaşılan gün boyu sürecekti.

Bu iyi bir gelişmeydi.

Kanatlarımı tekrar çırpabiliyormuşum gibi bir histi.

Eşyalarımı hızla topladım ve garson kıza yüklü bir bahşiş bırakarak hesabımı ödeyip kafeden çıktım.

Soğuk, evden çıktığımda etkilediği kadar etkilememişti dönerken. Çünkü bedenim alev alev yanıyordu.

Tıpkı küçük bir kız çocuğunun heyecanı gibi.

7. Bölüm

DANS EDEN FIRÇA DARBELERİ

♪ HALSEY - BAD AT LOVE ♪

Eve girdiğimden beri bugün tanıştığım adamı düşünmeden edemiyordum.

Yüzümdeki gülümseme bir an olsun azalmamıştı. Aksine her aklıma geldiğinde -ki hiç aklımdan çıkmıyordu- daha da büyüyordu. Sanki sadece yüzüm değil, tüm bedenim gülümsüyordu.

Aslına bakılırsa pek fazla bel bağlamamam gerektiğinin farkındaydım. Her şeyden önce kendimi düşünürdüm, bu yüzden duygusal olarak yıkılmamak için hep sağlam adımlar atmıştım.

Fakat hayatımın son döneminde o kadar büyük bir boşluk içindeydim ki birini, bir şeyi istemekten geri duramıyordum. Yalnızlığımı iyi gelecek şey belki de bu adamdı.

Her ne olursa olsun, garantici tarafım her şeyi enine boyuna düşünmem gerektiği hakkında çuvaldızı sürekli batırıyordu. Belki yalnızca anlık bir etkilenmeydi ve cinsellikten öte bir şey istemiyordu. Ya da çapkın, can yakmayı seven bir piçti. Bunların her türlüşüne kendimi hazırlamam gerekiyordu.

Yaşamış olduğum kalp kırıklıklarım tıpkı köklü birer sarmaşık gibi zihnimin kıvrımlarına sokulup beni boğmaya başladığında gözlerimin dolmasına izin verdim ve gülümsedim.

Yaşadığım her şey ve hayatıma giren herkes benim için birer tecrübeydi ve bana kattıkları iyi veya kötü her şey için her birine

minnettardım. Çünkü onlar bana bu duyguları tattırmamış olsalardı ben şu an olduğum kişi olmayacaktım.

Telefonumu elime aldım ve kilidini açıp bir süre ekrana baktım. Heyecanım kalbimden dışarı çıkacak kadar heybetliydi.

Şu an yaşadığım hisleri birilerine anlatmak istiyordum. Heyecanımı benimle paylaşmaları için can atıyordum.

Birkaç saniye düşündükten sonra parmak uçlarımla çeneme dokundum. Oturduğum yerden evimin holü görünüyordu. Dış kapının hemen yanında duvara dayalı şekilde duran siyah şemsiyeye baktım.

Demir'in bana verdiği ilk şeydi.

Tekrar gülümsedim ve gözlerimi şemsiyeden ayırmadan arkama yaslanıp telefonla grup araması başlattım.

Ceylin, ilk çalışta telefonu açmıştı.

"Bebeğim?" diye açtığı telefona muhtemelen uykulu gözlerle bakıyordu.

"Ay saat farkını unuttum ben yine Ceycey ya!" dedim yüzümü buruşturarak.

"Önemli değil hayatım ne oldu, önemli bir şey mi var?"

Ceylin tam esnerken hatta Hande de katıldı.

"Jüjü?" Onun da sesi uykulu çıkıyordu.

"Kızlar kusura bakmayın ya, ikinizi de düşüncesizce davranıp uyandırdım," dedim. Suçluluk duygusu etrafımı sarmalarken telefonu kapatmayı bile düşündüm.

"Ceylin de mi hatta?"

"Evet, buradayım bebeğim."

"Ay önemli bir şey var o zaman kesin. Anlat!" dedi Hande. Anında ayılmıştı.

"Kızlar," diye söze girdiğimde kalp atışlarım tekrar hızlandı.

"Söyle!" İkisi de aynı anda aynı kelimeyi söyleyince kıkırdadım.

"Ben âşık oldum galiba ya," dedim. Beni görebilirlermiş gibi bir elimle yüzümü kapatmıştım.

“Haydaaa!” Ceylin muhtemelen şoktaydı.

“Ben hiç şaşırmadım ya ne ‘haydaaa’sı. Kız ışıktan hızlı adam buluyor arkadaş!” dedi.

Kahkahamı tutamadım. Onlar da kıkırdadığında, “Ama çok değişikti. Bu sefer diğerleri gibi hissetmiyorum,” dedim.

“Dedi her seferinde öncekiler gibi olmadığını söyleyen ama her birini önceki ilişkisinden de berbat şekilde bitiren kız,” dedi Hande.

Hande bize göre çok daha do braydı. Dost acı söyler lafının kölesiydi. Şimdiye kadar çok fazla gözyaşıma şahit olmuş biri olarak daha fazla üzülmemi istemediği için muhtemelen beni sarsmaya çalışıyordu. Kötü niyetli olarak yapmadığını bildiğim için göz yumabiliyordum.

“Bu sefer cidden farklı ya,” dedim.

“Tamam, tamam,” dedi. “Zırvalamayı kes ve bize detayları ver. Yakışıklı mı bari?”

Bu soruya vereceğim cevap zihnimde şekillenirken tüylerim dans etmeye başladı.

“Fena!” dedim. Evet, diyebildiğim tek şey bu oldu.

“Sıçtık ya,” diyen Ceylin bir of çekerek, “Bari çirkin olsaydı da bittiğinde üzülmeseydik,” dedi.

“Ya daha başlamadan bitirdiniz siz de of!” dedim.

“Nasıl başlamadan?”

“Kızım daha bugün tanıştık. Doğru düzgün birbirimizi tanımıyoruz bile,” dedim.

“E tamam bu senin için âşık olmaya yeterli zaten,” dedi Hande.

“Of çok kötüsün Hande ya!”

“Tamam tamam, şaka yapıyorum. Anlat hadi ninni gibi de uyuklamaya devam edeyim ben de,” dedi.

Onları bu saatte rahatsız ettiğim için suçluluk duygusu omuzlarıma yüklendiğinde hemen kısa bir özet geçip onlara iyi geceler diledim.

“Detayları siz uykunuzu aldıktan sonra anlatırım,” dedim.

“Allah’ım rüyamda bari böyle bir adam görebileydin,” dedi Ceylin.

Üçümüz de kısa bir kahkaha attıktan sonra, “İyi geceler bebeklerim,” dedim ve telefonu kapattım.

Artık ben de yatsam iyi olacaktı çünkü bugünü devam ettirmem gerekiyordu. En azından rüyalarımı istediğim şekilde yönetebilirdim.

Belki.

Çalan alarmin sesiyle hiç uyumamışım gibi gözlerimi açtığımda saatin henüz çok erken olduğunu düşündüm. Çünkü hava bugün düne kıyasla daha kapalıydı.

Yataktan kalkıp biraz esnedikten sonra banyoya girdim ve elimi yüzümü yıkadım. Bugün çalışmam gerekiyordu. Girmem gereken haberler birikmişti.

Hızlıca kahvaltımı yaptıktan sonra üstümü değiştirdim. Dışarıda çalışmak istiyordum ve dün gittiğim kafe, çalışmak için her şeye sahipti. Sessiz ve rahattı.

Gülümseyerek montumu giydim ve kapının yanında duvara dayalı olan şemsiyeyi de yanıma alıp evden çıktım.

Birkaç dakika yürüdükten sonra gök gürültüsü kara bulutlarla kaplı gökyüzünü inlettiğinde şemsiyemi açtım ve başımın üzerinde tutarak yürümeye devam ettim.

Yağmur başta yavaş yavaş yağıyordu ama rüzgâr esmeye başladığında şiddetini artırmıştı. Burnumun ucu şu an iğne batırsalar hissetmeyecekmişim gibi uyuşmuştu. Şemsiyeyi iyi ki yanıma aldığımı düşünerek yürümeye devam ettim.

Dün ilk kez oturduğum kafenin önünde durunca ıslanmış şemsiyeyi kapattım ve biraz silkeledikten sonra içeri girdim.

İçerinin sıcaklığı anında tenimi karıncalandırmaya başladı. Burnuma dolan mis gibi kahve kokusuyla gülümseyerek dün

oturduğum yere doğru ilerledim. Benimle ilgilenen garson kız bugün yoktu. Henüz saat çok erken olduğu için de pek kalabalık sayılmazdı. Benim dışımda sadece bir masa daha doluydu.

Kahve siparişimi verdikten sonra çantamdan bilgisayarımı çıkardım ve açılmasını beklerken kulaklıklarımı takıp sakın bir müzik açtım.

Ajandam ve not defterimi yanıma koyduktan sonra planlamamı yaptım ve maillerime kısa bir göz gezdirip blogumu açarak taslaklara girdim.

Bu sırada gelen kahvemden sıcak olmasına aldırış etmeden büyük bir yudum aldım ve parmaklarımın klavyenin üstünde dans etmesine izin verdim. Bu yazıyı yetiştirmem gerekiyordu.

Kendimi yazıya o kadar kaptırmıştım ki zihnimde başka hiçbir düşünce kalmamıştı.

İnce ince dokumam gerekiyordu. Takipçilerim benim kalemi mi seviyorlardı çünkü gerçekleri öyle çetrefilli sokaklardan geçirerek sunuyordum ki kullandığım kelimeler onlar için tapılasıydı.

Aslında en ufak bir şeyi bile anlamaları o kadar kolayken kullandığım dil yüzünden zihinlerinde büyük bir sorgulamaya düşüyorlardı. Bu da onları bana bağımlı hâle getiriyordu çünkü öğrendikleri şey için bu kadar kafa patlatmalarına ve daha fazlasını istemelerine kendileri bile şok oluyorlardı.

Hatta kitlemin oldukça büyük bir çoğunluğu benim roman yazmam konusunda bana büyük bir baskı uyguluyorlardı fakat bunun için vaktim neredeyse hiç yoktu.

Yazımın sonuna geldiğimde kahvem de son yudumunu almıştı. Dinlendirici gözlüklerimi çıkarıp masaya bıraktıktan sonra gözlerimi ovuşturdum ve ağrıyan sırtımı esnettim.

Arkamdaki masalara baktığımda gözlerim Demir'in dün oturduğu yerde takılı kaldı. Çenemi avcumun içine koyarak bir süre o boş masayı izledim. Gülümsediğimi fark ettiğimde gözlerimi kapatarak başımı iki yana salladım ve parmak uçlarımı saç diple-rime geçirip bilgisayarına döndüm.

O an kafenin kapısı açıldığında içgüdüsel olarak başımı çevirdim ve içeri giren kişiye baktım.

Siyah şişme montunun altına siyah lastik paçalı dar bir eşofman giyen adamı süzerken siyah güneş gözlüklerini çıkarmış, elinde tuttuğu araba anahtarının yanına koymuştu.

Gözleri gözlerimi bulduğunda Demir'in ışıldayan gözleriyle karşılaştım.

Kalp atışlarım anında hızlanırken kulaklarımdaki uğultunun sebebini anlamayarak yüzüne bakmaya devam ettim. Bakışlarımı kaçırmaktan bile acizdim.

Bir elini kaldırıp bana el salladığında artık dişlerini gösterek gülümsüyordu.

Bu hareketini karşılıksız bırakmayacaktım. Ben de elimi kaldırıp cevap verdikten sonra kasiyere hangi kahveyi istediğini söyledi ve beklemeye koyuldu.

Bense hâlâ onu seyrediyordum.

Kahvesini aldıktan sonra hiç vakit kaybetmeden bulunduğum yere doğru yürümeye başladı. Saçlarımı düzeltmek istesem de hiçbir şey yapmadan gelmesini bekledim.

"Merhaba," derken elini uzatmıştı.

Uzatmış olduğu eline tereddüt etmeden elimi bıraktığımda beklemediğim bir şekilde kavradı ve usulca eğilerek elimi dudaklarına götürdü. Minik bir öpücük bırakırken göz temasını asla bırakmıyordu.

"Merhaba," dedim.

Elimi bıraktıktan sonra elinde tuttuğu karton bardağı dudaklarına götürdü ve kahvesinden bir yudum aldı.

"Tesadüf diyebilir miyiz?" diye sorarken beni inceliyordu.

"Bilemem. Ben çalışmaya geldim," dedim ellerimi iki yana açarak.

"Ben de işe gidiyordum. Kahve alıp çıkacaktım ama ayaklarım buraya uğramadan edemedi," dedi.

"Otursana," dedim.

Bir süre karşımdaki sandalyeye baktı ve gülümseyerek başını iki yana salladı.

“Bütün gece aramanı veya mesaj atmanı bekledim,” dedi.

O an kitabımın ilk sayfasına numarasını yazdığını hatırladığımda yüzümü buruşturarak ellerimi yüzüme kapattım.

“Üzgünüm,” dedim. “Ben onu tamamen unutmuşum.”

“Kırıcı.” Dudaklarını büzerken omuzlarını silkmişti. İşaret parmağıyla karşımdaki sandalyeyi işaret ederken, “Şemsiyen güzelmış,” dedi.

Bakışlarım şemsiyeye kaydığında gülmemek için kendimi zor tuttum.

“İstersen sana verebilirim,” dedim.

Rüya gibi gülümsemesiyle bana baktı ve, “Yokluğumda sana yoldaş olmasını tercih ederim. Hem sana daha çok yakışıyor,” dedi.

Yanaklarımı koparıp atmak istiyordum. Allık kutusunun içine düşmüş gibi kızardığıma yemin edebilirdim.

“Teşekkür ederim,” derken bakışlarımı kaçırmıştım.

“Benim şu an gitmem gerekiyor. Arabayı ters bir yere park ettim. Eğer beni aramak istemiyorsan anlayışla karşılarım,” dediğinde aksini iddia etmek için söze dalacaktım ki devam etti. “Ama numaram sende var ve eğer senin için de uygunsa seni yarın akşam yemeğe çıkarmak istiyorum. Cevabını telefonumda görmek isterim.”

Gülümseyerek geriye doğru birkaç adım attı.

“Gözüm dünyayı görmüyor,” dedikten hemen sonra, “İyi çalışmalar Figen,” dedi ve arkasını dönüp çıkıp gitti.

Ve o an dakikalar sonra ilk kez derin bir nefes alabildiğimi fark ettim.

Bu adam benim ayarlarımla fena hâlde oynuyordu ve buna bağımlı olmaya çok müsait davranıyordum.

Çantamın içindeki kitabıma uzandım ve hızlıca ilk sayfasında yazan numarayı yazıp rehberine kaydettim.

Demir F.

Mesaj kısmına girdikten sonra adının üzerine bastım ve sadece, *"Akşam yemeği fikri kulağa hoş geliyor. Detayları bekliyorum. :)"* yazıp gönderdim.

Tam telefonumu kapatıp masaya bırakacaktım ki mesaj sesi geldi ve hızla kilidi açıp gelen mesajı okudum.

"Az kalsın kaza yapıyordum. Yarın akşama kadar ölmemem gerek yoksa gözüüm açık, kalbim kırık göçerim. :)"

Mesajına cevap vermedim. Telefonu direkt çantamın içine soktum ve terleyen avuçlarımı pantolonuma sürtmeye başladım. Bir karınca sürüsü tüm bedenimde geziniyordu sanki ve bu karıncaları silkelemek istemiyordum çünkü o kadar tatlı gıdıklandırıyorlardı ki sonsuza dek bu hisle yaşayabilirdim.

Hava kararmaya başladığında işlerimin büyük bir çoğunluğunu bitirmiştım.

Müthiş bir motivasyonum vardı. Sanki damarlarımda gezinen kanım bayram ediyormuşçasına akıp tüm bedenimde dolaşıyordu.

Eşyalarımı toparlayıp hesabı ödedikten sonra sıkıca giyinip şemsiyeme uzandım ve kafeden çıktım.

Yağmur yağmıyordu. Hafif bir esinti ve çiselemeden ibaretti. Şemsiyeyi açmamı gerektiren bir durum yoktu ama ben yine de siyah şemsiyenin klipsini açıp tepemde tutarak evime doğru yürümeye başladım.

Sanki sadece yağmurdan değil de her şeyden koruyacaktı bu şemsiye beni.

Negatif olan her şeyden uzakta tutabilecek bir kalkanmış gibi sarılmıştım gövdesine. Baş parmağımla sert kıvrımını okşayarak yürüdüm, yürüdüm...

Evimin önüne geldiğimde hızla içeri girdim ve merdivenleri tırmanıp dairemin önünde durdum.

Şemsiyeyi kapatıp kapının pervazına dayadım ve çantamdaki anahtarına uzandım. Kilidi açtıktan sonra içerinin sıcaklığıyla hoş bir karşılama yaşadım.

Üstümdekileri çıkarıp hemen ellerimi yıkadım ve yatak odama geçtim. Dolabımın kapağını açtım ve akşam için giymek istediğim kıyafetleri çıkarıp yatağımın üstüne bıraktım.

Saçlarımı hemen şekil alabilmesi adına spreyle kabarttıktan sonra parıltılı bir makyaj yaptım ve az önce yatağımın üstüne bıraktığım kıyafetleri üzerime geçirip aynadaki aksime baktım.

İşte hazırdım.

İlem, hazırды.

Vakit kaybetmeden telefonda taksi durağının numarasını tuşladım ve araç çağırdım. Bugün daha fazla soğuğa maruz kalmak istemiyordum.

Yaklaşık beş dakika içinde taksi geldiğinde kapıyı kilitledim ve anahtarı çantama atıp merdivenlerden inmeye başladım.

Koşar adımlarla taksiye bindiğimde şoföre gülümseyerek gideceğimiz yeri tarif ettim ve arkama yaslanarak yolculuğun bitmesini bekledim.

Barın önüne geldiğimizde taksi ücretini ödeyip araçtan indim ve kapıda duran korumalara neşeli bir selam verip içeri girdim.

İçerisi şimdiden kalabalıklaşmaya başlamıştı.

Telefonumdaki mesajları kontrol ederek tezgâha doğru yürüdüm. Gamze'nin mesajına göre çoktan gelmiş olması gerekirdi ama o her zaman bir yerlere geç kalmayı severdi.

Eşyalarımı bıraktıktan sonra önlüğümü belime bağladım ve ortalığı toparlamaya başladım.

Patronum ortalıkta görünmediğine göre barın üst katında bulunan odasında yalnız başına kalmak istiyor demektir. Bu da hey heylerinin üzerinde olduğu anlamına gelirdi.

Tezgâhın üstündeki kalabalığı topladıktan sonra önlüğümün cebindeki bezle ıslak olan yerleri sildim. Geleli neredeyse yarım saat olacaktı ama arkadaşlarım hâlâ mekâna giriş yapmamıştı.

Bingo!

Artık kendimden korkmaya başlamıştım çünkü neyi düşünürsem hızla gerçekleşiyordu.

Barın kapısı açılmıştı ve Gamze mekânın sahibi edasıyla kendinden emin bir şekilde yürüyordu.

Bana doğru ilerlerken onun bu tavırlarına gülümsemeden edemedim.

“Merhaba şekerim, bana bir drink hazırla,” diyerek göz kırparken dirseğini tezgâha dayamıştı. Sesini abaza adamlar gibi yapmaya çalışarak, “Uçur beni bebeğim ki ben de sana iyi bir bahşiş bırakayım,” dedi ve göz kırptı.

Gözlerimi kısarak ona baktım. Gülmemek için kendimi zor tutuyor olsam da daha fazla dayanamadım ve gülmeye başladım.

“Normalde eğer hödük herifin teki bana böyle yaklaşıyorsa içki şişesini alıp onun münasip bir yerine sokmakla tehdit ederdim ama o kadar aksi bir tipsin ki sevimliliğinden yanaklarını sıkamak istiyorum,” dedim.

“Ay yapma yapma makyajım bozulur bak, sonra fondötenli parmaklarınla insanlara içki hazırlamak zorunda kalırsın!” dedi.

İkimiz de bir süre kıkırdadıktan sonra arkamı döndüm.

“Ne istersin bakalım?”

“Cin tonik günümdeyim hayatım,” dediğinde hemen içeceğini hazırlamaya başladım.

“Diğerleri bugün gelmiyor mu?”

“Herkesin işi varmış. Bir gün benim de işim olunca görürler ama bensizliği!” diye çemkirdi.

Hazırladığım bardağı önüne bırakıp kollarımı önümdeki tezgâha dayadım ve onu izledim.

İçkisinden bir yudum aldıktan sonra, “Sen gerçekten bu işi biliyorsun kızım,” dedi ve limonun ekşiliğinden yüzünü buruşturdu.

“Afiyet olsun güzelim,” dedim.

“Ay neymiş modu yokmuş, evde yatarak film izleyecekmiş ya!” Çemkirmesiyle ürkerek geri sıçradım.

“Kim?” derken gülümsüyordum.

“Serhat. Kim olacak! Bilmiyoruz sanki kimle film izleyeceğim,” derken göz devirdi.

“Birlikte plan yapmaları gayet normal bir şey, neden bu kadar aşırı tepki gösteriyorsun ki bebeğim?” dedim.

“Sorun o değil İlem, sorun korkmam. Serhat seninleyken böyle değildi çünkü grubun içindeydiniz. Her anlamda. Planlarınız olurdu ama bundan bizler etkilenmezdik. Parçalanıyormuşuz gibi hissediyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor.”

Sesindeki kırgınlığı duyabiliyordum.

“Takma kafana, Serhat öyle biri değil. Sadece ilişkileri çok taze ve birlikte vakit geçirmek istiyor olabilirler.”

“Gerçekten hayretler içinde kalıyorum şu iyimserliğine dostum. Görmüyor musun? Senin gözüne sokmak için her şeyi yapıyor.”

Derin bir nefes aldım ve tekrar gülümsedim.

“İstediği kadar devam edebilir Gamze, benim için o defter kapanalı çok oldu. Artık sadece arkadaşım. Ötesi yok.”

Kelimelerim o kadar ezbere dökülmüştü ki dudaklarımdan bunun gerçek olup olmadığını kavrayamamıştım. Yine de hislerimin büyük bir çoğunluğu bu yöndeydi.

“Aman neyse ne ya boş verelim en iyisi. Partiye geliyorsun, değil mi?” dediğinde kaşlarımı çatarak ona baktım. “Bana lütfen grup mesajlarını okuduğunu söyle?”

“Birkaç gündür üstünkörü bakıp çıkıyorum, neden ki?” dedim.

“Kızım deli misin ya?” derken bar taburesinde poposuyla ileri geri gitmeye başladı. “Cumartesi günü büyük parti var. Kayra’nın villasında olacağız ve sadece bizim grup yok. Neredeyse yüz kişi olabilirmişiz.”

Kayra’nın ismini duyduğumda tüylerim ürperdi. Gamze gitmek istemeyeceğimi anladığı gibi işaret parmağını havaya doğru kaldırıp ikimizin de yüzünün arasında tuttu.

Çenesini sıkarak, “Sakın bana gelmiyorum deme yoksa gelmeyen yerlerini keserim, bu sefer hiçbir yere gidemezsin,” dedi.

“Ayaklarımı kesmeyeceksin?” dedim tek kaşımı kaldırarak.

“Elbette ki ayaklarını keseceğim! Sakın beni orada yalnız bırakmayacaksın bak söz ver!” dedi.

Kalp kırmaktan nefret ettiğim gibi, karşımda duran sevdiğim biriye onunkini kırmak ekstra nefret ettiriyordu. Sırf en yakın arkadaşım için o partiye katılmak zorundaydım. Gerçi Kayra da arkadaşımdaydı ama...Onunla son karşılaşmamızdan sonra onda garip olan şeyler sezmiştim. Sanki değişmişti. Hep garip bir tip olmuştu ama bana karşı bakışlarında sezdiğim ve tuhaftır ki tanımlayamadığım duygular geri çekilmem için bedenimi alarma geçiriyordu.

“Yüz kişi mi dedin?” dedim ona bakarak.

“Üç aşağı beş yukarı,” derken parıldayan gözleriyle bana bakıyordu.

En azından kalabalıktı ve olabildiğince Kayra’dan uzak durabilirdim.

Şüphelerim henüz uykuya dalmamıştı ve en yakınlarıma bile şüpheyle yaklaşmak zorundaydım.

Gardımı hiçbir zaman düşürmemeliydim.

“Pekâlâ, geleceğim,” dedim başımı iki yana sallayarak.

Gamze büyük bir çığlık koyverince yüzümü buruşturdum ve sessiz olması için elimi ağzına götürdüm.

“Deli, müziğin sesi daha o çığlığının duyulmayacağı kadar yüksek değil. Yavaş ol,” dedim.

“Çek kız ellerini ağzımdan, parlaticımı yok ettin!” derken çantasına uzandı ve parlaticısını çıkarıp telefonunun kamerasını açarak tazeledi.

“Şu an dudaklarıyla ilgilendiğini görmeseydim birinin onu taciz ettiğini ve ondan çıkardığını sanırdım.”

Bulunduğum alana giren uzun boylu çocuğa baktığımda gülümsedim. Ben gülümserken Gamze sert bakışlarıyla Ceyhun’u süzdü.

Ceyhun gülümseyerek ona göz kırptıktan sonra barın diğer tarafına geçti.

“Sizin ateşinizde kavrulmaya bayılıyorum,” dedim.

“Ne ateşi be!” Gamze elimin üstüne vurduktan sonra parlatıcısının kapağını kapattı ve çantasına geri koydu.

“Yanıyorsunuz, görmüyor musun? Yandığınız yetmezmiş gibi yakıyorsunuz da!” dedim.

Gamze loşluğa rağmen fark edilen kızarık yanaklarıyla Ceyhun’a baktı. Ona her baktığında kalbinin teklediğinden yüzde yüz emindim ama aralarındaki ilişki biraz vahşiceydi ve sanırım bundan hoşlanıyorlardı.

“Onun tek gecelik yatak arkadaşı olmayacağım!” dedi.

“Sana tek gecelik yatak arkadaşım ol demiyor ki,” dedim.

“Evet, bunu bile demiyor,” dediğinde sesindeki beklenti mideme yumruk atılmış hissi vermişti ve Ceyhun bu tarafa doğru geliyordu.

Artık bir şeyler yapılması gerekiyordu.

“Ceyhun,” dedim. “Cumartesi günü Kayra’nın evindeki partiye gelmek ister misin?”

“Şu villada düzenlenen mi?”

“Haberin var mı?” dedim.

“Elbette haberim var. Ben de orada olacağım.”

“Harika!”

“Ya sen, çığırtkan?” dediğinde Gamze’ye bakıyordu.

Gamze ağzı açık bir şekilde öfkeyle parlayan gözlerini Ceyhun’a dikmişti.

“Sen. Az. Önce. Bana. Ne. Dedin?” dedi.

“Eyvah,” diye fısıldadım.

“Çığırtkan,” dedi Ceyhun ne var dercesine başını sallarken.

Gamze’nin kelimeler boğazından yukarı çıkamıyormuş gibi görünüyordu. Hiçbir şey söyleyemedikten sonra önünde duran içkisinden büyük bir yudum aldı ve bakışlarını çevirip dans edenleri izlemeye başladı.

“Arkadaşının problemleri var.” Ceyhun kulağıma bunu fısıldadığında gülümsedim.

“O problem sensin,” dedim.

Ceyhun kendinden emin bir şekilde gülümsedi.

“Biliyorum. Ve bu beni müthiş eğlendiriyor.”

Üstünü giyinirken, “Çıkıyor musun?” diye sordum.

“Evet, çıkıyorum. Vardiyalarımız hafta sonuna kadar ayrı zaten. Cumartesi partide görüşürüz, bıdık,” dedi ve burnumun ucuna dokunup çıktı.

“Güzel giyin çığırtkan, yanıma yakışman gerek,” deyip Gamze’nin önünden geçerken yanağından makas aldı ve çıkışa doğru ilerledi.

Gamze hışım la arkasını döndüğünde yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

“Bu öküzden nefret ediyorum ya!” dedi.

Gülümseyerek başımı ‘tabii, tabii,’ dercesine salladım.

İkisi de duygularını açsalar da hep birlikte rahatlasak diye bekliyordum.

Bir süre sonra Gamze evine gitmek istedi. Hem kimse yoktu hem de ben çalıştığım için onunla pek ilgilenememiştim.

Çalışırken zamanın nasıl geçtiğini asla anlamıyordum. Zaman, dolu bir bardağın içindeki suyu boşaltıyormuşsun gibi akıp gidiyordu.

Gülümseyerek etrafıma bakındım. Hesaplar toplanmış, kalabalığın büyük bir kısmı da evlerine dağılmıştı.

Ortalığı son kez topladıktan sonra önlüğümü çıkarıp montumu giydim ve bardan çıktım. Genelde bu saatlerde taksiler kuyruk olurdu. O yüzden taksi aramakla vakit kaybetmez, hemen eve gidebilirdim.

Her zaman yaptığım gibi korumalara kolay gelsin dedikten sonra taksiye atladım ve evimin adresini verdim.

Eve geldiğimde sıcak bir duş almak için üstümdekilerden kurtuldum ve banyoya girdim. Saatlerdir ayakta durduğum için topuklarımdaki sızı kendini tüm hücrelerime yayabilecek kadar güçlü hissettiriyordu.

Kendimi sıcak suyun altında ıslanmaya bıraktığımda gülümseyerek omuzlarıma masaj yapmaya başladım.

Makyajım ve saçıma sinen tüm günün pisliği saf suyla akıp giderken anın keyfini çıkardım.

İçeriden gelen sese kulak kabarttığımda telefonumun çaldığını anladım. Bu saatte kimin aradığını merak etsem de önemsemedim ve tekrar aramayacağını umarak duş almaya devam ettim.

Telefonumun zil sesi tekrar duyulduğunda bu sefer kaşlarımı çatarak suyu kapattım ve duştan çıktım. Çabuk hareketlerle havluya uzanıp tüm bedenimi sarmaladıktan sonra saçlarımdan süzülen sulara aldırış etmeden salona ilerledim.

Arayan kişi Derya'ydı.

"Derya?" Telefona son çalışında yetişmişim.

"Figen, nerelerdesin?" Sesi endişeli geliyordu.

"Duştaydım. Az önce çıktım. Ne oldu?" dedim.

"Adamlar çok ciddi," diye söze girdiğinde neden bahsedeceğini anlamıştım. Sesindeki korku tınısı gözlerimi yummmama neden oldu.

"Sakinleş Derya," dedim. Menajer olan benmişim gibi yatıştırmaya çalışan kişi de bendim.

"Nasıl sakinleşebilirim Figen? Bu insanların şakası yok. Kimliğini gizli tutmak için elimden geleni yapıyorum ama ne kadar ileri gidebilecekleri hakkında en ufak bir fikrin bile yok."

"Ne istiyorlar?"

Soğukkanlı olmam Derya'yı sinir etse de şu an endişeli davranmam sağlıklı olurdu.

"Haber kaldırmanı ve diğer delilleri yok edip sessizlik yemini etmeni istiyorlar."

"Asla," dedim. Çok net. "Şimdiye kadar yazdığım hiçbir haberi kaldırmamıştım. İnsanlar tarafından bu nasıl karşılanır sence hiç düşünmedin mi? Üstelik girdiğimiz haber yalan haber değil. Unuttun mu biz haber üretmeyiz, haberi yayarız Derya. Olan, gerçek şeyleri duyururuz."

"Meslek etiğini siktirme Figen," derken titreyen elleriyle sigarasından sert bir duman çekip üflediğini işittim. "Ölelim mi istiyorsun?"

"Kimse kimseyi öldüremez ya ne oluyor? Sakinleş. Blöf yapıyorlar. Hepsi boş tehdit sadece," dedim. "Haberden aldığımız parayı versek olmaz mı?"

"Adamların paraya ihtiyacı yok. Aksine bize para bile tek-lif ediyorlar yalanlamak için. Ama bilgi her zaman güç demek değildir Figen bunu biliyorsun. Bilgiye sahip olmak bazen kötü yollara da sürükleyebilir."

"Yanlış düşünüyorsun. Bilgi elimizde olduğu sürece bize bir şey yapamazlar. Nasıl korktuklarını görmüyor musun? Onları tek hamlemlerle bitirebilirim ve bunun bilincinde oldukları için korkup bizi tehdit ediyorlar. Şimdi lütfen sakinleş ve biraz düşünmem için bana izin ver olur mu arkadaşım? Yarın seni arayacağım, söz," dedim.

Titrek bir iç çekişten sonra, "Peki," dedi ve telefonu kapattı.

Dağ aylarından korkmazdım. Çünkü herkesten iyi ölü taklidi yapar ve yanımdan geçip gittiklerinde arkalarından saldırıp on-ları yok edebilirdim. Az önce yumuşattığım tüm kaslarım Derya yüzünden tekrar kaskatı kesilmişti.

Bedenime sardığım havluyu çıkarıp iç çamaşırlarımı giydim. Üzerime basit, bol bir tişört geçirdikten sonra çıplak ayaklarımla mutfağa yürüdüm.

Dolaptan bir şişe şarap çıkardım ve tirbuşon yardımıyla mantarını çıkarıp büyük bir kadehe doldurdum. Düşünmem gerekiyordu.

Kadehimi masanın üstünde bıraktıktan sonra ıslak saçlarımı taramak için banyoya geçtim ve buğulu aynanın karşısında durup tarağa uzandım. Saç diplerime bastırarak aşağıya doğru çekmeye başladım.

İyi düşünebildiğim ve iyi kararlar verebildiğim sayılı anlar olurdu. Bunlardan biri aynanın karşısında kendimi izleyerek saç-larımı taramak, diğeriyse resim yapmaktı.

Resim yapmak...

Aynadaki aksime baktığımda gözlerimin ışıldadığını fark ettim. İşte ihtiyacım olan şey baştan beri buydu. O kilitli odanın kapısından içeri girmek ve kaybolmaktı.

Yolu bulabilmem için kaybolmalıyım.

Hızla çalışma odama gidip kitaplığı karıştırdım. Buralarda bir yerde olmalıydı. Biliyordum. Hissediyordum.

Kitapların arasını karıştırmaya devam ederken birden yere düşen metalin sesiyle gülümsedim ve eğilerek yerdeki anahtarı aldım. İşte buradaydı.

Koşar adımlarla masanın üstüne bıraktığım kadehimi elime aldım ve kilitli kapının önünde durdum. Kilidi yuvasına yerleştirip iki kez çevirdikten sonra derin bir nefes aldım. Parmak uçlarım uyuşmaya başlamıştı. Heyecanlanıyordum.

Karanlık odaya adım attığımda beni sarmalayan boya kokusuyla zihnimde farklı pencereler açıldı. Işığın ayarını orta düzeye getirdiğimde tüm loşluğuyla karman çorman olan oda gözlerimin önündeydi.

O kadar dağınık olmasına rağmen bana göre tam anlamıyla düzenli bir odaydı. Fırçalar her yerdeydi. Bitmiş tuvaller duvara dayanmış, bazıları asılmış, bazılarıysa başlanmış ama tamamlanmadan bırakılmıştı.

Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra yavaş adımlarla odanın tam ortasına doğru ilerledim. Elimdeki kadehi dudaklarıma götürdüm ve büyük bir yudum alarak gülümsedim. Bunların hepsi bana aitti. Hepsini ben çizmiştim. Her birinin bir amacı vardı. Her biri benim için birer pusulaydı.

Parmak uçlarımla boyalarımı dokunduktan sonra camın önünde üst üste sıralanmış boş tuvallerime baktım. En altta duran büyük tuvali yerinden çıkardıktan sonra elimdeki kadehi yere bırakıp üzerindeki koruma jelatinini söktüm ve tekrar odanın ortasına geçtim.

Yere oturup tuvali ahşap tahtaya sabitledikten sonra artık zihnimi ben yönetmiyordum. Ellerim yapacakları şeyi biliyorlardı.

Siyah ve bordo rengi yeteri kadar sıktıktan sonra önüme farklı boyutlarda duran fırçalarımı serdim.

Her şey mekanik, alışılmıştı. Elimle sehpanın üstündeki kumandaya uzandım ve yanıp sönen, renk değiştiren led ışığı açtım. Ambiyans ilhamımı körüklerken ses sisteminden müzik çalmaya başladı ve ben de çizmeye başladım.

Bordo rengin asaletiyle hoyrat dalgalar çizmeye başladığımda düşüncelerim de bir bir gün yüzüne çıktı. Sanki tuvalin üzerine attığım her bir fırça darbesiyle farklı bir plan kuruyordum.

Laciverte uzandım ve direkt tuvalin üzerine sıktım. Sert kıllara sahip bir fırça yardımıyla lacivert tabakayı azar azar dağıtarak tüm tuvali boyadım.

Ellerim o kadar hızlıydı ki ne yaptığımı hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Öylece boyuyordum.

Belki sekiz, belki on farklı müzik gelip geçmişti ve ben hâlâ boyuyordum.

İnce fırçam sayesinde siyahın yoğun olan yerlerini seyrelterek devam ettim. Lacivert ve siyah o kadar kapalıydı ki bordoyu boğuyorlardı.

Biraz beyaz boya alıp tuvalin en üst köşesinden damlatarak ilerledim. Sanki gözyaşını andırmışlardı. Bordonun yoğun olduğu yerlere doğru akan beyaz boyanın uç kısımları pembeleşirken ellerime baktım. Neredeyse dirseklerime kadar boya içindeydim.

Çıplak bacaklarımda yer yer siyah, yer yer bordo hakimdi. Ama önemsemedim. Mutlu hissediyor ve çıkış yolunu arıyordum. Yaklaştığımı bildiğim bir yolda ilerliyordum.

Bir süre daha dans eden fırça darbelerimi izledim. Başta boş olan beyaz tuval şimdi karmaşık bir haritaya benziyordu. Boyalar uyumsuz, çizimler hoyrat, geçişler sertti.

Fırçaları elimden bırakıp kadehime uzandım. Oturduğum yerde şarabımı yudumlarırken eserimi incelemeye başladım. Kaşlarını çatıp gözlerimi kısıyordum. Bir şey eksik gibiydi.

Aynı zihnimde tamamlayamadığım yap boz gibi. Kenarı kırık yap boz parçam bütüne ulaşmamı engellemiştir. Şimdiye dans eden fırça darbelerim ekstra bir dokunuş istiyordu sanki.

Ayağa kalktım ve başımı iki farklı tarafa doğru yatırarak resme baktım. Tuvalin beyazlığı neredeyse kalmamıştı fakat bazı yerler can sıkıcı şekilde boş kalmıştı.

Hiç düşünmeden elimdeki kadehte kalan kırmızı şarabı tuvale fırlattım. Bunu yaparken dişlerimi sımsıkı sıkıyım. Dökülen şarap sayesinde artık tuvalde beyaz kalan hiçbir yer kalmamıştı.

Müzik bittiğinde kumandaya uzandım ve sistemi durdurdum. Led ışıklar durdu, müzik durdu ve ben de durdum. Şarabın damlaları yere süzülürken tuvali ahşap tahtadan çıkardım ve tam tersi yönde çevirerek tekrar sabitledim.

İşte şimdi büyük tuval, bir anlam kazanabilmişti. Sanki arka fonda çılgılık atan bir suret, ön taraftaysa büyük bir karmaşa vardı ama hepsi aynı amaç için boyanmıştı. Kaybolmak ve yolu bulabilmek için.

Dans eden fırça darbeleri bana yolu göstermişlerdi. Zihnim yoldaşım, zekâm silahımdı. Ve şimdi ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Son kez tuvale baktım. Hiçbir şeye benzemiyor gibi görünen ama çok şey ifade eden bir eserdi. Benim için, farklı yollar ve farklı sonuçlar, korkular ve az da olsa mutluluklar, kaybedişler ve birçok zafer. Görünenler bunlardı ama bunu yalnızca ben anlayabilirdim.

Çünkü bir ressam çizdiği resmin her bir detayını ezbere biliyordu.

Tuvali tekrar ters çevirdim ve kuruması için bitenlerin yanına bıraktım.

Odadan çıkarken gülümsedim.

Artık temizlenip yatma vaktiydi.

8. Bölüm

DUYGU HARMONİSİ

♪ EVGENY GRINKO – VALSE ♪

Gözlerimi usulca aralarken perdenin açıkta kalan kısmından içeri süzülen güneşi gülümseyerek karşıladım.

Rahatlamış hissediyordum.

Arınmış.

Sanki hâlâ kaybolduğum o tuzaklarla kaplı yollarda çıkışı arıyordum fakat günler sonra ilk kez gülümseyerek uyanmıştım.

İçimi dolduran sevinçle yatağımda esnedim. Sonbahar olmasına rağmen bugün hava tıpkı ruh hâlim gibi ışıldıyordu.

Üzerimdeki yorganı ayaklarımla ittikten sonra bacaklarımı da esnettim ve yattığım yerde doğruldum. Komodinin üstündeki saat dokuzu gösteriyordu. Uzun zaman sonra altı saatten fazla uyuyabilmişim.

Gecedен kalan görüntüler zihnimde peydah olunca tekrar gülümsedim ve yataktan kalkıp mutfağa doğru ilerledim.

Mutfağa girmeden hemen önce resim odasının kapalı kapısına baktım.

Orası benim mabedimdi.

Orası benim kaçışımdı.

Orası benim terapimdi.

Fakat en önemlisi ise orası benim evimin içindeki yuvamdı.

Ağızımdaki kuruluğun derhâl gitmesi için büyük bir bardak limonlu suyu kafama diktim ve yiyecek bir şeyler hazırlamaya koyuldum.

Tezgâhın üstünde salatalıklarımı doğrarken tekrar gülümsedim. Bugün randevum vardı. Demir ile ilk kez tesadüflerden uzak, planlanmış bir buluşma ayarlamıştık ve onu tanımak için can atıyordum.

Onun görüntüsü zihnimin her bir duvarına projeksiyonla yansıtılmış gibi nüfuz ederken derin, titrek bir nefes aldım. Kalp atışlarımın hızlanmasıyla taktığım kolye ucu göğsümün üzerinde hareketlenince tekrar gülümsedim.

“Kendine gel!” diye kızdım kendime.

Ama ne yaparsak yapalım biz insanlar belirli fikirler doğrultusunda ilerlese bile bulduğumuzu kaybetmek istemezdik. Bir kere tadına vardığımız bir şeyin kaybolacak olması düşüncesi bile bizi sımsıkı sarılmamız için ardımızdan iteklerdi. Çünkü bilirdik ki tekrar aramaya kalkışsak bile çok daha zor bulacaktık. Bulsak bile aynısının olmayacağını bilecektik.

Kahvaltımı hazırladıktan sonra mutfak masasının başına oturdum ve bu heyecanımı paylaşmak istedim.

Rehberime girdim ve elimin gittiği ilk isimlere tıklamadan önce birkaç saniye duraksadım. Sonrasında rehberden çıkıp farklı bir uygulamaya girdim ve Hande ile Ceylin’i görüntülü aradım.

Onların açmasını beklerken ben de hemen saçlarımı düzelttim ve telefonumu önümde duran tütsülüğe sabitledim.

Ekmeğe uzanıp bir parça böldükten sonra büyük bir lokma ısırdım ve kahvaltımı yapmaya başladım.

“Hello!” diyerek telefonu ilk açan Hande olmuştu.

“Günaydın!” dedim arkadaşşıma gülümseyerek.

“Burada akşam oluyor bebeğim,” derken bir yerden bir yere yürüyordu. “Bir saniye, kulaklıklarımı takıyorum.”

“Tamam,” dedim.

Hande kulaklıklarını taktığı sırada Ceylin de görüntülü soh-bete katıldı. Bir kafede kahve içiyordu. Ona her zaman çok ya-kıştırdığım yuvarlak çalışma gözlüklerini takmıştı.

“Merhaba güzelliklerim!” derken sessiz olmaya çalışıyordu. Anlaşılan kafedeki insanları rahatsız etmek istemiyordu.

“Nasılsınız kızlar?” diye sordum. Salatalığı çiğnerken Hande boшта kalan elini savurdu.

“Bildiğin gibi Jüjü’m, oradan oraya koşturmaca,” dedi.

“Ben iyiyim. Birkaç işim vardı onları halletmek için kafeye geldim. Sen nasılsın esas obur? Afiyet olsun, yeni mi kalktın?”

Tıpkı bir melek gibi gülümseyen Ceylin’e baktım.

“Yarım saat oluyor uyanalı. Kahvaltı ediyorum,” dedim.

“Bugün yüzünde bir kızarıklık, bir güzellik var. Anlamadım doğrusu,” dedi Hande bilmişlik taslayarak.

Daha fazla kendimi tutamadım ve yüksek tonda, “Kızlar biz bugün buluşuyoruz!” dedim. Heyecanım burnumu sızlatıyordu. Mutlu olsam bile ağlamak istiyordum.

Gözlerimin dolduğunu fark eden Hande, güneş gözlüklerini yavaşça aşağıya indirip çatık kaşları ve açılan ağzıyla bana baktı.

“Kızım sen delisin ya, cidden. Heyecandan geberiyorsun ama yine de duygulanıyorsun,” dedi.

Hepimiz gülmeye başladık.

“Ya ne yapayım elimde değil. Sanki,” dedim ve yutkundum. “Sanki o kitaplarda bahsi geçen kelebeklenme olur ya karnının içinde. Binlerce kelebek oradan oraya kanat çırparmış gibi hissedersin. Mide bulandırıcı ama dizlerinin bağını çözen türden. Öyle hissediyorum ve bir an önce akşam olmasını istiyorum.”

“Ceycey, hazır mısın bizimki bu ay ikinciye âşık oluyor?” derken Ceylin de başını sallayarak onu onayladı.

“Göreceksiniz. Bu sefer diğerleri gibi olmayacak,” dedim. Sahi, kendimden bu kadar emin olmamın sebebi neydi? Daha doğru düzgün tanımadığım bir adama bağlanıvermişim. Belki de hiç uyuşmayacaktık ve bazı şeyler başlamadan bitecekti.

Ama yine de şu an bu fikrin zıddını düşünmek bile beni mutlu etmeye yetiyordu. O yüzden olumsuz tüm düşünceleri itip olumluları kendime çektim.

Birkaç dakika daha arkadaşlarımla sohbet ettikten sonra telefonu kapattık.

Biraz olsun heyecanımı almaları için aramıştım ama onlar aksine bana daha da fazla heyecan yüklemişlerdi.

"Sakin ilk elini uzatan olma!"

"Sakin ağzına yüzüne bulaşan bir yemek tercihi yapma!"

"Sakin göz temasını bırakma yoksa kolay kız zannedip seni yatağa atmayı planlar!"

Bir sürü "sakın" kelimesiyle başlayan uyarı cümleleri sarf etmişlerdi ve ben hangi birini aklımda tutacağımı seçmeden telefonu kapatmıştık. Bu da anksiyetemi azdıran bir şeydi.

Ama sakınacaktım. Belki arkadaşlarımla dediklerini unutup yapamayacaktım fakat kendimi sakınacaktım. Daha fazla kalbimin kırılmasına izin vermek istemiyordum.

Çünkü bir kalp en fazla ne kadar kırılabilirse benimki o kadar çok kırılmıştı.

Masanın üstündeki bulaşıkları makineye, dolaba girecekleri de buzdolabına yerleştirdikten sonra ıslak bir bezle kırıntıları sildim. Bardağımın dibinde kalan limonlu suyu kafama diktikten sonra onu da makineye attım.

Su ısıtıcısının düğmesine bastım ve çayın kaynamasını beklerken bir süre mutfak camından dışarıyı seyrettim. İnsanların üzerinde yine mont vardı ama gülümsüyorlardı. Bu da havanın güneşli olduğuna aldanmamak gerektiğini hatırlatıyordu ama hava ne kadar soğuk olursa olsun tepedeki güneşin varlığı bile insanın içinin huzurla dolmasına yetiyordu.

Su ısıtıcısının düğmesinden tık sesi gelince yaslandığım duvardan ayrıldım ve büyük bir kupaya sıcak suyu doldurdum. Yeşil çay poşetini içine bıraktıktan sonra telefonumu da alıp çalışma odama doğru yürüdüm.

Yeşil çayımın içindeki yasemin kokusu etrafa sinerken gülümsedim. Sandalyeme oturup arkama yaslandım ve sıcak olmasına aldırış etmeden çayımdan bir yudum aldım.

“Ay yandı dilim!” diyerek kupayı masaya bıraktım ve yüzümü buruşturarak gülmeye başladım. Bilgisayarımın düğmesine bastım ve açılmasını beklerken ekrandan yansıyan gülümsememi izledim. “Hem daha demlenmemiş.”

Bilgisayarım açıldığında saçlarımı sımsıkı topladım ve diplerini geriye doğru ittirdim. Sanki saç diplerim sızlarken zihnim daha çok çalışıyordu. En azından buna alışmıştım ve böyle hissediyordum.

Masanın üstünde duran telefonuma gelen mesaj sesiyle dikkatim oraya yoğunlaştı.

Demir F.

Bildirimim üzerine tıkladım ve mesajı okudum.

“İçim o kadar sıcak ki, tepedeki güneş kadar güçlü hissediyorum. Akşam için oldukça sabırsız, bir o kadar da mutluyum.”

Tek kaşımı kaldırarak gülümsedim. Gerçekten de ağzı çok iyi laf yapıyordu.

“O zaman ipin bende olan kısmını bırakıyorum, yoksa ikimiz de yorulacağız.”

Bu mesajımı anlayabilecek mi diye atmıştım. Ve beni şaşırtmadı. Zekâsına her defasında hayran kalıyordum.

“Bırak ki bir an evvel iple çektiğim akşam olsun. Sen yorulma, ben ikimizin yerine de çekerim.”

Yüzümdeki aptal gülümsemeyle telefonu kilitledim. Daha fazla dikkatimi dağıtırsa akşam olana kadar onunla mesajlaşmaya devam edecek ve işlerimi aksatacaktım.

Bir yeni mesaj bildirimi geldiğinde son kez baktım.

“Konum atar mısın? Akşam 20.00’de seni almak için geleceğim.”

Evimin adresini yalnızca çok yakınlarım bilirdi. Üstelik yaptığım iş sebebiyle kimliğimi olabildiğince gizli tutmalıyım,

özellikle son yaşanan sıkıntılardan sonra. Bu yüzden bu teklifini üzümlere reddedecektim.

"Gideceğimiz yerin konum bilgisini atabilirsin. Kendim geleceğim," dedim ve telefonu sessize alarak masaya bıraktım.

Buharı tüten yeşil çayımdan büyük bir yudum daha aldıktan sonra boğazımı temizledim ve gözlüklerimi takıp çalışmaya başladım.

Öncelikle rutin olarak kaynaklarımdan gelen haber akışını derledim. Önem değerine göre ayırıp doğruluğunu farklı yerlerden teyit ettim ve yazmaya değer olanların konu başlıklarını not aldım.

Aklımda hâlâ Derya'nın korkusunu körükleyen isimler vardı ama o konuda çoktan bir plan yapmıştım. Yurtiçi, yurtdışı fark etmeksizin ihtiyacım olan her isme yeteri kadar bilgi ve para aktarımı yaptım. Artık rahat olabilirdi, en azından olası ciddi bir atak gelmediği sürece.

Ona yalnızca hallettiğime dair kısa bir mesaj attıktan sonra haberlerimi yazmaya başladım.

Kelimeler zihnimde birbirleriyle yarışırcasına öne geçmeye çalışıyor ve o hıza ayak uydurmaya çalışan parmaklarımdan klavyeye vuran sesi odada yankılanıyordu.

Tüm haberlerin yazım aşamasını bitirdikten sonra en baştan okuyarak düzenlemesini yaptım. Abartı bulduğum yerleri sadeleştirip gözden kaçırmış olduğum yerlere ekleme yaparak yazımı tamamladığımda, hem internet sayfama hem de sosyal medya hesaplarıma paylaşacağım tarihin zamanlamasını girdim.

Neredeyse yedi saattir çalışıyordum ve ekrana bakmaktan gözlerim acımişti.

Gözlüklerimi çıkarıp bilgisayarımın yanına bıraktım ve sandalyeme yaslanıp ağrıyan omuzlarımı hareket ettirdim.

Bilgisayarı kapatıp içinde sadece ıslak yeşil çay poşeti kalan kupamı da alarak çalışma odasından çıktım.

Bardağı mutfağa bıraktıktan sonra buzdolabının kapağını açıp bir şeyler atıştırmak istedim çünkü fazlasıyla acıkmıştım. Akşam

yemeğine gideceğim için fazla bir şey yememem gerekiyordu, bu yüzden ben de bir tane muz iki tane de incir alıp mutfaktan çıktım.

Buluşacağımız zamana hemen hemen üç saat vardı. Biraz yatarak dinlenmek istiyordum.

Salondaki koltuğa kendimi bıraktığımda yanıma aldığım incirlerden birini soyup yemeye başladım. Televizyondan ağır müzik çalan bir kanal açtım ve arka fonda çalmaya devam ederken telefonumla ilgilendim. Demir, gideceğimiz yerin adres bilgilerini atmıştı. Oldukça lüks bir restorana gideceğimiz için ona göre hazırlanmam gerektiğini aklımın bir köşesine not edip emoji attım.

İkinci inciri de bitirdikten sonra muzı soydum ve tam bir ısı- rık alacaktım ki gördüğüm bir mesajla tek kaşım havaya kalktı.

Bunu genellikle yapmazdım. Takipçilerimin bana karşı olan övgülerini haberlerin altına gelen yorumlardan takip ederdim. Direkt mesaj kutuma düşen istekleri açıp her birine cevap vermeye kalkışsam işin içinden çıkamazdım.

Ama iyi ki girmiştim. Son sekiz dakikada neredeyse yüz mesaj gelmişti ve mesajların yüzde sekseni rakibimle alakalıydı.

Piyasada ben zirveydim. Geride kalan magazin sayfaları ve türevleri daha çok haberlerini benden alırlardı fakat yazım dilleri taklitten ibaret olduğu için insanlar gerçeği görürdü. Bu yüzden de sevilirdim. Taklit edildiğim kadar örnek alınıyordum çünkü.

Fakat rakibim diyebileceğim tek sayfa vardı. Takipçi sayısı ve istatistikleri benimkilere göre daha az olsa da yadsınamaz derecede takip ediliyordu. Muhtemelen beni sevmeyen tüm kitle onu takip ediyordu çünkü aleni bir şekilde bana kafa tutabilen bir tek oydu.

Takipçilerimin söylediğine göre son girdiği birkaç haberinde iğneleyici sözler varmış. Anladığım kadarıyla açık dövüşmek yerine kelimelerin ardına sığınarak saldırıyordu ama yazdıklarının hepsinin tek bir doğrultusu vardı, o da bendim. Biraz magazinle ilgilenen herkes o lafları bana ettiğini anlardı.

“Sen bu ara çok kaşınmaya başladın sürtük,” diye fısıldayarak gelen mesajlardaki ekran görüntülerine baktım.

Bel altı vurduğu birkaç kelimesi gözüme takılınca çenemdeki kas seğirdi. Alt dudağımı dişleyerek bir süre ne yapacağımı düşündüm. Muhtemelen bomboş prim peşindeydi. Karşılık vermem onun ekmeğine yağ sürmem olurdu çünkü benden gelecek etkileşimin kölesiydi. Bunu ona vermeyecektim.

Bir şey yapmadan da duramazdım çünkü kimin yandaşı olduğu belliydi. Neredeyse benimle her haberi aynı giriyordu fakat tek bir haberi farklı girmişti. Yani yalan haber girmişti. O haber de bizim sıkıntı yaşadığımız adamların haberi idi.

“Kaç paraya sattın acaba ruhunu?” derken ekran görüntüsünü aldım ve Derya’ya gönderdim.

“*Bu sürtük adamları daha da alevlendirecek,*” diye yanıt verdiğinde hâlâ korktuğunu anladım.

“*Hepsi gelsin, ben tek başıma yeterim merak etme. :)*” dedim ve gülümseyerek telefonu yanıma bıraktım.

Sakinleştirici bir müzik eşliğinde gözlerimi yumdum ve muzumu yemeye devam ettim.

Yaklaşık yarım saat sonra yattığım yerden kalktım. Hazırlanmak için yatak odama gittim. Çok şık olacaktım. Giyeceğim şeyi şimdiden belirlemiştim.

Ama öncesinde klasik Figen makyajımı yapmalıydım.

Makyaj masamın ışıklarını açtığımda gözlerim kamaşsa da aldırış etmeden sandalyeye oturdum ve makyaj malzemelerime uzandım.

Yorgun görüntümü maskeleyesi için çok hafif kapatıcı sürdükten sonra allık ve bronzlaştırıcı sayesinde yüzüme renk verdim.

Kaşlarımı asi bir şekilde tarayıp gözlerime yoğunluk kattım. Kirpiklerim, kaşlarıma degecek kadar gürleşmişti şimdi. Kahve ve bordo rengi karıştırarak göz kapaklarımı da boyadıktan sonra renksiz kalan dudaklarıma baktım.

İlk elimin gittiği kırmızı ruju beğenmeyip bir ton koyusuna uzandım. Kırmızı ve tonları dudaklarımı gözler önüne seriyordu

ve çoğu zaman beni bile büyülyordu. Rujumu sürdükten sonra çok hafif parlatıcı sürerek destekledim ve bağlı olan saçlarımı çözdüm.

Hafif dalgalı olan saçlarımı tarak yardımıyla kabarttıktan sonra sağ omzumdan sarkıttım ve sol kulağıma uzun, pırlanta ile sıralanmış gümüş rengi küpemi taktım. İşte hazırdım. Yalnızca elbisemi giymek kalmıştı geriye. O da zaten hazırды.

Saate baktığımda buluşmamıza yarım saat kaldığını fark ettim ve hareketlerimi hızlandırarak dolabın kapağını açtım.

Üstü tam oturan, belimi sımsıkı saran siyah elbisemi çıkardım. Bu elbiseyi yalnızca bir kere giydiğimi anımsadım ama ne zaman giydiğimi hatırlamıyordum.

Elbiseyi üzerime geçirdikten sonra ayna karşısında son düzeltmeleri yaptım. Elbise basit görünebilirdi ama öyle değildi. Neredeyse belimden başlayan bir yırtmacı vardı ve bu da tüm bacağıma gözler önüne seriyordu. Muhtemelen üşüyecektim ama yine de giymekten vazgeçmedim.

Bel kısmını düzeltip kuşağını bağladım ve kuşağın uzun kalan kısımlarını arkadan sarkıttım. Aynadaki görüntüm gülümsememe yol açarken az kalsın kendime göz kırpacaktım.

Telefonla durağı arayıp çok acil taksi istediğimi belirten yirmi saniyelik bir konuşmadan sonra parfüm şişesini üzerime boşaltıp uzun paltomu giydim ve topuklu ayakkabılarımı ayağıma geçirip evden çıktım.

Kapıyı kilitlerken bir yandan da çantama almam gereken şeyler tam mı diye kontrol ediyordum. Rujumu ve parlatıcımı almıştım. Cüzdanım ve evimin anahtarı da yanımdaydı. Yalnızca telefonumun sığabileceği alana da telefonumu sıkıştırıp klipsini kapattım ve merdivenlerden inmeye başladım.

Çağırdığım taksi çoktan gelmişti. Vakit kaybetmeden adımlarımı hızlandırdım ve taksiye binip gideceğimiz adresi söyledim. Deniz manzaralı bir yer olduğu için mutluydum çünkü evime de yakın sayılabilecek bir konumdaydı.

Saatin sekiz olmasına beş dakika vardı ve konum on beş dakika gösteriyordu. Biraz geç kalmamı sorun etmeyeceğini umarak camdan dışarıyı seyretmeye başladım.

Dakikalar su gibi akıp giderken taksinin içinde titreyen bacağımı dizginlemeye çalıştım.

Lüks restoranın önüne geldiğimde taksi ücretini ödedim ve araçtan indim.

Derin bir nefes aldıktan sonra kapıdaki karşılama görevlilerine selam verip paltomu asmaları için teslim ettim.

“Merhaba efendim, rezervasyonunuz var mıydı?” diye soran takım elbiseli adama baktım.

“Sanırım,” dedim gülümseyerek. “Demir Bey adına olması lazım.”

Adam elindeki listeye göz gezdirmeden gülümsedi ve, “Bu taraftan lütfen,” diyerek eliyle yol gösterdi.

Adamı takip ederken içerinin mimarisini incelemekten kendimi alıkoyamadım. Mekân o kadar güzeldi ki, sanki tarihi bir sarayda yemek yiyecekmiş hissi aşılamıştı bana. Aniden buranın resmini çizmek istedim ve aklıma her bir detayını kazıdım. Çünkü burası zihnimde çok daha güzel bir yere dönüşebilirdi.

Cam kenarına doğru yürüdüğümüzde arkası dönük bir şekilde oturan adamı gördüm.

İşte oradaydı.

Çoktan gelmiş beni bekliyordu.

“Buyurun efendim,” diye reverans yapan adamın önünden geçip Demir’in tam karşısında duran sandalyeye ilerledim.

“Merhaba,” derken ona bakmamıştım ama gülümsemiştim. Tam sandalyesinden kalkacağı sırada elimi havaya kaldırdım ve “Lütfen rahatını bozma,” dedim.

“M-merhaba,” diye teklediğinde çoktan beni incelemeye başlamıştı.

“Çok bekletmedim umarım,” derken çantamı sandalyeme asıyordum.

“Bekletebilirdin de,” dedi.

“Bekler miydin?”

“Beklerdim.”

Parmaklarımı birbirine geçirerek dirseklerimi masaya koydum ve gözlerimi kısarak ona baktım. Gerçekten de yakışıklıydı. Farklı bir albenisi vardı.

Bildiğimiz o karamsar tiplerden değildi. Aksine çok sıradan, sokakta karşılaşılabileceğimiz biri gibiydi ama enerjisinde garip bir çekicilik vardı. Öte yandan vücudu ve giyim tarzı benim açımdan dört dörtlüktü. E tabii ses tonunu, diksiyonunu da hesaba katarsak kalanların pek bir önemi yoktu.

Demir dudaklarını yalayarak gülümsedi ve suyundan bir yudum alarak boğazını temizledi.

“Hemen sipariş verelim mi? Ben oldukça açım,” dedi.

“Lütfen, geberiyorum!” dediğimde garsonun önümüze bıraktığı menüye uzandım ve karıştırmaya başladım.

Ne yiyeceğimize karar verirken aramızda ufak çaplı bir sessizlik oluşsa da bunu kaçamak bakışlarımızla kapatmıştık. Ben ona menüyü incelerken baktığımda o da bana bakmıştı ve ikimiz de gözlerimizi kaçırmıştık.

Tatlı bir andı.

İkimiz de bilmişlik taslayacaktık. İkimiz de egomuzu bir kenara bırakmayacaktık ama ikimiz de bir o kadar anlayışlı olacaktık. Bunu hissedebiliyordum. Çekimimiz o kadar kuvvetliydi ki onunla temas kurmak istedim.

“Ne yemek istersiniz hanımefendi?” diye sorarken menüyü kapatıp kenara bırakmıştı.

“Seçemedim doğrusu,” derken etlere bakıyordum.

“Yardımcı olmamı ister misin?” diye sorduğunda hızla başımı salladım. Karar vermekte zorlanan bir yanım elbette ki vardı ama şu an daha çok onun zevkine teslim olmak istiyordum.

“Bence bonfile steak alabilirsin. Orta derecede pişerse, yanına da kırmızı şarap söylersek harika bir lezzet çıkar ortaya. Yani şahsen ben onu yiyeceğim, ayak uydurmak istemeyebilirsin,”

derken ellerini havaya kaldırmıştı. Yine teslim olur gibi görünüyordu.

Bu tatlı hareketi gülümsememe neden olurken gözlerimi kapattım ve aynı onun yaptığı gibi yaparak, "Kesinlikle kulağa süper geliyor!" dedim.

"Pekâlâ, harika," dedi ve garsonun ilgisini çekmek için elini havaya kaldırdı.

Garson hızla yanımıza ulaşmış, "Buyurun efendim," dedi.

"Biz iki adet bonfile istiyoruz, orta derecede pişerse seviniriz. Bir de en kaliteli kırmızı şarabınızdan lütfen," dedi ve gülümseyerek menüleri garsona uzattı.

Emir verircesine değil, rica ederek siparişini vermiş olması büyük bir artıydı. Çünkü üç kuruş para verince kral kesilen mağara adamlarını bir kaşık suda boğmak isterdim hep.

"Tabii efendim, kadeh mi istersiniz şişe mi?" diye sorduğunda Demir vakit kaybetmeden "Şişe," dedi ve bana bakarak, "Gecemiz uzun," dedi.

Ona gülümsediğimde garson da başıyla selam verip yanımızdan uzaklaştı.

"Demek gecemiz uzun," dedim kollarımı birbirine bağlayıp sandalyemde geri yaslanırken.

"Sadece yemek yiyip kalkmak mı istiyorsun?" dedi. Peçetesinin üstünde duran çatal bıçağını düzeltirken, "Ben de tek başıma devam ederim," dedi omuz silkerek.

Gülerek, "Takılıyorum sadece," dedim ve derin bir nefes aldım.

O da gülümserken bana doğru yaklaştı ve loş ışığın vurduğu gözleri ışıldadı.

"Tanışmaya ne dersin?" dediğinde başımı usulca eğdim.

"Hay hay, önden buyur lütfen," diyerek onu gösterdim.

"Pekâlâ," dedi ve derin bir nefes alarak duruşunu dikleştirdi.

"İsmim Demir," dedi ve parmaklarıyla şakaklarını silerek devam etti. Terlemiş miydi? "Bildiğin gibi."

"Evet," dedim gülümseyerek.

“Yirmi yedi yaşındayım. Elimden geldiğince muhtaç olanlara yardım eli uzatırım. En büyük hobim budur doğrusunu söylemek gerekirse,” dedi.

“Ne gibi bir yardım?” dedim. Şimdi benim de gözlerim ışıltıyordu muhtemelen. İlgimi çekiyordu.

“Maddiyattan bahsetmekten hiç hazzetmem ama durumum iyi. Yani babamın kurduğu işi elimden geldiğince büyütmeye ve geliştirmeye çalışıyorum. Genelde bütçemin büyük bir kısmını da çocuklar için harcıyorum. Durumu olmayan ailelere erzak yardımı yapıp çocuklarının eğitim masraflarını üstleniyorum. Ayrıca her gün sokak hayvanlarına da mama dağıtırım,” dedi.

“Harika,” dedim.

Cidden harikaydı.

Muhteşemdi.

“Bir elin verdiğini diğer elin görmemesi gerek sözüne çok inanırım. Ulu orta yaptığım her yardımı anlatmam ve bununla övünmeyi de sevmem çünkü bunu gerçekten kalbimden geçtiği için yapıyorum. Gösteriş için değil,” dedi.

“Çok haklısın,” dedim.

“Yani gözünü boyamaya çalışmıyorum ona göre,” dedi ve gülmüştü. “Tüm çıplaklığımınla kendimi sana açıyorum şu an.”

“Oldukça giyiniksin,” dedim.

Bunu neden dedim? Gerek var mıydı sahiden? Şu an kendimi parçalara ayırmak istiyordum.

“Neyse yersiz bir espri oldu,” diyerek suyumdan bir yudum aldım.

“Bence tatlıydı,” dedi ve kıs kıs gülmeye devam etti.

“Her neyse, devam edelim,” dedim.

“Affedersin,” deyip ceketini çıkardı ve sandalyesine astı. Bunu yaparken dar beyaz gömleğinin altında kasılan kaslarını görmemek imkânsızdı. O kadar sıkı bir vücudu vardı ki dokunmadan hissedebiliyordum.

“Boş vakitlerimi genellikle kendime ayırmayı severim. Çünkü vakit ayıracağım biri yok hayatımda. Sporu asla ihmal etmem.

Kitap okumak için de boş vakit kollamam, her gün vakit yaratırım,” dedi.

Sanki ağız bir silahtı, sözleri de mermi. Çıkan her bir kelimesiyle beni vuruyordu.

“Sanırım bu kadarım,” dedi.

“Daha ne olsun?” dedim gülümseyerek.

“Bir de yalnız yaşıyorum. Jüpiter ve Neptün ile yani. Yalnız sayılmaz,” dedi.

“Onlar nedir?” dedim kaşlarımı çatarak.

Gülümseyerek, “Evlatlarım,” dedi.

O böyle söyleyince içimi bir sıcaklık kapladı. Evcil hayvanı olduğunu anlamıştım fakat onlardan evlatlarım diye bahsediyor oluşu kalbimi eritmişti.

“Köpek mi?” dedim.

“Hayır. İkisi de kedi,” dedi ve hemen telefonuna uzanıp galerisini açtı. İki tane birbirine sarılmış uyuyan kedi fotoğrafını bana doğru tutup, “Siyah olan Neptün, gri olansa Jüpiter,” dedi.

O kadar tatlılardı ki gülümseyerek ekrana bakmaya devam ettim. Kedileri incelerken dikkatimi çeken eksikliği sormadan edemedim.

“Neptün’ün,” diye söze dalacakken sözümü kesti.

“Evet, sol arka bacağı yok. Onu bulduğumda henüz yavruydu ve bir nedenden ötürü bacağında iltihaplı bir yara vardı. Derhâl veterinerine götürdüm ve ameliyat oldu, bu yüzden öyle,” dedi. Çenesi titrerken, “Sonrasında da onu bırakamadım,” dedi ve gülümseyerek kedisine baktı.

“Çok üzgünüm,” dedim.

“Üzülme,” dedi ve gözlerimin içine baktı. “O kadar bunalımdaydım ki, ben onun hayatını kurtardığımda o da benim hayatımı kurtarmış oldu. Yaptığı oyunları görmen lazım. Tam bir şaklaban,” dedi.

Beni etkilemeye çalışmıyordu. Böyle bir çaba içinde değildi. Neyse oydu ve dediği gibi bunu tüm çıplaklığıyla gözler önüne seriyordu.

Garson şarabımızı getirip kadehlere servis ederken sessizleştik. İşini bitirip gittiğinde Demir kadehine uzandı ve havaya kaldırdı.

“Güzelliğine,” dediğinde ben de kaldırdım ve kadehimi onunkiyle tokuşturdum.

Dilimin ucuna o kadar çok kelime geldi ki hepsini geri ittim. Dizginleri elimden bırakmak istemiyordum.

“Sağlığınıza,” dedim ve büyük bir yudum aldım.

Birkaç dakika sonra yemeğimiz geldiğinde ikimiz de gözlerimizi kapatıp leziz kokuyu içimize çektik.

“Enfes görünüyor,” dedim. O kadar acıkmıştım ki birkaç saat önce yediğim muz ve incirlerden eser kalmamıştı.

“Bekletmeye gelmez. Bence hemen başlayalım, ne dersin?” dedi.

“Sence olumsuz bir yanıt verebilir miyim?” dedim ve gülümseyerek çatal bıçağı elime aldım.

“Afiyet olsun,” dedi ve o da etini doğramaya başladı.

İkimiz de birkaç lokma aldıktan sonra övgüler yağdırmaya başladık. Gerçekten de yediğim en lezzetli yemekler listesinde ilk üçe girebilirdi ya da o an çok aç olduğum için böyle düşünüyordum.

“Sıra sende,” dediğinde peçetesiyle ağzının kenarlarını sildi ve şarabından bir yudum aldı.

“Pekâlâ,” dedim. Ne anlatmam gerektiğini bilmiyordum. O bana bu kadar açıkken benim de ona bir o kadar kapalı olacak olmam canımı sıkıyordu fakat kimliğimi belli edemezdim. İşimden bahsedemezdim.

“İsmim Figen,” dedim ve onu taklit ederek, “Bildığın gibi,” dedim.

Gülümseyerek çenesini avuç içine dayadı ve beni seyretmeye başladı. Masal dinlemeye hazırlanan bir çocuk gibi bakıyordu yüzüme. Uykusu gelene kadar hatta uyuduktan sonra bile dinlemeye devam etmek istiyor gibiydi.

“Yirmi beş yaşındayım. Yalnız yaşıyorum. Ne yazık ki bir evcil hayvanım yok fakat en az senin kadar duyarlıyım bu konuda. Tam zamanlı bir kahve bağımlısıyım. Öte yandan düşünceler zihnimde karmaşaya yol açtığında rahatlamak adına genellikle resim yaparım ve bir o kadar da kitap okurum. Pek arkadaşım olduğu söylenemez. Disiplinli biri olduğum için işimle ilgilenmekten büyük keyif alırım,” dedim. “Sanırım ben de bu kadarım.”

“İşinden bahsetmek istemiyorsun sanırım,” dedi.

“Kaçamadım mı o mayından?” dedim yüzümü ekşiterek.

“Söylemek zorunda değilsin. İstemediğin hiçbir şeyi söylemek zorunda değilsin,” dedi.

“Belki ilerleyen zamanlarda söylerim,” dedim gülümseyerek.

“Beklerim,” dedi. O kadar basit kelimeleri bu kadar anlamlı bir tonda söylüyor oluşu kasıklarımın sızlamasına sebep oluyordu.

“Senin sormak istediğin bir şey varsa sor lütfen,” dedim.

“Pekâlâ bir düşüneyim,” dedi. Bacak bacak üstüne atmış ayağını sallayarak birkaç saniye düşündü. Parmak uçlarıyla çeneindeki sakalları çekiştirirken birden durdu ve gözlerini kısarak bana baktı. “Bana en büyük korkularından birini söyle,” dedi.

O kadar çok vardı ki hangi birini söylesem bilemedim. Fakat o an aklıma ilk gelen şeyi fısıldadım.

“Karanlık.”

“Ciddi misin?” dedi. Kaşlarını havaya kaldırmıştı. “Sanırım ortak olmayan tek noktamız bu olsa gerek.”

“Neden?”

“Senin aksine ben karanlığa bayılırım. Beni fazlasıyla sakinleştirir.”

“Zevkler renkler diyelim,” dedim gülümseyerek.

Karanlıkta bir başıma kalma düşüncesi bile tüylerimi ürper-tirdi.

“Senin en büyük korkun nedir?” diye sordum.

“Hayal kırıklığı yaşamak,” dedi düşünmeden.

“Nasıl yani?” dedim

“Yani kalbimin kırılmasından korkarım. Verdiğim değer karşılıksız bırakılmasından. İyi niyetimin suistimal edilmesinden vesaire vesaire,” dedi. Ses tonundaki kırılganlığı duymuştum. Bunu yaşayanlar o yerin sahibiymiş gibi bilirdi bu hissi.

“Anladım,” dedim.

“Sen korkmaz mısın kalbinin kırılmasından?”

“Artık değil,” dedim ve gülümseyerek etimden bir parça daha kestim.

“Neden?”

Bakışlarımı yüzünde sabitledim ve, “Çünkü kalbimde kırılacak herhangi bir yer kalmadı. Onarılacak herhangi bir parça da kalmadı. Hepsi toz olup uçtu. Büyük bir boşluk,” dedim. Dramatik olmak istemiyordum ama öyleydi. “Bu yüzden, kırılan bir şeyi tekrar kıramazsın. Bir gün elbet biter.”

Sessiz kaldığında bakışlarının esiri olmuşum. Her bir hareketimi inceliyordu.

“Peki biriyle duygusal bir birliktelik kurabilir misin?” dedi.

Gülümsedim.

“Elbette,” dedim. “Her ne kadar duygusal hayatımı yıkılmaz bir temel üstüne inşa etmiş olsam da, aşka âşık biriyim ve kapılarımı hiçbir zaman kapatmam.”

Bu dediğimle yüzündeki gülümseme genişledi.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadığında çiğnemekte olduğum eti küçültemeden yuttum ve az kalsın boğulacaktım.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Şu an yanlış anlamayacağını bilsem elini alıp kalbimin üzerine koymak isterdim,” dedi.

Önüme düşen saçımı geriye atıp çatal bıçağı bıraktım ve masaya doğru yaklaştım. Elimini ona doğru uzattım. “Artık biliyorsun,” dedim.

Vakit kaybetmeden biçimli parmaklarıyla elimi sardı. Elinin sıcaklığı âdeta kanıma karışıp tüm bedenimi ısıtmıştı.

Elimi yavaşça göğsüne doğru götürdüğünde gözlerine baktım. O da aynı şekilde benim gözlerime bakıyordu. Elimini göğsüyle

kendi eli arasında sıkıştırınca gülümsedim. Gerçekten de sıkı bir vücudu vardı çünkü şu an tam olarak kaslarına dokunuyordum. Fakat elimin altında atan kalbi hissedince tüm uç düşüncelerim silindi.

Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki neredeyse benim bile vücudumu titretecekti.

“Seni o kafede gördüğüm günden beri,” dedi. Şimdi baş parmağıyla elimin üzerini okşuyordu. “Kalbim aynen böyle atıyor. Aklıma her düştüğünde bas bas bağıyor. Sanki diyor ki; sakın, sakın öleyim deme! Ona karışmadan, o sana karışmadan sakın öleyim deme! Çünkü hissediyor. Sendeki boşluğu doldurmaya yetecek kadar büyüklüğe sahip olduğunu biliyor.”

O an ne diyeceğimi bilemedim. Sanki yer ayağımın altından çekilmişti ve ben nereye olduğunu bilmeden düşüyordum. Gözlerinin ışıltısına kapılmış, ağzından çıkan melodik sözcüklerle mest oluyordum.

“Ya onu mahvedersem?” dedim. Elim hâlâ deli gibi atan kalbinin üzerindeydi.

“O zaman en büyük korkum gerçekleşmiş olur. Ama bunu deneyimlemeden gitmek istemiyorum,” dedi. “Sana tarifi mümkün olmayan duyguları yaşatmak istiyorum. Öyle ki yaşadığında tüm geçmişini silecek kadar harikulade.”

Gülümsedim.

Sanki benim sevgime muhtaçtı. Ama öyle bir konuşuyordu ki onun sevgisi ikimize de yetecek türdendi. Esas yoksun olan bendim. Esas ihtiyacı olan bendim ve o bunu vermeye hazırdı ama açık açık söylemiş olmama, bilmesine rağmen benden gelecek sevgi kırıntısı ihtimali bile onun için kibriti ateşlemeye yeterliydi.

“Sakın bir şey söyleme,” dedi. Bunu derken elimi sıktı. “Bırak suyumuz aksın. Nereye akarsa oraya sürüklenelim. Plan yapmaya gerek yok. Her şey olması gerektiği gibi olur zaten. Olmazsa da,” dedi ve duraksadı. Gülümseyerek elimi göğsünden çekip üzerine minik bir buse kondurdu. “Olmazsa da Neptün ve Jüpiter var.”

Bu söylediğiyle ikimiz de kıkırdadık. Usulca elimi bırakıp kadehine uzandı. Teması kesilir kesilmez sarsıldım. Sanki ayaktaydık ve ona dayanıyordum da birden kendini geri çekmişti. Elini çeker çekmez içimi buz gibi bir soğuk kaplamış gibiydi.

“Hayat akıyor,” dedim. Artık bir şeyler demem gerekiyordu. “Biz de içinde nereye doğru akacaksak akalım. Olmazsa da,” dedim ve gülümsedim. Benim Jüpiter ve Neptün’üm yoktu. “Olmazsa da olmaz.”

Kadehini kaldırdı.

“Akışımıza,” dedi.

Kendi kadehimi kaldırdım ve tokuşturdum.

“Akışımıza.”

O andan sonra yemeğimizin kalanını bitirdik. Şişenin dibini gördük. İzlediğimiz filmlerden ve okuduğumuz ortak kitaplardan söz ettik. Daha çok o konuşuyordu çünkü o kendini anlatmayı seven taraftı. Bense dinlemeyi sevdim çünkü onun kadar anlatacak bir şeyim yoktu.

Hiç sıkılmadan dinledim onu. Çevredeki herkese ve her şeye bir perde çekerek dinledim. Saatlerce hatta belki de günlerce, aylarca dinleyebilirdim.

Sağ tarafımda ayın ve restoranın ışıklarıyla aydınlanan hırçın deniz dalgalarının sesi, karşımda Demir ve nahif sözcükleri... Lezzetli bir şarap ve keyif aldığım mükemmel bir akşam.

Saat gece yarısını geçerken yavaş yavaş restorandaki kalabalık da azalmıştı.

“Sanırım kapanışı biz yapacağız,” dedim gülümseyerek.

“İstersen gidebiliriz,” dediğinde saate baktım.

Saatlerdir onunla olmama rağmen beş dakika önce masaya oturmuş gibiydim. Ayrılmak istemiyordum ama bundan sonra muhtemelen çok daha sık görüşeceğimizi bildiğimden başımla onayladım.

“Gitsek iyi olacak. Geç olmuş,” dedim.

“Seni bırakmamı ister misin?” diye teklif sunduğunda birkaç saniye durdum.

Tek gelip onunla dönmek nasıl bir fikirdi o an uyuşmuş bey-nimle buna karar veremedim. Ama yine de henüz erken olduğunu düşünerek, "Taksiyle gitsem iyi olur," dedim.

"Keşke sağ salim evine girdiğini görebilsem," derken elbise-min yırtmacına bakıyordu. Açıkta kalan bacağını süzerken gül-lümsedim. Kıskanıyor muydu?

Paltomu üzerime geçirdim ve önünü ilikledim. Şimdi yırtma-cım daha az belli oluyordu.

"Merak etme," dedim. "Eve girer girmez yazarım."

"Söz verir misin?" dedi.

"Tutamayacağım sözler vermem. O yüzden evet," dedim. "Söz."

"Peki madem," dedi ve eli belimdeyken restorandan çıktık.

"Hesabı ödedin mi?" diye sordum.

"Çoktan," dedi gülümseyerek.

"Hoşlanmadım," dedim. Ama bunu yapacağını daha gelme-den biliyordum.

"Bu benim davetimdi. Sıradaki daveti sen yaparsan etliye sütlüye karışmam. Parası olup dünyayı yaratmış gibi davranan hödüklerden değilim," dedi.

"Anlaştık o hâlde," dedim gülümseyerek.

Dışarısı buz gibiydi. Esen rüzgâr bacağını titretirken kendimi ona doğru sokulurken buldum.

"İçerisi sıcacıktı yahu!" diye sitem ederken çenem çoktan tit-remeye başlamıştı.

Kolunu bana sımsıkı sardığında başımı boynuna yasladım. Parfümü âdeta tenine işlemişti. Buram buram kokuyordu ve bu koku resmen ona aitti. Üzerime sineceğinden emindim. Ve bu canımı hiç sıkılmıyordu.

O aracının plakasını valeye söyledikten hemen sonra beni res-toranın önüne park etmiş taksiye doğru yürüttü. Taksinin kapısını açtığında kolunu belimden çekti ve bana döndü.

"Çok teşekkür ederim," dedi. Sıcak nefesi üşüyen burnumu yalayıp geçerken usulca göz kırptım.

“Ne için?”

“Geldiğin için,” dedi. “Her şey için.”

“Asıl ben teşekkür ederim,” dedim. Yüzlerimiz birbirine o kadar yakındı ki mesafeyi korumak için gözlerim arada dudaklarına kayıyordu. “Her şey için,” diye fısıldadığımda dudaklarını araladı.

Hemen ardından kapatıp gülümsedi. Tam o sırada onun aracısı taksinin arkasına park edince geri çekildi ve gözlerime baktı. Başını belli belirsiz iki yana sallayıp yüzünü tekrar yaklaştırdı ve dudağımın kenarına tıpkı kuş tüyü kadar hafif bir öpücük kondurdu.

İşte o an paltom ve elbisem üzerimde olmasaydı bile üşümezdim. Çünkü içim cayır cayır yanıyordu.

“İyi geceler Figen,” dedi hırıltılı bir ses tonuyla.

“İyi geceler Demir,” dedim ve taksiye bindim.

Gece olduğu için yollar açıktı. Bu yüzden neredeyse on dakika içinde evde olmuştum.

Taksiden inip apartmana yürüdüğüm süre zarfında tüm bedenim buz kesmişti.

Demir’in yanından ayrılır ayrılmaz içimdeki o boşluk, sınırlarını zorlarcasına genişlemeye çalışıyordu. Kısa sürede bakışları, sözleri ve davranışlarıyla öyle çok etkilemişti ki beni, hayretler içinde her bir saniyeyi zihnimde tekrar ve tekrar çevirip duruyordum.

Yüzümde aptal bir gülümseme ve titreyen çenemle çantamın içindeki anahtarı aramaya koyulduğumda sensörlü ışık sönmüş duruyordu. Bu duruma sinir olmaya başlamıştım ki nihayet anahtarımı çıkarıp deliğine sokabildim.

Kilitlemiş olduğum kapıyı açıp içeri girdiğimde evimin sıcaklığıyla sarmalandım.

Kemiklerim titremeyi bırakıp gevşemeye başlarken derin bir oh çektim. Gerçekten de evim evim güzel evimdi.

Bedenim ısınırsa da ruhum hâlâ titriyordu çünkü hiçbir ateş onu ısıtamazdı. Şimdiye dek onu ısıtabilmeye en yakın isim Demir olmuştu.

Onun hayalperest yanı, şairane sözcükleri o kadar büyüleyiciydi ki tutkun olmamak elde değildi.

Tüm çıplaklığıyla, utanmadan kendini bana açmıştı.

Anlaşılmak ister gibi bir hâli vardı. Yoksun olduğu şeylerin peşinden koşmak ve bulduğunda da sımsıkı sarılıp bırakmamak istiyordu. Bunu gözlerinin en derininde görebilmişim.

O derin, elaya çalan kahvelerinde o kadar büyük anlamlar yüklüydü ki o ne kadar beni çözmeye çalışacaksa ben de elimden geleni yapacak ve her bir anlamı çözecektim.

Onun bana olan ilgisini hak edecek bir şey yapmamıştım ama o benden ona karşı olacak herhangi bir ilgi kısıntısı için bile çırpınmıştı.

Sevilmeyi hak eden ve güzel sevmeyi bilen bir adamdı.

Sanırım onun tüm bu büyüleyici tavrına verebileceğim tanım buydu.

Evde vakit kaybetmeden üstümdeki elbiseyi çıkarıp yerine astım ve hemen saçlarıma açıcı sprey sıkıp taradım. Sabah kalktığımda daha çok karman çorman olmalarını istemiyordum.

Uyandıktan sonra alacağım duşun hayalini kurarak saçlarımı taramaya devam ettim.

Aynanın karşısına geçip yüzümdeki makyajı pamuk yardımıyla çıkarırken surat ifademdeki ışıltı canımı fazlasıyla sıktı çünkü sarhoş gibi bakıyordum. Gülümseyerek yüzümü temizlemeye devam ettim ve tamamen makyajdan arandıktan sonra dişlerimi fırçaladım.

Şarabın hâlâ kanımda dolaştığını hissedebiliyordum, bu yüzden bebekler gibi uyuyacaktım.

Bütün ışıkları kapatıp antrenin loş ışığını açık bıraktıktan sonra yatağımın içine girdim ve yorganımı üzerime çektim.

Gözlerimi kapatmadan önce komodinin üstünde duran telefona uzandım ve son kez bildirimlere baktım.

Dikkatimi çeken iki mesaj vardı. Hemen aklımdayken sabah için alarmımı kurdum ve sonrasında mesajlara tıkladım.

Erhan F. Kick Boks

"Derslerini aksatıyorsun. Haftalardır yoksun. Artık düzenli bir programa geçelim. Müsait olunca geri dönüş sağla mutlaka."

Bu mesaj sayesinde zihnimde aralık duran bir kapı ardına kadar açıldı ve Erhan'ın yüzü o kapının ardından beni selamladı. Terli ve kaslı vücuduyla kum torbasını yumruklayan görüntüleri zihnime akarken düzenli olarak kick boks dersi aldığımı hatırladım.

Gerçekten de haftalardır gitmiyordum.

Bu sporu tercih etmemin en büyük sebebi teknik öğrenmekti. Hem bedenimi ve zihnimi rahatlatıyor, hem de kendimi olası bir fiziksel şiddete karşı savunmam için beni hazırlıyordu.

Aklımın bir köşesine not aldıktan sonra diğer mesaja geçtim.

Numara şöyle kayıtlıydı; *BAKİMEVİ*

O an boğazıma oturan yumruyla öyle bir yutkundum ki ses tüm odada yankılandı. Gözlerimi kısarak mesaja baktım. Tıklamak ve tıklamamak arasında gelirken zihnimdeki tüm kapılar birden kapandı ve aynı hızla geri açıldı.

Sanki zehirli bir pençe ruhumu eşeliyordu. Duygular tıpkı kan damlaları gibi açılan yaralardan sızarken titreyen çenemi sıktım ve mesajı açtım.

"Merhaba Jülide Hanım. Bir süredir babanızı ziyarete gelmiyorsunuz. Özel bir sebebi var mıdır? Son dönemde durumu biraz kötüye gidiyor. Belki sizi görmek ona iyi gelebilir. Saygılarımla, Özel Yaşlı Bakımevi Müdiresi Handan Özata."

9. Bölüm

KÂBUSLAR

♪ HALSEY- NIGHTMARE ♪

Keyifsiz uyandığım bir sabahtı. Gecenin neredeyse tüm dakikalarında içimi kasıp kavuran bir acı vardı.

Ruhumda peydahlanan bu sıkıntının sebebini biliyordum. Babamdı.

Sahiden de bakımevinden mesaj gelmeseydi varlığını hatırlamayacaktım bile. Ama görmem gerekiyordu. Sonuçta onun benden başka kimsesi olmadığı gibi benim de ondan başka kimsem yoktu.

İkimiz de bu durumdan hoşlanmasak da gerçek buydu.

Babamla mazimiz bir türlü iyi olmamıştı.

O benim için yıllar önce, henüz küçücük bir kız çocuğuyken ölmüştü. Onu içimde çoktan gömmüştüm.

Ne o bana baba olabilmiş ne de ben ona evlat olabilmişim.

Babalar ve kızları diye bir kavram vardı hayatta. Ne yazık ki kendi babamla benim böyle bir ilişkimiz yoktu. O, sadece babaydı. Bense sadece kız çocuğuydum. Ama o benim babam değildi. Ben de onun kızı değildim.

Yıllar önce annem bizi terk edip gittiğinde pamuk ipliğine bağlı olan ilişkimiz kopmuştu. Ben küçüktüm ve o ipliği tekrar

bağlamak için çok fazla çabaladığımı hatırlıyordum. Fakat o hiç çabalamamıştı.

Çabalamasını hiç istememiştim. Benim çabam ikimize de yetirdi ama canımı yakan her seferinde beni engellemesi olurdu. Ben bir şeyleri kurtarmak için çabalarken o hep ittirirdi. Bu da bir zaman sonra benim de yorulmama ve pes etmeme neden olmuştu.

Neyse ki artık bir önemi kalmamıştı. Birkaç haftada bir ziyaretine gittiğim yaşlı bir adamdı artık o benim için.

Hiç gitmesem de olurdu ama yasal vasisi ben olduğum için sorumluluk bendeydi. Bu sebeple en ufak bir sıkıntıda aranan hep ben olurdum. Bir zaman sonra bu duruma da alışmıştım. Çünkü böylelikle bir yandan da vicdanımı rahatlatabiliyordum.

Oraya her gittiğimde matem rengine bürünüyordum. Benim için bir mezarlıktı orası. Gömdüğüm birinin mezarının başına gidip dua etmek ve geri dönmekten ibaretti. Yaşayan bir ölünün mezarıydı.

Siyah spor ayakkabılarımı giydikten sonra sokak kapısının yanında duran boy aynasındaki yansıma baktım. Gözlerimin altındaki mor halkalar belirgindi. Koyu renk saçlarım yüzümün iki yanından süzülerek göğüslerimin üzerini kapatıyordu.

Üzerimdeki siyah kapüşonlu sweatshirtü düzelttim ve siyah şişme montumu giydim.

Anahtarımı ve çantamı yanıma alıp evden çıktım.

Merdivenleri inerken adımlarım âdeta geri basıyordu. Sanki gidecekleri yolu sezmişlerdi ve beni korumak için gitmek istemiyorlardı.

Apartmandan dışarı çıktığımda derin bir nefes aldım. Temiz hava ciğerlerime dolduğunda gülümsedim.

Hava şaşırtmıyordu. Yağmur yoktu ama serindi. Kapüşonu başıma geçirdikten sonra açıkta kalan ellerimi montumun cebine soktum ve yürümeye başladım.

Ben yürüdükçe sokaklar, binalar ve insanlar değişmeye başladı. Çevre değiştikçe ben de değiştim. Karşıma çıkan sokak hayvanlarını sevmeyi ihmal etmedim ve her zaman sırt çantamda bulundurduğum mamaları önlerine döktüm.

Havalar bu kadar soğukken bir de açlıktan ölmelerini hiç istemezdim.

Karınları doyarken onların tüylerini okşamak bana kendimi iyi hissettiriyordu. Hiç tanımadığım insanlar yanımdan geçerken nezaketle gülümseyip yola devam etmek bile hoşuma gidiyordu. Artık daha da fazla gülümsüyordum.

Sanki üzerime çöken kasvet ben adım attıkça dağılıyordu.

Bakımevine yaklaştığımda telefonumun zil sesiyle duraksadım ve sırt çantamın ön cebine uzandım. Telefonu çıkarınca arayanın Gamze olduğunu gördüm. Muhtemelen parti için fikrimin değişip değişmediğini soracaktı.

“Efendim tatlım!” Neşeli bir ses tonuyla çıkan kelimelerim beni şaşırtsa da gülümseyerek arkadaşımın yanıt vermesini bekledim.

“Selam güzellik, nasılsın?” diyen Gamze’nin henüz afyonunun patlamamış olduğunu uykulu sesinden anladım.

“Süperim doğrusu. Birkaç işim var, onları halletmek için yola koyuldum. Adım başı kedi köpek başı okşayarak yürüyorum. Sen?” diye sordum. Bir yandan da yürümeye devam ediyordum.

“İyilik timsali İlem Hanım,” dedi esnerken. “Ben de az önce uyandım ya, ölü gibiyim. Alarmlarımı hep ertelemişim saat öğleni geçmiş.”

“Hiç şaşırmadım desem inanır mısınız?” dedim gülerek. “Belli oluyor sesinden yeni kalktığın. Çabucak kalk o yataktan ve günü kaçırmadan gökyüzünü selamla!”

“Ay yok kalsın canım ben almayayım,” dedi. “Senin kadar yaşam enerjim yok üzgünüm.”

“Kendine haksızlık etme bence Gamze, senin de hayat enerjin yadsınamayacak kadar yüksek. Hayrola sen normalde on bir on iki gibi uyanırdın. Saat iki olmuş,” dedim.

En son bu kadar uyuduğumda başımda açık bir yara ve dehşet bir ağrı vardı.

Hâlâ sebebini bilmediğim o acı...

“Of bilmiyorum sürekli uyuyasım geliyor bu havalarda. Beni bilirsın yaz insanıyım ben,” dedi.

“Bilmez miyim? Yazları da aksi gibi hiç uyumuyorsun partilemekten.”

Kıkırdayarak devam etti. “Cumartesi gününü aklından çıkar- ma diye aradım. Kûlahları değışiriz bak ona göre!” dedi tehditkâr bir ses tonuyla.

Kayra’nın düzenlediğı partiye gitmekten çekinsem de kalabalık bir ortam olacağı için ve Gamze’ye söz verdiğim için illaki gidecektim.

“Merak etme aklımda,” dedim. “Ama çalışma saatleri nasıl olur bilmiyorum.”

“O ne demek ya?” dedi.

“Bizim patronu biliyorsun. Tersinde olursa bizi azarlamaktan çekinmiyor. Ben her ne kadar yarı zamanlı çalışan olsam da orayı Ceyhun ve ben idare ediyoruz. E o gün ikimiz de partide olacağımız için nasıl bir ayarlama yapacağız daha konuşmadık,” dedim.

“Of Ceyhun çalışsın işte sen gel sadece!” diye inledi.

Telefonda gülerek, “Kabul et Gamze seçme şansın olsaydı benim yerime Ceyhun’un gelmesini isterdin,” dedim.

“Bu sözlerin beni yaraladı dostum,” dedi abartılı bir ses tonuyla.

“Kesin rüyanda da Ceyhun ile işi pişiriyordunuz sen de uzatmak için sürekli alarmlarını erteledin ve bu saate kadar uyudun değil mi?”

“İlem!” diye çığlık attığında ben de kahkaha atmaya başladım.

"Tamam, tamam bir şey demedim. Benim şimdi kapatmam gerekiyor canım. Sonra yine görüşürüz. Öptüm!" dedim ve ahizeye öpücük sesi çıkararak telefonu kapattım.

Yaklaşık iki dakika daha yürüdükten sonra bakımevinin büyük kapısı tam karşımda duruyordu.

İçimde hafif bir ürperti oluşunca soğuktan kuruyan dudaklarımı yaladım ve yürümeye devam ettim.

Bakımevinin demir kapılarından içeri girerken tüm samimiyetimle güvenlik görevlisini selamladım ve hızla bahçeyi arşınlayarak geniş, beş katlı binaya giriş yaptım.

Giriş katın sağındaki koridorun sonunda müdürün odası bulunduğu için ilk oraya uğramak istedim.

Adımlarımı oraya yönelttiğimde etrafta dolanan hasta bakıcılarına da baş selamı vermeyi ihmal etmedim.

Kapının tam önünde durduğumda derin bir nefes alarak kapıyı üç kere tıklattım.

"Girin!" diyen tiz sesi duyar duymaz kapının kulpunu aşağı doğru ittirip kapıyı açtım.

"Merhaba Handan Hanım," dedim müdür hanımın odasına girerken.

"Ah, Jülide Hanım hoş geldiniz!" derken gözlüklerini çıkarıp masaya bıraktı ve ayağa kalkıp bana elini uzattı.

Kadının elini sıkıp karşısındaki koltuğa oturdum. Hitabından rahatsız olsam da gülümsemeye devam ettim.

"Nasılsınız?" dedim.

"İyiyiz çok şükür. Bildiğiniz gibi. Siz nasılsınız? Son geldiğiniz zamana kıyasla oldukça," dedi ve kaşlarını kaldırarak, "Neşeli görünüyorsunuz," dedi.

"Ben de iyi hissediyorum. Teşekkürler," dedim.

"Üç haftadır babanızı ziyarete gelmediniz. Çok özel olmayacaksa sebebini sorabilir miyim? Çünkü en fazla iki hafta ara verirdiniz. Bir sıkıntı yoktur umarım."

Kadına son bir aydır yaşadığım travmaları anlatmak istesem de gözlerimi yumup gülümsedim ve sağ elimi göğsümün üzerine bastırdım.

“Çok düşüncelisiniz sağ olun. Hayatımda yoluna koymam gereken birtakım olaylar yaşandığı için aksatmak durumunda kaldım, bu yüzden bir türlü uğrayamadım. Durumu nasıl? Kötü bir şeyi yok değil mi?” dedim.

“Hayır, hayır. Endişelenmeyin lütfen,” dedi. Gülümseyerek devam etmesini bekledim. Endişelenmemiştim. “Yalnızca yaşlıları bilirsiniz. Yaş ilerledikçe daha da huysuzlaşırlar. Üstelik babanızın durumunu biliyorsunuz. Sizi görmek ona iyi gelir diye düşündüm.”

“Anlıyorum.”

“Bir şey içer misiniz? Çay veya kahve söyleyebilirim hemen size,” derken masasının üstündeki kablolu telefona uzandı.

“Yok, hayır çok naziksiniz teşekkür ederim. Fazla kalmayacağım işlerim olduğu için. Hemen görsem iyi olacak,” dedim.

“Pekâlâ,” dedi ve telefonu yerine bıraktı. “İstedığınız zaman çıkabilirsiniz.”

“Teşekkür ederim. Görüşmeden sonra da muhtemelen hemen çıkarım. Olası acil bir durumda bana yazabilirsiniz, numaram sizde var zaten. Kendinize çok iyi bakın Handan Hanım. Kolay gelsin!” dedim ve ağız dolusu gülümseyerek odadan çıktım.

Bakımevinin korkutucu duvarlarına bakarak yürüdüm. Aşınmış merdivenlerini tırmanarak üçüncü kata çıktım. Ayaklarım hazin sonu kabullenmiş gibi artık geri geri basmıyorlar, gidecekleri yeri biliyorlardı.

Üçüncü katın sol kanadında bulunan 326. odanın kapısının önünde durdum. İşte babam burada yaşıyordu.

Kapıdan içeri girdiğimde boş bakışlarla pencereye bakan babamı gördüm. Tıpkı hatırladığım gibiydi. Sakalları bakıcıları tarafından taranmıştı. Son görüşmemizden bu yana birkaç kilo vermiş gibi görünüyordu.

“Merhaba,” diye fısıldadım gülümseyerek.

Sesimi duyduğunda yavaş hareketlerle başını bana doğru çevirdi. Bana cevap veremeyeceğini biliyordum. Zihninde hiçbir sıkıntısı yoktu ama bedensel aktivitelerini yapamıyordu. Geçirdiği rahatsızlıktan ötürü yalnızca ellerini ve başını oynatabiliyordu.

Yatağının yanında duran sandalyeye oturdum.

Ben odanın içinde hareket hâlindeyken gözleriyle beni takip etmişti.

“Nasılsın babacığım?” dedim gülümseyerek. “İyi görünüyorsun.”

Elimi elinin üstüne koyduğumda gözlerini kapattı. Elimin altında duran eli titremeye başladığında rahatsız olduğunu anladım ve hızla elimi çektim.

“Burada sana iyi bakıyorlar, öyle değil mi?” dedim.

Genelde buraya her geldiğimde ziyaretim böyle ilerliyordu. Cevabını alamayacağımı bildiğim sorular sorar ve onun çaresiz hâlini seyrederdim. Bu yüzden pek uzun da sürmezdi.

“Beni özledin değil mi?” dedim tekrar gülümseyerek. “Buraya gelirken gördüğüm her sokak hayvanını besledim biliyor musun? Dışarı çok soğuk. İyi ki burada sıcacık yatağındasın babacığım.”

Gözünden bir damla yaş yastığına aktığında tekrar gülümse-dim. Alt dudağımın titremesine aldırmış etmeden devam ettim.

“Ağlama babacığım. Dışarıyı çok özledin biliyorum ama senin için tehlikeli. Dışarıda soğuktan donarsın emin ol,” dedim. Birkaç saniye duraksadıktan sonra, “Bilirsin ben soğuğu sevmem,” dedim.

Kaşları yay gibi aşağı indiğinde bir damla daha gözyaşı akıttı.

“Korkarım soğuktan,” dedim.

Sesim korktuğum soğuktan daha da buz gibi çıkmıştı.

Gülümseyerek babamı seyrettim. Birkaç dakika boyunca hareketsiz bedenini izlemeye devam ettim. O ise tedirgindi. Bakışlarını beş saniyeden fazla tutamıyordu üzerimde. Belki de

gitmemi haykırıyordu içinden ama onu duymuyordum. O beni duymayı bıraktığı gün onun sesini silmiştim zihnimden.

“Ben artık gitsem iyi olacak babacığım,” dedim ve usulca oturduğum sandalyeden kalktım. Elimi kemiklerinin belirginleştiği omzuna koyup, “Tekrar geleceğim, söz,” dedim.

Gülümseyerek odanın kapısına doğru yürüdüm ve son kez arkama bakıp el salladım.

Bakımevinin birer birer çıktığım basamaklarını şimdi ikişer ikişer iniyordum. İçimde fokurdayan his ensemdeki tüyleri ürpertiyor ve tüm vücudumun gerilmesine sebep oluyordu.

Bahçeye çıktığımda dakikalardır derin nefes almadığımı fark ettim. Boğuluyormuşum gibi tüm havayı ciğerlerime çektim. Ciğerlerim oksijenden yanana kadar derin derin soludum. Ellerim titriyordu. Artık gülümsemiyordum çünkü öfke, midemin üzerine savrulan bir tekme gibi canımı yakıyordu.

Büyük ve seri adımlar atarak bakımevinin bahçesini de arkamda bırakıp caddeye çıktım ve yürümeye başladım.

Çantamda duran telefonumu çıkarıp rehbera girdim. Rahatlamam gerekiyordu. Bu biriken öfkeyi kusmalıyım.

Erhan'ın ismine tıklayıp telefonu kulağıma götürdüm. Birkaç çalıştan sonra boğuk sesiyle telefonu açtı.

“Figen?”

“N'aber Erhan?” dedim. Çoktan dudaklarımı kemirmeye başlamıştım.

“İyidir. Seni sormalı esas kaçak. Nerelerdesin sen?” dedi.

“Yoldayım. Sana geliyorum,” dedim.

“İki kişiyle bire bir dersim var. Onları beklerim diyorsan buyur gel.”

“Sorun yok. Vaktim bol,” dedim. “Yarım saate sendeyim.”

“Tamamdır.”

Telefonu kapatıp çantama geri soktum ve vakit kaybetmeden yoldan geçen boş bir taksiye el salladım. Gün ortası olmasına

rağmen şansıma durmuştu. Hızla taksiye bindim ve kick boks hocamın bulunduğu adresi tarif edip arkama yaslandım.

Boğazımdaki yumruyu söküp atmak istercesine parmaklarım-la boynumu eşeleyerek camdan dışarıyı seyretmeye başladım. Âdeta saç diplerim çekiliyordu. Derin nefesler almaya özen göstererek kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama şu an bana iyi gelecek olan tek şey bir yerleri yumruklayıp tekmelemek olacaktı.

Bunun içinse doğru yer Erhan'ın salonuydu.

Trafik fazla olmamasına rağmen yol uzadıkça uzuyor gibiydi. Taksinin içinde sıkışmış hissediyordum. Bir an evvel Erhan'ın salonuna girmek istiyordum.

Yol bittiğinde derin bir iç çekerek taksi ücretini ödedim ve araçtan indim. İşte antrenörümün salonu tam karşımda duruyordu.

İşlek bir caddenin tam ortasıdaydı. Eski bir binanın giriş yanında olmasına rağmen Erhan burayı elinden geldiğince modernleştirmişti. Boydan boya kalın camla çevreliydi dairesi. Camlar filmli olsa da içerideki insanlar görünüyordu.

Erhan karşıdaki öğrencisine bağırarak komutlar verirken yumruk atması için ellerini havaya kaldırmış atak bekliyordu.

İçimde kabaran istekle yolun karşısına geçtim ve bulunduğu apartmana girdim.

Kapının ziline birkaç saniye basılı tuttuktan sonra kafamdaki kapüşonu indirip saçlarımı düzelttim.

Kapı açıldığında yüksek sesli müzik kulaklarıma doldu. Evet, Erhan yüksek sesle motive olur ve öğrencilerini böyle daha iyi motive ederdi. Ses yalıtımı yaptırdığı için şanslıydı yoksa bu binada yaşayan yaşlılar tarafından çoktan kovulurdu.

Erhan'ın kız arkadaşı Meltem'e gülümsedim.

Meltem uzun bacaklara sahip güzel bir kadındı. Genellikle saçlarını amazon kadınları gibi tepeden örgüyle bağlar ve bu da onun sevimli yüzüne sertlik katardı. Atletik vücuduna imrenerek bakardım. O da Erhan gibi kendi öğrencilerine fitness ve pilates

dersleri verirdi. Öte yandan ödemeler ve randevularla da o ilgilenirdi.

İkisi de spora âşıktı, birbirlerine âşık oldukları gibi.

“Merhaba,” dedim elimi havaya kaldırarak.

“Merhaba Figenciğim,” dedi Meltem nefesini düzene sokmaya çalışırken. “Buyursana.”

Onu dinleyerek içeri girdim ve yüksek sesli müzikle gözlerimi kısıtım. Kendimi bile zor duyuyordum.

“Erhan yine hoparlörü parçalayacak galiba,” diye bağırdım Meltem’e.

Meltem gülümsedi.

“Hiç sorma! Biraz kıssak yumruk atmayı unutacak sanki,” dedi. “Montunu ve çantayı ver bana geç takıl kafana göre. Bildiğin yer zaten.”

Başımla onu onayladıktan sonra dediğini yaptım ve montumla çantamı ona verip salonun içinde ilerledim.

Erhan geldiğimi görünce anlık bir baş selamı gönderip öğrencisiyle ilgilenmeye devam etti.

Aynaların bulunduğu yere doğru yürüdüm. Yerdeki minderlerin birine bağdaş kurup oturdum ve bir süre Erhan’ı izledim. Gerçekten de işini layıkıyla yapan biriydi.

Biraz telefonumla ilgilenip biraz da değişen öğrencilerin antrenmanlarını izleyerek vaktin geçmesini bekledim.

Vakit geçiyordu ama sinirim bir türlü geçmiyordu.

İnsanlar yumruklarını savurdukça ellerim kaşınıyor ve ben de ringe atlayıp parçalarcasına yumruk atmak istiyordum. Öfkem tüm bedenimi esir almıştı.

Saniyeler dakikaları kovalarken yelkovan akrebin üzerinden tam iki kez geçmişti.

Meltem’in işi bittiği için sevgilisine ve bana iyi akşamlar dileyerek salondan çıktı. Erhan’ın son öğrencisi de soyunma odasında üstünü değiştirip salonu terk edince artık benim sıramın geldiğini anlamıştım.

"Gel bakalım kaçak!" diye seslenen Erhan'ın terli yüzüne baktım. "Şu sinirini bir akıtalım."

Oturduğum minderden kalktım ve botlarımı çıkarıp duvarın dibine bıraktım. Üzerimdeki sweatshirtü de çıkardığımda sporcu atletiyile kalmıştım. Bileğimdeki siyah lastik tokayla saçlarımı tepede at kuyruğu bağlarken ringe doğru yürüdüm.

"Sonunda!" dedim.

"Başlamadan önce biraz konuşmak ister misin? Haftalardır ne arıyorsun ne soruyorsun. İyi misin?" dedi.

Gülümsedim ama gülümsemem gözlerime ulaşmadı.

"Antrenman bittikten sonra konuşsak çok daha iyi hissederim," dedim.

"Hay hay," dedi ve elinde tuttuğu eldivenleri önüme fırlattı.

Yerde duran eldivenlere uzandım ve ellerimi içine soktum.

"Öncelikle tekmele bakalım kum torbasını," derken ringin kalın lastiklerine dayanmış beni izliyordu.

Kum torbasına doğru yöneldiğimde hiç düşünmeden duruşumu ayarladım ve tekmelemeye başladım.

Savurduğum her tekmede kum torbasından çıkan tok ses salonda yankılanıyordu. Kemiklerim acısa da durmadım ve tekmelemeye devam ettim. Çenemi öyle bir sıkıyordum ki duyduğum acı artık bacaklarımda hissettiğim acıyla aynı düzeydeydi. Sanki tüm acılarım birbirine karışmış öylece bedenimde dolanıyordu.

Canım çok daha fazla acımaya başladığında artık durmam gerektiğini biliyordum ama durmadım ve karşımdaki kum torbasını tekmelemeye devam ettim. O kadar iyi geliyordu ki, bırakırsam hissettiğim öfke katlanarak geri gelecek gibi hissediyordum.

"Yeterli!" diye bağırdığında son tekmemi savurdum ve ellerimi dizlerimin üzerine koyup bir süre soluklandım.

Nefes alışverişlerimi düzene sokmaya çalışırken Erhan da kumandanın tuşlarına basarak müzik açtı.

Beni ringin köşesinde duran kum torbasının önünden çekti ve tam ortaya getirdi.

“Başla bakalım,” derken ellerini havaya kaldırdı.

Şakaklarım çoktan terlemişti. Boynumu bir tur çevirdikten sonra derin bir nefes aldım ve yumruklarımı birbirine vurup duruşumu düzelttim. İşte şimdi kollarımdaki karıncalanma hissi parmak uçlarıma doğru akıyordu. Ben de o hissi serbest bırakmak için can atıyordum.

Erhan yüksek sesli müziğe rağmen o kadar sert bağıırıyordu ki benim alevimi de körüklüyordu. O bağıırdıkça ben de bağıırıyor ve çevik hareketlerle gösterdiği teknikleri uyguluyordum.

Attığım her yumrukla âdeta yeniden doğuyordum.

O kadar iyi geliyordu ki kaslarımın ağrması gerekirken ben aksine gevşiyordum.

Her yumrukta öfkemin bir kısmını boşaltıyordum fakat aynı zamanda o boşalan öfkeyi hatırladıkça daha da sert davranıyordum.

Yumruklarımın şiddeti ve hızı arttığında Erhan’a doğru ilerlemeye başladım. Farkında olmadan onu köşeye sıkıştırmaya başlamıştım.

Yumruklarımı her savuruşumda yaşadığım olumsuzluklar zihnime akın ediyordu. Sanki göstermiş olduğum şiddetle onları yok edecektim ve bu hırsla hareket ediyordum.

Daha sert.

Daha öfkeli.

Daha acımasız.

Artık kendimden geçmiştim. Burnum sızlarken atılan her yumrukta daha da yüksek sesle haykırıyordum. Elimdeki tüm kemikler sızlamaya hatta kızarmaya başlamıştı ama durmadan hızımı arttırıyordum.

“Yeter!” diye bağırdığında Erhan büyük bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattı.

“Yetmez!” diye bağırdım ve bir adım geri çekilip yumruklamaya devam ettim.

Sanırım bunu beklemiyordu. Açıkçası bunu ben de beklemiyordum ama devam etmek istiyordum. Belki yarım saat belki de

bir saattir içimdeki öfkeyi kusuyordum. Doğrusu zamanın şu an için pek bir önemi yoktu. Bana iyi gelen bir şeyi yapıyordum. İsterse tüm günlerimi alabilirdi.

Erhan'ın şaşkınlıkla bakan gözlerine aldırış etmeden yumruklamaya devam ettim.

Salonun içinde yankılanan müzik benim özgüvenimi körüklerken yumruklarım mekanik hareketlerle savrulmaya devam etti.

Sanki attığım her yumrukta farklı bir yüz hayal ediyordum. Hayatımda yaşadığım tüm olumsuzluklar ve buna sebep olan insanların yüzleri birer birer gözlerimin önünde canlanıyordu.

Hepsini yok etmek istiyordum.

Bağırmaya devam ederken yumruklarım yetersiz kalmıştı. Artık kollarımda derman kalmadığını hissedebiliyordum. Hâlâ acımaya devam eden bacaklarımla Erhan'ı tekmelemeye başladığımda bunu beklemiyordu.

Başta şaşırdığı için birkaç adım geriledi ve ben de bu zayıflıktan yararlanarak hem yumruklarım ile hem de tekmelerimle onun üstüne gitmeye devam ettim.

Sol bacağımı havaya kaldırıp Erhan'ın boynuna geçireceğim sırada Erhan tüm çevikliğiyle bileğimi tuttu ve sıkarak sert bir şekilde çevirip dengemin bozulmasına neden oldu.

Çılgılığım ağzımdan kaçırverince kendimi yerde buldum.

Kaburgalarım ve popom sızlarken terli bir şekilde nefes nefese yerde uzandım. Bir süre nefes alışverişimi düzene sokmaya çalışırken Erhan da kendi eldivenlerini çıkarıp bir kenara fırlattı ve televizyonun sesini kısıtı.

“O neydi öyle Figen?” diye sordu. O da nefes nefese kalmıştı.

Gözlerimi usulca aralayıp ona baktım. Yavaşça yanıma oturdu ve elini uzattı. Elim kaldırıp bileğine sarıldığımda yavaşça yattığım yerden doğruldum. Hâlâ nefes nefeseydim.

“Üzgünüm. Kontrolümü kaybettim,” dedim.

“Onu fark ettim,” dedi. Elindeki su şişesini bana uzattığında onu ne ara aldığını bilmiyordum. “Al iç.”

Dediğini yaptım ve soğuk suyu kafama diktim. Gerçekten de çok iyi gelmişti. Hem su hem de antrenman. Sanki yeniden doğmuştum.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Bak Figen,” dedi ela gözleriyle bana bakarken. “Antrenörün olmaktan büyük bir keyif duyuyorum ve seni eğitmek gerçekten çok kolay. Potansiyeline hayranım. Ama bir noktada seninle yıllardır arkadaşız. Bana anlatabileceğini biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Ama hiçbir zaman anlatmıyorsun. Sadece kendini savunmayı öğrenmek istiyorsun. Ki fazlasıyla da öğrendin bu konuda seninle gurur duyuyorum ama,” derken duraksadı. “Beni bazen endişelendiriyorsun. Üç haftadır iletişimsiziz. Hayatında daha önemli şeyler oluyordur muhtemelen bunun da farkındayım ama hiçbir şey anlatmamak ağır gelmiyor mu? Bu öfkeni çok daha fazla besler.”

Gülümsedim.

“Biliyorsun fazla konuşmayı sevmem. Özel hayatım beni ilgilendiriyor. Başkalarının canını kendi dertlerimle sıkmak istemiyorum,” dedim.

“Eğer sen anlattığında o başkalarının canı sıkılacaksa senin arkadaşın veya sana değer veren birileri olmuyorlar canım.”

“Haklısın ama ben sanırım içimde tutma taraftarıyım her zaman. Sanki konuştukça daha fazla zihnime işliyor yaşananlar ve kurtulması daha güç bir hâl alıyor. O yüzden boş ver, kalsın. Teşekkür ederim ama arkadaşlığın için. Sen iyi bir adamsın.”

Yumruğumu havaya kaldırıp ona uzattığımda gülümsüyordum. O da yumruğunu yumruğuma tokuşturduğunda gülümsedi.

“Çok değişik bir kadınsın cidden. Hocan olsam da hayranlıkla bakıyorum sana,” dedi.

“Utandırılıyorsunuz beni hocam,” dedim saçımdaki tokayı çekiştirirken. Terli saçlarımı serbest bıraktığımda tekrar ona baktım.

“Öfkелisin,” dedi. “Seni tanıdığım ilk günden beri öfkелisin. Bu duygu çok tehlikelidir Figen. Sana her dersimizde de bunu söylemekten vazgeçmiyorum biliyorsun. Öfken sana avantaj sağlayacağı gibi dezavantaj da sağlar ve bu senin elindedir.”

İşaret parmağıyla göğsümü işaret edip, “Burayla,” parmağını usulca başıma doğru kaldırıp “Burayı birbirine sakın karıştırma,” dedi. “Öfkeni yönetebildiğinde yıkamayacağın kimse olmaz. Doğru teknikleri nasıl kullanabileceğini biliyorsun. Fakat önemli olan öfkene yenik düşmemek. Çünkü bir kez gözün karardığında bildiğin tüm teknikleri çöpe atmış olursun.”

Doğru söylüyordu. Ağzından çıkan her sözcük doğru ve mantıklı olardı.

Yıllardır içimdeki öfkeyi bastırmıştım. Bir zaman sonra illaki taşacaktı ki taşmıştı da. Ama yönetebilmek uğruna çok şeyimi feda etmiştim. Çoğu zaman da yönetirdim ama bazen işler istediğimiz gibi gitmeyebiliyordu.

Bugün benim için duygu yüklü bir gündü.

Genelde öfkeli olduğum günler saatlerce sırtımda taş taşıyışım gibi yorgun düşer ve uyumak isterdim.

Sorunlarımızdan uyuyarak kaçamazdık ve elbet yüzleşmek zorunda kalırdık ama ben kaçmak istediğimde hep uykuya sığırdım.

Hayat bana öyle acımasız davranırdı ki yaşadıklarımınla uykumda yüzleşirdim çoğu zaman.

Erhan’ın salonundan çıktığımda hava kararmıştı.

Bir an önce evime gidip karnımı doyurmak ve yorulan kaslarımı dinlendirmek istiyordum.

Eve geldiğimde montumu askıya astım ve üstümdekilerden kurtuldum.

Mutfağa geçip su kaynattıktan sonra makarnaları haşlanması için suya bıraktım ve ocağın altını açıp banyoya girdim.

Üzerimdeki kıyafetlerden kurtulduktan sonra sıcak ve hızlı bir duş aldığımda rahatlamıştım.

Gün boyu içimi kemiren o his perdenin ardına saklanmış tek gözüyle beni izlemeye devam ediyor gibiydi. Bu mühim değildi. O perdenin ardından tekrar çıkmadığı sürece birbirimizi görmezden gelebilirdik.

Bornozumu belime bağladıktan sonra mutfağa geri döndüm ve haşlanan makarnanın suyunu süzdüm. Yiyebileceğim kadarını tabağa aldıktan sonra dolaptan ketçap ve mayonez çıkarıp tabağımın yanına koydum.

Masaya oturup yemeğime başlamadan önce bir şeyler izlemek için YouTube'a gireceğim sırada parmağım duraksadı.

Mesajlar kısmına girdim ve Demir'in üzerine tıkladım. Bugün hiç konuşmamıştık ve ben yokluğunu hissetmemiştim. Sanki ihtiyacım olan şifa oydu ve ellerimin arasında olmasına rağmen uzaklarda arıyordum.

Onun sevgiyle sarmalanmış tatlı sözcüklerini duymak bana iyi gelecekti.

"Selam," yazıp gönderdikten sonra makarnama sosları sıkıp karıştırdım. Bir çatal alıp çiğnediğim sırada cevap geldi.

"Merhaba güzel kadın."

Gülümseyerek ekrana bakıyordum.

Bir elimde çatalla ağızma makarnaları tıkıştırırken diğeriyle de mesajlaşıyordum.

"Nasılsın bakalım?"

Çevrimiçiydi. Ve vakit kaybetmeden yanıt veriyordu.

"İyi diyelim iyi olsun. Sen nasılsın asıl? Bugün yoğun olduğum için yazamadım ama her dakika aklımdaydın."

Yanaklarıma ve kulaklarıma sıcak bastığında makarnamı yanlışlıkla çiğnemedem yuttum ve kısa süreli bir öksürük krizi yaşadktan sonra yanıtladım.

"Benim için de yorucu bir gündü. Sorun değil. Şu an karnımı doyuruyorum birazdan da yatacağım. Merak ettiğim için yazdım."

"Beni merak mı ettin?"

"Edemez miyim?"

"Hayır, hayır. Edebilirsin tabii. Yalnızca bu fazla hoşuma gitti. Bundan sonra merak etmeni gerektirecek şekilde davranmayacağım. :)"

"Günün nasıl geçti?" dedim. O kartlarını açık oynuyor ve niyetini belli ediyordu. Flört konusunda fazlasıyla iyiydi ama benim dilim lal oluyordu ve konuyu saptırmada üstüme yoktu.

"Dediğim gibi. Yoğun. Bunaltıcı. İşte birtakım sıkıntılar çıktı ve onları halletmeye çalışırken bugün ne kendime ne de sana vakit ayıramadım. Bu yüzden de mutsuz hissediyordum. Jüpiter ile miskinlik yaparak moral yükseltme seansındaydım ki sen yazdın. Artık mutluyum."

Kedisiyle birlikte koltukta yatarak benimle mesajlaştığı görüntüsü zihnimde canlandığında gülümsedim. Hemen ardından fotoğraf gönderdiğindeyse zihnimde canlanan görüntünün bu kadar çabuk gerçek olacağını beklemiyordum.

Fotoğrafı açtığımda Demir dudaklarını uzatmış kedisinin burnunu öpüyordu. Jüpiter de gözlerini kapatmış, ön patilerini sahibinin göğsünde uzatmış bir şekilde yatıyordu. Gerçekten de içimi ısıtan bir görüntüydü.

"Harika görünüyorsunuz. :)" dedim.

"Sen eksiksin ama..."

"O ne demek?"

"Yanlış anlama canım. Yani Neptün de senin kucağında böyle yatıyorken karşı koltuğumda uzanabilirdin. Hayal sadece," dedi.

Hoş bir hayaldi.

"Bir gün neden olmasın?" dedim.

"Neptün şu an yaş mamasını tıkmakla meşgul. Jüpiter, söz konusu yaş mama olunca en yakın dostuna zorbalık yapmaktan çekinmediği için kızıma gizlice mamasını verip oğlumla ilgileniyorum."

Makarnam önümde soğuyordu ama umurumda değildi.

"Ne kadar hakkaniyetli bir baba!" yazdım.

"Öyleyizdir. Sevdiklerimi ayıramam."

"Kedilerin çok şanslı," yazdıktan hemen sonra ikinci bir mesaj yazıp yolladım. *"Sana sahip oldukları için."*

Bir süre cevap vermedi. Sanırım yazdığım mesajı tekrar tekrar okuyordu. Şahsen ben onun yazdığı her mesajı defalarca okuyarak gülümsüyordum.

"Sen de öylesin," yazdığında bu sefer cevap vermek için ekrana bakan taraf ben oldum.

O kadar yorgun hissediyordum ki bu konuşmayı yarıda kesmeyi hiç istemesem de batırmadan elveda demek zorundaydım.

Gülümseyen bir ifade gönderdikten sonra, *"Ben artık yatsam iyi olacak. Bugün gerçekten çok yorucuydu. Sen de dinlen ve uykunu al mutlaka,"* dedim.

"Pekâlâ. Tatlı rüyalar Figen. :)" yazdı ve çıktı.

"İyi geceler Demir. :)" dedim ve ben de çıktım.

Soğuyan makarnamın kalan kısmını hızlıca mideme indirdikten sonra ağrı kesici hap alıp büyük bir bardak suyu kafama diktim.

Üzerimdeki bornozu çıkarıp geceliklerimi giydikten hemen sonra telefonumu şarja bıraktım ve yatağımın içine girdim. Yatağın içi başta soğuk olsa da kısa süre içinde vücut ısımla ısındı ve bu vakitle doğru orantıda battaniyemin sarmaladığı gibi uykunun da beni sarmalamasına izin verdim.

Sorunlarımı yine diplere iteklemiştim.

Yüzleşmemek için.

Küçük kız çocuğu artık büyü müştü.

Annesinin onu bıraktığı yaşı geride bırakalı tam dört sene olmuştu.

Onun için geçen bu dört sene o kadar can yakıcıydı ki gelecekteki hayatını şekillendirmişti.

Babasıyla tam dört senedir yalnız başına yaşıyordu. Hiç arkadaşısı yoktu. Ailesinden olan tek kişi babasıydı ama o da yoktu. Sığındığı tek limanı kitaplarıydı.

Hoyrat dalgalar teknesini oradan oraya sürüklerken alabora olmamak için çabalıyordu.

Çakan her şimşekte...

Yağan her yağmurda...

Savrulduğu her rüzgârda...

Bir şekilde savaşımaya devam ediyordu. Pes etmiyordu.

Günleri rutin olarak geliyordu. Sabahları babasının verdiği üç kuruş harçlıkla kendi başına okuluna gidiyor ve dönüyordu.

Okulda diğer öğrencilerin aksine dersleri seviyordu. Çünkü derslerde farklı şeyler öğreniyordu. Normalinin dışında olan bilgileri öğrenmesi onun için mükemmel bir duyguydu.

Hayatı kendi yaşadığı olaylardan ibaret sanan küçük kız çocuğu dersleri sayesinde edindiği bilgilerle öyle olmadığını anlıyor ve bir gün hayatını kendi elleriyle inşa edebilmek için bu derslere sınıksız sarılması gerektiğini biliyordu.

Babası annesinin gidişinin ardından hiçbir zaman eskisi gibi olamadı. Hatta günden güne daha da kötüleşti.

Küçük kız çocuğu annesiz geçen dört yıl içinde tam dört kez ağzından kanlar gelene kadar sert dayak yemişti.

Hissizdi artık.

Babasının çılgınlıkları, babasının yumrukları en kötüsü de babasının tiksinen bakışları artık etkilemiyordu onu.

Artık korkutmuyordu.

O hep yapayalnızdı. Hep öyle olacaktı.

Birbirlerini görmezden gelmeye başladıklarında her şey daha katlanılabilir ilerlemişti.

Babası iyi kötü bir iş bulmuş ve çalışmaya başlamıştı. Yıllar süren depresyonunu hâlâ atlatamamış olsa da işe gittiği için genelinde yoruluyor ve kızını görmüyordu.

Kız çocuğu bundan memnundu. Evde yalnızdı. Okulda, tüm kalabalığın içinde yalnızdı. Bu gittikçe onun normal oluyordu.

Onu anlayan tek şey yıllardır asla yanından ayırmadığı o üç bebeğiydi.

Onlar ona yoldaştı. Arkadaştı. Aileydi. Anne ve babaydı. Sahip olamayacağı kardeşleriydi. Onlar onun her şeyiydi.

Babasının eve farklı kadınlar getirmesi de artık onun canını o kadar yakmaz olmuştu. Büyüdükçe bazı şeyleri daha kolay kayırayabiliyordu ve babası büyük bir adamdı. İhtiyaçlarını gidermek için bunları yapıyordu.

Babası bencildi. Çünkü hep kendi ihtiyaçlarını düşünürdü.

Kızını atamıyordu da satamıyordu da. Görmek istemiyordu da göremiyordu da.

Küçük kız bir akşam yine odasında bir başına, kırık masa lambasından yansıyan zayıf loş ışık eşliğinde okul ödevlerini yapıyordu. Bir an önce ödevlerini bitirmek ve okulun kütüphanesinden aldığı kitabına devam etmek istiyordu.

Kitaplarla tanıştığında, yani okumayı öğüttüğünden bu yana öyle çok kitap okumuştı ki yaşına göre çok fazla bilgi edinmişti. Zaman zaman bebeklerine de kitap okurdu. Sanki onlara öğüt verirdi. Nasıl olmaları gerektiği hakkında sürekli okuduklarından bir şeyler alıp onlar onu anlıyormuş gibi zihinlerine işlerdi.

Ödevlerini bitirdiğinde masa lambasının ışığını açık bırakarak yatağına oturdu. Yastığının altında sakladığı üç figürü dışarı çıkarıp kucığına aldı.

Savunmasız bez bebeği tam ortaya oturmuştu. Neşeli görünen güzel bebeğinin kollarını ise hüzünlü olanın kollarına dolamıştı. Sert, taştan yapmış olduğu çatık kaşlı bebeğiyse yanına koymuştu. Çünkü o diğerlerine göre daha güçlü olandı.

Daha vurdumduymaz.

Daha aksi.

Daha aykırı.

Babasının eve geldiğini duyan kız önemsemeden kitabını okumaya devam etti. Fakat babası şaşırılmayacak şekilde yalnız gelmişti.

Muhtemelen alkollü olan babası ve yanında getirdiği kahkaha atıp duran kadın içeri gittiklerinde küçük kız sevindi. Babasını görmek istemiyordu, hele yanındaki kadın annesi değilken babası daha da uzak görünüyordu ona.

Kitabının en heyecanlı yerine gelmişti. Sayfaları öyle hızlı çeviriyordu ki kucığında tuttuğu bebekleri onunla hareket ediyordu.

Kaç dakika veya saat geçtiğini bilmiyordu ama içeriden gelen çığlık sesiyle irkildi.

Bir eliyle kitabını tutarken diğer eliyle kucığında duran iki bebeğine sarıldı. Sanki onları bu korkunç çığıktan korumak istiyordu.

Babasının yanında getirdiği kadının çığlıkları dinmek bilmiyordu. Küçük kız artık bu durumdan korkmaya başladığında masa lambasının loş ışığı titredi. Bu durum onun için ilahi bir işaretmiş gibi yavaşça kitabını ve kucığında duran bebeklerini yatağına bıraktı.

Çıplak ayakları yere değdiğinde tüyleri ürperdi. Yataktan kalkmadan evvel eline en güçlü bebeğini aldı. Taştan yaptığı bebeğini avucunun içinde sımsıkı sıkarak odasının kapısını araladı.

Kadının çığlıkları boğuklaşmıştı. Aniden duyduğu tokat sesiyle geri dönmek istedi. Yatağına geri dönmek ve battaniyesinin altına girip uykuya dalmak istedi.

Ama sanki elinde tuttuğu o taş bebeği ona güç, kuvvet ve cesaret veriyordu.

Temkinli adımlar atarak babasının loş ışıklı odasına doğru ilerledi. Kapı aralıktı. Bakmaması gerekiyordu çünkü baktığında başına neler geldiğini dün gibi hatırlıyordu.

Gözleri ona ihanet edercesine odanın içine kaydığında kız çocuğu dehşete düştü.

Babası, odasının yerinde kadını altına almış boğazlıyor ve türlü türlü küfürler ediyordu.

Kadının moraran yüzünü loş ışığa rağmen seçebilen kızın bir şeyler yapması gerekiyordu. Yardım çağırmak için dışarı çıkmayı düşündüğünde yerde yatan çıplak kadınla göz göze geldi.

O an kadın ona o kadar muhtaçtı ki titreyen elini kıza doğru uzattı. Yardım istiyordu.

Sanki kadının yardım çığlıklarını zihninde işitiyordu ama babası ses kesmeyi severdi. Bu yüzden ellerini geri çekmeden kadını boğazlamaya ve arada tokat atmaya devam etti. En sonunda kadının dudağının kenarında akan o yoğun sıvıyı gören kız usulca, parmak uçlarında odaya süzüldü.

Kadın neredeyse ölecekti. Artık direnmiyordu. O da vazgeçmişti. Yalnızca kız çocuğunu izleyen boş bakışları vardı. Boğazındaki baskı birkaç saniye daha devam etse öleceğini biliyordu. Çırpınırsa daha hızlı tükenecek ve daha hızlı göçecekti.

O yüzden celladının altında hareketsiz bir şekilde kaldı.

"Hareket etsene orospu!" diye bağırان babasının arkasında duran kız sıçrayarak bir adım geriledi.

Adam kadını öldürdüğünü düşündüğü sırada parmaklarını tam gevşetirken kadın derin bir nefes almak istedi ama babası buna izin vermeden parmaklarını boğazına tekrar fakat daha sert bir şekilde doladı.

Küçük kız hayatında ilk kez siniri tatmıştı. İçinde yükselen öfke o kadar büyüktü ki küçük bedeninden taşmak üzereydi.

Son kez sağ elinde tuttuğu taş bebeğine baktı, aynı çizdiği çatlak kaşlar gibi onun da kaşları çatıldı ve kafasını salladı. Bu bebeği ona her daim güç verecekti. Asla geri adım atmasına sebep olmayacaktı.

Küçük kız düşünmeden gök gürültüsünden daha şiddetli bir çığlık kopararak elindeki taş bebeğini babasının kafasına geçirdi.

Adam başta afallayarak ellerini kadının boğazından çektiğinde arkasına döndü. Babası sinirle kızına bakarken yerde yatan

kadın son kuvvetiyle boğazını tutarak derin nefesleri sıkışmış ciğerlerine yolluyor ve odanın bir köşesine doğru sürükleniyordu.

Küçük kızın yalnızca iki saniyesi vardı.

Düşünmeden babasının başına tekrar vurdu. Bu sefer o kadar sert vurdu ki kendinden bile korktu. Bu kadar güçlü olduğunu bilmiyordu.

Öfkesi onu öyle sarmalamıştı ki tekrar ve tekrar vurmaya devam etti.

Babasının gözleri kapanıp sesi kesildiğinde küçük kız hâlâ bebeğiyle babasının kafasına vurmaya devam ediyordu.

"Dur artık lütfen."

Ağlayan kadının tedirgin sesiyle kız durdu. O an elindeki taş bebeğine ve etrafa saçılan kanlara baktı. Babasını öldürmüş müydü?

Korku dolu gözlerle kadına baktığında kadın hâlâ ağlıyordu ama küçük kızı sakinleştirmek ister gibi elini havaya kaldırdı ve, "Sen doğru olanı yaptın. Benim hayatımı kurtardın. Çok teşekkür ederim," dedi.

O andan sonra küçük kız elinde taş bebeğiyle babasının kanlar içinde yatan bedeninin yanında oturdu.

Kulaklarındaki uğultu yüzünden hiçbir şey duymuyordu.

Ambulans gelmiş, babasını almıştı. Polisler gelmiş, kadını ve küçük kızı ifade için karakola götürmüşlerdi.

O günden sonra küçük kız iyice yalnız kalmıştı.

Çünkü bebeklerini alamadan devlet tarafından koruma altına alınmıştı.

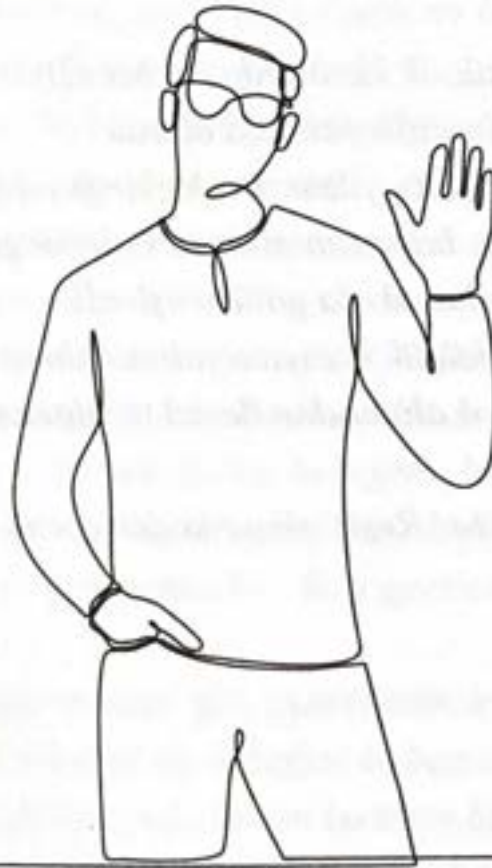
Artık babası yoktu. Reşit olana kadar çocuk esirgeme kurumunda yaşayacaktı.

Yapayalnız.

10. Bölüm

YANSIMALAR VE YANILSAMALAR

♪ BILLIE EILISH – WHEN THE PARTY'S OVER ♪

Bize her zaman anlatılanlar çoğunlukla doğru çıkmaz. Mesela insanın nefsinden bahsedilir kutsal kitaplarda. Zayıflığından. Onu korumak, güçlendirmek insanın imtihanı derler.

Ama genelde tek bir pencereden bakmayı bıraksa insanlar, belki de Havva'nın yasak meyveyi yemek zorunda kaldığını anlarlar.

İnsan egolu bir varlık. Her birimizin içinde yatan, yaş aldıkça büyüyen bir egosu var, ki bana kalırsa sağlıklı olan da bu. Eğer egonuz, başkalarına üstten bakacak kadar şişkin değilse yalnızca özgüveninizi sağlamlaştırıyorsa zararsızdır. İşte bu da bir yerde nefis denen kavramla bağlanır.

Yaratılan ilk insan olmanın egosunu tahmin dahi edemeyiz.

Tek.

Sadece bir.

Değerli.

Buna alışmak her şeyin sahibi olma hissini besler bana kalırsa. Bu da yasak meyveyi yemek için güçlü bir ayrıcalık sayılır.

Cennetin o nefis çiçek kokan bahçeleri arasında dolaştığınızı hayal edin. Mutluluk ve huzurla sarmalandığınızı. Tüm her şeye sahip olup her istediğinizin gerçekleştiğini düşünün. Her şeye

sahipsiniz ve bunu yapmanız için herhangi bir zorunluluğumuz yok. Yaratılan ilk insansınız.

İlk kadın Havva'nın, Cennet bahçelerinde mutlu mesut gezerken yoluna çıkan iblis yılanın sözüne kanarak merakına yenik düşüp yasak meyveyi yemesi ve sonrasında eşi Adem'e de yedirmesi ne kadar garipsenebilir?

Bakıldığında yapılan günümüzde çokça kez karşılaştığımız bir şey.

İnsan psikolojisine göre yasak kılınan bir şeye merak ve ilginin artışı herkes tarafından bilinir. Yasaklara karşı olan düşkünlüğümüz belki de bizim en büyük eksikliğimiz.

Yasak olana itiliriz ve sonuçlarına katlanırız.

Cennet günah işleyebilecek kadar savunmasız bir yer mi o hâlde? Anlatılan kadar kusursuz değil mi?

Cennete gitmek için neden önce cehennemi yaşamamız gerekiyor? Neden cennet için hak kazanmaya çabalıyoruz?

İşte hayat da aynen böyle.

Yeryüzünde cehennem alevlerinin sıcaklığı yüzünüzü yalayıp geçer.

Cennete girmek için cehennemi yaşamak zorunda kalır ve bu cehennemi yaşarken cenneti kazanacağınızı garanti edemezsiniz.

Bu sınavı geçmek için yeryüzünün biraz da cennete benzemesi gerekmez mi peki?

Neden cehenneme bu kadar hazırlanırken, cennet fikrinden uzaklaşıyoruz?

Yasak meyveyi zorla ağzımıza tıkmak isteyen milyonlarca yılanla bir arada, bir kürenin içinde sıkışıp kaldık.

Çıkabilecek miyiz?

- Hayalet Avcının Sahnesi

Sabah erkenden uyanıp ayılmam için sert bir kahve yapmış ve vakit kaybetmeden işlerimin başına geçmiştim.

Bugün yazmak istiyordum. Haber yapmak istemiyordum.

Genelde haftada bir defa takipçilerimden gelen yoğun istek üzerine magazin harici kısa denemeler yazar ve sunardım. Bugün de kayda değer haberler olmadığını görünce benden istenen konuları derledim.

Cennet cehennem kavramları hakkında çokça istek vardı. Haberlerimde kullandığım dilin kemiği olmadığı için genelde dini inancımı da sorgularlardı.

Dil, din, ırk, cinsiyet gibi kalıplara ihtiyaç duymazdım. Benim için insan insandı ve asla ayırmazdım.

Şahsi olarak siyasi ve dini görüşlerimi de kendime saklayan biri olmuştum her zaman.

Bana kalırsa elbette bir yaratıcı vardı. Çünkü olmak zorundaydı. Eğer olmadığını düşünecek olsaydım muhtemelen kafayı yerdim. Olmaması gibi bir şey söz konusu dahi olamazdı.

Tanrının varlığına tüm kalbimle inanırdım. Hatta yalnız geçen hayatımın büyük bir çoğunluğunda hep onun merhametine sığınırımdım fakat dinler konusuna gelince daima duraksardım. Ne kadar araştırırsam araştırayım, onlarca kitap okuyup belgesel izlesem de susar kalır işin içinden çıkamazdım.

Bu yüzden işin kolayına kaçır ve insanın dininin vicdanı olduğunu savunur geçerdim.

Öte yandan körü körüne bağlı insanları da hayretler içinde izlerdim. Hiçbir zaman tek bir pencereden bakmamıştım dünyaya. Çünkü bu benim normalimde yanlıştı. Benim normalimde birçok pencere vardı ve ben her birinden bakabiliyordum.

Karşımdaki insanların düşünceleri aşırılık seviyesine kaçınca orada müdahale etme ihtiyacı duyuyordum. Bu nedenle bu yazıyı yazmış ve günün erken saatleri olmasını önemsemeden yayınlamıştım.

Binlerce beğeni ve yorum akın akın gelirken gözlüklerimi çıkarıp masaya bıraktım ve kahvemın kalan son yudumunu kafama diktim.

Bugün cumartesiydi.

Akşam Kayra'nın vereceği partiye gidecektim ve ne hikmetse Gamze öğlene kadar uyumak yerine sabahın köründe uyanmış ve ben caymayayım diye bana tehdit içeren bir sürü mesaj yağdırmıştı.

Düşündükçe geriliyordum. Umarım hiçbir sıkıntı çıkmadan eğlenebilir ve sonrasında sağ salim evime dönebilirdim.

Cep telefonumun titremesiyle düşüncelerden sıyrıldım ve telefona uzandım.

Arayan Demir'di.

Gülümseyerek cevapla butonuna bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Merhaba," dedim.

"Günaydın!"

Sesi neşeli geliyordu.

"Birilerinin keyfi yerinde anlaşılan," dedim gülümseyerek.

"Fazlasıyla! Sabah erkenden uyanıp sporumu yaptım ve işe gittim. Dün yaşanan sıkıntıların neredeyse hepsini çözdüm."

"Çok güzel. Senin adına sevindim."

"Teşekkür ederim. Bunu kutlamak için akşam seni kahve içmeye çıkarabilir miyim peki?" dedi.

O an bu teklifini kabul etmeyi her ne kadar istesem de yapamazdım. Çünkü verilen sözler vardı ve tutmak zorundaydım.

"Çok isterdim," dedim.

Biraz duraksadıktan sonra devam etti.

"Neden diye sorabilir miyim?"

"Arkadaşıma sözüm var. Ve eğer onu ekersem aylarca başımın etini yiyebilir."

"Anlıyorum," dedi. "Olsun. Planı sonraya erteleriz madem. Ben beklerim."

"Çok isterim. Eğer söz vermemiş olsaydım inan düşünmeden bu kutlama kahvesini kabul ederdim."

"Bunu duymak beni mutlu etti. Teşekkür ederim."

“Esas mutluluğunu benimle paylaşmak istediğin için ben teşekkür ederim,” dedim.

Gülümsediğini nefes alışverişinden anlayabiliyordum. Şu an nerede oturuyordu veya ayakta mıydı bilmememe rağmen onun görüntüsünü zihnimde rahatlıkla canlandırabiliyordum. Sesini işittiğim her saniye hücrelerimde garip tepkimeler meydana geliyordu. Varlığı ciddi anlamda bana iyi geliyordu ve bunu kaybetmek istemiyordum.

Henüz yeni tanıştığım biri olsa da ona içimi açmak, yüreğimdaki sevgiyi ona sunmak ve kollarıyla beni sarmaladığını hissetmek istiyordum.

“Seninle paylaşmak istediğim şeyler o kadar fazla ki bu yalnızca ufak bir pürüzün geçişiydi,” dediğinde oturduğum sandalyeden kalktım ve evin içinde adımlamaya başladım.

“Neden bu kadar ilgilisin?” diye sordum. Alışkın olmadığım bir şeydi ve garipsemem gayet normaldi. Ama soruyu sorduktan sonra ne kadar acınası olduğumun farkına varmamla utançtan yerin dibine girmek istedim.

“İnan bilmiyorum Figen,” dedi. Sesi hayretler içinde çıkmıştı. Bulmacayı çözmeye çalışırken yorulmuş ve yapacak bir şeyi kalmamış gibi pes eden bir tondaydı. “En güzeli de ne biliyor musun? İlk kez bilmek istemiyorum. İlk kez hislerimin boynuma tasma takmasına izin veriyor ve beni nereye doğru çeğiştirirlerse oraya doğru gidiyorum. Sonunu düşünmeden.”

Gülümsemem tüm yüzüme yayıldığında tişörtümün yakasını ısırdım. Âdeta çığlık atmak istiyordum.

Onu bir süre cevapsız bıraktığımda sakince beni bekledi. Dediklerinin yeterli olduğunu çok iyi biliyordu bu yüzden ona cevap vermem için bana yeterli alanı sağlamaktan gocunmuyordu. Karşısındakinin üstüne gitmektense hamlesini yapıyor ve geri çekilip bekliyordu.

İlk kez ağzıma gelenleri belli bir sıraya sokmadan cevap verdim. Sonrasını düşünmeden öylece sözcükler döküldü dudaklarımdan.

“Şu an yanında olmak için birçok şeyden vazgeçebilirdim,” dedim. Nefesim göğsümde teklediğinde kaburgalarımın sıkıştığını hissettim. Sanki kalbim her atışında daha da büyüyor ve göğüs kafesimin içine sığamayacak hâle geliyordu. “Bana iyi geliyorsun.”

“Senin bana iyi geldiğin kadar sana iyi gelememekten korkuyorum. Ve bunun imkânsız olduğunu bilmek canımı o kadar sıkıyor ki boğazımın düğümlenmesini engelleyemiyorum. Çünkü bana hissettirdiklerin o kadar başka ki bunun aynısını sunabilmem mümkün değil.”

Önüme sunduğu her kelime tenime batan ufak kıymıklara benziyordu. Başta can yakıyor fakat hemen ardından tatlı bir sızıyla kaşındırıyordu. Gerçekten de birine böyle hissettirecek ne yaptığımı merak ediyordum.

Beni kitap okurken seyretmişti. Sonrasında tanışmak için yanıma gelmişti. İkimiz de birbirimiz hakkında ahım şahım bilgilere sahip değildik fakat onu etkileyen bu yüce şey neydi? Duruşum, ses tonum veya bakışlarım gerçekten de bu sözleri hak edecek kadar kuvvetli miydi?

“Sunabileceğinden eminim,” dedim.

Tekrar o rüya gibi olan gülümsemesini bana bahsettiğinde karnıma tekme yemiş gibi oldum.

“Artık kapatsam iyi olacak,” dediğinde az kalsın kapatmaması için yalvaracaktım. “Akşam için sana iyi eğlenceler dilerim. Umarım ara ara yazarsın çünkü rahatsız etmekten hoşlanmam.”

Bu sefer gülümseyen bendim. Saygısı tüm yakışıklılığını taçlandırıyor.

“Yazacağım, söz,” dedim. “Teşekkür ederim. Görüşürüz.”

“Görüşürüz güzelim,” dedi ve telefonu kapattı.

Salonun ortasında birkaç tur adımladıktan sonra kendimi koltuğa bıraktım. Ve birden kahkaha atmaya başladım. Dışarıdan biri bu hâlimi görseydi muhtemelen bu deli ne yapıyor der ve korkuyla bakardı fakat şu an hiçbir şey umurumda değildi. İstedğim tek şey Demir'in görüntüsünü hayal etmek ve bana sunduğu sözcüklerini zihnimde tekrar tekrar çevirerek kahkahalara boğulmaktı.

Mutlu hissediyordum.

İçimde çürüyen bir şeylerin tekrar yeşerebileceğinin vermiş olduğu hisle oradan oraya dans etmek istiyordum. Tekrar yeşermesine yardımcı olan can suyum Demir'di ve hayatın her zaman kötülük getirmediğinin de bir diğer kanıtıydı.

Çünkü artık çıkmaz sokaklarda yalnız kalmaktan korkmuyordum. Tıpkı gökyüzünde parıldayan ay ve güneş gibi yol göstericim ve ışığım olacağını biliyordum.

Mutlu hissediyordum ve beni asıl korkutan buydu. Çünkü hayatımda ne zaman bu hissi tatsam kısa sürüyor ve hüsrarla elleri boş kalan bir dilenciden farksız öylece ortada kalıyordum.

Ancak en derinlerimde hissettiğim o mükemmel tutku gün geçtikçe büyüyor ve bedenimi ele geçirip ruhuma bulanıyordu. Bu da Demir ile olan ilişkimin kısa sürmeyeceğine işaret ediyordu çünkü onu bırakmaya niyetim yoktu ve anlaşılan onun aklına böyle bir düşüncenin düşüncesi bile uğramıyordu.

Akşam olana kadar vaktin geçmesi için perdelerimi içerisi hiç ışık almayacak şekilde örttükten sonra bir tane aksiyon filmi açtım ve koltuğa gömülüp üzerime TV battaniyesini çekerek filmi seyretmeye koyuldum.

Gamze'nin saat başı telefonuma yağdırdığı mesajlarla Kayra'nın düzenlediği partiye gitme isteğim iyice eksilere düşüyordu. Olabildiğince ondan uzak durmak istiyordum çünkü yanlış olan şeyler vardı bakışlarında ve bu hiç hoş hissettirmiyordu.

Zaman acımasızca akıp giderken akşam olmuştu. Güneş çoktan batmış, Ay yükselişe geçmişti. Gün yerini geceye bırakırken

gökyüzünde gri bulutlardan güçlkle seçilen parlak minik yıldızlar ışıldıyordu.

Açmış olduğum üçüncü filmi yarısında duraksattıktan sonra ayağa kalktım ve mutfağa yürüdüm. Partide muhtemelen atıştırma- malık bir şeyler olacaktı hatta gecenin ilerleyen saatlerinde geleneksel pizza servisi bile olacağını düşünüyordum o yüzden fazla tıka basa karnımı doyurmadan bir şeyler atıştırdım.

Gamze'nin mesajıyla telefonun ekranında açılan görüntü karşısında şoka girdim ve vakit kaybetmeden onu aradım.

Telefon ilk çalıştan hemen sonra açıldı.

"Nasıl olmuşum?"

"Şoktayım!" dedim. Gamze bana fotoğrafını atmıştı ve giydiği şey o kadar güzeldi ki bir ev partisi için fazla abartı olmasına rağmen onun üzerinde asla sırtıtmıyordu. "Dehşet güzel olmuşsun!"

"Yaa utandırma beni aşkım!" diye şımarırken kıkırdadım.

"Doğru söylüyorum istersen utancından çatla. Ceyhun pantolonunu saklamaya çalışmaktan ayağa kalkamayacak!" dedim.

"O ne demek be?" derken kahkaha atmaya başladım ve dediğimi anlaması için bir süre ona izin verdim. Sonra büyük bir çığlık koyuverdiğinde daha da şiddetli gülmeye başladım. "İLEM!"

"Ne var yalan mı?" dedim.

"Edepsiz bir kadınsın!" derken kaşlarını çattığını ve utançtan kıpkırmızı kesildiğini biliyordum.

"Dua et fazla allık sürmemiştin. Yoksa şu an pancara benziyor olabilirdin," derken hâlâ gülüyordum.

"Seni öldüreceğim!" Dişlerini birbirine bastırarak tısladığında gülmeye devam ediyordum. "Her neyse! Yarım saat sonra kapının önündeyim. Umarım hazırlanmışsındır," dedi.

Hazırlanmamıştım.

"Beni sen mi alacaksın?" dedim.

"Herhâlde ben alacağım. Ekmeyeceğinden emin olmam için seni bizzat benim götürmem gerekiyor çünkü," dedi.

“Pekâlâ o hâlde telefonu şu an yüzüne kapatmak zorundayım çünkü hâlâ pijamalarım la bir şeyler tıkınıyorum,” dedim ve cevap vermesine izin vermeden telefonu suratına kapattım.

Koşar adımlarla mutfaktan çıktım ve banyoya girip elimi yüzümü yıkadım. Dişlerimi fırçaladıktan hemen sonra banyodan çıktım ve yatak odama geçtim.

İstediğimde beş dakikada hazırlanabilecek biriydim. Ama o kadar istemiyordum ki hareketlerim ister istemez uyuştu.

Yatak odamın ortasında durdum ve derin bir nefes aldım. Gözlerimi kapattıktan sonra tüm negatif düşünceleri itmeye çalıştım.

Bu konuda da usta sayılırdım çünkü çocukluğumdan beri hayat bana çok güzel bir şekilde öğretmişti.

Dolabımdan kıyafetlerimi çıkarıp yatağımın üstüne bıraktım ve üzerimdeki pijamalardan kurtuldum.

Siyah, mini şort eteğimi giydikten sonra uzun, dizüstü siyah çoraplarımı giydim. Tam bir liseli kolej öğrencisine benziyordum.

Gamze kadar şıkır şıkır hazırlanmayacaktım elbette. Bu bir ev partisiydi ve rahat olmalıydım.

Üzerime beyaz gömlek geçirdim. Düğmelerinin hepsini ilikledikten sonra bordo renkte kazağımı da giydim ve beyaz gömleğimin yakalarını dışarıda bıraktım. İşte şimdi tam bir liseli olmuşum.

Fakat İlem aykırı stillere bayılırdı bu yüzden saçlarımı değişik bir model yapacaktım.

Saate baktığımda çoktan on beş dakikanın geçtiğini fark ettim.

Makyaj masasının önüne geçip tarak yardımıyla düz saçlarıma hacim vererek kabarttım. Yeteri kadar kabardığını düşündükten sonra saç spreyini diplerine boca edip tarak yardımıyla saç diplerimi geriye doğru taradım.

Siyah parlak incilerin sıralandığı tacımı kabarıklığın başladığı yere konumlandırdıktan sonra aynadaki aksime baktım.

Tatlı bir aslana benzemiştim.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle koşar adım yerimden kalktım. Gamze gelmişti. Ona beş dakika içinde aşağıda olacağımı bildiren bir mesaj yazıp gönderdikten hemen sonra aynanın karşısına geri döndüm.

Laciverte çalan parlak mavi lenslerimi gözüme takıp hızlıca kirpiklerime rimel sürdüm. Allık fırçasıyla yanaklarımı döver gibi boyadıktan sonra parlaticımı sürdüm ve ilk elimin gittiği parfümü alıp üzerime sıktım.

Spor ayakkabılarımı giyip üzerime beyaz şişme montumu geçirdikten sonra evden çıktım. Hızla kapıyı kilitleyip merdivenleri ikişer ikişer indim.

Gamze arabasıyla binanın önünde durmuş beni bekliyordu.

Vücudum soğuk havaya yenik düşmeden önceki iki saniye içinde arabanın içine atladım ve evimden daha sıcak olmasıyla bir an dışarı çıkmayı bile düşündüm.

“Nasıl benzin yetiştiriyorsun anlamıyorum. Dereceyi düşür biraz,” dedim kaşlarım çatık bir şekilde ona bakarken.

“Sana da merhaba liseli çıtırım!” dedi neşeli bir ses tonuyla ve klimanın düğmeleriyle oynadıktan hemen sonra vitesi değiştirip gaz pedalına bastı.

“Güzel olmuş muyum bari?” dedim gülümseyerek.

“Dalga mı geçiyorsun?” dedi kaşlarını çatarak bakarken.

“Hayır ciddi bir soru soruyorum bebeğim,” dedim.

“Bu soruyu duymamış olayım. Senin en çirkin hâlin bile benim en güzel hâlim!”

“Abart sen de ama,” dedim gözlerimi kocaman açarak.

“Tamam tamam ben de güzelim bayağı biliyorum ama senin de kendinin farkında olman lazım güzelim,” dedi.

Güzelim dediğinde içimi tatlı bir heyecan kavradı ve cevap vermeden camdan dışarı baktım. Birkaç saat önce Demir de bana güzelim diye hitap etmişti. Kulaklarım uğulduyordu.

“Klimayı kısıtına emin misin? Burası hâlâ çok sıcak,” dedim ellerimi yelpaze gibi kullanırken.

“Donalım mı İlem?” dedi gözlerini devirerek. “Kıstık ya!”

“Tamam be bağırma. Sür,” dedim.

“Emredersiniz efendim,” dedi. Kendi kendine gülmeye başladığında ne oluyor dercesine baktım. “Babasının şoförüyle okula giden tiki kızlar gibisin şu an.”

“Şımarık bir kız çocuğu gibi mi duruyorum gerçekten?” dedim. Üzülürdüm çünkü sevmediğim bir tipti.

“Hayır ya dalga geçiyorum,” dedi. “Cidden çok güzelsin. Ama yanında kendimi zengin avcısı sür tük annenmiş gibi hissediyorum şu an. Böyle giyineceğini söyleseydin bu kadar abartmazdım.”

“Saçmalama Gamze! Ben dahil, kadın erkek fark etmeksizin herkesin ağzının sularını akıtacak kadar güzelsin şu anda.”

“AY NE DİYORSUN YA!” diye bağırdığında gazı kökledi. Çılgılık atarak gaza abanmaya devam ederken kahkahalara boğulduk.

“Ayrıca zengin avcısı bir sür tük olamayacak kadar zenginsin dostum. Dikkat et de seni avlamasınlar,” dedim.

“Avlasalar keşke kurudum çünkü artık!” derken direksiyona ufak bir fiske vurdu.

“Avlamak isteyene av olmuyorsun ki,” dedim gülerken. O an Ceyhun’dan bahsettiğimi anladı ve dudaklarını birbirine bastırarak yan gözle bana baktı. Bu susmam için yeterli bir sebepti.

Çok geçmeden Kayra’nın evinin olduğu semte geldik.

Burası villaların bulunduğu bir siteydi ama site o kadar büyüktü ki resmen bir ilçe sayılırdı. Çoğu zengin insan da buradaki villalarda oturuyordu.

Kayra’nın evine daha öncesinde yalnızca bir kere gitmişim. Onda da sadece bizim grupla film gecesi yapmış tık.

Onların villası belki de sitedeki en görkemli villaydı çünkü en tepedeydi ve arkası tamamen ormandı. Ormanın bitimindeyse Karadeniz başlıyordu.

“Çoktan dolmuş,” diyen Gamze’ye bakmadan villanın görkemi incelemeye devam ettim.

Bir tur dolandıktan sonra boş bir park yeri bulduk ve arabayı park ettik. Kalbim göğüs kafesimi zorlayacak kadar sert atıyordu.

Güm. Güm. Güm.

Kaç. Kaç. Kaç.

Arabadan indikten sonra villanın geniş kapılarına doğru yürüdük.

Gamze’nin ayağındaki topuklular yüzünden o kadar yavaş yürüyorduk ki bacaklarımın açıkta kalan yerleri çoktan buz tutmuş gibiydi.

“Arnavut kaldırımli yollardan nefret ediyorum cidden!” diye söylendi Gamze.

“Ev partisine neden bu kadar ince topukluyla geldin ki zaten!” dedim çenem titrerken.

“Of sus ya!” derken koluma girdi ve benden destek alarak yürümeye devam etti.

Kapıdan içeri girdiğimizde sigara dumanı ve alkol kokusuyla gözlerimi kırpıştırdım.

“Birileri ot içiyor sanırım,” dedi Gamze yüzünü buruşturarak.

“Millet çoktan başlamış. Ben sana diyeyim, bir saate bunların yarısı sarhoş olur.”

Kapıdaki hizmetliye montlarımızı teslim ettikten sonra geniş salona geçtik.

İçeride neredeyse otuz kişi vardı ve henüz bizim grubun yarısı bile gelmemişti. Anlaşılan bir bu kadar insan daha gelecekti.

Rihanna’dan Disturbia son ses çalarken Gamze ile şarkıya eşlik etmeye başladık.

Ellerinde tepsilerle dolanan görevlilerden birini durdurup birer kadeh alkol aldık ve dans etmeye başladık. Gamze içeceğinin yarısını bir dikişte bitirdiğinde eline vurdum.

“Fazla hızlı gitme! Çevirmeye yakalanırsak ne olacak?” dedim.

“Muhtemelen burada sızarsınız. Sızmasak bile sabah olduğunda döneriz ki sabahları da çevirme olmaz. Hem bizim gibi iki çıtıı hangi polis durdurabilir?” derken büyük bir yudum daha içti.

Burada sızmanın düşüncesi mideme büyük bir kayanın oturmasına neden olduğunda etrafıma bakındım.

O an Kayra ile göz göze gelmeyi hiç bekle miyordum. Onun evinde, onun düzenlediği bir partideydik ve ben onunla karşılaşmayacağımı düşünmüştüm. Aptallık.

Bize doğru yürüdüğünü gördüğümde gülümsedim. Hiçbir şey olmamış gibi. O sarhoşken barda bana sarf ettiği sözler hiç yaşanmamış gibi.

“Selam kızlar,” dediğinde ellerini cebine sokup yanımızda durdu.

“Kayracığım!” diyen Gamze ona doğru uzandı ve yanaktan öpüştükten sonra geri çekildi. “Evinize cidden hayranım.”

Gamze’nin bu hareketi yüzünden benim de aynısını yapmam gerekti.

“Parti şahane görünüyor,” diye zirvalarken ona uzandım.

Bir saniyelik bir andı ama yemin ederim ki nefes sesini o kadar gürültülü işitmiştim ki boğazımı temizleyerek geri çekildim.

Sanki, sanki beni o kısacık temasta bile koklamaya çalışmıştı.

“Keyfinize bakın. Bugün çok eğleneceğiz,” dediğinde yapay bir gülümseme bahşetti ve gözlüklerini düzeltip elindeki viskisini kafaya dikti.

O gittiğinde kendimi ne kadar kasmış olduğumu fark ettim ve elimi boynuma götürüp bastırdım.

“Selam güzellikler!” diyen ses sayesinde irkilerek arkamı döndüğümde Ceyhun’un şaşkın bakışlarıyla karşılaştım. “Korkma kızım! Benim.”

“Kusura bakma dalmışım,” dedim gülümseyerek.

Gamze Ceyhun’u duymuyormuş gibi başka yere bakmaya devam ederken, “Naber güzelim?” dedi Ceyhun.

Gamze kendinden emin bakışlarıyla vücudunu ona doğru döndürürken tam gözlerinin içine baktı.

“Pardon? Bana mı dedin?” dedi.

Ceyhun birkaç saniye onu baştan aşağıya süzdükten sonra diliyle dudaklarını ıslattı ve kocaman gülümseyerek, “İlem sen hariç,” dedi bana elini kaldırarak ve, “Burada senden başka *güzelim* olabilecek birini göremiyorum,” dedi.

“Vaov!” dedim kaşlarımı kaldırarak ve gülümsedim. “Ben biraz atıştırmalıklara bakacağım.”

Onların yanından ayrılacakken Gamze tıslarcasına yerimde durmamı ikaz etse de ağzımı oynatarak ona bol şans diledim ve mutfağa doğru yürüdüm.

Biraz yalnız kalmaları gerekiyordu yoksa libidolarının arasında tost olup ezilecektim.

Salonun bitişiğinde bulunan mutfak en az salon kadar geniş sayılırdı.

Bu evi zihnimde hatırlamaya çalıştığımda birçok odası olduğunu anımsadım.

İki katlı bir villaydı ama oldukça büyüktü. Ön tarafta geniş bir bahçe ve büyük bir havuz bulunuyordu. Arka tarafta ise otopark ve hizmetlilerin kaldığı müstemilat bulunuyordu.

İlk katta büyük bir salon vardı. Salonun bir kısmında büyük bir kitaplık ve kitaplığın önündeysen oldukça değerli görünen bir piyano duruyordu. Diğer uçtaysa ahşap yemek masası vardı.

Mutfak ada mutfak denilen türdeydi. Ortada büyük bir tezgâh vardı.

Tezgâhın üstünde duran atıştırmalıklara yöneldim. Ağzım sulanırken hepsinin tadına bakmak istedim. Biraz tatlı, biraz tuzlu şeyler yedikten sonra elimdeki içeceği de bitirmiştım.

İçeceğimi tazeledikten sonra mutfaktan çıktım ve kalabalığa geri döndüm.

Serhat ve İlayda tam o sırada el ele tutuşarak partiye giriş yapıyorlardı. Onları gördüğüm için duraksadım ve gülümseyerek bana doğru yürümelerini izledim.

Onlar adına mutluydum.

Gerçekten.

“Merhaba çocuklar,” dedim yüksek sesli müzikte sesimi duyurmaya çalışarak.

Serhat beni öptükten sonra ben de İlayda’ya doğru eğildim ve onu öptüm.

“İçerideki bu koku,” derken Serhat evi kokluyordu.

“Evet, maalesef,” dedim dudaklarımı büzerek.

“Diğerleri nerede?” diyen İlayda’ya döndüm.

“Bilmiyorum ki, Gamze ve ben de yarım saat önce geldik. Taylan ve Serra’yı görür gibi oldum ama emin değilim,” dedim. “Gelsenize.”

Onları arkamda bırakarak yürümeye devam ettim. Gamze ve Ceyhun’un yanına geldiğimde Gamze kıpkırmızıydı ve kıkırdadım. Kendimi bundan alıkoyamazdım.

“Serhat ve İlayda geldi,” dedim. Sol bacağımdaki çorabım biraz aşağı indiği için eğilip onu yukarı çektim.

“Selamlar!” dedi Serhat neşeli bir ses tonuyla. Ceyhun’la el şaklatarak selamlaştıktan sonra Gamze’yi öptü. “Bu ne kızım! Tam bir doğal afetsin!”

“Teşekkür ederim bebeğim,” dedi Gamze gözlerini kapatıp öpücük atarak.

Ceyhun gülerek içkisinden bir yudum aldı ve Gamze’ye döndü.

“İki saniye önce de aynısını ben demiştim. Bana neden öpücük gelmedi?” dedi.

İçeceğimi az kalsın püskürtecekken kendimi tuttum. Ceyhun’un bu dediği ve bizlerin kıkırdaması Gamze’yi ekstra kızartırken arkamızda oluşan gürültüye döndük.

Tanımadığımız bir kız, tanımadığımız bir başka kızın saçından tutup çekerken tanımadığımız bir oğlan onları ayırmaya çalışıyordu.

“İki kadın bir adam,” dedi Serhat gülümseyerek.

“Yıldız Tilbe’ye uymayacak bir ortamdayız bence,” dedi Gamze gülerek.

“Bir erkek için hemcinsimle kavga etmek mi,” dedim gözlerimi devirerek ve kargaşayı ardımda bırakarak onlara döndüm. “Hayatımda daha acınası bir tablo görmedim.”

O an İlayda hafif bir şekilde gülümsedi. Ben de ona gülümsedim. Gerçekten de rahat hissetmesini istiyordum. İlayda beni severdi. Ben de onu severdim. İkimiz de yakın arkadaşlık ve aramızın sırf Serhat yüzünden bozulmasını istemiyordum çünkü Serhat’ı da kaybetmek istemiyordum.

İlişkiler yaşanır ve biterdi.

Bir sayfada yazacak yer kalmadığında çevirmeniz gerekirdi ve ben çevirirdim. Çünkü kalemimin mürekkebini yer kalmayan sayfalarda tüketmek istemez ve beyaz sayfalara yazacağım yeni şeyler için her zaman heveslenirdim.

Partide her şey normal ilerliyordu. Arada Ceyhun ve Gamze birbirlerine sataşıyorlardı. Serhat ve İlayda koyun koyuna dans ediyordu. Bir iki kez Serhat’ın bakışlarını yakalasam da gülümseyerek onlara kadehimi kaldırdım.

Herkes alkol içip dans ederken ben de ortama ayak uyduruyordum.

Grubumuzun diğer üyeleri de gelmişti. Partide neredeyse elli kişi vardı. Çalışanlarla birlikte altmış kişiden biraz daha az olabilirdik.

Bazen zihnimin içine girip bu gözlemci sürtüğün gözlerini oyasım gelirdi. Herkes eğlenirken ben de eğlenirdim ama hep saçma sapan şeyleri hesaplardım. Kaç kişi var? Kaç kadın, kaç erkek? Kaç tane sarışın, kaç tane esmer var? Gibi, gibi...

Gamze'nin kafasının uçmaya başladığını görünce sevinsem mi üzülsem mi bilemedim. En azından Ceyhun'a karşı daha sakin ve normal davranabiliyordu ama dozu kaçırırsa sonradan pişman olacağı şeyler de yapabiliirdi bu yüzden onu kollamam gerekiyordu.

Neredeyse üç saattir buradaydık ve ben çoktan sıkılmaya başlamıştım. Evimden çok uzaktaydım. Arkadaşlarım yanımdaydı ama tüm bu kalabalığın içinde kendimi yalnız hissediyordum ve bu beni yoruyordu.

Alkol midemi bulandırdığında içmeyi kestim. Zaten benim de kollarım ve bacaklarım uyuşmaya başlamıştı. İçerisi dışarısına kafa tutarcasına sıcaktı. Onlarca insanın ısıısıyla ortam o kadar ısınmıştı ki üzerimdeki bordo kazağı çıkardım ve beyaz gömleğimin yakasındaki düğmeleri açtım.

Siyah dantelli sütyenim görünüyordu ama dert değildi. Pişmekten iyiydi. Gömleğin kollarını da dirseklerime kadar kıvrıdıktan sonra dans etmeye devam ettim.

Kıvrak dans figürleri yaparken eteğim havalanıyor ve bu da Gamze'nin hoşuna gidiyordu. Eliyle popoma vurarak ritim tutarken bağıırıyordu. Onun bu hâllerine cidden bayılıyordum. Grubumuzun en deli isimleri bizdik tabii en çok eğlenenleri de.

Belki de diğerlerine nazaran daha yakın olmamızın sebebi buydu.

Müzik hiç durmuyordu. İnsanlar yarın yokmuş gibi alkolün dibine vuruyor ve dans etmeye devam ediyordu. Kayra sırf bu parti için DJ bile tutmuştu. DJ işinde oldukça iyiydi çünkü insanları nasıl eğlendirebileceğini biliyordu.

Salondaki ışıklandırma tamdı. Sanki cidden gece kulübündeymişiz izlenimi bırakıyordu. Kayra'nın ne kadar harcadığını hesaplamaya başladığımda gözlerimi yumdum ve saçmalamayı kesmem gerektiğini düşündüm.

Yine saçma sapan şeyleri hesaplıyordum.

Üstelik Kayra ile ilgili olanları.

Bu düşünce midemin kasılmasına neden olunca ağızımdaki acı tat yüzümü ekşitmeme sebep oldu.

Gamze'nin kulağına doğru eğilip bağırarak, "Ben lavaboya gidiyorum!" dedim.

"Tamam canım! Çabuk gel ama!" dedi dans etmeye devam ederken.

Topuklu ayakkabıları çoktan bir kenara fırlatılmış ve elbisesinin yırtmacıyla değişik dans figürleri yapmaya başlamıştı.

"Aklım sendeyken hiç gidesim yok ya neyse," dedim fısıldayarak. Sapıtmasına ramak kalmıştı. Ceyhun'u kendime doğru çektim. "Lütfen ona göz kulak ol. Hemen döneceğim," dedim.

"Merak etme. Bende," dedi göz kırparak.

Ona sinsice gülümsedim.

"Ellerini arkadaşımın üzerinden çek," dedim. "Yani eğer çekmeni isterse," diye de ekledim ve sırtarak oradan ayrıldım.

Merdivenlere doğru ilerledim. Altın varaklı merdivenleri hızlı hızlı tırmandım ve üst kata çıktım.

Üst kat en az alt kat kadar büyük bir ortak alana sahipti. Burası da salon gibiydi. Ama daha karanlıktı. Deri koltukların üzerinde öpüşüp koklaşan birkaç çifti gördüğümde varlığımı belli etmeden lavaboya doğru ilerledim. Gerçi beni fark edecek kadar ayık değillerdi. Olsalar bile işlerini bırakıp da bana bakacak vakitleri yoktu.

Üst katta tam beş tane kapı vardı. Bunlar muhtemelen Kayra'nın odası, ebeveynlerinin odası, çalışma odası ve tuvaletti. Hiç içlerine girip bakmamıştım. Film gecesi yaptığımızda hepimiz salondaki koltuklarda ve yerde uyuyakalmıştık.

Sadece lavabonun yerini biliyordum. Vakit kaybetmeden kapıyı açtım ve içeri girdim.

İçeri girer girmez musluğu açtım ve soğuk suyu yüzüme çarptım. Kafamdaki siyah inci sıralı tacı çıkarıp tezgâha koyduktan sonra parmak uçlarımla saç diplerimi ovuşturdum.

Ellerimdeki ıslaklığı boynuma götürdüğümde büyük bir ferahlama hissettim. Midem inanılmaz derecede bulanıyordu ama kusmak istemiyordum. Hâlihazırda birçok kez kusulan klozete baktım ve daha da midem bulandı.

Biraz daha yüzüme su çarptıktan sonra derin bir nefes aldım ve aynadaki aksime baktım.

Daha iyi hissediyordum.

Başım ağrıyor ve biraz da dönüyordu ama en azından şimdi daha iyiydim. Müzikten biraz olsun uzak kalmak iyi gelmişti.

Lavabodaki işim bittikten sonra dışarı çıktım.

Karanlıkta yolumu bulmaya çalışırken duvardan destek aldım. Lavabonun bitişiğinde bulunan bir odanın kapısına dokunduğumda aralık olduğunu fark ettim. Benim temasımla biraz daha aralanan odanın içinden yayılan kırmızı ışık dikkatimi çektiğinde durdum.

İçeride ne olduğunu o kadar çok merak ediyordum ki içimde büyük bir savaş çoktan başlamıştı.

Belki de çiftlerden birini sevişirken yakalayacaktım. Bilmiyordum ama içimden bir ses bana o odaya girip bakmamı emrederken diğer bir ses ise yalvarıyordu.

Gir şu odaya!

Lütfen, girme. İn aşağıya!

İşte merak buydu. İnsanı kendi ayaklarıyla bilinmezliğe doğru iterdi.

Tadını bilmediğiniz farklı şeyleri tatmak, duymak istemeyeceğiniz şeyleri duymak, görmek istemeyeceğiniz şeyleri görmek...

Hepsi meraktandı.

Merakınıza yenik düştüğünüz her an, duygularınıza da yenik düşmeye kendinizi hazırlamalısınız.

Belki merak ettiğiniz şey sizi tatmin etmeyecek ve üzecekti. Belki de merak ettiğiniz şey sizi mutlu edecek ve bambaşka hissettirecekti. Belki de merak ettiğiniz şey, en büyük keşkelerinizden biri olacaktı.

Ama insandık. Ve hatalı üretilmiştik. Eksiktik. Bile bile yürüdük dikenli tellerin üzerinde.

Tıpkı Havva'nın o yasak meyveyi yemesi gibi. Merak ederdik, kendimizi buna layık görürdük ve sonucunu düşünmeden ilerlerdik.

Kırmızı ışığın yansıdığı odanın kapısını biraz daha ittirdim. Girecektim.

Kalp atışlarım tüm bedenimi titretirken bir adım attım ve odanın içine girdim.

Oda büyük sayılmazdı. Küçük de sayılmazdı. Benim resim çizdiğim odam kadardı. Burada da bir şeyler vardı.

Ama bunlar resim değildi, fotoğraflardı.

Daha fazla ilerlemek istemedim lakin bu kez ayaklarım beni dinlemedi ve birkaç adım daha attı.

Odanın köşesinde büyük bir tahta vardı. Tahtanın üstünde bazı kağıtlar, fotoğraflar ve renkli kağıtlarda notlar bulunuyordu.

Kırmızı, siyah ve beyaz iplerle birbiri arasında bağlantı kurulmaya çalışılan bir tür cinayet taslağına benzettiğimde oraya doğru yürüdüm.

Kırmızı ışık canımı o kadar sıkımişti ki hiçbir şeyi yakınına yaklaşmadan göremiyordum.

Tahtanın olduğu kısma doğru yürürken tavandan sarkıtılan fotoğraflara baktım. İplerle sarkıtılmış fotoğraflar sanki odadaki tüm havanın yok olmasına neden olmuştu. Nefes alamayacağımı hissettim çünkü fotoğrafların hepsinde ben vardım.

Ateşe dokunmuşum gibi fotoğraftan elimi çektiğimde birkaç adım geriledim.

Bu da nesiydi?

Kaç buradan lütfen!

Çık buradan!

İçimde yalvaran tarafım hâlâ çığlık çığlığa bağıırıyordu. Az önce beni cesaretlendiren ses ise susmuş, öylece bir sonraki hamlemi bekliyordu.

Odadan çıkmak istedim. Bu lanet evden çıkmak istedim. Ama o kadar çok soru işareti zihnime saplanmıştı ki bununla sonrasında yüzleşmek istemiyordum.

Adımlarımı tekrar ileri doğru attım ve tahtanın tam önünde durdum.

Üç büyük fotoğrafım yan yana asılıydı.

Ortadaki fotoğrafta simli göz makyajım ve örgülü saçlarımla gülümsüyordum. Alnımın tam ortasına batırılan raptiyenin kenarından kırmızı ip aşağıya doğru uzanıyor ve diğer arkadaşlarımla fotoğraflarına ve yanındaki notlara kıvrılıyordu.

Sağ taraftaki fotoğrafta baktım. Babamın bakımevine gittiğim günlerden birinde çekilmiş olmalıydı. Yüzümde hüznü bir ifade vardı. Onun da tam ortasındaki raptiyenin kenarında bir iplik vardı. Bu iplik ise beyazdı ama bağlandığı pek bir yer yoktu ve not kağıtları soru işaretleriyle doluydu.

Sol tarafta duran fotoğrafta baktım. Siyah saçlarım tepede sıkı bir şekilde bağlanmış, kırmızı rujumla birine sert bir şekilde bakarken çekilmişti. Onun da diğerleri gibi üzerinde raptiye vardı ve o raptiyenin çevresinde de siyah iplik çevrelenmişti.

Siyah ipi takip ettiğimde Kerem ve Devrim gibi birçok arkadaşımın fotoğraflarını ve haklarında tutulan notları gördüm. Bu fotoğrafımın altına da bazı soru işaretleri iliştilmişti. Kırmızı ışık o kadar loştu ki yazıları seçemediğim için lenslerime küfrettim.

Artık düzensiz nefes alışverişlerim ve göğüs kafesimi parçalayacak kadar hızlı atan kalbimin dışında bir şey duymuyordum.

Tahtaya bakarak birkaç adım geriledim. Kafama değen fotoğraflara bakarak geri geri yürümeye devam ettim. Bir fotoğrafta Demir ile olan akşam yemeğinden bir kareyi görünce kapatmak için elimi açıkta kalan ağzıma götürdüm.

Sırtım geniş bir gövdeye çarptığında yerimde sıçrayarak arkamı döndüm.

“Merhaba.”

Karşımda Kayra'yı görünce korkudan ne yapacağımı bilemedim ve yerimde durdum. Kırmızı loş ışık yüzündeki gölgeleri o kadar saldırganlaştırıyordu ki sesli bir şekilde yutkundum.

"İnimi bulmuşsun," dedi. "Ama çok ayıp! Ev sahibinin izni olmadan kapalı kapıların ardına girmek sence ne kadar doğru?"

Bana doğru bir adım attığında ben de aynı anda bir adım geriledim.

"B-ben," derken zihnimdeki düşünceleri sıraya sokamıyordum. O an duruşumu dikleştirdim ve, "Bir açıklama yapacak mısın?" dedim elimle odayı göstererek.

Kayra gülümseyerek bana doğru yürümeye devam etti. O yürüdükçe ben de geriye doğru yürüyordum.

Sırtım duvara yaslanınca artık gidecek yerimin kalmamış olmasına içimden okkalı bir küfür savurdum ve ona bakmayı sürdürdüm.

"Bu odayı mı merak ediyorsun?" dedi eliyle tavandan sarkan fotoğraflara dokunarak.

Sarhoş olduğu ama kendini dizginlemeye çalıştığı da her hâlimden belliydi. Sanki bir örümcekti ve binbir güçlülle örmüş olduğu ağları tek bir hareketimle yok etmişim.

Tekrar yutkunarak başımı salladım.

"Sen çok ilgi çekici bir kadınsın," dedi. Artık aramızda neredeyse hiç mesafe kalmamıştı. "Ve ben ilginç şeylere bayılıyorum İlem."

Başını usulca eğerek gözlerimin içine baktı. Alkol kokan nefesini yüzümde hissedebiliyordum. Midemdeki safra boğazıma kadar yükselmişti. Kusmak istiyordum. Bu odadan derhâl çıkmak ve temiz hava almak istiyordum.

Evime gitmek istiyordum.

Gözlerini birden açarak, "Ah!" dedi. Sıçrayarak kendimi duvara daha da çok bastırdım. "Figen mi demeliydim?" dedi. Sonrasında duruşunu dikleştirdi ve bir adım daha attı. Artık bedenini bedenimin üzerinde hissedebiliyordum. "Yoksa Jülide mi deme-

liydim?" Sesindeki hırıltılı ton mu yoksa bana farklı isimlerle hitap etmesi mi tüylerimi ürpertmişti bilmiyordum.

"Ne saçmalıyorsun Kayra?" dedim. Sesim beklediğimden daha güçsüz çıkmıştı ve bu da benim sinirlerimi ekstra bozmuştu.

"Şhh, şhh, şhh," derken işaret parmağını dudaklarına bastırdı ve diğer eliyle çenemi kavrayıp gözlerine bakmam için beni zorladı. Burnu burnumun ucuna değerken gülümsedi. "Benimle kim olarak konuştuğunun bir önemi yok," derken ağzındaki elini çekti ve açıktan kalan bacaklarıma dokundu.

Buz gibi elini tenimde hissettiğimde öfkeyle gözlerimi yumdum. Titriyordum.

"Ben sadece seni istiyorum," derken eteğimi kaldırdı ve mahrem yerlerime dokunmaya çalıştı. Onu itmeye çalıştığımda vücudunu biraz daha bastırdı ve beni duvarla arasına hapsedti. Islak dudaklarını kulağıma yaslariken elini vücudumda dolaştırmaya devam ederek göğsüme kaldırdı. "Kalbini istiyorum," dedi.

O an gerçekten de ne yapacağımı bilemedim. Midem bulanıyordu. Ondan kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Kayra'nın tam bir sapık olduğu artık kanıtlanmıştı ama bunu kimseye söyleyemezdim.

Çünkü hakkımda haddinden daha çok şey biliyordu.

"Bırak beni," dedim. Dişlerimi birbirine bastırarak söylemiştim. Öfkeyle, "Lütfen," diye ekledim.

Kafasını boynumdan çekip gözlerini gözlerime dikti. "Ama parti henüz yeni başladı güzelim," dedi. Gündüz beni havalara uçuran bu kelime, şimdi onun o sefil zehirli dudaklarından dökülürken o kadar canımı yakmıştı ki onu yok etmek istedim.

"Kayra," dedim. "Zorlama, lütfen."

"Seni istiyorum," derken dudaklarını dudaklarıma değdirince hızla başımı çevirdim. Bu hareketime o kadar sinirlenmişti ki kendini bana daha da sert bastırdı ve çenemi sıkıca tutarak tekrar kendine çevirdi.

Kırmızı ışık onu o kadar ürkütücü gösteriyordu ki gözlük camlarına yansıyan aksime baktım.

Savunmasız görünüyordum ve bu canımı fazlasıyla sıkıyordu. O an yansıyan görüntümdeki değişiklik tüm damarlarımdaki kan akışını hızlandırdı ve içimi güçle kapladı. Yüz hatlarım sertleştiğinde artık kendi yansımama değil, onun gözlerinin içine bakıyordum.

Kayra ellerini kafamın arkasına götürüp orada bir şey arıyormuş gibi yaptığında irkildim. Ellerini çekmesini istedim. Ama soğuk parmak uçlarıyla yara izime dokunduğunda artık sınırın çok ötesine geçmişti.

Zehirli kahkahasını atarken bulduğum boşluğu değerlendirdim ve var gücümle onu iterek dizimi kasıklarına geçirdim.

Birkaç adım gerilediğinde artık hareket edebiliyordum.

Fare, kapandan kurtulmuştu.

Kasıklarını tutarken hâlâ delirmiş gibi kahkahalar atıyordu. Bu da beni ekstra öfkeliendiriyordu. Bu yüzden dayanamadım ve yüzünün ortasına var gücümle yumruk attım.

“Sakın,” dedim. “Sakın bana bulaşma!”

Sözcüklerim o kadar katı ve netti ki kendimden korktum.

Kendince oluşturduğu tahtadaki fotoğraflarımı çıkararak yırtıp attım. Tavandan sarkan tüm fotoğrafları delirmiş gibi sökerek parçaladım.

O ise hâlâ yerde kanayan burnu ve kırılmış gözlüğüyle kahkahaya atmaya devam ediyordu.

Ona son kez öfkeyle baktım ve odadan çıktım.

Koşar adımlarla aşağıya indim. Gamze’nin yanına gittiğimde vakit kaybetmeden bordo kazağını giydim.

“Ben gidiyorum,” dedim. Gamze ısrar etmeye başladığında tek bir bakış attım. Bu, onun için yeterliydi. “Keyfine bakmaya devam et. Yarın görüşürüz bebeğim,” dedim.

“Neyle gideceksin?” diye soran İlayda’ya döndüm.

“Bilmiyorum bir taksiye atlar giderim herhâlde,” dedim. Başım o kadar çok dönüyordu ki insanları çiftler görmeye başlamıştım.

“Biz de çıkıyoruz. Sabaha kadar kalmayacağız. Seni de bırakalım,” diye teklif ettiğinde başta olumsuz cevap verecektim ama şu an buradan en kısa sürede çıkıp gitmem gerekiyordu bu yüzden ben de kabul ettim.

“İyi misin?” diye soran Serhat’tı. Ona gülümsemeye çalışsam da bir şeylerin ters gittiğini anlamıştı. “Birisi sarkıntılık mı etti?”

“Gidelim mi? Lütfen,” dedim.

“Tamam. Hadi çıkalım o hâlde,” dedi ve İlayda ile yürümeye başladı.

Arkamı dönüp Gamze’yi öptüm ve tekrar Ceyhun’a emanet ettim.

“Lütfen araba kullanmasına izin verme,” dedim ve onu da öpüp önüme döndüm.

Görevliler montumu getirdiğinde merdivenlerden inen Kayra’yı gördüm. Burnunu bir beze silerken yalpalayarak aşağı iniyordu.

Ona bakmamaya çalıştım. Montumu giydim ve çoktan çıkmış olan Serhat ve İlayda’nın yanına doğru yürümeye başladım.

Kayra’nın delici bakışlarını üzerimde hissetsem de asla ona bakmadım. Yanından geçerken sert bir şekilde omuzlarımız birbirine çarptı fakat ikimiz de arkamıza bakmadan devam ettik.

Serhat’ın arabası geldiğinde vakit kaybetmeden içine atladım ve arka koltukta tortop olana kadar küçüldüm.

Evimi yalnızca Gamze ve Serhat biliyordu ve şimdi de İlayda öğrenecekti ama şu an bu umurumda bile değildi.

Çok daha büyük problemlerim vardı.

Bir an önce eve gitmek istiyordum. Yastığa yüzümü gömüp sesim kısılana kadar çığlık atmak istiyordum.

Kalp atışlarım hâlâ düzensiz ve sert bir şekilde atıyordu.

Güm. Güm. Güm.

Kaç. Kaç. Kaç.

11. Bölüm

GİZUSHKA

♪ RIHANNA, MIKKY EKKO – STAY ♪

Bunca yıllık hayatımda her zaman şunu düşündüm, benim burada ne işim var?

Gerçekten bu hayata ne için geldiğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu.

Bu hayatın beni istediğinden de emin değildim gerçi fakat ona tutunmak için çok büyük savaşlar vermiştim.

Güçlkle kazanılan savaşlar en unutulmaz olanlarıdır bu yüzden ben de tırnaklarımla kazıyarak, herkese ve her şeye karşı savaş açarak mücadele ettiğim ve kazandığım bu hayattan memnundum. Ve asla unutmuyordum.

Şu an olduğum kişinin, bulunduğum yerin ve çevremi...

Hepsini ben kazanmıştım.

Kendi kendimin pusulası olmuşum.

Her insanın böyle olması gerekirdi. Yol gösterici olarak kendilerini takip etmeleri ve eninde sonunda doğru yolu bulacaklarını bilmeleri gerekirdi.

Çünkü doğru yolu gösteren pusulalarımız içimizde saklıydı.

Kalbim sıkışıyordu.

Kalbim öyle acıyordu ki ellerimle inşa ettiğim, temelini en baştan sapasağlam kurduğum hayatım seneler sonra ilk kez sarılmıştı.

Partinin ardından Serhat ve İlayda beni eve bırakır bırakmaz kendimi evime kilitlemiştim.

Kapıyı ardından kapatıp mekanik hareketlerle kilitlemiş ve güçlü bir çığlık atmıştım. Dişlerimi o kadar çok sıkmışım ki ağzıma dolan metalik tatla midem bulanmış, gözyaşlarımı daha fazla tutamayıp ağlamaya başlamıştım.

Sırtımı kapıya dayayıp usulca yere çöktüm ve saatlerce ağladım. Neye ağladığımı bilmiyordum.

Yaşadıklarım hiç kolay şeyler değildi ama içimdeki gücün de farkındaydım keza bu beni ayakta tutan en büyük olguydu.

Gücüm.

Zekâm.

Benim her şeyimdi.

Belki de ağladığım şey insanları fazla hafife alıyor oluşumdan kaynaklanıyordu, kendimi diğerlerinden çok daha üstün gördüğüm için ağlıyordum. Yine kendime kıızıyordum.

Şimdiye dek pürüzlerin hepsini yok etmiştim. Bunları yok ederken bir başımaydım ve başarmıştım. Yine başarabilirdim fakat artık yalnız savaşmaktan çok yorulmuştum.

Sanki tüm silahlarım kendime doğrultulmuştu ve ben teslim olmak zorunda bırakılmıştım.

Bu histen nefret ediyordum.

Kaybetmekten nefret ediyordum çünkü büyük kayıpların ardından eriştiğim o kazanma duygusunu bir kez tatmıştım ve tekrar dibe vurmak istemiyordum.

Gözyaşlarım benimle beraber ağlamışlardı. Sanki "Lütfen artık bizi dökme!" dercesine akmakta zorlanıyorlardı. Belki de akıtacak daha fazla gözyaşım kalmamıştı.

Gün aydınlanana kadar gözüme uyku girmedi.

Yaşadığım hayat gözümün önünden geçip giderken yakın geçmişte başıma gelen kaotik durumlar canımı normalden çok daha fazla sıktı.

Birileri beni tehdit olarak görüyordu veya birileri benim için tehdit oluşturunuyordu ama ben o kadar kör davranmıştım ki ensemde benimle hareket edenin kim veya kimler olduğunu hâlâ hatırlayamıyordum.

Pusulam kırılmış gibiydi. Kırıkları kalbimin kırıklarına karışmıştı ve ben onu tamir etmek için her uzandığımda ellerim keskin kenarlarıyla kendi kanıma bulanıyordu.

Sabah olduğunda yataktan çıkmayı hiç istemedim.

Bıraksalar sonsuza dek yatağımın içinde kalabilirdim.

Gerçi tutan da yoktu ama kalkmak zorundaydım.

Hayat durmadan akıp gitmeye devam ediyordu ve ben hayatım avuçlarımın içinden kayarken seyirci kalmak istemiyordum.

Gözlerim açık bir şekilde yatağымda uzanmış tavanı seyrediyordum.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle yerimde sıçradım ve kafamı hızla komodine çevirdim.

Mesajı Demir göndermişti.

"Günaydın! Seni merak ediyorum."

Kelimeleri tek başına anlamsızdı ama bir bütün olarak onun parmakları tarafından yazıldığını hayal edince gülümsedim. Gerçekten de ihtiyacım olan tek şey oydu. Bunu biliyordum.

Dün konuştuğumuzda arada ona haber vermem için yazmamı istemişti ama ben yine unutmuş ve yazmamıştım.

"Günaydın. Özür dilerim, gece oldukça yoğundu."

Yazdığım boktan açıklama karşısında onun yerinde olsam numaramı engeller ve hayatımdan çıkarırdım.

"Sorun yok. Seni özliyorum, hepsi bu."

Kelimeler canınızı yaktığı kadar yanmış yerlerinize merhem de olabiliyordu.

Beni sahiden de özliyor muydu?

Gerçekten benim için çok fazlaydı. Anladığım kadarıyla hisleri inanılmazdı ve karşılıksız da sayılmazdı ama onun kadar yüksek olamamak beni üzüyordu.

"Hepsi bu mu?"

Evet, ona muhtaçtım fakat yine de beklediğimi vermesi için onu itmem gerektiğinin de farkındaydım. Bu her zaman işlerdi.

"Hayır, hepsi bu değil. Yalan söyledim. Seninle görüşmek istiyorum. Bana vakit ayırabilir misin?"

Birkaç saniye ekranda yazan mesaja baktım ve düşündüm. Cevabım çoktan belliydi ama parmaklarım cevabı yazmak konusunda biraz gecikiyordu.

Bildiğim bir şey varsa o da onunla buluşmanın bana ne kadar iyi geleceğiydi.

"Elbette." Yazıp yolladım.

"O hâlde öğle yemeği için söz aldığımı varsayıyorum. Halletmem gereken birkaç ufak işim var sonrasında seninim."

"Pekâlâ. Gideceğimiz yerin adresini ve saati yazarsın. İyi çalışmalar dilerim. :)"

"Seninle ayrı ayrı gelip buluştuktan sonra ayrı ayrı dönmemizden hiç hoşlanmasam da saygı duyuyorum. Aklımın daha çok sende takılı kalmasına neden oluyorsun ve bu beni dehşete düşürse de müthiş hoşuma gidiyor. Teşekkür ederim Gizushka. Gideceğimiz yerin adresini göndereceğim."

Gülümsedim. Güneş "Artık ayağa kalkmalı ve hayatına devam etmelisin," dercesine perdemin açıkta kalan kısmından odama süzüldüğünde yataktan kalktım.

Gizushka ne demek bilmiyordum ama bunu mesajda öğrenmek istemiyordum. Onunla yüz yüze buluşup saatlerce bir şeyler anlatmasını ve sıkılmadan onu dinlemeyi istiyordum. Bu yüzden cevap vermeden telefonumun ekranını kilitledim ve odamdan çıktım.

Duş almam gerekiyordu. Saçlarımda hâlâ dünden kalma sigara kokusu vardı. Spreyin sertleştirdiği saçlarıma bakım yapmak istiyordum. Hatta öğlene kadar vaktim olduğu için duşta keyif bile yapabilirdim. En azından biraz olsun kendimle baş başa kalmalı ve sakinliğin tadını çıkarmalıydım çünkü uzunca bir süre

yorulacağımın ayak sesleri inceden inceden duyulmaya başlamıştı.

Hayatımda yolunda gitmeyen her şeyi rayına oturtmam gerekiyordu fakat şu an değildi.

Bugün değildi.

Bugün benimdi.

Bugün bizimdi.

Beni sıcak su bile sakinleştirememişti.

Duştan çıktığımda bornozuma sarınıp kendimi yatağıma bıraktım. Islak saçlarımın yastığıma sırlıslam etmesini önemsemeden öfkeyle soludum ve gözlerimi yumdum.

Öfkem tıpkı nabız gibi bedenimin her köşesinde attıkça sakinleşmem giderek zorlaşıyordu.

Öte yandan o kadar üzgündüm ki saatlerce ağlamaya devam etmek istiyordum.

İki duygu arasında sıkışıp kalmıştım ve birinden ötekine gidip gelmektense her ikisinin de içindeydim. Bu durum çok daha can sıkıcıydı.

Hem içimdeki öfkeyi hem de ruhuma işleyen hüznü kabullendiğimde yataktan kalktım.

Evimde güvende hissediyordum, bu doğruydı ama artık duvarlar üstüme gelmeye başlamıştı ve hava almam gerekiyordu. Yoksa iyice delirecek ve ortalığı yıkıp dökecektim.

İç çamaşırlarımı giydikten sonra üzerime günlük, sade kazaklarımdan birini geçirdim ve nemli saçlarımı kurutmaya başladım. Bunca derdimin üzerine hasta olmak isteyeceğim en son şeydi çünkü gözlerim bağlı savaşmak hâlihazırda zorken kolum ve bacağım tutmazsa baştan kaybetmiş olurdum.

Demir'in attığı mesajları kontrol ederken saçlarımı tarıyordum.

Birkaç kez gittiğim bir yerin adresini yolladığında gülümsemdim. Gerçekten de zevkli bir adamdı. Yemeklerini sevdiğim kadar kahvelerine de âşıktım bu yerin. Bu yüzden biraz olsun mutlu olmuştum ve saatler sonra tekrar gülümsemiştim.

Yine Demir sayesinde.

Bunu düşünürken gülümsemem tüm yüzüme yayıldı ve gözlerime kadar ulaştı. Aynadaki aksime baktığımda daha da çok gülümsemek istedim çünkü şimdiden yanaklarım al al olmuştu.

Hazırlanmayı bitirip evden çıktığımda havanın serinliğiyle bozguna uğradım. Üzerimdeki monta sımsıkı sarılarak biraz yürüdüğümde daha fazla dayanamadım ve yoldan geçen taksilere el sallamaya başladım.

Yürümek her zaman iyi gelirdi. Kahve içmek, resim yapmak, bir şeyler okumak ve yazmak kadar yürümek de bana iyi gelen şeylerden biriydi ama bu kadar soğuk olacağını hiç tahmin etmemiştim.

Zihnim anında açılmış ve tenimin açıkta kalan kısımları sızlamaya başlamıştı, bu yüzden olduğum yerde durdum ve yerimde sekerek taksilerin durmasını bekledim.

Birkaç taksi dolu olarak geçince pes ettim ve çenem takırdayarak yürümeye devam ettim. En azından hareket edersem biraz olsun ısınırdım.

“Hasta olacağım,” dedim kendi kendime dişlerim birbirine çarparken.

Birkaç yüz metre daha yürüdükten sonra bir taksinin attığı selektör sayesinde durdum ve hemen elimi kaldırdım. Şansıma adam hemen önümde durdu.

Vakit kaybetmeden sıcak taksinin içine girdim.

“Çok teşekkür ederim,” dedim. Neredeyse kekeleyecektim. Bedenim taksinin içindeki sıcaklığa alışmaya başladığında adama nereye gideceğimizi söyledim ve sıcaklığın tadına vardım.

Sanırım kar yağacaktı. Aralık ayında olduğumuz için normaldi ama son birkaç senedir kar yağmadığı için herkes ümidini yitirmişti.

Kardan nefret ederdim.

Karı sevdiğim tek an sıcak evimde camdan yağışını seyrettiğim andı.

Onun dışında onu hissetmek bile zihnime bir hançer saplar ve hançerden sızan kanı kalbime akıttırdı.

Yaklaşık on dakika sonra Demir ile buluşacağımız yerin önüne geldiğimizde taksi durdu ve ödemem gereken ücreti söyledi.

Ücreti adama uzatıp para üstünü beklemeden, "Üstü kalsın. Durduğunuz için çok teşekkür ederim," dedim ve tüm içtenliğimle gülümsedim.

"Rica ederim efendim, ne demek! Bizim işimiz bu," dedi ve mahcup bir şekilde gülümsedi.

"Hayırlı işler dilerim," dedim ve kapıyı açıp arabadan indim.

Dışarının soğuğu hatırladığım gibiydi. Bu yüzden dişlerim tekrar takırdamaya başlamadan önce hızlı adımlarla mekâna yürüdüm.

İçeriye girdiğimde leziz yemek kokuları ve inceden burnuma sızan kahvenin kokusuyla gülümsedim. En az taksinin içi kadar sıcaktı. İnsanlar öğle aralarında işten çıkıp yemek yemeye gelmişlerdi. Muhtemelen birazdan burası sakinleşirdi.

Saatime baktım. Neredeyse iki olmak üzereydi.

"Hoş geldiniz efendim!" diyen yakışıklı gence baktım. Takım elbisesi ve elinde tuttuğu tabletiyle bana gülümsüyordu.

"Merhaba, hoş buldum," dedim gülümseyerek.

"Buyurun lütfen," derken eliyle bana yol gösteriyordu.

O an Demir'in rezervasyon yaptırmış olabileceğini düşündüğüm için, "Bir arkadaşım ile buluşacaktım da belki rezervasyonu vardır kontrol edebilir misiniz? Eğer yoksa ona göre boş yerlerinizden birine oturabilirim," dedim.

"Tabii, hemen kontrol ediyorum. Sizden bir isim rica edebilir miyim?" dedi.

"Demir," dedim. Soyadını bilmediğim için yalnızca ismini söylemekle yetinmiştim.

"Ah, evet burada. Demir Bey de sizden iki dakika önce geldi. Bu taraftan beni takip edin," derken tabletine bakmamıştı bile.

İki adım önümden yürüyen karşılama görevlisini takip ederken boynuma astığım atkımı çözüyordum.

Restoranın uç köşesine doğru ilerlerken Demir'i gördüm. Masada oturuyor ve telefonuna bakınıyordu. Dudaklarını kemirirken bir bacağı sallıyor oluşu gözümünden kaçmadı. İçimde fokurdayan his beni gülümsettiğinde saçlarımı geri ittim ve duruşumu dikleştirdim.

Masaya yaklaştığımızda Demir bakışlarını telefonundan kaldırıp bana baktı. O an yüzünden geçip giden ışığı gördüğüme yemin edebilirdim. Âdeta gözleri parıldamıştı ve az önce neye stres yaptıysa unutup gitmişti sanki.

"Merhaba," diye selamladım.

Demir ayağa kalktığında kolunu bana uzattı ve yanağımdan öperek, "Merhaba," dedi.

Parfümünün kokusuyla dizlerim titredi. Baş döndürücü kokuyordu. Karşısında düşüp bayılmak istemediğim için hemen kendi sandalyeme oturdum ve montumu çıkarıp arkasına astım.

"N'aber?" derken yerleşmeye çalışıyordum. Oysa çoktan beni izlemeye başlamıştı.

"Haberler sende," derken hâlâ gülümsüyordu. "Yine de çok merak ediyorsan mükemmel hissediyorum. Tam şu an."

Yüzüne bakıp gülümsedim.

Garson yanımıza gelip menü bıraktığında menüyü açmadan yemek istediğim şeyi söyledim.

"Daha önce buraya geldin sanırım," dedi Demir.

"Evet. Birkaç kez gelmiştim. Her geldiğimde de aynı şeyi yiyorum," dedim.

Demir gülümsediğinde elindeki menüyü bıraktı ve garsona, "Bana da aynısından lütfen," dedi.

Garson yanımızdan ayrıldıktan hemen sonra, "Eğer beğenmezsen kendimi çok kötü hissederim," dedim.

"Beğeneceğime dair hiç şüphem yok," dedi. Üzerindeki kazağı düzelttikten sonra oturuşunu dikleştirdi ve biraz masaya doğru

eğilerek, "Hem beğenmezsem söz veriyorum çaktırmayacağım," dedi.

Bu dediği karşısında gülmeye başladım.

"Şimdi beğensen de beğenmediğini düşüneceğim!" dedim ellerimi havada sallayarak.

Ağzını açmamaya çalışarak ufak bir kahkaha attıktan sonra, "Kafada kuruyoruz anlaşılan," dedi.

"Evet, kuruyoruz maalesef," dedim. "Hatta şimdiden farklı bir şey mi sipariş etsek diye düşünmüyor değilim."

O an öyle içten gülümsedi ki tüm kaygılarımı silip süpürdü. Masada duran elimin üstüne kendi elini koyduktan sonra tam gözlerimin içine baktı. Yine öyle bir bakıyordu ki, en derinime işliyordu.

Bakışları gözlerimden içeri girip kalbime kurşun sıkmak ister gibiydi ve ben buna izin vermeye hazırdım.

"Söz veriyorum," dedi. "Sana her zaman dürüst olacağım ve eğer yemeği beğenmezsem ki beğeneceğimden eminim, sana söz doğruyu söyleyeceğim."

Hiçbir şey demeden suratına baktım. Yüzündeki her bir noktayı aklıma kazımak istedim. Yan yana olmadığımız zamanlarda bile zihnimde o kadar gerçek kalmasını istiyordum ki son kez görüyormuşçasına bakışlarımla sarılıyordum yüzüne.

Elimin üstüne koyduğu sıcak eline baktım.

"Bu noktada kaçıp gitmem gerekirdi," diye fısıldadım. Ama bu sözcükler ağzımdan dökülürken ona söylenmemişti. Kendi kendime sesli düşünmüştüm.

"Neden?" diye sordu. Hiç tereddüt etmeden cümlemin hemen ardından konuşmuştu.

Ona bakarak gülümsedim.

"Kusura bakma sesli düşündüm," dedim.

"Neden kaçman gerekirdi?"

“Verilen sözlere genelde inanmam. Tutulmadıklarını görünce üzülmemek için. Eğer tutulursa da sürpriz olup daha da sevindir-mesi için.”

“Bana inanman için elimden ne geliyorsa yapmaya hazırım,” dedi.

O kadar nahifti ki sözcüklerim onu üzüyordu ve ben bunun farkında olmama rağmen geri duramıyordum. Kalbim o kadar kırıktı ki onunkini yaralamamak için açmıyordum.

Sorunun kendisi olduğunu düşünüyordu belki de ama sorun o değil bendim. Benim güven problemlerim vardı ve bu herkese karşı olan bir şeydi. Arkadaşlarım da dahil olmak üzere duygusal birlikteliklerimin her birinde güvene dair problemler yaşamıştım.

Yaşanmışlıklar beni her defasında güven kavramından uzaklaştırmıştı.

Her seferinde temelden yıkılmıştım. Her defasında bu sefer çok sağlam inşa ettim dediğim ne varsa yerle bir olmuştu ve ben o moloz taşlarının enkazının altında kalmıştım.

O enkazların altından çıkmak çok zordu ama her seferinde kurtulabilmişim.

Şu an olduğum kişiye tekrar bir enkazın altında kalmaktansa baştan inşa etmekten kaçınıyordu.

“Yine de damak zevkime güveniyorum,” diyerek konuyu dağıttım.

Bu girişimimi fark etmişti ama asla üstüne düşmedi. O kadar sabırlıydı ki ona doğru açılmam için beni asla zorlamıyor, aksine bana gerekli alanı sağlıyor ve bekliyordu.

Gülümsedi.

“Buna hiç şüphem yok,” dedi ve başparmağıyla elimin üzerine okşadı.

Ciddi bir temas bağımlısıydı ve böyle olması üstünde durduğumuz yerin ayağımın altından kayıp gitmesine neden oluyordu.

“Dün çok mutluydun. Kutlama kahvesi yapamadığımız için üzgünüm,” dedim.

“Evet, aşırı sevinçliydim ve bunu seninle taçlandırmak istemişim ama sorun yok. Şu an istediğim yerdeyim,” dedi.

Kulaklarım yanıyordu.

“Evet, telafi etmek istedim. Geç de olsa kutlama kutlamadır,” diyerek bardağımda duran suyu havaya kaldırdım.

Gülümseyerek elini elimin üstünden çekti ve o da kendi suyunu bana doğru kaldırıp bardaklarımızı tokuşturdu.

“Bir şey içmek ister misin bu arada? Sormayarak kabalık ettim,” dedi.

“Yok, hayır teşekkür ederim. Gündüz vakti içmeyi pek sevmem. Ama yemekten sonra gerçek anlamda bir kahve içmek isterim,” dedim suyumdan bir yudum almadan hemen önce.

“Harika plan!” dedi ve o da büyük bir yudum su içti.

O an kafamı camdan dışarıya çevirdiğimde bir sokak kedisinin yolun kenarına bırakılmış mamayı yediğini gördüm.

Gülümseyerek, “Kedilerin ne yapıyor?” dedim.

Kedilerinden bahsettiğimde yüzü öyle bir ışıldadı ki yanaklarını avuçlarımla arasında tutmak istedim.

“Harikalar,” dedi. Sesinden özlem akıyordu. “Cidden çocuğum gibiler ve her dakika özlüyorum.”

“Senin gibi bir babaya sahip oldukları için çok şanslılar,” dedim.

“Onlar adına miyavlamak isterdim ama şu an bulunduğumuz ortamda miyavlamak biraz absürt kaçır ve utanabilirim,” dediğinde kahkaha attım. Ciddi anlamda büyük bir kahkaha attım ve herkes bize baktı.

O an utanarak saçlarımı kulaklarımla arkasına sıkıştırdım, biraz masaya doğru eğildim ve “Sanırım miyavlasan daha az dikkat çekerdik,” dedim.

O da kıkırdamaya başladığında karşılıklı güldük.

“Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorlar,” dediğinde başta kedilerinden bahsettiğini algılayamadım. Sonrasında kocaman gülümsedim. Gerçekten de kedileriyle oynamak isterdim.

“Bu fikre bayıldım. Sanırım artık tek sabırsızlananlar onlar değil,” dedim.

“Zamanı gelince ikisini de kucağına atarım o hâlde. Hem biraz benim de zamana ihtiyacım var değil mi?” dedi. “Kitap okuyorum kucağıma çıkıyorlar. Diş fırçalıyorum bacağıma sürtünüyorlar. İnanır mısın duş alırken bile kapıda bekliyorlar ve bu biraz utanç verici çünkü kedilerimin önünde çıplak durmak beni utandırıyor.” Kaşlarını çatarak bunları söylediğinde katıla katıla gülmek istesem de bu sefer dikkat çekmemek adına kendimi tuttum. Hiç kolay olmamıştı.

Masada duran telefonuna mesaj geldiğinde açılan ekrana baktık. İki kedisinin de birbirine sarılmış uyuklarken çekilen bir fotoğrafı duvar kâğıdı yapmıştı.

“Kusura bakma,” diyerek mesajı açtı ve cevaplamaya başladı.

“Sorun yok,” dedim. O işini hallederken ben de kendimi acaba beni de kedileri kadar çok sevebilecek mi düşüncesi içinde buldum.

Telefonla işi bittiğinde masaya geri bıraktı ve o inci gibi sıralanmış dişlerini göstererek büyük bir gülümseme bahşetti.

“İşte geldim,” dedi.

Tam o sırada garson yemeklerimizi getirdi. Servis yapılırken sustuk ve bekledik. Karnımın acıktığını yemek önüme geldiğinde daha çok fark ettim. Bir an önce mideye indirmek için sabırsızlanıyordum.

Garson, “Afiyet olsun,” dedikten sonra güler yüzlü bir selamlaymayla yanımızdan ayrıldı.

“Enfes kokuyor.” Demir yemeğine iştahla bakarken mutlu oldum. Artık seveceğine şüphem yoktu çünkü gerçekten de güzel bir yemektir.

“Hadi başlayalım,” dedim ve çatal bıçağa sarıldım.

Buraya özel bir yemektir, zaten bu restoranın konsepti de klasik her menüde bulunan yemekleri kendilerince farklı uyarlamalarıydı.

Güzel bir sosla harmanlanmış pilav, tam ortasında ızgara tavuk dilimleri ve tabağı çevreleyen salatadan ibaretti. Hepsi bir aradayken o kadar leziz oluyordu ki üç defa yemiş olmama rağmen her defasında ilk kez yiyormuş gibi haz alıyordum.

Bir lokma attıktan sonra Demir'i izlemeye başladım.

Başta tavuğu ağzına attı. Sonrasında kaşığına salata ve pilavı doldurdu. Hepsini bir arada çiğnerken yüzünü inceledim. Kaşlarını bir çatıp bir kaldırıyordu. Sonrasında daha büyük bir lokmayı ağzına götürdü ve o kadar hızlı yemeye başladı ki beğendiğinden emin oldum.

"Boğulacaksın!" dedim gülümseyerek ve kendi tabağımla ilgilenmeye başladım.

"Sana doğruyu söyleyeceğim konusunda söz vermiştim," derken ağzındakini yuttu ve bana baktı. "Bu şimdiye dek yediğim basit ama en lezzetli yemek!"

"Artık ben de keyfini çıkararak yiyebilirim o hâlde," dedim ve gülümseyip pilavımdan bir kaşık aldım.

Yemeklerimizi bitirene kadar birbirimizle konuşmamak için sözleşmiş gibi sustuk ve tabaklarımızla ilgilendik. İkimizin de aç olduğu belliydi çünkü tabağımızda tek bir pirinç tanesi kalmayana kadar silip süpürmüştük.

Demir ağzını sildikten sonra sandalyesinde geri yaslandı ve karnını tuttu.

"Efsaneydi!" derken gözlerini kapattı.

"Gerçekten de öyle," diye onu destekledim.

"Kilo almayacağımı bilsem bundan dört tabak daha yerdim," derken karnını sıvazlıyordu.

O an aklımdaki sözcükler çok hızlı bir şekilde dudaklarımdan dökülürken onları tutamadım.

"Sekiz tabak da yesen o karın kasları kolay kolay yok olmaz," dedim.

Bunu dedikten hemen sonra kızardığıma yemin edebilirdim.

“Karın kaslarımı nereden gördün?” dediğinde gülümsüyordu. Konudan kaçmama bu sefer engel olmayacaktı çünkü ona oynaması için malzeme vermiştim.

“Görmedim,” dedim gözlerimi kaçırarak.

“O zaman hayal ettin?” dedi masaya doğru eğilerek. Sesi tavandan sarkan ip gibiydi ve boynumu geçirip intihar etmek istedim. Son gördüğüm, duyduğum ve hissettiğim şey o olsun istedim.

O an duruşumu dikleştirdim ve, “Hayır, hayal etmedim!” dedim. “Ama hayal de edebilirdim.”

“Hayal etmen hoşuma giderdi,” dedi.

Çoktan hayalini kurmuştum zaten ama söylemeyecektim.

“Vücuduna göre dar kıyafetler giymeyi seven birisin ve her hareketinde kasların belli oluyor. Benimkisi sadece bir tahmin-di,” dedim ve önemsiz bir şeymiş gibi omuz silkdim.

O an kazağını hafifçe yukarı kaldırdığında gözüm açılan tenine ilişti ve fal taşı gibi açıldı.

“Tahminlerinde yanılmıyorsun,” dediğinde kazağını geri indirdi ve kıkırdamaya başladı.

Kekelememek için birkaç saniye durdum ve sesli bir şekilde yutkundum.

“Her gün spor yapıyor musun?” diye sordum.

“Genelde yapmaya çalışıyorum. İşlerimden dolayı bazen aksattığım günler oluyor tabii ama sabah yürüyüşünü asla bırakmıyorum,” dedi.

Ona kapılmak denizdeki kum olmak gibiydi. O hırçın dalgalarını kıyıya savuran okyanustu, ben de onun geri çekilen sularına kapılıp içinde kaybolan minik bir kum tanesiydim. Ona ait hissediyordum çünkü nereye savrulursam savrulayım onunla çevrelendiğimi bilmek evimde hissettiriyordu.

Üzerimdeki tüm negatifliği tıpkı toz zerreciklerine üfler gibi üfleyip yok ediyor, nabız gibi atan öfkemi dindirip hüznümü alıyor ve yalnızca mutluluk bahşediyordu.

Belki de ihtiyacım olan pusulam oydu.

Kahvelerimiz gelene kadar normal konulardan konuştuk. Sanki birbirimizi ezelden beri tanıyorduk. Birbirimiz hakkında öğrendiğimiz yeni şeyleri çoktan biliyormuş gibi hissediyorduk.

Ona dair bildiğim şeyler giderek artıyordu.

19 Aralık doğum günüydü. Yani bir hafta sonra yirmi sekiz yaşına girecekti. Bunu bilmek beni heyecanlandırmıştı.

Burcu Yay oluyordu. Benim de yükselenim Yay'dı.

Öte yandan kedilere, kitaplara ve kahveye karşı olan aşkı benimle ortak olan en belirgin üç özelliği idi.

Yurt dışında eğitim görmüş, sevgi dolu bir çocukluk geçirmiş, sporu seven ve işine âşık biriydi.

Bazı yönleriyle zıt hayatlarımız olsa da ortak noktalarımız o kadar fazlaydı ki geriye kalanlar önemsizleşiyordu.

Acı kahvemden sıcak olmasına aldırmış etmeden büyük bir yudum aldıktan sonra ona baktım.

Merak ettiğim bir şey vardı ve onu öğrenmek istiyordum.

“Gizushka ne demek?” dedim.

O an öyle bir gülümsedi ki sorduğum soruyu arka arkaya sormak istedim sırf aynı gülümsemeyi tekrar tekrar sunsun diye.

“Demek merak ettin,” dedi, diliyle dudaklarını ıslattıktan sonra dirseklerini masaya koydu ve bana doğru yaklaştı. “Aslında sana bunu dediğimde bana anlamını sorarsın diye beklemiştim çünkü benim de yeni öğrendiğim bir şeydi. Yani iyi ki sordun.”

“Yüz yüze dinlemek istedim seni,” dedim duraksamadan. Onun yaptığı gibi dirseklerimi masaya koydum ve yüzümü ona yaklaştırdım. Şimdi çok daha yakından görebiliyorduk birbirimizi.

“Peki o hâlde,” dedi ve boğazını temizledikten sonra gözlerini gözlerimden ayırmadan devam etti.

“Aslında çok saçma, yani kelimenin anlamı değil benim öğreniş şeklim saçma,” derken gülümsüyordu. “Canım sıkkınken internette dolaşarak faydalı faydasız fark etmeksizin farklı bilgiler

öğrenmeye çalışırım. Zaten sosyal medyada faydasız bilgi dolu biliyorsun. Ama bazen faydalı olanlarla da karşılaşınca mutlu oluyorum.”

Kelimenin anlamını bir an önce öğrenmek istiyordum bu yüzden daha istekli görünmek için kafamı sallayarak onu pür dikkat dinlediğimi belli ettim.

“Farklı kelimeler ve anlamlarının bulunduğu bir siteye denk geldiğimde okumaya başladım ve *Gizushka* kelimesinde neredeyse on dakika durdum. On dakikada belki bin kere okudum anlamını ama bir türlü geçemedim çünkü anlamı benim için seni çağırıyordu. Ağaç yapraklarından süzülerek geçen güneş ışığı demekmiş. Ne kadar harika, öyle değil mi?” diye sorduğunda düşündüm.

Güneşin batarken ağaç yapraklarına vuran ışığının kırılan görüntüsünü hayal ettiğimde gülümsedim. Gerçekten de oldukça huzurlu bir görüntüydü. Sanki tatlı bir yaz esintisinin yüzüme çarpışını hissettim ve dinlemeye devam ettim.

“Sen benim *Gizushkamsın*,” dediğinde sesi hırıltılı çıktı. “Sana her baktığımda yaprakların arasından ısıltı ısıltı süzülüyor ve bana huzurlu hissettiriyorsun.”

O an kelime haznemdeki tüm kelimeleri önüne sermek istedim ama sereceğim hiçbir kelime bu dediklerine yaraşır bir cevap olamayacağı için sustum ve gülümseyerek gözlerimi kaçırdım.

“Utandın mı?” dedi.

“Hayır,” dedim. Fakat yanaklarımdaki kızarıklığı hissedebiliyordum. “Sadece ne diyeceğimi bilemedim.” Güçlkle tekrar bakışlarımı onunkilere sabitlediğimde, “Sanırım fazlasıyla hoşuma gitti,” dedim.

Şimdi o da gülümsüyordu. Gerçi o bana her baktığında gülümsüyordu ama şimdi ikimiz de aynı şekildeydik.

Sanki kendimizi bir tasmayla duvara bağlamış ve birbirimize koşmaya çalışıyorduk. İkimiz de burun burunaydık ama birbirimize dokunamıyorduk.

Aramızdaki çekim o kadar yüksekti ki bunu ikimizin de en derinlerinde hissettiğini biliyordum. Sanki enerjilerimiz birbirlerini yoğuruyor ve karışarak harikulade bir ahenkle süzülerek çevreye dağılıyordu.

Kahvelerimizi içmeye devam ederken içime düşen korkuyla titredim.

Bu korkuyu biliyordum. Bunun adı kaybetme korkusuydu. Onu kaybetmekten korkuyordum. Onun hayatımda bulunduğu kısacık sürede ne kadar yer ettiğini fark edince daha da korktum. Çünkü ilk kez perdelerimi aralamadan direkt açmıştım.

Yaşadığım şeyleri bilse beni yine de sever miydi düşüncesi mideme kramp soktuğunda yüzümü ekşittim.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu.

Pür dikkat beni izliyordu. Her hareketimi kendince yorum-luyordu. Nefes alışımı bile tartıyordu. Sanki ben pamuk ipliğine bağlı bir hayattım. Onun hayatıydım ve o pamuk ipliğine bağlı hayatını kaybetmemek için dört kolla sarılıyordu.

“Hayır, bir şeyim yok,” dediğimde sesimin ne kadar normal dışı çıktığını fark edince gözlerimi yumdum.

Gerçekten de sesim duyulur duyulmaz bir sorun olduğu belli oluyordu.

Sandalyesinden kalktı, yan tarafımda duran sandalyenin üstündekileri alıp kendi sandalyesine koydu ve yanıma oturdu.

Her hareketinde yayılan kokusunu içime çektim. Bu beni biraz olsun rahatlatınca, gülümseyerek bana bakan gözlerine baktım.

O gözlerde kaybolmak istedim.

O gözlere hapsolmek istedim.

O gözlerin ta kendisi olmak istedim.

İstedim çünkü dünyaya onun gibi bakmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

Kolunu arkama koyduğunda sağ eliyle kucağımda duran elimi tuttu.

“Bak bana,” diye fısıldadığında ne ara bakışlarımı gözlerinden çekip ellerimize çevirdiğimi hatırlayamadım.

Gözlerimi onunkilere sabitledim ve dudaklarından dökülecek kelimeleri bekledim.

“Bir şeylerin olduğunun farkındayım. Bunu görebiliyorum.” Sesi çok netti. Sesinin etrafında yankı yapan duvarların üzerinde endişe ve şefkatin izlerini görebiliyordum. “Bana her şeyi anlatabilirsin,” derken arkamda duran kolunu kaldırıp saçlarımı okşamaya başladı. “Anlat ki sana yardım edebileyim,” dediğinde yüzünü biraz daha yaklaştırdı. “Anlat ki sana yalnız olmadığını ve bundan sonra da olmayacağını gösterebileyim.”

Şimdi o kadar yakındı ki gözlerindeki parıltıyı daha net seçebiliyordum.

Nefesi yüzümü yalayıp geçerken dudaklarına baktım. Bizi tutan tasmaları artık yerinden sökmüştük. Artık aramızda bir santim bile mesafe kalmamıştı.

Onun beni istediği her hâlden belliydi. Benimse kalbim çoktan kararını vermiş olmasına rağmen beynim yeni bir kabul leniş yaşıyordu.

Anlatmak istedim. Her şeyi. Herkesi. Kim olduğumu. Başıma gelenleri. Yorulduğumu. Savaşmaktan her gün ölüp tekrar dirildiğimi ve bıktığımı...

Her şeyi anlatmak istedim.

Ama şu an değildi. Şu an yapmak istediğim tek bir şey vardı ve bunun için kendimi dizginlemeyecektim.

Dudaklarımızın arasında kalan bir santimlik arayı düşünmeden kapattım ve dudaklarının tadına baktım.

Vakit kaybetmeden yumuşak dudaklarını aralayıp davetimi kabul ettiğinde elimi tutan elini çekti ve yüzümü kavradı. Ne zamandır nefesimi tutuyordum bilmiyordum ama onu öperken nefes aldığımı fark ettim.

Kafalarımız büyük bir uyumla hareket ederken ikimiz de sakin davranıyorduk. İkimiz de kırılgan bir şeyi tutuyormuş gibi

hassastık. Kalbimiz dudaklarımızda atıyordu sanki, atışlarını hissedebiliyorduk.

Baş parmağıyla yanağımı okşamaya devam ederken dudaklarını çekti ve alnını alnıma yasladı.

Usulca gözlerimi araladım. Bana bakan gözlerini izledim. Gülümsüyordu. Öyle minnet dolu bir gülümsemeydi ki gözlerimi tekrar yumdum ve burnumu burnuna sürttüm.

Anlatmama gerek yoktu. Çünkü o öpücükte, o dokunuşta ve o bakışta görmüştüm.

Artık yalnız olmadığımı bana çoktan göstermişti.

12. Bölüm

KARANLIKTA GİZLENEN GÖZLER

♪ RUEÛLE – GAME OF SURVIVAL ♪

“Teşekkür ederim,” deyip kasiyerin uzattığı para üstünü aldım ve kabanımın cebine sıkıştırdım.

Elimde tuttuğum karton bardağın içindeki kahvenin sıcaklığı parmak uçlarımı gevşetirken kahveciden çıktım ve sokakta yürümeye başladım.

Kahvemden büyük bir yudum aldıktan sonra temiz havayı ciğerlerime doldurdum ve adımlamaya devam ettim.

Gerçekten de kendi başıma kaldığım zamanlarda yapmayı sevdiğim tek şey sıcak bir kahve içmek ve yürümektir.

Telefonum cebimde titreşip dururken umursamadım ve yürümeye devam ettim. Bugünü kendime ayırmak istiyordum.

İnsanlar genelde kendileriyle baş başa kalmaktan korkardı lakin bana göre bu ruhsal iyileşmenin birinci kuralıydı.

İnsanın en yakın dostu aynadaki aksi olmalıydı. Kendinizle vakit geçirmeyi öğrendiğiniz zaman her şey çok daha kolay bir hâl alıyordu.

Dünyaya tek geliyorduk ve tek başımıza göçüp gidiyorduk.

Yalnız uyuyor ve yalnız uyanıyorduk.

Gördüğümüz rüyaları bile tek başımıza görüyorduk.

Toplumumuzda kendi kendine konuşana deli derlerdi ama bazen deli olmak şarttı.

Yalnızsanız, hayatınızı planlamak için kendinize sorular sormalıydınız. İşin sonunda aslında yalnız olmadığınızı anlardınız çünkü en yakın dostunuz orada olurdu. O da kendinizden başkası değildi.

Bunu öğrenmek çok zordu. Birine öğretmek ise imkânsızdı. O yüzden insan, kendinin en yakın dostu olduğunu en iyi bir başına kaldığı zamanlarda öğrenebilirdi.

Tek başıma bir yerde oturmak, kitap okumak, müzik dinlemek veya yürüyerek kahve içmek...

Bunlar benim için dert değildi. Bunlar benim ilacımdı. Şifamdı.

Arkadaşlarım genelde bu huyuma hayret ederlerdi çünkü onlar henüz yalnızlığın korkutucu cazibesinin tadına bakmamışlardı. Ben o kadar küçük yaşlarda tatmıştım ki bu tadı, artık keyif alabiliyordum.

Kimseye ihtiyacım yoktu zira kendime yetebiliyordum.

Her zaman yetmişim.

Sokağın köşesinden dönüp çocuk seslerinin olduğu parka doğru yürümeye başladım.

Hava serin ve kapalıydı ama anlaşılan bu çocukların oyunlarını oynamasına engel değildi.

Gidip biraz kızarmış burunlu sevimli küçükleri seyretmek bile bana iyi gelecekti.

İş yok.

Ark. daş yok.

Geçmiş veya gelecek kaygısı yok.

Bu an benim ve onu istediğim şekilde kullanacağım.

Parkın demir kapılarından içeri girdiğimde kaydıraftan kayan yedi yaşlarında bir çocuk tekrar kaymak için hızlıca merdivenlere yönelirken az kalsın bana çarpacaktı ki son anda durdum ve elimdeki karton bardağı havaya kaldırarak geçmesine izin verdim.

Küçük çocuğun annesi mahcup bakışlarla bana bakıp oğlunu azarladığı sırada, "Sorun yok, lütfen," dedim ve gülümseyerek yürümeye devam ettim.

Boşta olan bir banka oturduğumda yanıma kahvemi koydum ve çantamın içinden nemlendirici kremimi çıkarıp elimin üzerine sıktım.

Ellerimi ovuştururken salıncakta sallanan kızları, kaydıraktan kayan oğlanları izledim.

Yanıma kitap almadığım için üzülsem de dert edinmedim ve bankta arkama yaslanarak eğlenen çocukları izlemeye devam ettim.

Kabanımın cebindeki telefon hâlâ titriyordu ama bakmamakta ısrarcıyım.

İnatla aradıklarında ellerine ne geçiyordu sanki! Ben de inatla açmıyordum.

İç dünyam karman çorman bir hâldeydi. İşimle ilgili yaşadığım sıkıntılar bir dağ olup gözümü korkutmaya çalışırken arkadaşlık ilişkilerimde artık kimseyi tanıyamıyormuşum gibi hissediyordum. Aşk hayatıma gelecek olursak, o daha çok tazeydi ve en mükemmel şekliyle kabullenip yaşamak için hâlâ kendi içimdeki savaşı sürdürüyordum.

Tüm bunlar beni yoran şeylerdi. Yaşamayı bir yana, düşünmesi bile beni öyle tüketiyordu ki şu an sadece saf, temiz çocukların dertsiz hayatlarıyla oradan oraya kahkahalar atarak koşuşturmalarını seyretmek istiyordum.

İstediğim yalnızca birkaç saat de olsa kendimle vakit geçirebilmektir.

Çocuklardan biri yere düştüğünde içgüdüsel olarak yerimde doğruldum fakat annesi hemen çocuğunun yanına koşup sarılınca derin bir nefes alarak arkama yaslandım.

Tam bu olay yaşanırken birinin ağaçların arkasından bana baktığını görür gibi olmuştum ama şu an görünürde kimse yoktu.

Ensemdeki tüyler ürperdiğinde kahvemde kalan son yudumu içtim ve karton bardağı solumda duran çöpe atıp kollarımı birbirine bağladım.

Az evvel düşen çocuk içli içli ağlarken annesine sarılıyor ve annesi de onu öperek sakinleştirmeye çalışıyordu.

Bir süredir onları izlediğimi fark ettiğimde çenemin acısıyla gözlerimi kırptım. Dişlerimi sıkıyordum. Burnum sızlamış ve gözlerim dolmuştu.

Ben düştüğümde beni kaldıran ve teselli eden bir annem hiç olmamıştı.

Histerik bir kahkaha attım kendi kendime. Şu an beni seyreden biri varsa da 'ne yapıyor bu deli?' diye düşünüyordu muhtemelen.

Gökyüzündeki karanlık bulutlara baktım ve bir süre gözlerimdeki yaşların geri gitmesini bekledim.

Artık kendime ayırdığım vaktim, geçmişimin açılan bandajları ile sona ermişti.

Oturduğum yerde sırtımı dikleştirdikten sonra kabanımın cebinden telefonumu çıkardım ve ekrana baktım.

Derya'dan onlarca mesaj ve cevapsız arama vardı.

"Tekrar merhaba stres," derken telefonumun ekran kilidini açtım ve mesajlara bakmadan Derya'yı aradım.

Telefon çalarken etrafta garip bir his bulutunun beni içine hapsedeceğini hissederek tüylerim diken diken oldu ve ayağa kalktım.

Savunmasız bir av gibiydim.

Parmak uçlarımda her an kaçmaya hazır bir şekilde dereden su içmeye çalışıyordum sanki. Suyun altından gelecek olan timsahın varlığı ürkütürken arkamdan saldıracak olan aslanların gözleri âdeta sırtıma birer ok saplıyordu.

Bu histen nefret ediyordum ama insan bir şeyi öylesine hissetmezdi.

Etraftaki kasvetli his bulutu bunu kanıtlar nitelikteydi.

Telefon ikinci çalıştan sonra açıldığında Derya'nın fevri sesiyle karşılandım.

"Neredesin Figen!"

Bağırarak açtığı telefonun karşısında şokla gözlerimi büyüttüm. Sesindeki gerginlik anında hissediliyordu.

“Birkaç saat kendimle baş başa kalmak istedim. Bir sıkıntı mı oldu?” dedim. Sesimi sakın tutmaya çalışıyordum fakat onun gerginliği çoktan içime işlemişti. Bu sesi tanıyordum. Bir sıkıntı olmuştu ya da olacaktı.

Derya’dan cevap beklerken çantamı banktan aldım ve omzuma takıp etrafıma bakındım.

Her şey normal görünüyordu. Şüpheli görünen kimse yoktu. Peki o zaman ben neden izleniyormuş gibi hissediyordum? Zihnim tekrar bana oyunlar mı oynuyordu?

“Sana dedim,” diye bağırarak Derya artık beni daha da tedirgin etmişti. “Sana o lanet adamlarla çalışmayalım dedim!”

“Derya, lütfen sakın olup bana neler olduğunu anlatabilir misin?” dedim.

Yürümem gerekiyordu. Derya konuşurken ben de parktan çıktım ve evime doğru yola koyuldum.

“Sosyal medya yıkılıyor sabahtan beri, hiç mi bakmadın cidden?” derken sesinde sitem hakimiyet kurmuştu.

“Hayır, bakmadım. Söyleyecek misin artık?”

“Karatopraklar hakkında girdiğimiz haber başımıza iş açtı!” derken titreyen çenesiyle sigarasından bir duman alıp hışımla üflediğini işittim. “Karşı atağa geçtiler.”

“Ne yapabilirler ki Derya, yalan bir haber girmedik sonuçta,” dedim. Anlayamıyordum.

“Yalan bir haber girmedik ama rakipleri birbirine düşürdük Figen,” dedi. “Adamlar mafya! Ne bekliyorduk ki? Ah salak kafam!”

“Derya sakinleş ve bir yere oturup bana her şeyi tane tane anlat lütfen,” dedim. “Ayrıca haberi haftalar önce girdik bu neyin olayı?”

“Evet haberi haftalar önce girdik. Hatırlıyorsan Menteshelerin adamları bana ulaştığında reddedilemeyecek bir teklifle gelmişlerdi. Bunu başta kabul etmeyecek ve sana da söylemeyecektim

ama ödeyecekleri tutarı sana söylemeden reddetmek menajerlik etiğime uymazdı. Keşke direkt reddetseydim.”

“Adamların belindeki silahı görüp tırstığını hatırlıyorum,” dedim gülümseyerek. En azından biraz yumuşamasını istiyordum.

“Hâlâ gülebildiğine inanamıyorum!” derken bir sigara daha yakmıştı. “Onlar yüzünden rakipleri Karatoprak ailesi her yerde bizi arıyor!”

O an kalp atışlarım hızlansa da soğukkanlılığımı koruyarak yürümeye devam ettim. Birkaç yüz metrede bir içgüdüsel olarak arkama bakıyordum.

“Bir saniye bekle,” dedim. “Menteşeler bize koruma sözü vermişlerdi. Riskleri konuştuğumuzda bunun garantisini vermişlerdi.”

“Onlar için öldürücü darbeyi vuran bir piyonduk sadece,” dedi Derya hayal kırıklığına uğradığını belli eden bir tonda. “Hiçbirine ulaşamıyorum. Resmen bizi kullanıp bir köşeye attılar.”

Bunu duyduğumda öfkem boğazımı yaktı. Ağzıma gelen acı suyla yüzümü buruşturdum.

“Sosyal medya neden yıkılıyor?” dedim. Detayları bilmem gerekiyordu.

“Bil bakalım kim Karatoprakların lehine haber girmiş? Bizimkini çok güçlü argümanlarla yalanlayacak şekilde hem de,” dedi.

“Orospu,” diye fısıldadım. Beni yıkmak isteyen en güçlü rakibim haberini girdiğim mafyanın köpeği olmuştu.

Ve algı oyunlarında oldukça iyiydi, hakkını vermek gerekirdi.

“Aynen öyle!”

“İçerik nedir?” diye sordum.

“Biliyorsun Karatoprak ailesi devletle iç içe bir profil çiziyor. Mafya oldukları herkes tarafından bilinse de adamların bir noktada saygınlıkları da var ve bizim girdiğimiz haber isimlerini fazlasıyla lekeledi.”

“Biliyorum, bizzat lekeledim,” dedim gülümseyerek.

“Uyuşturucu ve silah ticareti yaptıklarını kanıtladık, Menteşeler sayesinde. Hepsi aynı bok gerçi!”

“Evet,” dedim.

“Adamlar haberi silmemiz için bize çok yüksek bir ücret önerdiklerinde silmemiz gerekiyordu.”

“Bu sefer de Menteşeleri karşımıza almış olacaktık.”

“Figen,” dedi. Derin bir iç çekerek devam etti. “Konu şu an kimi karşımıza alıp almadığımız değil. Hiçbir türlü mafyayla iş birliği yapmamamız gerekiyordu.”

“Pişman değilim,” dedim. “Aldığımız ücret sayesinde birkaç ay iş yapmasak bile geçinebilecektik. Üstelik paranın büyük bir kısmını da hayır kurumlarına dağıttık. Bence her yönden kârlı bir işti.”

“Sen ve senin şu iyimser tarafın!” dedi.

“Peki sonra ne olmuş? Sosyal medyada yapılan yorumlar ne yönde?”

“Olaya iyi bakabildiğim tek yer orası zaten. Fanların kudurmuş durumda. Herkes senin ne kadar yürekli biri olduğun hakkında övgüler döküyor ve bu da Karatoprak ailesini daha çok kurtuyor çünkü bekledikleri etki bu değildi.”

“Ne bekliyorlardı ki?” dedim. Cidden ne bekliyorlardı? Beni takip edenler resmen bir orduydı.

“Girdirdikleri haber Menteşeler hakkında. İnsan kaçakçılığıyla alakalı bir ton zırva yazdırmışlar. Öte yandan senin Menteşelerle ortaklık yapma sebebinin de mafyaya dahil olman ve kamuoyu gücünü kullanarak işleri legalleştirmen olduğunu söylemişler. Yani şu an birer mafya üyesiyiz!” dedi.

Sokağın ortasında gür bir kahkaha attım.

“Ciddi olamazsın!” dedim. Hâlâ gülüyordum.

“Olay sandığından çok daha büyük Figen,” dedi Derya. Artık pes etmişti. “Pasaportunu hazırla ve kaçalım buradan. Her yerde bizi arıyorlar.”

Derya kaçma lafını ettiğinde apartmanımın önünde durdum. İzleniyormuş hissi hâlâ omuzlarımda bir yük taşıyormuşum gibi kendini hatırlatıyordu.

Ama Figen kaçmazdı.

Kurduğum hayatı sarsmaya çalışan herkesi ve her şeyi yı-kardım.

“Ben kimseden korkmam,” dedim ve etrafıma bakındım. Görünürde kimse yoktu. “Sakin ol. Eve giriyorum. Olayı araştırıp sana döneceğim.”

“Lütfen aradığımda aç ve beni bir başıma delirmeye mahkûm etme,” dedi.

Telefonu kapatıp apartmana girdim ve merdivenleri hızla çıkıp evimin kapısını açtım.

Üzerimdeki kabanı çıkarıp askıya astıktan sonra adımlarımı çalışma odama yönelttim.

Sandalyeye oturup bilgisayarın açılmasını beklerken telefnumdan Instagram hesabıma girdim. Bildirimler âdeta patlıyordu. Saniyede yüzlerce beğeni ve yorum gelirken bir tanesinin üzerine tıkladım ve haftalar öncesinde girdiğim postu açtım.

“Kırk bin yorum mu!” dedim kendi kendime. Şoktaydım. Bu benim için bile bir rekordur.

Hızla yorumlara göz gezdirirken biraz olsun rahatlamıştım çünkü takipçilerim benden önce saldırıya geçmişlerdi.

“Helal olsun sana! Herkesin gerçek yüzünü ortaya çıkardın!”

“Karatopraklar ağlıyor biri peçete getirsin!”

“Karatoprakların üzerine toprak atıp gömen koca yürekli Hayalet Avcı! Seviliyorsun.”

“Cidden Hayalet Avcının rakibine lehinize haber girdirmek kimin fıkriydi sadece soruyorum. Yaptığınız pislikleri tescilledi çünkü bu hareket.”

“Yanımdayız Hayalet Avcı!”

“Burası Hayalet Avcının Sahnesi, herkes girerken destur çerkerse seviniriz!”

"Uyuşturucu ticareti yaparak insanları zehirleyebilirsiniz ama bizi uyuşturamazsınız. Her şeyin ne olduğu ortada!"

Arkamdaki desteği hissetmek harika bir duyguydu. Ama bazı yorumlar o kadar iğneleyici ve sertti ki silmek istedim çünkü bunlar Karatoprak ailesini daha da çok kızdırabilirdi. Öte yandan yorumları atan kişilerin yorumları bile yüzlerce kişi tarafından beğenilirken silersem bu sefer ben kötü olurdum bu yüzden silmeden yorumları okumaya devam ettim.

Kötü yorumlar yok denecek kadar azdı ama gözüme takılan birkaç tanesi sinirlerimi bozmaya yetti.

"Hayalet Avcı ava giderken avlandı galiba, yazık."

"Bu sayfanın yöneticisi olsaydım çoktan intihar ederdim. Karatoprak ailesini karşısına alması ölüm fermanını imzalaması gibi bir şey."

"Kendini astın mı? Yoksa seni asmaya geliyorlar çünkü, can yakıcı olabilir."

"Son gülen iyi gülermiş derlerdi de inanmazdım. Karatopraklar iyi güldü. :)"

Bilgisayarım açıldığında telefonu masaya bırakıp haberimi çürütmeye çalışan kişinin hesabına girdim ve yazdığı haberi okumaya başladım.

Gerçekten yazım dili o kadar berbattı ki midemi bulandırıyor-du. Gerçek hayatta bunu elime geçirsem bir kaşık suda boğabilirdim. Acaba beni yok etmek için kaç para teklif etmişlerdi.

Yorumlarda yazdıkları gibi son gülen iyi gülerdi ve son gülen her zaman ben olurdum ama kariyerim boyunca en zorlandığım anı yaşıyordum çünkü karşımda sıradan bir ünlü veya iş adamı yoktu. Koskoca bir mafya vardı ve hamlelerimi dikkatli kullanmalıydım.

Haberi okumayı bitirdiğimde sinirden gülüyordum. Resmen yalanın bir kokusu olsaydı bu yazıyı okuduktan sonra o kokuyu duyabilirdiniz.

Derya'yı aradım ve anlık zihnimdeki planın temellerini sağlamlaştırdım.

"Alo?" dediğinde sesindeki gergin tını hâlâ yerinde öylece duruyordu.

"Haberı okudum," dedim.

"Ne düşünüyorsun?"

"Dehşet içindeyim," dedim. "Neyse ki insanların büyük bir çoğunluğu kör değil de neyin ne olduğunu görüyor."

"Evet, ben de sabahtan beri yorumları okuyarak biraz olsun kendimi rahatlatmaya çalışıyorum."

"Sakin ol," dedim. "Şunu unutma, benim her zaman bir planım vardır. Sen yalnızca dediklerimi uygula ve gerisine karışma, tamam mı?"

"İki dakikada ne planladın Figen ya?" dedi. Şokla karışık bir hayranlık hissettim kelimelerinde. Menajerim bile zekâma hayrandı.

"Öncelikle bu olay hiç yaşanmamış gibi normal bir haber gireceğim. Bu beni sevenleri de sinirlendirecek çünkü bir karşı atak bekliyor hepsi benden," dedim.

"Evet. Sence bu ne kadar doğru olur?"

"Dinle," dedim. "Gireceğim haberle algıyı biraz olsun böleceğim fakat aksi gibi daha çok dikkat çekeceğim. İnsanlar bu konuyu kendi aralarında konuşmaya devam ettikçe daha büyük bir ses getirmeye başlayacak ve aslında mafyayı kendi üstümüze daha hızlı çekmiş olacağız."

"Bunun neresi iyi Figen?" dediğinde öfkelenildiğini anladım.

"Onları kapana kısırmak için yeterli süreye sahip olacağım dert etme. Kaynaklarıma e-posta attım. Birçoğu korktuğu için teklifime yanaşmayacaktır ama mühim değil. Birkaç tanesi de işimi görecektir biliyorum."

"Ne konuda işini görecektir peki?"

"Menteşeleri araştırıyorum şu an. Bizi yarı yolda bırakamayacaklar çünkü sosyal medya gücümü hafife almamaları gerektiği-

ni en başından beri biliyorlar. Sen sadece profesyonel davran ve blöf yap. Tatlı dilini kullanarak onlarla iletişime geçmeye çalış ve alttan alttan tehdit et,” dedim.

“Allah’ım aklımı kaçıracağım! Benden istediğin şeyi farkında mısın?”

“Evet, farkındayım,” dedim. “Onları da yok edebileceğimi bildikleri zaman mecbur yanımızda duracaklar ve nispeten savaşta bir adım öne geçmiş olacağız. Öte yandan Karatopraklar seninle iletişime geçtiği anda derhâl bana yönlendirmeni istiyorum. Şu anda bana bir şey yapacak olurlarsa başlarına büyük bir bela alacaklarını onlar da farkındalar o yüzden sakın ve temkinli adımlar atarak sonuca ulaşacağız. En kötü ihtimalle her iki tarafla da uzlaşmaya gideriz olur biter,” dedim.

“Öyle kolay olacağını sanmıyorum, üstelik sen tanıdığım ilk günden beri geri basan bir kadın hiç olmadın.”

“Beni iyi tanıyorsun,” dedim. “Geri basmam. Basmayacağım da. Sadece tansiyonu düşüreceğim.”

“Pekâlâ,” dedi. “Ben biraz uyuyacağım yoksa kafam patlayacak.”

“Tamam güzelim. İyi uykular,” dedim ve telefonu kapattım.

Satranç tahtasında taşlar yerini almıştı. Birçok piyon çoktan feda edilmişti ama oyun henüz yeni başlıyordu.

Bir aslan sürüsünün tam orta yerine atılmıştım. Şimdiye dek karşılaştığım en güçlü rakiple bir savaşın içine girmiştım.

Onların silahları olabilirdi. Elleri benim hayal bile edemeyeceğim yerlere uzanabilirdi ama tez canlı olmayışım ve kıvrak zekâm beni bu savaşta galip çıkaracaktı.

Kaynaklarımdan gelen gündemi değiştirmeye yönelik bilgileri ve haber akışını derleyip küçük ama etkili bir haber yazısı hazırladıktan sonra vakit kaybetmeden yükledim. Saniyesinde bildirimler yağmur damlaları gibi akın etmeye başladığında telefonumun sesini kısıtım ve çalışma odamdan çıktım.

Kapımı hem alttan hem de üstten kilitledim. Ne olur ne olmaz diye işimi şansa bırakmayıp tüm pencereleri de kapattıktan sonra balkon kapısını da kilitledim.

Yerim, kimliğim gizliydi ama yine de temkinli davranmam gerekiyordu. İzimi bulmaları için henüz erkendi çünkü oyun daha yeni başlamıştı ve yapılması gereken hamleleri henüz yapmamıştım.

Akşam yemeğimi yedikten sonra başımdaki korkunç ağrıyla yüzümü buruşturdum. Sıcak bir duş aldıktan sonra ağrı kesici hap yuttum ve yatak odama geçtim.

Temiz bir zihinle savaşmak her zaman avantajdı. Bu yüzden uyumalı ve dinlenmeliydim zira önümde zorlu birkaç gün beni bekliyordu.

Uyan!

Uyanmak istiyordum.

Gözlerimi aralamak o kadar güçtü ki sanki üzerimde tonla ağırlık vardı ve bir güç beni yatağa bastırıyordu.

Yattığım yerde alnımdan süzülen terleri hissedebiliyordum. Terlemiştim ama soğuk bir esinti parmak uçlarımı donduruyordu.

Odamda garip hissettiren farklı bir aura vardı.

Birinin size gözlerini diktiğini görmesenez bile hissedebilirdiniz. Şu an tam olarak böyle hissediyordum.

Yatağa bağlanmışım gibi savunmasız, ecelimi bekliyordum.

Lütfen uyan!

Soğuk rüzgâr estiğinde battaniyemi kavradım. Sıkıca tuttuğum battaniyeme sarılmaya çalışırken parmaklarımda hissettiğim acıyla gözlerimi açtım ve sıçrayarak yatakta oturur pozisyona geldim.

O an ağzımın içindeki kuruluk nefesimi kesti çünkü tam karşımda siyahlar içinde biri beni izliyordu.

Uykuyla uyanıklık arasındaki o ince çizgideydim. O keskin ipin üzerinde dengede durmaya çalışırken ayaklarımın altı kesiliyor ve canımı acıtiyordu.

Güçlü bir çığlık atarak bunun gerçek olmamasını diledim ve hemen yatağımın başında duran lambayı yaktım.

Lambanın ışığı odaya loşluk kattığında hızla yataktan kalktım ve az önce beni izleyen kişinin durduğu yere baktım.

Kimse yoktu.

Terden sıırıslıklam olan saç diplerimi parmak uçlarımla geriye doğru taradıktan sonra hızla inip kalkan göğsüme elimi koydum.

Odama kimse yoktu. Bunun bir tür karabasan olduğunu düşünmek istedim. Yorgun zihnimin bana oynadığı bir tür oyun olmasını dilerken hızla odadan çıktım ve evi arşınladım.

Her şey yerli yerindeydi.

Belki de gördüğüm kişi gerçektir. Bir hırsız da olabilirdi bu yüzden hemen kapıyı kontrol ettim. Yatmadan önce kilitlemiştim ve hâlâ kilitliydi. Balkon kapısı da kilitliydi.

Bilgisayar, telefon ve diğer değerli eşyalarım da yerli yerinde duruyordu. Hiçbir şeyim çalınmamıştı.

Odama geri döndüğümde pencerenin yanına gittim. Bu odada kalmak istemiyordum.

Pencereden dışarı baktığımda yalnızca sokak lambalarının aydınlatmaya çalıştığı karanlık sokakla karşılaştım. Kimsecikler yoktu fakat emin olduğum bir şey vardı, yatmadan önce odamın camını da kapatmışım.

Evime birinin girip bana zarar verecek olma düşüncesi kanımı dondururken dışarıdan birinin tırmanabilme ihtimalini tarttım. Oldukça güçlü ve bu yüzden bu düşüncüyü zihnimden uzaklaştırmak istedim.

Muhtemelen uykumda sıcak bastığı için kalkıp camı aralamış ve geri yatmışım. Gündüz yaşanan şu mafya skandalı da beni sandığımdan fazla germiş olacaktı ki uyku sersemi hayal görmüştüm.

En azından kendimi buna inandırmak istiyordum.

Aklıma Kayra geldiğinde tüylerim diken diken oldu ve telefonuma uzanıp Gamze'yi aradım.

Birkaç çalıştan sonra telefonu açan arkadaşımın sesi bile beni rahatlatmaya yetmişti.

"İlem'im," diye bağırdı. Yüksek sesli müzikten dolayı sesini duyurmaya çalışıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedim. Sesim sandığımdan da kötü çıkmıştı.

"Bardayız bizimkilerle tatlım," dedi. Saate baktığımda henüz gecenin ikisi olduğunu gördüm. "Sen neden gelmedin?"

"Çok yorgundum. İzin günüm olduğu için dinlenmek istedim," dedim.

"Anladım güzelim. Bir şey mi oldu sesin hiç iyi gelmiyor?"

Titrek bir nefes aldım. Arkadaşımı telaşlandırmak istemiyordum.

"Kim kimsiniz?" diye sordum.

"Bildiğin ekip aşkım," dedi. "Serhat yarım saat önce kalktı İlayda ile."

Hâlâ Serhat'ı merak ettiğimi düşündüğüne inanamıyordum.

"Kayra orada mı?" dedim.

"Evet şu an tam karşımda sarhoş bir şekilde uyukluyor," derken kıkırdıyordu.

Kayra'nın orada olması içimi rahatlattığında derin bir nefes aldım.

"Tamam. Size iyi eğlenceler. İçkiyi fazla kaçırma," dedim.

"Tamam anneciğim!" derken kahkaha atıyordu. "Seni seviyorum!"

"Ben de öyle," dedim ve telefonu kapattım.

İçimde çağılayan bu his beni tutsak etmeden bir an önce kendime gelmeliydim. Artık zihnimin bana oynadığı kötü bir oyun olduğuna emindim fakat yine de yalnız kalmak istemiyordum.

Yüz hatlarım gerginleşince net hareketlerle rehberime girdim ve ihtiyacım olan kişiyi aradım.

Uzunca bir süre çaldırdıktan sonra Demir'in uykulu sesini işittiğimde sanki az önce korkudan altıma etmeyecekmişim gibi gülümsedim.

“Gizushka?”

Hırıltılı çıkan sesini duyunca kötü hissettim. Gecenin bir körü onu uykusundan alıkoymaya hakkım yoktu.

“Merhaba,” dedim.

“Bir sorun mu var?” dedi. Ayılmaya çalışıyordu. Esnemesini bitirmesini bekledim.

“Ben.” Ne diyeceğimi bilemiyordum. Yalnızca onu istiyordum. Onun yanında güvende hissediyordum. “Bu saatte arayıp rahatsız ettiğim için çok özür dilerim.”

“Sorun yok,” dedi. “Sen iyi misin? Sesin hiç iyi gelmiyor.”

“Bana gelir misin?” dedim. O an evimi bir kişinin daha öğrenmesinden asla çekinmemiştim çünkü eğer o olmazsa gün ayana kadar içimdeki kurt beni yiyip bitirecekti. “Sana ihtiyacım var.”

“Konumunu gönder. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde orada olacağım,” dedi.

Sesindeki kararlılık o kadar güven vericiydi ki omuzlarımdaki gerginliği anında çözmüştü. Biri tarafından bu kadar değerli hissettirilmek gülümsememe sebep oluyordu.

“Teşekkür ederim,” derken sesim titremişti.

Yüküm o kadar ağır geliyordu ki taşıyamayıp altında ezilmekten korkuyordum. Az kalsın ağlayacaktım bu yüzden cevap vermesine izin vermeden telefonu kapatıp evimin adresini mesaj olarak yolladım.

Uyumak istiyordum.

Bu sefil dünyanın dertlerinden biraz olsun kurtulmak ve huzurlu birkaç saat istiyordum.

Demir, huzurumdu. Ve bir an önce onu yanımda görmek istiyordum.

Yaklaşık on beş dakika sonra telefonumun sesiyle yataktan kalktım.

“Alo?”

“Geldim. Kaçınıcı kata çıkmam gerekiyor?” dediğinde arabasının kapısını kapattığını duydum.

“İkinci kat,” dedim. Apartman kapısını düğmeye basarak otomatik olarak açtım ve onu beklemeye koyuldum.

Birkaç saniye sonra kapıma tıklatıldığında heyecandan nabzım yükselmişti.

Uzun zaman sonra evime yeni birini sokacaktım ve bu umurumda bile değildi. Onu istiyordum.

Kapının kilitlerini çevirdikten sonra usulca araladım ve onun endişeli, şişmiş gözleriyle karşılaştım.

“Merhaba,” dedim.

Ayakkabılarını çıkarırken, “Merhaba,” dedi ve içeri girdi.

Montunu ve atkısını alıp askıya asarken kapının önünde onu içeri davet etmem için izin bekliyordu. Saygısına hayrandım.

“Gelsene,” dedim ve elini tutup içeri götürdüm.

Salona geçtiğimizde, “Bir şeyler içmek ister misin?” dedim.

“Hayır, teşekkür ederim,” derken evimi inceliyordu. “Ne olduğunu anlatmak ister misin?”

Başımı iki yana doğru salladım. Hatırlamak bile istemiyordum.

Gerçeğe çok yakın bir kâbus görmüştüm ve bunu anlatıp onun da canını sıkmak istemedim. Tek istediğim uyumaktı.

“Seni uykundan alıkoyduğum için özür dilerim,” dedim.

Ellerini yanaklarıma koyup gözlerini gözlerime sabitledi.

“Sorun yok, senin için uykusuzluğa katlanabilirim,” dedi. Sıcaklığı içimi ısıtırken güven duygusunu iliklerime kadar hissettim. “Anlat bana.”

“Sadece,” dedim ve duraksadım. Anlatmak istemiyordum. Savunmasız görünmek istemiyordum. “Kâbus gördüm ve seni aramak istedim,” diyerek kestirip attım.

O an rahat bir nefes alarak gözlerini yumdu ve beni kendine çekip göğsüne bastırdı.

“Hastalandım zannettim,” derken dudaklarını başıma kondurdu.

Göğsünün altında atan kalbinin gür sesini işitmek bile huzura yürümekle eş değerd.

“Başka bir şey yok, değil mi?” dedi beni kendinden uzaklaştırıp tekrar gözlerime bakarken.

Kafamı iki yana sallayarak “Sadece uyumak istiyorum,” dedim. Sesli bir şekilde yutkunduktan sonra, “Benimle uyur musun?” diye sordum.

Birkaç saniye gülümseyerek yüzüme baktıktan sonra başını onaylar şekilde salladı.

“Gördüğüm rüyanın bu kadar hızlı gerçekleşeceğini düşünmemiştim. Hatta o rüyadan kopmamı sağlayan aramayı senin yaptığını görünce biraz sitem bile edecektim,” derken gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı.

Benimle uyuduğunu gördüğü bir rüyadan bahsediyordu. Hayali bile karnımda kelebeklerin uçuşmasına sebep olurken elini tuttum ve odama götürdüm.

O an utanç yoktu. Mahremiyet yoktu. Onun bana iyi geleceğini biliyordum.

Benim için oradaydı.

Ne olursa olsun orada olacağını biliyordum, çünkü Demir sözünden dönecek bir adam değildi. Onun hakkında bu yargıya ulaşabilecek kadar tanımıştım.

Çekimser hareketlerle yatağa yattığında mesafesini korumaya çalışıyordu ama buna gerek yoktu. Çünkü onu buraya ben çağırmıştım.

Lambayı söndürdükten sonra yorganın altına girdim ve sığınağıma sarıldım. Başımı sıcak göğsüne yasladıktan hemen sonra güçlü kollarıyla bana sarıldı ve derin bir nefes aldı.

Huzurla gözlerimi yumduğumda hatırladığım son şey saçlarını okşayan parmak uçları ve fısıltıyla bana taktığı lakabı işitmemdi.

“Ah, Gizushka, beni giderek büyülüyorsun.”

13. Bölüm

AĞACIN HUZURLU GÖLGESİ

♪ BILLIE EILISH – NO TIME TO DIE ♪

Cocukluk yıllarımdan bu yana aradığım bir tür huzur vardı. Orada bir yerlerde olduğundan emindim. Herkes gibi benim için de bir yerlerde onu bulmamı bekliyordu.

Bu huzurun hayalini kurduğumda hep bir tebessüm oluşurdu yüzümde çünkü bilirdim, Tanrı gerçek olmayacak bir şeyin hayalini kurdurmazdı.

Hak ettiğim huzuru ararken çok zorlanmıştım. Önüme birçok zorluk çıksa da pes etmeden savaşmıştım. Lakin sanki huzurum beni olduğu yerde beklemekten ziyade benimle saklambaç oynuyormuşçasına kaçıyordu.

O kaçtıkça ben kovaladım.

Düştüm ve o kaçarak aramızdaki mesafeyi açtı ama ben yılmadan ayağa kalkıp tekrar koştum.

Bilmediğim sokaklara girsem de hissederek onu aramaktan asla vazgeçmedim.

Çok kez pes edecek duruma geldiğimi hatırlıyorum. Sanki bu dünya üzerinde istenmiyordum, her şeyin bana garezi vardı ve çoğu zaman bir tutam huzuru bile hak etmediğimi düşündüm.

Hayat çok zorlu bir satranç oyunuydu benim için. Hamlelerimi öncesinde belirleyip taşlarımı olabildiğince korumak zorunda kaldığım bir oyundu.

Pes edip artık benden bu kadar dediğim zamanlar çoğalmaya başladığında huzura erişeceğim düşüncesi de uzaklaşmıştı.

Fakat hayat, biz bitti dediğimiz her seferde sinsice gülümseyerek bize henüz yeni başladığını anımsatıyordu keza bu doğrudu da. Şu an göğsünde yattığım adamın düzenli nefes alışverişlerini dinlemek benim için bir huzurdu.

Yıllardır aradığım huzurun koynunda ona ulaşmak için ne yollardan geçtiğimi düşünüyordum.

Hareket etmemek için nefesimi öyle zor alıyordum ki kalp atışlarım hızlanıyordu. Onu bu tatlı uykusundan uyandırmak istemiyordum zira bir noktada kendim de olabildiğince keyfini sürmek istiyordum.

Gözlerim açık bir şekilde odamdaki pencerenin perdesinden süzülen ışığı seyrettim.

Günün erken saatleri çoktan geçmişti. Belki de saat öğlene geliyordu ama saate bakmak istemiyordum. Demir'in yanında zamanın bir hükmü kalmamıştı. Zihnim onun yanında ondan başka düşünceğim herhangi bir dış etkene izin vermiyordu.

Gece yaşadığım kâbusu hatırladığımda kolumdaki tüylerin ürperdiğini gördüm ve gözlerimi sımsıkı yumarak derin bir nefes aldım. İstemsizce bedenimi Demir'e daha fazla yaklaştırdığımda onu rahatsız etmişim.

Uykulu bir şekilde gözlerini açtığında çoktan başımı yukarı çevirip onu seyre dalmışım.

Gözlerinin rengi şimdi biraz daha açık bir tona bürünmüştü. Nerede olduğunu anımsamaya çalışırken yatak odamın tavanını seyretti bir süre.

Bana sarılı olan kolunu hareket ettirdiğinde bakışlarını usulca aşağıya çevirdi ve gözlerimiz birbirine kenetlendi.

Tek bir bakışıyla kalbimi öyle bir hoplatıyordu ki yatağın titrediğine yemin edebilirdim.

O an nerede, kiminle ve neden olduğunu anımsadığında gülümsedi.

"Günaydın," diye fısıldadığında uykulu, boğuk sesine âşık olmadan edemedim.

"Günaydın," dedim.

"Ne zamandır beni seyrediyorsun?" derken boşta kalan eliyle gözlerini ovuşturmaya başladı.

"Aslında senin rahatını bozup uyanmana sebep olduğumdan beri," dedim. "Öncesinde etrafı seyrediyordum."

"Anlaşılan bir süredir uyanıksın."

"Yarım saati geçmiştir," dedim omzumu silkerken.

"Umarım o yarım saatte bana kötü kötü şeyler yapmamışsındır," derken sorgulayan gözlerle bana baktığında ciddi olup olmadığını anlamak için çatık kaşlarımla ona baktım ve büyük bir kahkaha patlattı. "Şaka yapıyorum canım, hissederdim herhâlde."

Ben de gülmeye başladığımda onun göğsünden kalkmaya yeltendim fakat anında koluyla beni kendine geri yasladı ve, "Biraz daha böyle kalabilir miyiz?" dedi. "Bu anın tadını çıkarmak istiyorum."

O an tekrar ona baktım ve gülümsedim. Çünkü onun da benim gibi olduğunu anlamıştım. Daha onu ilk gördüğüm andan itibaren biliyordum. O da benim gibiydi. O da belki benim gibi yıllardır huzurunu arıyordu ve bulduğunu sanıyordu.

Ben şimdiye dek hayatına girdiğim kişilerin huzurundan çok huzursuzluğu olmuşum başta annem ve babamın, ama belki onun huzuru olabilirdim. Eğer onun bana hissettirdiklerinin çeyreğini bile ona hissettirebiliyorsam çoktan olmuşum.

"Zevkle," diye yanıtladıktan sonra başımı tekrar onun kaslı göğsüne yasladım.

"Hem bence sen de bu yastığı sevdin gibi he, ne dersin?" derken sol eliyle göğsünü sıvazladı.

Kıkırdayarak başımı salladım.

"Eğer kastan ibaret bir vücudun olsaydı senden iğrenebilirdim," dedim.

“Ama-“ diye söze atıldığında sözüne devam etmesine izin vermedim.

“Evet, senin de vücudun kaslı ama yeterli düzeyde,” dedim. Yanaklarım kızarmaya başladığında yüzümü görmediği için şükrettim ve nasıl toparlasam diye düşündüm. “Yani demek istediğim, vücudunu beğeniyorum. Oldukça sağlıklı ve fit birisin, bu yeterli.”

“Figen,” derken gülümsediğini ses tonundan anlayabiliyordum.

“Efendim?”

“Sadece basit bir soru sormuştum.”

O an kendime sinirlenerek daha fazla batırmamak için burumdan soludum.

“Evet, sevdim,” dedim.

Bir süre sessizlik oluştuktan sonra Demir’in inip kalkan göğsüyle başım hareket etmeye başladığında güldüğünü anladım.

“Neye gülüyorsun?” dedim.

“Sana gülüyorum, başka kime olacak?” derken sol eliyle yüzünü kapattı ve gülmesi kahkahaya dönüşürken sinirle yattığım yerde doğruldum ve onu izledim.

Gülmesi bitip bana baktığında, “Vücudumu aklından çıkarmıyor oluşun hoşuma gidiyor,” dedi.

“Ne münasebet?” dedim çatık kaşlarla ona bakarak.

“Öyle değil mi?” derken o da yatakta doğruldu ve yanıma doğru kaydı.

Yüzünü yüzüme yaklaştırdığında yutkunmamak için kendimi zor tuttum çünkü genelde bu tarz sessizlikleri böyle şeylerle bozmaya bayılırdım.

Yüzünün ısınısını tüm gözeneklerimde hissediyordum. Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki sanki arada kalan o minik kısımda odadaki tüm elektrik toplanmıştı. Gözlerimi gözlerinden ayırmıyordum. O ise bakışlarını dudaklarıma kaydırıp kendininkileri diliyle ıslattı ve sorusunu yineledi.

“Öyle değil mi?”

Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıp geçtiğinde gözlerimi yumdum.

Herkese kafa tutan Figen, bu adamın en ufak hareketinde ellerini havaya kaldırıyor ve teslim oluyordu.

“Öyle,” diye fısıldadım. Ensem terlediğini hissediyordum.

Dudaklarım onun için hazırken yatakta oluşan hareketlilikle kapatmış olduğum gözlerimi açtım ve Demir’e baktım.

Yataktan kalkmış ve odanın köşesinde duran boy aynasının önüne geçip saçını başını düzeltmeye başlarken, “Biliyordum işte,” dedi. “Bence birlikte süper bir kahvaltı hazırlayabiliriz, ne dersin?”

O an yanmayan tek bir hücrem dahi yoktu. Kulaklarım, yanaklarım, dudaklarım... Her yerim alev almış gibiydi.

Bozuntuya vermeden gülümseyerek ona baktım.

“Harika fikir!” diyerek yataktan kalktım ve odada onu yalnız bırakıp koşar adımlarla mutfığa yöneldim.

Bu adam beni darmaduman ediyordu.

Çaydanlığın altına su koyup kaynaması için ocağı açtıktan sonra mutfak masasının üstüne iki tane kahvaltı tabağı ve çatal bıçak koydum.

Bu sırada Demir mutfağın kapısına dayanmış çoktan beni seyretmeye başlamıştı.

“Ne bakıyorsun?” derken buzdolabının kapağını açtım.

“Kadınımın bana kahvaltı hazırlayışını seyrediyorum,” derken aşk dolu gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı.

Buzdolabından üç tane yumurta alıp kapağını kapattım ve gülümseyerek onun tam önünde durdum.

“Kadınlar öyle sadece kahvaltı hazırlamaz,” dedim ve yumurtaları onun göğsüne bastırdım.

Yumurtaları tuttuktan sonra gülümsemesi iyice büyüdü.

“Boşuna kadını demiyorum ya,” derken kendinden emin bir şekilde ocağın olduğu yere doğru yürüdü. “Yalnız omletimi bir yiyen hayranı oluyor ona göre.”

“Çok kişiye omlet hazırladınız galiba Demir Bey,” dedim çayı demleyip ona omlet için tava uzatırken.

“Evet çok kişiye hazırladım,” dediğinde gözlerimi açarak ona baktım. “Ama bu demek değildir ki istediğim kişileri kendime hayran bıraktım.”

“O ne demek?”

“Yani ben hazırlarım sonuçta maksat karnımız doysun, öyle değil mi?” derken tavayı yağlayıp ocağın altını açtı. “Ama ister istemez büyülüyor yiyenler. Ben istemiyorum ki hayran olsunlar. Tabii şu an istiyorum orası başka.”

Bana bakmadan kendi kendine konuşuyor ve yağı kızdırıyordu.

Çocuksu yönünü seyretmek o kadar güzel bir histi ki kendi içimdeki boşluğu unutmama sebep oluyordu.

Yeri geldiğinde centilmen, yeri geldiğinde ufak bir oğlan çocuğuydu. Hislerinden emin olmasaydım eğer kasıtlı olarak beni tavlamaya çalıştığını düşünürdüm ama neredeyse kendimden daha çok ona güveniyordum.

“Neyse ona ben karar vereyim, omletiniz güzel olacak mı olmayacak mı bakalım,” dedim ve masayı kurmaya devam ettim.

Kahvaltılıkları masaya konumlandırdıktan sonra Demir de yumurtaları kırıp omleti hazırlamıştı.

“İşin püf noktası her iki tarafı da hemen hemen aynı sürelerde pişirmek,” derken tavada omleti ters çevirip bana göz kırptı.

“Şefler sırlarını vermez diye biliyordum,” dedim.

“Senden saklayacak hiçbir şeyim olamaz,” dediğinde gülümsemesi büyüdü. O an kendimi ister istemez çok kötü hissettim. Ben yalanlarla örülü bir örümcek ağının ev sahipliğini yapıyordum. O ise tüm saflığıyla yüreğini bana açıyordu. “*Gizushka.*”

Kahvaltı hazır olduğunda ikimiz de liseli âşıklar gibi gülümseyerek karnımızı doyurduk. Arada bir birbirimize attığımız ufak taşlar ortama tatlı bir hava katarken aslında daha çok alışıyorduk.

Onunla geçirdiğim günleri, mesajlaştığım anları aklımdan geçirirken evimde hissediyordum.

Şimdi kendi evimde karşımda oturuyor oluşu bunu tasdikliyordu.

Ölmek için zaman yoktu. Onu yaşayacaktım çünkü yaşanmaya değer bir insandı.

Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Çocukluğunu anlatmasını istiyordum. Muhtemelen benim yaşadığımdan çok daha iyi bir çocukluk geçirmişti. Ailesinden bahsetmesini istiyordum. Yaşadığı kalp kırıklıklarını öğrenmek istiyordum.

Aslında kendimde eksik olan ne varsa onun tamamlamasını istiyordum.

Nasıl birlikte hazırladıysak o şekilde de masayı topladık ve çaylarımızı tazeledikten sonra salona geçip koltuğa oturduk.

“Evin çok şirin bu arada,” derken salonumu inceliyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim.

“Umarım bir gün sen de benim evim hakkında bu yorumu yaparsın,” dediğinde bir tür teklif sunduğunu anladım.

“Öyle olduğuna eminim,” dedim. “Kedilerinle tanışmayı iple çekiyorum.”

Kedilerinden bahsettiğimde yüzüne yerleşen gülümsemeye bayılıyordum. Onu bu kadar mutlu edebilecek miyim korkusu üzerime çullanmadan, “Umarım onlar da beni sever,” dedim.

“Jüpiter beni paylaşmayı pek sevmese de her gece onlara senden bahsediyorum. Bence onları o büyük buluşma için hazırlıyorum,” dedi.

“Teşekkür ederim,” dedim. Artık ciddi bir teşekkürü hak ediyordu çünkü.

“Kedilerimi sana hazırladığım için mi?” dedi.

Gülümseyerek elimdeki bardağı sehpayaya bıraktım ve vücudumu ona doğru döndürdüm.

“Elbette o da var ama sadece bu değil,” dedim. Geceyi aklımdan silmek istesem de silinmiyordu. Üzerimde hissettiğim baskıdan kurtulmaya çalışmıyordum, sonuçta senelerdir bu tarz baskılarla yaşamaya alışmıştım ama bir yerde ben de insandım ve sabrım taşıyordu. “Gece hiç sorgulamadan yanımda olduğun için de teşekkür ederim.”

“Ben kendime bir söz verdim,” dediğinde o da bardağını sehpayaya koyup aynı benim yaptığım gibi vücudunu bana doğru çevirip oturdu. “Senin gibi birini bulduğumda, yani kalbimi bu denli attıran harikulade bir kadını bulduğumda onu asla bırakmamak için söz verdim. Onun ne zaman bana ihtiyacı olursa o zaman onun için orada olmaya söz verdim. Bu sözü başta kendime sonra da sana verdim.”

Elini uzatıp kucığımdaki elimi tuttuktan sonra baş parmağıyla okşadı.

“Dün gece bana ihtiyacın vardı. Her ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın o ses tonundan bunu anladım. Sorgulamayacaktım,” dedi. Ben hülyalı bakışlarla onun ağzından dökülen kelimelerin büyüüne kapılırken devam etti. “Verdiğim sözleri tutan biri oldum her zaman. Bunu değiştiremem ve değiştirmek de istemiyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedim. “Binlerce kez.”

“Sorun yok. Teşekkür etmeni gerektirecek bir şey yapmadım.”

“Anlayışlı ve saygılı bir adam olduğun için teşekkür ediyorum,” dedim. “Gece ilk seni aramak aklıma geldi. Seni yanımda istedim. Çünkü biliyordum ki yalnız uyuyamayacaktım.” Elimi tutan elinin üzerine elimi koydum ve birbirlerine kenetlenmiş hâllerini görünce gülümsedim. “Başkası olsaydı belki de hakkımda farklı düşünürdü.”

O an bana biraz daha yaklaşıp önüme düşen saçımı geri itti ve bakışlarımı bakışlarına kenetledi.

“Öyle biri olmadığını biliyorum. Sen istemediğin sürece senin istemeyeceğin hiçbir şey yaşanmayacak.”

Sarf ettiği her kelimede ihtiyacım olanın kendisi olduğunu bana bir kez daha kanıtlıyordu.

Artık yalnız hissetmiyorum, aksine huzurla kaplı hissediyordum ve bunun tek sebebi oydu.

“Yine de yaşadığın şeyleri bana direkt olarak anlatmadığını her hâlden fark edebiliyorum. Tam anlamıyla senin yanında olabilmem için bana her şeyi anlatmanı istiyorum ama sorun değil, sen en doğru zamanı kendin seçebilirsin.”

Demek ki duygularımı o kadar da profesyonel bir şekilde maskeleyemiyordum ya da Demir insanları çok iyi okuyabilen bir adamdı. Yine de saygılı oluşu yeterdi. Merakına yenik düşerek üstüme gelmeyi tercih etmektense bana yeterli alanı veriyor ve benim ona gitmem için zaman tanıyordu.

Ona şu an her şeyi anlatmak istiyordum.

Başıma gelenleri.

İşimi.

Kim olduğumu.

Geçmişimi.

Peşimde dolaşan hayaletleri...

Her şeyi.

Anlatmak istiyordum ama korkuyordum. Onu kaybetmekten korkuyordum. Anlatırsam korkup kaçacağını ve tekrar yalnız kalacağımı düşünüyordum.

Gülümsediğimde o da gülümsedi ve elimi kaldırıp dudaklarına götürdü. Cayır cayır yanan bir kömürdü sanki dudakları ve o kömürü elimin üzerine bırakıp çekilmişti.

“Akşam bir planın var mı?” diye sorduğunda düşündüm.

Bugünün tarihine baktığımda gözlerimi yumarak ona döndüm.

“Maalesef,” dedim. Bu akşam Keremlere gitmem gerekiyordu. Onları evimde yemeğe davet edişimin üzerinden kaç hafta geçmişti onu bile hatırlamıyordum ama şimdi de benim yeni evli çift arkadaşlarıma gitmem gerekiyordu.

“Sorun yok,” dediğinde gülümsedi. “Benim de bugün çok önemli toplantılarım ve iş yemeğim var o yüzden sormuştum.”

“Harika,” dedim. “Yoğun olacaksın anlaşılan.”

“Evet, yoğun bir gün beni bekliyor. Gerçi birkaç saat sonra akşam olacak, biz yatakta miskinlik yaparak uyurken gün çoktan kaçıp gitmiş,” dedi.

“Neresinden yakalarsak kârdır,” dedim.

“Aynen öyle,” derken son kez elimin üzerine minik bir öpücük bıraktı ve ayaklandı. “Ben artık gitsem iyi olacak.”

O an hiç gitsin istemedim ama ilgilenmesi gereken bir işi vardı. İkimizin de birbirimizden başka hayatları vardı sonuçta.

“Peki,” dedim ve onun ardından ben de ayağa kalktım.

Dış kapıya kadar birlikte yürüdükten sonra askıda asılı olan montunu uzattım ve o üzerine geçirirken hareketlerini izledim. Kollarını hareket ettirişinde bile en ufak bir kabalık yoktu.

Montunu giyip fermuarını çektikten sonra, “O zaman yolcu yolunda gerek,” diyerek kapıyı açtı.

Kapıdan çıkmadan önce elini belime dolayıp beni kendine doğru yaklaştırdı ve yanağımdan öptü. Gıdıklandırıan öpücüğü karşısında kıkırdarak onu hafifçe ittirdim.

“Bir dahaki görüşmemize kadar depolamalıydım,” dedi ve gülümseyerek arkasını döndü. Apartmanda sesinin yankılanmasına aldırmaz etmeden, “Kendine iyi bak Gizushka!” diye bağırdı ve merdivenlerden indi.

Gülerek kapıyı kapattığımda mutluluktan havalara uçmak istiyordum. Âdeta olduğum yerde zıplayacaktım.

Demir gittikten sonra yıllardır yalnız yaşadığım evim ilk kez bomboş görünmüştü gözüme. Eksikliği gözle görülür biçimde fark ediliyordu.

Bu his beni korkuttuğunda irkildim ve başımı iki yana salladım.

Son günlerde yaşanan olaylar her zamankinden daha farklı bir ağırlıkla üstüme çökmüştü, hepsi buydu. Zayıf anımda ona ihtiyaç duymuştum ve o da benim için orada olmuş, o anın hızla unutulup gitmesine yardımcı olmuştu.

Hepsinin bu olması gerekiyordu.

Saate baktığımda akşam yemeği için henüz birkaç saate daha sahip olduğumu görünce yavaş hareketlerle etrafı toplamaya koyuldum.

Evim öyle kolay kolay kirlenmez veya dağılmazdı ama ben yine de titiz biri sayılırdım o yüzden her şeyin yerli yerinde kurulu düzenine sadık kalmasını isterdim.

Mutfağa geçip kendime sert bir kahve demledikten sonra kendimi çalışma odama attım ve bilgisayarımı açtım.

Korktuğum veya beni zorlayacağını düşündüğüm şeylerden kaçmak yerine daima onların üstüne gitmeyi tercih eden bir kadındım.

Dün yaşanan olaydan sonra karşı atağı yapıp geri çekilmiştim. Gerçi Derya'dan herhangi bir mesaj gelmediğine göre tedirgin olacağım bir durum da yok gibi görünüyordu ama ben yine de kurduğum planın işlemesi için işimin başına geçmeliydim.

Bilgisayar açıldığında çabuk hareketlerle e-postalarımı kontrol ettim ve güvenilir kaynaklarımı kategorileştirdikten sonra onlardan gelen bilgileri dosyalar hâlinde derledim.

Bu işi yaparken karşımda duran iki farklı mafya ailesine dair ilginç bilgiler de öğreniyordum.

Bu tip insanlarda para ve silah oldukça boldu. Uğruna harca-yacakları tonla adamları da olurdu. Hepsi birer silahtı onlar için ama içimi rahat tutmamın en büyük sebeplerinden biri zekâydı. Bu insanlar güçlü olabilirdi lakin güç onları zehirlerdi ve bunun farkında olmadan fevri hareket ederlerdi.

Bense zekâmı kullanırdım. Yırtıcı aslan sürüsünü onlar açıklıklarının peşindeyken alt edebilirdim. Bu nedenle de temkinli adımlar atacaktım.

Şimdiden edindiğim bilgiler bile bana yeterdi ama tüm olasılıkları düşünmek zorundaydım. Her şeye rağmen tedbirli olmak esastı çünkü her zaman planlar istediğimiz gibi seyretmezdi.

Kusursuz görünen her şeyde bir hata payı bulunurdu.

Bense o hata paylarını her daim tespit eder, kıyılarında dolaşırdım ki olabilecek muhtemel iyi ve kötü sona karşı hazır olabileyim.

İşlerimi bitirdikten sonra sosyal medyadaki tepkilere bakındım.

Karatopraklar hakkında girdiğim haberin altına hâlâ dakikada yüz yorum gelmesinin şokundaydım. Bu bir noktada egomu okşarken tedirgin de etmiyor değildi.

Nabız ölçmek ve algı dağıtmak için dün girdiğim haberin altına da sürüsüyle yorum yağmaktaydı. Şu ana dek paylaştığım haberlere gelen tüm yorumların toplamı bu iki haberin yorumlarını geçemezdi belki de.

“Reklamın iyisi kötüsü olmaz,” diye fısıldadım ve birkaç yorum daha okuyup bilgisayarı kapattım.

Akşam için ne giyeceğimi hazır ettikten sonra duşa girdim.

Aslında bugün hiç onlara gidesim yoktu fakat haftalar öncesinde verilen bir söz olduğu için gitmek zorundaydım. Gerçi onları özlemiştim. Peri’nin tatlı aptallıkları bana kendimi iyi hissettiriyordu. Üstelik Kerem ile olan ilişkilerine şahit olmak da onların annesiymişim gibi gözlerimi sulandırıyordu.

Aslında en başında onların üçü çok yakın arkadaşlardı. Devrim, Kerem ve Peri beni benimseyene kadar kim bilir ardından neler konuşmuşlardı.

Yıllar sonra eskisi gibi görüşemez olmuştuk. İki haftada bir veya ayda bir görüşebiliyorduk.

Devrim zaten kendi işini kurmuş ve sürekli iş seyahatleri için yurt dışına çıkıyordu. Peri ve Kerem'in ayrı ayrı işleri olmasına rağmen evlenmeden önce ortak bir iş kurmuşlar ve kısa sürede onu büyütmüşlerdi. Hatta Kerem ortak işlerinden kazandıkları ilk büyük parayla balayı tatiline çıktıklarını ballandıra ballandıra anlatır dururdu.

Muhtemelen önümüzdeki birkaç sene boyunca da bu böyle devam edecekti çünkü Kerem kendini övmeyi seven biriydi.

Duştan çıktığımda hızla vücudumu kuruladım ve iç çamaşırlarımı giyip telefonumu şarja bıraktım.

Devrim F.

"Yedi gibi seni alayım birlikte geçelim ister misin?"

Devrim'in mesajı hayat kurtarmıştı çünkü vaktin ne ara geçtiğini algılayamamıştım. Demir gittikten sonra etrafı toparlamış, işlerimle ilgilenmiş ve hızlıca duşa girmiştım ama çoktan yemek saati yaklaşmıştı.

Hazırlanıp bir taksiye atlayıp Peri ve Kerem'in evine gitmeye kalksam çok geç kalabilirdim bu yüzden düşünmeden hızla Devrim'e yanıt verdim.

"Harika olur cidden! Yoksa geç kalacağım ve Peri başımın etini yiyecek."

Devrim'in cevap vermesini beklemeden hazırlanmaya koyuldum. Sonuçta evimin adresini biliyordu ve geldiğinde de beni arardı.

Duşa girmeden önce giyeceğim kıyafeti hazırladığım için kendimi tebrik ederek üzerime geçirdim. Vücudumu saran dar, koyu lacivert tonlarında mini bir elbiseydi.

Vakit kaybetmeden saçlarımı klasik tepede sıkı at kuyruğu şeklinde bağlayıp spreyledikten sonra makyaj yapmaya koyuldum.

Kendimce Figen Kırmızısı adını verdiğim ve sürekli kullandığım bordoya çalan kırmızı rujumu sürerken telefonum çalmaya başladı.

Hızla oturduğum yerden kalkıp şarjda olan telefonuma uzandım. Arayan Devrim'di.

"Alo?" dedim.

"Figenciğim geldim ben," derken radyoda çalan slow müziğin sesini işitebiliyordum.

"Ah, harikasın! İki dakika içinde iniyorum," dedim ve telefonu kapatıp yanıma alacağım çantanın içine koydum.

Elimin gittiği ilk parfümü alıp birkaç kere sıktıktan sonra odamdan çıktım. Uzun kabanımı ve deri çizmelerimi de giyip evden ayrıldım.

Kapıyı kapattıktan sonra hem alttan hem de üstten ikişer kere kilitlemeyi ihmal etmedim ve içim rahat bir şekilde merdivenlerden inmeye başladım.

Devrim son model klas arabasının içinde, pahalı olduğunu bildiğim atkısını düzelterek oturuyordu. Beni gördüğünde arabadan inmeye yeltenecekti ki elimle onu durdurup koşar adımlarla sağ kapıya ilerledim.

Bu centilmenliği kaldırarak kadar dışarıda kalmak istemiyordum zaten hâlihazırda hava buz gibiydi.

"Merhaba!" dedim sıcak arabaya biner binmez. "Naber canım?"

"Yüzünü gören cennetlik Figen Hanım," diyen Devrim'e ters ters baktım.

"Zırt pırt yurt dışına çıkan bendim zaten öyle değil mi?" dedim emniyet kemerimi takarken.

"Doğru evet, haklısın," derken gülümsüyordu. "Gidelim mi? Peri son yarım saatte sekiz kere aradı da beni."

"Bana da sürekli mesaj atmış ama telaş yapmamak için hiçbirini okumadım elim ayağıma dolandır diye," dedim.

"Ev hediyen nerede?" diye sorduğunda tekrar ters ters baktım.

"Unutacağımı düşünmedin umarım," dedim.

“Unutursan Peri’nin dilinden kurtulamazsın. Ben senin iyiliğini düşündüğümünden diyorum tatlım,” derken arabayı sürmeye koyulmuştu.

“Ben sürprizleri seven bir kadını biliyorsun, geceye damgamı vurmazsam rahat edemem,” dedim ve gülümseyerek arkama yaslandım.

“Bilmez miyim!” diyen Devrim bakımlı elleriyle direksiyonu çevirip şehirden uzaklaşmaya başladı.

Peri ve Kerem’in evi şehre tepeden bakan, zenginlerin konakladığı bir semtteydi ve benim bulunduğum yere oldukça uzaktı. Bu yüzden taksidense Devrim’in gelip beni almasını ikiletmeden kabul etmiştim.

“Çok güzel görünüyorsun bu arada söylemeyi unuttum.”

Devrim’e baktım.

“Çok kibarsın teşekkür ederim. Sen de oldukça yakışıklı görünüyorsun doğrusu,” dedim gülümseyerek. “İspanya yaramış sana.”

“Sorma!”

Trafiğin yoğun olmamasından ve Devrim’in hızlı araba kullanmasından dolayı kısa sürede Peri ve Kerem’in yeni evlerine ulaşmıştık.

Arabayı park ettikten sonra Devrim ile büyük evin girişine doğru ilerledik ve kapıyı çaldık.

Birkaç saniye içinde kapı hızla açıldı ve Peri’nin ufak çığıyla karşılandık.

“Canlarım gelmiş!”

Peri’nin hemen bir adım arkasında duran Kerem, “Hoş geldiniz!” diye selamladığında biz de onları selamladık.

Şöminenin yandığı geniş salona doğru ilerlerken Peri bize çoktan yeni evini tanıtmaya başlamıştı.

Peri hepimizin toplamından daha fazla heyecana sahip bir kadındı. Bazen ona yetişmek için büyük bir çaba sarf etsem de oldukça zorlanıyordum.

Hevesinin kursağında kalmaması için Devrim'le bizi nereye sürüklerse tıpkı ördek yavruları gibi onu takip ediyorduk.

Evin her köşesini Kerem'le birlikte dekore ettikleri için ekstra şevkle anlatıyordu. Aşkıyla aşk dolu bir iş birliği içinde yuvalarını kurmuştu ve bunu sevdikleriyle paylaşmak ona iyi geliyordu.

Yaklaşık on dakika boyunca Peri'nin yönlendirmeleriyle birlikte evi gezdikten sonra bizim için hazırlanan masaya geçtik ve karşılıklı bir şekilde oturduk.

Kerem ve Peri yan yana, Devrim ile ben de yan yana oturmuştuk.

"Yemekler leziz görünüyor," dedim. Bu kadar acıktığımın hiç farkına varmamıştım. "Hepsini sen mi yaptın?"

Peri anında kızarıırken Kerem'e baktı.

"Sakın!" diye işaret parmağını havaya kaldırdığında Kerem kahkaha atmaya başladı.

"Neler oluyor?" diyen Devrim peçetesini önüne seriyordu.

"Yanlış bir şey mi dedim?" dedim.

"Bunu söylemezsem çatlarım aşkım," diyen Kerem yalvarırcasına Peri'ye bakıyordu.

"Of çok kötüsün Kerem ya! Hani anlaşmıştık aramızda sır diye!"

"Söyleyin ya merak ettik," dedi Devrim.

"Be: söyleyeceğim o zaman," dedi Peri, Kerem'e ters ters bakarken.

"Ama o zaman zevki kalmayacak ki!" diye sızlandı Kerem.

"Kerem!"

"Peki tamam sevgilim sen ne dersen o." Kerem teslim olur gibi ellerini havaya kaldırıp başını öne eğdi.

Devrim suyunu içerken kıkırdadığında az kalsın boğuluyordu, "Hanım köylülük denince de sensin be birader," diye dalga geçti.

Tüm gözler Peri'ye döndüğünde Peri utanarak söze girdi.

“Ya ben size aslında çok güzel güveç yemeği hazırlayacaktım ama yemeği fırında unutunca yaktım,” dedi. O an gülümseyecektim ki kırılmaması adına tüm ciddiyetimle dinlemeye devam ettim. “Hâl böyle olunca da çok güzel ev yemekleri yapan bir şirketten sipariş ettim.”

“Bunda utanılacak ne var canım,” dedim onu rahatlatmak için. “Herkesin başına gelebilir sonuçta.”

“Ama sizi ilk kez davet ediyorum ve kendi ellerimle hazırladığım bir yemeği sunmak istiyordum,” dediğinde alt dudağını büzmüştü. “Neyse ki tatlıyı ben yaptım o konuda biraz olsun içim rahat.”

“O hâlde bir an önce yemeklerimizi yiyelim de tatlıya geçelim güzellik!” dedi Devrim.

Kadınların ruhundan anlayan bir adamdı. Nasıl hâlâ bekârdı şaşıırıyordum.

“Kerem Bey de anca dalga geçsin sabahtan beri!” diye trip attığında Kerem sessizce yemeğini yemeye koyulmuştu. Bir şey derse Peri’nin dilinden kurtulamayacağını farkındaydı.

Yemeğin yanında açılan şarap eşliğinde karnımızı doyururken görüşmediğimiz süreçte neler yaptıklarımızdan bahsettik.

Peri ve Kerem evin eksikliklerini tamamlayıp yeni kurdukları işi daha da büyütmekle ilgilenmişlerdi.

Devrim de İspanya ve Fransa seyahatinden, işlerinin yoğunluğundan ve gittiği yerlerde gezdiği, öğrendiği bilgilerden bahsetmişti.

Konuyu genelde bana getirmezlerdi çünkü onlar kadar hayatımı açık eden biri değildim. Bu hep böyle olmuştu. İşimi sorgulamayı bırakmışlardı. Aşk hayatım hakkında söz etmezlerdi. Onlar aslında benim varlığımdan hoşlanıyorlardı. Sanki ortamda bulunması gereken biriydim. Sadece olsam yeterliydi, gerisi mühim değildi.

Bu raddeye gelene kadar beni çok zorlamışlardı ama sert çizgimi aşmaya her çalıştıklarında tepkimi gördükleri için vazgeçmişlerdi.

Büyük bir *Hayalet Avcının Sahnesi* fanı olan Kerem son patlayan mafya skandalı konusunu açtığında gerildim.

Bir noktada sıradan bir takipçimle gerçek hayatta görüşmüşüm de olayları canlı canlı yorumlamasını dinliyormuşum gibi hissediyordum.

Herkes bu konu hakkındaki düşüncelerini söylerken gururum okşansa da bu konunun dağılmasını istiyordum.

“Hadi ama ya magazinden mi söz edeceğiz gerçekten!” diye sızlandığımda konu anında dağıldı.

“Ben o zaman yeni ev hediyenizi vereyim,” dedi Devrim ve izin isteyerek masadan kalkıp eve girerken elinde taşıdığı kutuya doğru ilerledi. Kutuyu alıp masaya geri döndüğünde, “Umarım beğenirsiniz,” dedi ve kutuyu Peri’yle Kerem’e uzattı.

“Ayy, çok teşekkür ederiz Devrimciğim ya ne gerek vardı!” dedi Peri gözleri ışıldarken.

“Yaa hiç gerek yoktu değil mi? Başımın etini yerdin yüz sene!” diye takıldı Devrim.

Hep birlikte kıkırdadıktan sonra Peri’nin hevesle kutuyu açmasını izledik.

Saatime baktığımda gülümsedim. Tam zamanıydı gerçekten de.

Devrim’in getirdiği kutunun içinden kutu büyüklüğünde bir biblo çıkmıştı. Biri kahverengi, diğeri ona göre bir tık küçük beyaz olan at kafasıydı.

“Vaaay,” dedi Kerem.

“Bunu İspanya’daki bir müzayededen aldım sizin için. Size at gibisiniz demek istemiyorum tabii alt metinde bu yatmıyor ama atlar çok asil hayvanlardır ve bu güzel eve sizin gibi aşkla yan yana durmuş bu biblonun çok yakışacağını düşündüm.”

"Sen gerçekten ağzı iyi laf yapan harika bir dostsun!" dedi Peri ve ayağa kalkıp Devrim'in boynuna sarıldı. "Çok teşekkür ederim! Şöminemin üstüne ne koysam diye düşünüyordum. Bu biblo harika uyacak," dedi.

"Ne demek güzelim, baktıkça beni hatırlarsın," dedi ve yanına geri oturdu.

Peri, bakışlarını yüzüme sapladığında birkaç kez gözlerimi kaçırdım ki ona bir şey almadığımı düşünüp biraz daha çıldırsın.

"Ne bakıyorsun öyle?" dedim gözlerimi kaçırırken.

"Eyvah," dedi Kerem yalandan bacağına titretmeye başladığında.

Devrim yan tarafımda gülümsüyordu çünkü ev hediyesi aldığımı bilen tek kişi oydu.

Büyük evin kapı zili çaldığında hepimiz dış kapının olduğu antre kısmına başımızı çevirdik. Saatiye baktığımda tekrar gülümsedim. Tam vaktiydi.

"Birini mi bekliyordunuz yoksa?" dedim Peri'ye.

Peri ve Kerem ayaklanıp birlikte kapıya doğru yürürken, "Hayır. Allah Allah kim ki bu saatte?" dediler.

Ben de ayağa kalkıp onların ardından kapıya doğru yürüdüm. Peri kapıyı açtığında kargo görevlisiyle karşılaştı.

"Peri ve Kerem Güney adına bir kargonuz bulunmakta," diyen çocuk cevap arayan bakışlarla karşısında duran çifte baktı.

"Gönderici kim kardeşim?" diye sordu Kerem.

"İsim belirtilmemiş efendim," dedi çocuk ve kapının yanına dayadığı bir buçuk metre uzunluğunda, kraft kâğıda sarılı kargoyu kapının eşiğinden içeri geçirdi. "Şuraya bir imza alabilir miyim?" derken elindeki kalemi Kerem'e uzatmıştı.

Kerem kâğıdı imzaladıktan sonra kargocu çocuk gitti. Peri ve Kerem birlikte kapıya dayalı şeyi içeri soktuklarında kollarımı birbirine bağlamış onları seyrediyordum.

Peri'nin bakışlarıyla karşılaşınca, "Sürpriz," diye fısıldadım.

“Ya Figen!” diye çığırın Peri hediyeinin tüm yükünü Kerem’e bırakıp koşar adım yanıma geldi ve boynuma sarıldı. “Çok teşekkür ederim!”

Gülerek ona sarılırken, “Buraya elim boş geleceğimi düşünmeyeceğini sanıyordum,” dedim.

“Biliyordum ama bir an tedirgin olmadım denemez.”

“Hadi açın bakalım hoşunuza gidecek mi?” dedim.

Büyük bir keyifle ikisi de aldığım hediyeinin sarmalandığı kraft kağıtlarını ve bantları sökmeye başladıklarında Devrim yanıma geldi ve benimle birlikte onları izlemeye başladı.

“Tablo mu aldın?” diye sordu Devrim.

“İki tane,” dedim.

Tablonun birini Kerem birini de Peri çıkardığında ikisinin de gülümsemesi büyüdükçe büyüdü. Onları mutlu edebildiğimi görmek beni de gülümsetirken onlara doğru yaklaştım.

“Bunu özel olarak yaptırdım,” dedim Peri’nin tuttuğu tabloyu işaret ederken. “Diğerini de bu eve çok yakışacağını düşündüğüm için aldım.”

Peri’nin gözleri dolmaya başlarken, “Bu çok anlamlı,” diye fısıldadı. Tabloyu yere koyup bize doğru çevirdiğinde, “İlk fotoğrafımız,” dedi.

Devrim ve benim de dahil olduğum bir fotoğraftı. Arkadaşça çekildiğimiz ilk toplu fotoğrafımızdı. Bu fotoğrafı bir tablonun içine üç bin parçalık bir puzzle şeklinde hazırlatmışım.

“Gerçekten de geceye damgayı vurmasını iyi biliyorsun,” dedi Devrim.

Şu an herkes duygulanmıştı. Bu fotoğrafı çektiğimiz o günü dün gibi hatırlıyorduk.

Kerem ve Peri bana son kez sarıldıklarında tabloları yerleştirmek için evdeki alanları gözetlemeye başlamışlardı.

Yemeğimizi yemiş, Peri’nin yaptığı lezzetli tatlıyı neredeyse bitirmiştik ve onlar hâlâ hangi tablonun nereye daha çok yakışacağı konusunda tartışıyorlardı.

Devrim alkol seven bir adamdı. O da benim gibi şaraba düşkündü ve geldiğimizden beri neredeyse ikinci şişesini bitirmek üzereydi.

“Daha fazla içme bak beni sen bırakacaksın,” dedim ona işaret parmağımı kaldırarak.

“Şarabın beni çarpmadığını biliyorsun,” dedi gülümseyerek ama bunu derken bile dili dönüyordu.

Birlikte şöminenin önünde yere oturmuş anılarımızdan bahsettiğimiz harika bir akşam geçirmiştik. Hatta benim yaptırdığım üç bin parçalık yapbozu bozup dördümüz her buluştuğumuzda onu yapmakla ilgilenmeyi bile düşündük.

Peri başta bunu onaylamak istemese de belki daha fazla bir araya gelebiliriz düşüncesiyle kabul etti.

Hepimiz bir sonraki müsait anımızda bir araya gelip arkadaşlığımızın ilk gününe geri dönecek ve en başından yapıp bozacaklık.

Peri’ye etrafı toparlamasında biraz yardım ettikten sonra Devrim ile birlikte paltolarımızı giyip evden çıktık.

“Bir dahaki gelişinizde söz yemeği yakmayacağım,” diye seslendi Peri.

Hepimiz gülerken birbirimize el salladık ve arabaya bindik.

Devrim emniyet kemerini takıp arabayı çalıştırdığında, “İstersen eve kadar ben kullanayım,” diye teklif ettim.

Bıyık altından gülümseyerek yan gözle bana baktı.

“Hafife alınmaktan hiç hoşlanmam biliyorsun,” derken yola çıktı ve normal hızda sürmeye başladı.

Saat neredeyse on ikiye gelirken evimin önünde durduk.

Emniyet kemerimi çıkarıp Devrim’e döndüm.

“Çok teşekkür ederim beni alıp bıraktığın için,” dedim.

Arabayı kapatıp koltuğunda arkasına yaslanırken gülümseyerek bana baktı. Elini kaldırıp yanağımın üzerine koyduğunda geri çekildim.

“Devrim.”

Sesim netti.

“Özür dilerim,” diye fısıldadığında havada kalan elini yumruk yapıp geri çekti.

“Özür dileme,” dedim. Elimi onun elinin üstüne koydum ve yaklaşıp yanağına arkadaşça bir öpücük kondurdum. “Bazı şeyleri aştığımızı sanıyorum.”

“Evet, evet öyle,” dediğinde parmaklarını göz pınarlarına bastırdı. “Bir an boş bulundum sadece.”

Devrim’in bana karşı olan ilgisini hepimiz fark ediyorduk keza birkaç kere bana açılmış ve birtakım girişimlerde de bulunmuştu. Onunla bir ilişkinin içinde bulunmayı defalarca düşünmüştüm.

O, tanıdığım ve sevdiğim bir arkadaşımdaydı. Hatta benim için kararında bir aday bile olabilirdi. Beni sevip sayacağını biliyordum ama birine bir kez arkadaş gözüyle baktıktan sonra duygusal yoğunluğu çok zor hissedebiliyordum.

Hem arkadaşlığımızın bozulmasını istemiyordum hem de şu an hayatımda bir başkası vardı ve onu engellemezsem Demir’e haksızlık yapmış olurdum.

İnsanlarla aranıza set koymaktan çekinmemeniz gerekirdi yoksa işin sonunda her daim üzülen siz olurdunuz.

“İyi geceler,” dedim ve arabadan indim. “Dikkatli git.”

“Tatlı rüyalar Figen,” dedi ve gülümseyerek elini havaya kaldırdı.

Apartmana girip merdivenleri çıktım ve çantamdan kapının anahtarını çıkardım. Kilitli kapıyı hızlıca açıp kendimi sıcak evimin içine attıktan sonra kapıyı tekrar kilitledim.

Çizmelerimi çıkarıp yatak odama ilerledim. Elbisemden kurtulup pijamalarımı giydikten sonra makyajımı çıkarırken yavaş, klasik bir müzik açtım.

Piyano ve kemanın sesi ruhumu doyururken uykumu da getirmişti.

Yatağa yattığımda aklımı kurcalayan bir şeyler vardı. Sanki çok önemli bir şeyi unutmuştum ve kendini hatırlatmaya çalışıyordu. Son günlerde bunu oldukça fazla yaşadığım için bu hisse alışmıştım.

İçimin rahat etmesi için telefonumun takvimine girdim ve yakında yapacağım şeylere göz attım.

Evet, yarın çok önemli bir işim vardı.

Yıllardır terapiye gidiyordum. Önceden iki haftada bir gittiğim terapistime artık ayda bir defa gitmeye başlamıştım.

Yarın için heyecanlanmıştım çünkü her şeyi bilen biriyle konuşmak bana rahat hissettiriyordu.

Belki de kenarı kırık yapboz parçamı bulmamda bana yardımcı olabilirdi.

14. Bölüm

SICAK SANDALYE

♪ STRAY KIDS – DEEP END ♪

Havanın tüm kasveti üzerime çökmüştü sanki.
Nemli kaldırımın üstünde yüzüme esen sert rüzgâra direne-
rek yürüyordum.

Adımlarım geriye doğru gitmek istedikçe göğsümde nükse-
den gerginlik ağzımda metalik bir tat bırakıyor ve ciğerlerim sı-
kışıyordu.

Terapistimle görüşmeye her gittiğimde bu hisleri yaşıyordum.

Onunla görüşmek benim için bir kaçıştı aslında, bir o kadar da
yakalanmaktı çünkü onun karşısında ne zaman dursam çırılçıp-
lak kalmış gibi hissederdim.

Bir saatlik terapinin sonunda çoğu zaman hafiflerdim. Bazen
yüklerim daha da ağır basar ve bir daha gitmek istemezdim fakat
şu an ihtiyacım vardı ve gitmek zorundaydım çünkü her şeyi bi-
len uzman biriyle konuşmak iyi hissettiriyordu.

Bana çok yardımı dokunmuştu ve yıllardır bırakmadığı tek
danışanı sayılırdım.

Her şeyimi biliyordu.

Tüm geçmişimi.

Yaşadığımı her şeyi ve çevremdeki herkesi.

Neredeyse herkesi.

Bu yüzden onu görmeye her zamankinden daha fazla ihtiyacım vardı.

Her şeyi bilen birine başımdan geçenlerin hepsini anlatmak ve bana bir yol göstermesini istiyordum. Buna ihtiyacım vardı çünkü daha fazla dayanamıyordum.

Hayat bana her an bir yerden gelecek olası bir tehlikeye karşı tetikte olmayı öğretmişti fakat şu an tetikte olmak bile bana iyi hissettirmiyordu çünkü zihnimde sislerle kaplı bir bölüm vardı ve ben hâlâ o kısmı hatırlamıyordum.

Gözüm bağlı şekilde karman çorman bir labirentin içinde savaşı veriyordum ve o duvarlara çarptıkça nabzımın üzerine beton dökülüyor, giderek tükeniyordum.

Terapistimin boşlukları doldurmakta üstüne yoktu bu yüzden biraz olsun istekliydim. Bu görüşme bana ışık yakacaktı bunu hissedebiliyordum.

Yine de ayaklarımın geri geri gitme isteğine engel olamıyordum çünkü yargılanmaktan korkuyordum.

Kendimi uzun yıllar boyunca yargılayan tek kişiydim çünkü hayatımda her şeyi bilen bir tek ben vardım.

Yargıç da bendim.

Sanık da bendim.

Kendimin avukatıydım da aynı zamanda.

Terapistim de bunun bilincindeydi ve beni şimdiye dek hiçbir zaman yargılamamıştı ama ben yine de bakışlarının gerisinde hakkımda ne düşünüyor diye teoriler üretirken yargılandığımı hissediyordum.

Bu da çıplak hissettiriyordu ve kollarımla kendimi sarmalamak, herkesten gizlenmek istiyordum. Odasında yalnızca ikimiz olmamıza rağmen binlerce kişinin ortasında malzemeymişim gibi hissediyordum.

Yıllar geçse de bu histen bir türlü kurtulamamıştım.

Yolun köşesini döndükten sonra terapistimin kliniğinin olduğu binayı gördüm.

Titrek bir nefes alarak hızı kesilen ayaklarıma komut verdim ve yumruklarımı sıkarak buz gibi havayı ciğerlerime doldurdum. Kendinden emin adımlar atmaya gayret göstererek yürümeye devam ettim ve binaya girdim.

Merdivenleri hızla çıkıp terapistimin bulunduğu kata çıktım.

Kapıyı tıklatıp beklemeye koyuldum.

Birkaç saniye sonrasında terapistimin yıllardır bırakmadığı bir diğer kişiyle karşılaştım. Asistan Semra Hanım kapıyı her zamanki gülümser yüzüyle açtığı anda tebessüm ederek ona baktım.

“Hoş geldiniz Jülide Hanım,” derken kapıyı biraz daha aralayıp beni içeri davet etti. “Gelin lütfen.”

“Merhaba,” dedim ve çekimser bakışlarla içeri girdim.

Oldukça sıcak bir ortamdı. Terapistimin dekorasyon zevki beni büyüliyordu. Burada sıramı beklediğim zamanlar aklıma geldiğinde gülümsedim. Etrafı incelemeye ayırdığınız vakitte zaman çoktan su gibi akıp gitmiş oluyor ve isminiz seslenilerek seansa davet ediliyordunuz.

“Hasret Hanım’ın sizden önceki danışanı az evvel çıktı,” dedi Semra Hanım. “On dakika sonra sizi alabilir. Beklerken bir şey içmek ister misiniz?”

Çoktan bekleme koltuklarından birine oturmuş kucağımdaki montumun fermuarıyla oynamaya başlamıştım.

“Su çok iyi olur, teşekkür ederim,” dedim.

Kadın başını eğip hızlı adımlarla mutfığa gittiğinde ben de yapmaktan keyif aldığım şeyi yaptım ve etrafı izlemeye koyuldum.

Semra Hanım suyu getirip önümdeki sehpaya bıraktıktan sonra gülümseyerek kendi masasının bulunduğu yere geçip işleriyle ilgilenmeye başladığında ben çoktan getirilen suyu kafama dikmişim.

Bu yetmemişti ama ikincisini istemeye çekiniyordum.

Ya çok şey isteyen şımarık biri olduğumu düşünürse ne yapardım?

İkinci bardağı istediğimde şaşırarak bakarsa ve onu yorduğumu düşünürse ağlayabilirdim.

O yüzden sessizce oturarak parmaklarımla oynamaya devam ettim.

Dakikaların bir an önce geçmesini ve Hasret Hanım'la görüşmeyi istiyordum. Bir yanımda zamanın tam şu an durmasını ve bu görüşmenin hiç yaşanmamasını istiyordu.

Birkaç yıl önce haftada iki kere geliyordum ve o dönemler ciddi anlamda tükenmiş vaziyetteydim. Hasret Hanım olmasaydı belki de hayatıma son verebilirdim çünkü gidecek yönüm kalmamış gibi hissediyordum.

Bir süre sonra ise hiçbir şey hissetmemeye başladığımda psikiyatrist desteği ile ilaç tedavisine başlamıştık. Her şey ilaçları kontrollü aldığımda daha katlanılır ve yolunda ilerliyordu.

Bu sebeple de son bir senedir ayda bir kere görüşmek bize yeterli geliyordu.

Asistan Semra Hanım'ın masasındaki telefon çaldığında bakışlarımı o yöne çevirdim. Bu benim için ayaklanmanın sesiydi.

Semra Hanım telefonu kapattıktan sonra gülümseyen bir surat ifadesiyle, "Buyurun Jülide Hanım, Hasret Hanım sizi bekliyor," dedi.

Anlık nefesim göğsümde sıkışırken kalp atışlarım hızlanmış, kusma isteğim hat safhaya ulaşmıştı. Buradan kaçmak isterken ellerimi yumruk yaptım ve tırnaklarımın avuç içlerime batmasıyla kendime gelmem gerektiğini içimden kendime hatırlatarak ayağa kalktım.

Montumu, beremi ve çantamı oturduğum yerde bırakarak yürümeye başladım. Koridorun sonundaki kapalı kapıya doğru yürüdükçe kulaklarımdaki uğultu da büyüyor ve parkelere çarpan botlarımdan tok sesi bile duyulmaz hâle geliyordu.

En sonunda kapının önüne geldiğimde son kez derin bir nefes aldım ve kapının kulpunu aşağı indirip terapistimin odasına girdim.

Tüm uğultu kesilmişti.

Artık ayaklarım geri geri gitmek istemiyordu. Buradan kaçmak istemiyor aksine Hasret Hanım'ı gördüğüm için mutluluktan ağlamak istiyordum.

Ona ihtiyacım olduğunu gördüğüm zamanlarda daha çok kavrayabiliyordum.

"Merhaba Jülideciğim," derken masasından kalkıp yanıma doğru yürümüştü. Elini uzatıp "Hoş geldin," dedi ve her zamanki güven verici gülümsemesini bahşetti.

Bana uzattığı elini tutup sıktıktan sonra ben de gülümsedim. Ellili yaşlarının sonunda, kısa saçlı, neredeyse sıfır kırıışığa sahip, bakımlı ve yaşına göre oldukça güzel bir kadındı.

"Hoş buldum Hasret Hanım," dedim.

"Otur lütfen," dediğinde kendi yerine geri geçti. "Hemen dosyanı alıp yanına geliyorum."

Her zaman oturduğum yere oturduğumda Hasret Hanım'ı hayranlıkla izlemeye başladım.

Aslında bu vazgeçilmez bir rutindi benim için.

Odasının köşesinde çalışma masası ve arkasında bulunan kitaplıkta ise almış olduğu ödüller, sertifikalar ve danışanlarının güncel dosyaları bulunuyordu.

Bana ait olan dosyayı bulduktan sonra hayran olduğum bir diğer şeyi, yani gözlüklerini takıp karşımda bulunan deri koltuğa yerleşti.

Karşılıklı bir şekilde otururken aramızda maksimum iki metrelik bir mesafe vardı. Ortamızda ise küçük bir sehpa ve sehpanın üstünde peçetelik, kolonya, şeker ve pet şişede su bulunuyordu.

Bazen insanlar buradan ağlayarak çıkıyordu. Muhtemelen peçete onun için konulmuştu keza benim de birçok kez ağlayarak o peçeteleri kullanmışlığım vardı.

Terapiye başlamadan önce şişelerin birini elime alıp kapağını çevirdim ve büyük birkaç yudum su içtim. İşte şimdi susuzluğumu giderebilmişim.

“Nasılsın bakalım?” diye sorarken bir elinde kalem, diğer elinde not defteri beni izliyordu. Kucağında açıkça duran dosyaya anlık bir bakış attıktan sonra gülümseyerek cevap bekleyen yüzüne baktım.

“Nasıl olduğum hakkında en ufak bir fikrim yok,” deyiverdim.

Bu kadının böyle bir büyüğü vardı işte. Tek bir kelimesi ve bakışıyla korkusuzca beni açabiliyor ve dilimin çözülmesine neden oluyordu. Bu verdiğim cevapla bile biraz olsun rahatlamış ve kasmış olduğum kaslarımı serbest bırakarak oturduğum rahat koltuktan arkama yaslanmıştım.

“O zaman istersen yine soru cevap şeklinde ilerleyelim, sonrasında ise tüm sözü sana bırakayım her zamanki gibi ne dersin?” dedi.

“Çok iyi olur,” dedim.

“Son zamanlarda kendini nasıl hissediyorsun?” demeden önce bu sorunun geleceğine emindim.

Derin bir nefes aldıktan sonra parmaklarımla oynamaya başladım ve anlık bir gülümseme sonucu Hasret Hanım’ın yüzüne baktım.

“Sıkışmış hissediyorum,” dedim.

“Bana biraz daha açabilir misin lütfen?” derken deftere not alıyordu.

“Sanki bir kafesin içinde hissediyorum kendimi. Aynı zamanda bu kafesi sırtımda taşıyormuşum gibi. Her yere gidebilecek özgürlüğe sahip olduğumu biliyor ama gittiğim her yere de bu kafesi yanımda götürüyorum.”

“Bu kafese seni koyan kim veya nedir peki?” diye sorarken gözlüklerinin üzerinden bana baktı.

Birkaç saniye düşündükten sonra yanıtladım.

“Bilmiyorum.”

“Pekâlâ,” dedikten sonra ellerini defterinin üstüne koydu ve sıradaki sorusunu düşündü. “Neden böyle bir kafesin içine sıkıştığını düşünüyorsun?”

O an her şeyi baştan sona anlatmanın vaktinin geldiğini anladım ve tekrar derin bir nefes aldım.

“Son birkaç haftadır yaşadığım büyük bir olay var,” dedim.

İç sesimle, aynadaki aksimle birçok kez bu yaşananları tartışmışım ama şimdi bir başkasına açılacak olmak tedirgin ediciydi.

“Biri beni öldürmeye çalıştı,” dedim. Sesim netti.

Ses tonumdaki değişimi fark eden Hasret Hanım gülümsedi.

“Figen olarak devam etmek seni daha rahat hissettirecek anlaşılan,” dedi. “Anlat bana.”

“Kendimi sokakta yerde yatarken bulmuştum. Başıma sert bir cisimle vurulmuş olsa gerekti çünkü her yerde kendi kanım varken kafamın arkası dehşet verici bir şekilde acıyordu.”

Sözcüklerim akıcılığa kavuştuğunda Hasret Hanım ciddiyetin farkına varmıştı. Dudaklarını birbirine bastırmış pür dikkat beni dinliyordu.

“Uyandığımda hiçbir şey hatırlamıyordum,” dedim. “En son kimle görüştüğümü bırakın, kendimi bile hatırlamıyordum. Şans eseri evimin yolunu bulmuştum ve zorlu birkaç günün ardından hafızamı geri kazandım. Kim olduğumu ve neler yaptığımı hatırladığımda her şey daha iyi bir hâl almış olsa da bana bunu kimin yaptığını bir türlü hatırlayamadım.”

“Doktora gitmemek tam da senlik bir hareket olmuş,” dediğinde gülümsüyordu ama gözlerindeki parıltıdan yansıyan telaşı görüyordum. Benim için endişeleniyordu.

Gülümsedim.

“Sanırım her yere yanımda taşıdığım kafes bu kayboluş,” dedim. “Nereye gidersem gideyim aklımın bir köşesinde sürekli bana bunu kimin ve neden yaptığını düşünüp duruyorum. Sıkışmış hissediyorum çünkü çevremde olan kimseye güvenemiyorum.”

“Sana bir soru sormak istiyorum ama dürüst bir yanıt bekliyorum, anlaştık mı?” dediğinde gelecek olan soruyu az çok tahmin edebiliyordum.

“İlaçlarını ne zamandır kullanmıyorsun?” dediğinde beni şaşırtmıştı çünkü ben bu sorunun ilaçlarını aksatıyor musun versiyonuyla gelmesini bekliyordum. Oysa direkt kullanmadığımı anlamış ve bu şekilde yöneltmişti sorusunu.

Utanıp sıkılmak istesem de onun karşısında yalan atamayacağımı biliyordum.

“En son ne zaman kullandığımı hatırlamıyorum fakat bir aydan fazla olduğuna eminim,” dedim.

Kısa bir gülümsemenin ardından devam etti.

“Yani her yere taşıdığın, içine sıkışıp kaldığın bu kafesin içine kendini koyan ve kapısını zincirleyen de sensin,” dedi.

“Anlamadım,” dedim.

“Yani demek istediğim şu; seninle bu konuyu daha öncesinde defalarca konuşmuş olmamıza rağmen ilaçlarını aksatıyorsun. Sana hiçbir zaman hayatını değiştirmemiz gerektiğini söylemedim bunu biliyorsun. Bunun sebebi kendini güvende ve güçlü hissettiğin yaşam tarzının bu olmasıydı fakat ilaçları kullanıyor oluşun zihnini daha diri tutuyor ve hamlelerini, kararlarını daha sağlıklı atmana neden oluyor,” dediğinde pür dikkat dinleyen taraf bu sefer ben olmuştum.

“Zihnin diğer insanlara göre çok daha değişik çalışıyor. Sandığından çok daha zeki bir kadınsın ve yıllardır geliştirmiş olduğun bir koruma mekanizman var. Bunu ben bile bozamam çünkü bunu en başında senin istiyor olman lazım. Benim yapabileceğim tek şey, o mekanizmayı daha da güçlendirmek ve hem senin hem de başka insanların daha az zarar görmesini sağlamak.”

“Biliyorum,” dedim.

“İlaçları kullanmayı aksatmaman gerekiyor Jülide,” dediğinde bakışlarımı kaçırdım. “Figen veya İlem,” derken ellerini havada sallayarak dikkatimin dağılmamasını sağladı. “Hafızanda belki geri gelmeyen daha birçok şey var bunu bilemeyiz. Eğer ilaçları düzenli kullanıyor olsaydın belki de başına vurulan o yer-

de neyin yaşandığını hatırlayacak ve bunca süre o kafesin içine sıkışıp kalmak zorunda kalmayacaktın.”

“Sanırım haklısınız,” dedim. İlaçlar gerçekten de beni sakinleştiriyor ve hamlelerimi güçlendiriyordu.

“Haklı olduğumu biliyorsun,” dedi gülümseyerek.

Gülümsedim.

“Peki sana bunu kimin yapmış olabileceğine dair herhangi bir fikrin var mı?” dedi.

O an aklıma ilk Kayra geldi.

“Siz benim her şeyimi bilen tek insansınız. Sizin aklınıza biri geliyor mu?” dedim.

“Hayatını biliyorum ama her şeyini bilmediğimi sen de ben de çok iyi biliyoruz. Bana bile saklı bıraktığın kutuların var ki bu gayet normal çünkü her insanın hayatında kendine saklaması gereken gizli alanlar olmalı,” dedi. Cidden bu kadın büyücü gibi bir şeydi çünkü ondan kolay kolay hiçbir şeyi saklayamıyordum.

Ona harfi harfine yaşanan her detayı anlattım. Tüm arkadaş çevremde gelişen olayları sırasıyla anlattıktan sonra Kayra ile olan trajik olaydan bahsettim. Ben bunları anlatırken irkildiğini hissedebiliyordum.

“O çocuktan hep sessiz biri olarak bahsederdin,” dediğinde onun da inanmamış olması biraz olsun içimi rahatlattı çünkü ben de Kayra’dan bu tarz bir davranış beklememiştim. “Demek ki gizliden gizliye sana takıntılıymış.”

“Aynen öyle,” dedim. “Bana bunu yapan kişinin o olduğundan neredeyse eminim ama bir şeyler yanlış hissettiriyor. Yüzde yüz diyemiyorum. O bu kafesin dışında beni izleyen bir gözlemciymiş gibi ama bana bunu yapacak biri gibi de.” Kollarımı birbirine sarıp ona baktım. “Sanırım ilaçlara tekrar başlamam gerekiyor yoksa çıldıracağım.”

Hasret Hanım başını usulca eğerek gülümsedi.

“Çok dikkatli olmalısın Figen,” dedi. “Özellikle başına aldığın bu mafya belasıyla uğraşırken ekstra bir hayaletle uğraşmak senin bile boyununu aşabilir güzelim.”

O an aklımda beni küçümsüyor mu yoksa gerçekten iyiliğimi mi düşünüyor diye düşünmeden edemedim.

“İnan bana,” dediğinde not defterini ve kalemmini önümüzdeki sehpa üzerine bırakıp dirseklerini dizlerine koyup bana yaklaştı. “Seni önemsiyorum.”

Aklımı okuduğuna yemin edebilirdim.

“Peki Demir hakkında ne düşünüyorsunuz?” dedim. Onun hakkında konuşmak midemde değişik hislerin peydahlanmasına sebep oluyordu.

Gülümserken gözlüklerini de çıkardı.

“Eğer tam anlamıyla anlattığın gibi bir adamsa düğününüzde nikâh şahidinin olmayı iple çekiyorum,” dedi.

Bu dediğine ikimiz de gülümsedikten sonra, “Şaka bir yana profesyonel bir yorum yapmam gerekirse sana iyi geldiğini görebiliyorum. Çok uzun zamandır bana bu denli ciddiyetle bir adamdan bahsetmemiştin hatta bu bir ilk bile diyebilirim yanlış hatırlamıyorsam,” dedi.

Gülümsemem yüzüme iyice yayıldıktan sonra başımı salladım.

“Belki de böyle bir dönemde hayatına girmiş olması kendini daha hızlı toparlamana yardımcı olmuştur,” derken tekrar arkasına yaslandı ve bacak bacak üstüne atıp parmaklarıyla dizinde ritim tuttu.

“Bana kendimi güvende hissettiriyor,” dedim düşünmeden.

“Babanla aran nasıl?” diye sorduğunda konuyu nasıl buraya getirdiğini anlamayarak ona baktım.

Uzunca bir süre birbirimizle bakıştıktan sonra cevap vermem gerektiğini anladım.

“Aynı,” dedim. “Geçenlerde ziyaret ettim.”

“Peki seni zorlayacak bir soru sorabilir miyim?” dediğinde çoktan kalbimi avcunun içine alıp sıkmaya başlamıştı.

“Sizden bu kadar korkarken nasıl bu kadar güven duyabiliyorum aklım almıyor. Tabii sorun lütfen,” dedim.

Gülümsedikten sonra sehpanın üstündeki not defterine uzanıp tekrar kalemi eline aldı.

“Demir ile babanı aynı karede düşünmeni istiyorum,” dediği anda zihnimde şimşekler çaktı.

“Bu ne işe yarayacak?” dedim.

“Düşün sadece,” dedi ve bana zaman tanıdı.

İkisini aynı karede hayal ettiğimde içimde kopan bir şeyler oldu. İki farklı duyguyu aynı anda tatmak gibiydi.

“Nasıl hissettirdi?” diye sorduğunda tüm şeffaflığıyla yanıtladım.

“Güven ve güvensizliği aynı anda yaşıyor gibi hissettim,” dedim.

“Çünkü babana ne olursa olsun güvenemeyeceğini biliyorsun. Sen daha küçücük bir kız çocuğuyken babana ne kadar sığınmak istesen de o güvenin defalarca baltalanmış oluşu içinde belki de en büyük yarayı açtı,” derken parmak uçlarını birbirine dokundurarak devam etti.

“Demir ise bir anda hayatına girdi ve daha öncesinde hiç tatmamış olduğun o güveni çok kısa bir sürede sana bahsetti. Sen insanlara kolay kolay güvenebilen biri olmadın hiçbir zaman ama bu adama güveniyorsun ve güvenmek istiyorsun bunu görebiliyorum.

“Babana da güvenmek istiyordun ama o sana hiçbir zaman güven vermemişti. Aslında Demir’e karşı olan hislerin çok büyü- lü bir aşkın başlangıcı diyebiliriz çünkü ondan bahsederken göz- lerin ışıldıyor fakat babandan bahsederken üzerine çöken kasvet tüm ortamı esir ediyor.”

Burnum sızlarken gülümsedim.

“Sizce onu bir tür baba figürü olarak mı görüyorum?” dedim.

Ellerini iki yana doğru sallayarak, “Hayır, hayır oralara hiç girmeyeceğim,” dedi. “Sadece içinde beslediğin ve kimseye tam anlamıyla açamadığın o sevgi artık sana büyük bir yük taşıyor-

muş hissi veriyor ve sana kendini bu denli değerli hissettiren birine hemen kapılmak istiyorsun.”

“Sizce çok mu hızlı kapıldım?”

“Hayır canım, aksine bu gayet normal. Sen ufacık bir kız çocuğuyken başladın bu sevgiyi biriktirmeye çünkü anne ve babana beslemek istediğin sevginin karşısında bir muhatap bulamadıkça içinde saklamaya yöneldin. Güçlü bir kabuk içinde yıllarca biriktirdin o sevgiyi ve bu şanslı adam ise o kabuğu kolayca kırabilmiş ki sevginle sarmalamak için can atıyorsun,” dedi.

Kullanmış olduğu etkili dil sebebiyle büyülendim. Canımı yakan sözcüklerdi bunlar ama yaralamıyordu. Sanki yeniliyordu beni.

“Haklısınız,” dedim.

Zihnimin her köşesi yeniden Demir’in görünüşü ve ses tonuyla dolarken gülümsemem tüm yüzüme yayıldı.

Hasret Hanım saatine baktıktan sonra kaşlarını kaldırdı.

“On dakikamız kalmış,” derken gözlüklerini tekrar çıkarıp yanına koydu. “Seninle terapi yapmak inan bana da çok iyi geliyor. Seni dinlemeye ve seninle konuşmaya o kadar alıştım ki sana iyi geldiğimi gördükçe bu mesleği seçtiğim gün aklıma geliyor ve gururlanıyorum.”

O an ona sarılmak istedim. Hasret Hanım her zaman sevecen bir kadın olmuştu. Yeri geldiğinde bana bağırdığı da oluyordu ama dizine yatırıp ben ağlarken saçlarımı okşamışlığı da çoktu.

Her gün özlemini çektiğim ve hiç göremediğim ya da artık hatırlamaktan bile çok uzak olduğum o anne şefkatini bana hissettirmişti her zaman.

“Siz olmasanız bu kadar ilerleyemezdim,” dedim.

Gülümseyerek bana bakarken o şefkati tekrar gördüm gözlerinde ama endişesi hâlâ belli oluyordu. Benim için endişelendiğini görmek canımı sıkırsa da ben de gülümsedim.

“Lütfen çok dikkatli ol, olur mu?” dedi. Şimdi sesi ciddileşmişti. “Kimseye güvenmemekle en doğrusunu yapıyorsun. İlaçlarını tekrar kullanmaya başladığında eminim ki hafızan yerine

gelecek ve sana bu kötülüğü kimin yaptığını hatırlayacaksın. O zaman da ne yapacağını en iyi sen biliyorsun, orasına ben dahil karışmayacağım.”

“Hatırlayacağım,” dedim.

Kendimden çıkan duymuş olduğum bu kararlı sesle o kafesin zincirleri kırılıp kapısı aralanmıştı ama dışarı çıkmadım. Çünkü hatırlayana kadar o kafes benim cehennemim olmaya devam edecekti. Yalnızca artık çıkış yolunu bulmak için labirentin duvarlarına çarpmaktansa kuş bakışı bakabiliyordum.

“Satranç oynuyor musun?” diye sordu.

“Uzun zamandır oynamıyorum,” dedim.

“Oynamaya devam et,” dedi. “Bu sana iyi gelecek biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Psikoloji okurken benim en ilginç bulduğum konulardan biri neydi biliyor musun?” dediğinde gülümsedi.

“Neydi?” diye sordum merakla.

“Sıcak sandalye kavramı,” dedi.

“O nedir?”

“Tek kişilik bir tiyatro diyebiliriz aslında. Kalan süremizde sana yaptırmak istiyorum çünkü bu şu ana kadar bana gelen tüm danışanlarımda işe yaramış bir yöntem.”

“Peki nedir bu sıcak sandalye kavramı?” dedim. İlgimi çekmişti.

“Aslında sana bunu sürekli yaptırıyorum ama ilk kez yanında ben varken yapacaksın,” dedi.

“Nasıl yapıyorum?”

“Kendinle satranç oynarken hiç konuşmadın mı?” diye sordu.

“Sürekli konuşuyorum,” dedim.

Gülümsedi.

“Bu böyle bir şey işte,” dedi. “Anlaman için en basit şekliyle anlatacağım.”

Oturduğum yerde arkama yaslandım ve Hasret Hanım’ın ağzından çıkan sözcükleri pür dikkat dinlemeye başladım.

“Bu teknik psikolojik danışmalarda uygulanan bir teknik. Danışan belirli bir rolde ilk oturduğu sandalyede görüşlerini ve duygularını ifade eder. Daha sonra ise terapist, danışanı karşısındaki boş sandalyeye oturtup biraz önce ifade ettiği görüş ve duyguların doğrultusunda başka bir kişi olarak cevap vermesini söyler,” dediğinde çoktan terlemeye başlamıştım.

“Nasıl yapacağım?” dedim.

“Şimdi şuradaki boş koltuğu görüyor musun?” derken duvara dayalı iki kişilik koltuğu işaret etti. “Benim burada olmadığımı hayal ederek karşında etten kemikten birini hayal etmeni istiyorum bu kişi annen olabilir, baban olabilir, Demir olabilir hatta Figen, İlem veya Jülide bile olabilir,” dedi.

Derin bir nefes alıp vücudumu karşımdaki boş koltuğu çevirdim. Hiç kimsenin olmadığı o yerde birini hayal etmek deli saçması olacaktı ama dediğini yapmaya çalıştım ve hayal meyal hatırladığım annemin bedeni zihnimde canlanmaya başladı.

Hasret Hanım fısıltı şeklinde, “Şimdi karşında kim varsa ona ne söylemek istiyorsan söyle,” dediğinde sesi çoktan uzaklardan gelmeye başlamıştı.

Resmen annem karşımda oturuyordu. Başta yapamayacağımı ve güleceğimi düşünsem de benim için hiç zorlayıcı olmamıştı. Kalp atışlarım hızla çarparken burnum sızladığında dilimin ucuna gelenleri dökmeye başladım.

“Beni bırakıp gittiğinde hiç mi canın yanmadı anne?” dedim.

O an söylemek istediğim o kadar fazla şey vardı ki hiçbir şeyi sıraya sokamadım ve bakışlarımı solumda oturan Hasret Hanım’a çevirdim.

“Şimdi kalk ayağa,” dedi ve dediğini yapıp ayağa kalktım. “Karşında oturan kişinin yerine otur,” dediğinde az önce annemi konumlandırıdığım koltukta şu an kendim oturuyordum. “Şimdi karşında kendini hayal et tıpkı az önce yaptığın gibi, etten kemikten kendini gördüğünü düşün,” dedi.

Az önce kalktığım koltukta kendimi hayal ederken tüylerim ürperdi. Şu an ne yapıyordum hiçbir fikrim yoktu.

“Şimdi kızına cevap ver,” diye fısıldayan Hasret Hanım’ı duyduğumda kalbim ağırlaştı.

Ellerim titremeye başladığında karşımda oturan genç kadına baktım.

“Canım çok yandı kızım,” dedim. “Sebeplerim vardı ve bu sebepleri daha fazla taşıyamadım. Ama seni sevmekten bir an olsun vazgeçmedim. Babandan korkuyordum.”

O an psikoloğuma baktım ve çıt çıkarmadan eliyle diğer koltuğu işaret etti.

Ayağa kalkıp eski oturduğum yere döndüm ve anneme cevap verdim.

“Biliyorum anne,” dedim. “Çok yalnız kaldım. Ama artık hiç yalnız değilim biliyor musun? Senden nefret ediyor muyum yoksa seni hâlâ özlüyor muyum bunları bile düşünmeyi bıraktım.”

Bu sefer transa geçmiş gibi tekrar karşıda duran koltuğa yürüdüm.

“O kadar zeki bir çocuktun ki, şimdi seni böyle güçlü görebildiğim için seninle gurur duyuyorum güzelim,” dedim. “Kızım kocaman kadın olmuş ve benim aksime hak ettiği sevgiyi ona verebilecek bir adamla birlikte... Sakın aklından çıkarma, sen her zaman kendi başına zorlukları aşabilen bir çocuk oldun. Şimdi de yapman gerekenleri biliyorsun. İşinde, çevrende ve aşkında atacağın adımları biliyorsun. Gücünün çok ötesindesin kızım.”

Yerimden kalkıp diğer koltuğa oturdum. Annemin dolan gözlerine eşlik ediyordum. Gözlerim dolu bir şekilde onun çaresizliğini ve benimle gurur duyuyor oluşunu seyrettim bir süre.

“Biliyorum anne,” dedim. “Çok güçlü olduğumu biliyorum ama bu gücü taşımaktan yoruludum.”

Gözlerimi kırptığımda birkaç damla yaş yanaklarımdan süzülüp aktı. Gözlerimi tekrar açtığımda karşımda boş bir koltuk duruyordu. Annem gitmişti.

Bakışlarımı Hasret Hanım'a çevirdiğimde hayretler içinde bana bakıyordu.

"Bravo!" dedikten hemen sonra birkaç saniye beni alkışladı.

O anki hislerim o kadar karmaşıktı ki ne hissedeceğimi bilemeyerek burnumu çektim ve gülümsedim. Sehpanın üstünde duran peçeteliğe uzanıp birkaç peçete çıkardım ve yüzümü sildim.

"O kadar başarılı birisin ki cidden sana hayranım," dedi Hasret Hanım. "Az önce yapmış olduğun tekniği başarılı bir şekilde gerçekleştirmek o kadar güç bir şey ki sen bunu hiç zorlanmadan yapabildin. Role rahatlıkla girdin ve gözlerinde karşında hayal ettiğin kişileri rahatlıkla görebildim."

"Çok garip hissediyorum," dedim.

Hasret Hanım kıkırdadı.

"Bu çok normal. Az önce hem annendin hem de kendin. Peki bu sana nasıl hissettirdi?" diye sordu.

"Karmakarışığım," dedim. "Öfke veya nefretten uzağım, sevgi ve özlemde çok daha uzağım. Sanki her iki tarafa da aynı uzaklıkta, tam ortada duruyorum ama rahatlamış hissediyorum."

"Kısacası harika bir iş çıkardın ve harika hissediyorsun," dedi.

Birbirimize bakarak gülümsedik. Bu tekniğin amacını anlamıştım ve nasıl işe yarayacağını tahmin edemesem de bazı şeylere iyi geleceğini hissedebiliyordum.

"Süremiz bitti," dediğinde ayağa kalktı ve yanıma gelerek elimi tutup beni oturduğum yerden kaldırdı.

Ayağa kalkıp ona baktığımda elimi okşuyordu.

"Çok teşekkür ederim," dedim ve birden içimden geleni iki kere düşünmeyerek Hasret Hanım'ı kucakladım.

O da gülerek bana sarıldığında, "İlaçlarını tekrar düzenli kullanmaya başlıyorsun. Satranç oynamayı ihmal etmiyorsun ve dikkatli oluyorsun. Şunu sakın unutma; hiçbir şey senden önemli değil. Kurmuş olduğun bu hayat bile senin değerinin çok gerisinde. Kötü adamlarla kötü olman gerekmiyor, hiçbir şey için geç değil. Yık bu düzeni, eğer sonucunda mutlu olacaksan," dedi.

Başımı göğsünden çektiğimde kollarımı tuttu ve güven veren bakışlarını gözlerime sabitledi.

“Hatırla.”

Başımı aşağı yukarı sallayarak onu onayladım.

“Söz veriyorum,” dedim. “Hatırlayacağım ve zarar görmeyeceğim.”

“Harika!” dedi ve benimle birlikte odasından çıktı.

Semra Hanım ve Hasret Hanım beni klinikten yolcu ettikten sonra dışarıdaki temiz havayı ciğerlerime doldurdum.

Eczaneye uğrayıp Hasret Hanım’ın kullanmamda ısrarcı olduğu ilaçlarımı aldım ve yürümeye devam ettim.

Kuş gibi hafif hissediyordum.

Evime gülümseyerek yürürken günün keyfini çıkarıyordum. Sanki içinde bulunduğum savaşta tüm silahlarım yenilenmiş ve güçlendirilmişti. Zihnim daha berrak bir hâl almıştı ve artık taşıdığım kafesten korkmuyordum. Çünkü ondan daha güçlüydüm ve artık kapısı açıktı. Sadece çıkmak benim elimdeydi.

Çıkacaktım da.

Telefonuma gelen mesaj sesiyle duraksadım ve cebimden telefonu çıkarıp gelen bildirime baktım.

Gülümsemem tüm yüzüme yayılırken çevremdeki insanların neye gülüyor bu deli diye düşündüğüne yemin edebilirdim. Hâlbuki az önce hem annem hem de kendimken zorlayıcı bir konuşma yapmıştım. Bir de onu görselerdi kim bilir ne düşünürlerdi.

Bu düşünceyle gülümsemem daha da büyüdü ve mesajı birkaç kere daha okudum.

Cevabı belliydi. Çünkü hissiyatı karşılıklı ve aynı olan bu duygunun milyonlarca şarkı ve kitapta tek bir anlamı vardı. Bunun adı aşktı.

Demir F.

“Her baktığım yerde seni görüyor oluşumun kelime anlamı aşk mıdır?”

15. Bölüm

GERİLEN ZİNCİRLER

♪ RUELLE – WAR OF HEARTS ♪

İnsanların beni sevmesi için onlara yardımcı olmayı bırakalı çok olmuştu.

Bazen çok neşeli biriyken bazen depresiftim. Bazen ise en korktuğum hâlimde olur, ortalığı aleve verebilecek kadar tehlikeli biri olurdum.

Bilgisayarımın başına geçmiş gündemi meşgul eden olayları inceliyordum.

Çeşitli bot hesaplardan gelen tehdit mesajları ve e-postaları okurken gülümsüyordum çünkü insanları haklı olduğum konularda kudurtmak hoşuma gidiyordu.

Birkaç gündür Demir ile görüşmüyorduk. Bu da canımı sıkan bir diğer unsurdu.

Sorunun onda olmayışı beni mutsuzluğa ve öfkeye sürüklese de işlerimle o kadar kafayı bozmuştum ki, o ne kadar benimle vakit geçirmek istediğini dile getiriyor olsa da bir bahane bulup hep erteliyordum.

İki gece üst üste barda çalıştığım için uyku düzenim yine şaşmıştı. Hoş, günde dört saat uyumak bana yetiyordu ama üzerimde dolaşan bu kara bulutları yok edebilmek için uyumaya vaktim olduğunu düşünmüyordum.

Gece gündüz çalışıyordum artık. Derya bir yandan anksiyete krizleri geçiriyor ve beni daha fazla geriyordu. Bana güvenmesi gerektiğini defalarca söylemiş olmama rağmen günlerdir diken üstündeydi.

Gerçi onu da anlıyordum sonuçta kimse bana ulaşamıyordu. Benim adresim, telefon numaram ve yüzüm gizliydi. Ulaşabilecekleri tek kişi menajerimdi ve onlar da bunu yapıyordu.

Derya'nın çoktan izini bulmuş olabileceklerini düşündüğüm için onunla olabildiğince az görüşüyorduk. Fakat buna rağmen sanki izimi bulmuş olabilecekleri düşüncesi peşimi bırakmıyordu.

Her gün izlendiğimi hissediyordum. Sanki birileri attığım her adımımı takip ediyor ve birilerine anlatıyordu.

Parmaklarımı saçlarımdan geçirdikten sonra derinden gelen bir iç çekişle sandalyeme yaslandım.

Gündemi sarsan siyasal olaylar olsa da hâlâ büyük bir kesim bizim olayımızı konuşuyordu.

Dışarıdan bakıldığında her iki aile de kendi işlerini yapmaya devam ediyordu. Ben de rutin haberleri girmeye devam ediyordum fakat insanlar aptal değildi.

İnsanları aptal yerine koyabilirdiniz ama bu onların aptal olduğu anlamına gelmezdi. Sadece siz öyle sanırdınız.

Üstelik bu bahsi geçen beni takip eden biriye, asla unutmaz ve istediği cevapları alana kadar siber baskıya devam ederdi. Şu anda binlerce insan neler olup bittiğini merak ediyor, çoğu her saat başı profilime girip tırnaklarını kemirerek yorumları okuyordu. Bu da etkileşimin devamlılığını artırıyor ve haberin eskimesini engelliyordu.

Bir şeyler yapılması gerekiyordu. Çünkü bu olay daha fazla büyürse hakikaten başımız büyük bir belaya girmiş olacaktı.

Birlikte çalıştığım mafya ailesi sessizliğini koruyordu ve Derya da bu yüzden aşırı gergindi ama beni kimse yarı yolda bırakmazdı çünkü her zaman onların bırakacağı noktadan bir adım önde olur ve onlara bu şansı tanımazdım.

Eğer böyle büyük bir belanın içine sürüklendiysem ve buna sebep olan diğer aileyse, yanımda savaşacaklardı. Yoksa onları da yok edecektim. Bunu göze alamazlardı çünkü yarattığım etkidenden memnun kaldıklarını biliyordum ve bir noktada bu memnuniyet onların da korkması için yeterliydi.

Nefret ve tehdit içeren mesajlar her gün gelirdi ama son günlerde olağanüstü bir artış vardı. Bu da canımı sıkıyordu çünkü insan ister istemez kafasına takıyor ve günlük yaşantısına dahil ediyordu.

Keyifli bir yemek yerken dahi aklınıza gelip geri kalan tüm gününüzü mahvedebiliyordu.

Bilgisayarımı kapatmadan hemen önce kaynaklarıma buluşacağımız yerin konumunu ve saat bilgisini gönderdim. Bugün benim için zorlayıcı bir gün olacaktı çünkü buluşma sonrasında da bakımevini ziyarete gidecektim.

Babamı ziyaret edecek olmamın düşüncesiyle tüylerim ürperdiğinde yanımda Demir'i istedim.

Onu günlerdir kelimenin tam anlamıyla yok sayıyordum, o ise o kadar saygılıydı ki bana ihtiyacım olan alanı sağlıyor, beni rahat bırakıyordu.

Masanın üstünde duran telefonuma uzanıp onun mesajına girdim. Dünden beri cevap vermemiştim.

Demir F.

"Biliyorum, yoğunsun ama senden haber alamadıkça aklımı yitirecek gibi oluyorum..."

İnsanlara bunu yapmaya hakkım yoktu. Üstelik hayatımın en inişli çıkışlı günlerini yaşadığım böylesine korkunç bir dönemde bana iyi gelen tek kişiye bunu yapamazdım.

"Seni özliyorum."

Mesajı direkt yolladıktan sonra bir süre konuşmada kaldım ve bana yazdığı diğer şeyleri okudum.

Gerçekten de yazdığı şeyleri onun ses tonuyla zihnimde canlandırdığımda tepeden tırnağa gıdıklanıyordum. Öyle bir histi ki bu, yalnızca cinsel bir çekim mi diye düşünmek istesem de

beynim direkt o noktadan ayrılıyor ve kalp atışlarım tüm odada yankılanıyordu.

Onu her şeyiyle yaşamak istiyordum. Kalbim onu düşününce saniyede üç belki dört kez atıyordu. Midem kasılıyor, ellerim titriyor ve istemeden yüzüm gülüyordu.

"Seni en savunmasız olduğum uykumdayken bile özlüyorum."

Mesajıma gelen yanıtı ne kadar okursam okuyayım gerçek gibi gelmemişti.

Tıpkı bir peri masalının içindeymiş gibi hissediyordum kendimi. Bu adamın edebi yönü o kadar kuvvetliydi ki, seçtiği kelimeler ve kurduğu cümlelerle beni avucunun içine alabiliyordu.

Ağzı iyi laf yapan insandan her zaman korkardım ama Demir'den korkmuyordum. Ona öylece koşmak istiyordum. Yarınlar kaybolmuş da yaşanabilecek tek gün bugünmüş gibi sonrasını düşünmeden koşmak istiyordum.

"İşlerim çok yoğun ve berbat bir gerginliğim var. Bu yüzden sana yeteri kadar ilgi gösteremiyor oluşum canımı ekstra sıkıyor. Üzgünüm. :("

Mesajı yazdığım o saniye hemen cevap verdi.

"Sorun yok. Hayatım bir kelebeğin ömrü kadar kalmış dahi olsa seni beklerim. Vazgeçmek yakışmaz. :)"

Evet. Gerçek anlamda ağzı iyi laf yapıyordu ve ağzının daha başka neler yapabileceğini düşündükçe kulaklarım yanıyordu.

Kıkırdayarak mesajına cevap verdim.

"İddialı laflar ediyorsun. :)"

"İddialı bir kadınsın. Ve bu beni o kadar cezbediyor ki ister istemez bu laflar süzülüyor dilimden."

Nabzımın yükseldiğini oturduğum sandalyenin titremesinden anlayabiliyordum.

"Bana kendimi bulunmaz hint kumaştıymışım gibi hissettiriyorsun. Bundan vazgeç yoksa alışacağım ve bu senin için hiç hoş olmaz. Kurtulamazsın benden!" yazdım.

"Zevkle katlanacağım bir müebbet olurdu. Sonsuza dek."

Onunla mesajlaştıkça ona olan ihtiyacım daha fazla gün yüzüne çıkıyordu. Geçirdiğimiz kısacık sürede onun varlığına bu denli alışmış olmak savunmasız hissettirse de ilk kez korkmuyordum.

"Bu akşam yemeğe ne dersin?" dedim.

Ona evimde güzel bir yemek hazırlamak ve birkaç gündür yaşadığımız bu kopukluğu telafi etmek istiyordum. Öte yandan bugün yaşayacağım gerginliği de hesaba katacak olursak bana da oldukça iyi gelecekti.

"Şahane fikir! Akşam sekizde sendeyim o zaman?"

"Dört gözle bekliyor olacağım."

Oturduğum yerden kalktım ve üstümü değiştirmek için odama gittim.

Kaynaklarımla buluşacak oluşum gerginliğimin bir diğer sebebiydi. Çünkü kimse kimliğimi bilmiyordu. Onlarla gizlenerek buluşurdum. Genelde buluşmayı tercih etmezdim sonuçta e-posta yoluyla da işlerimizi halledebiliyorduk fakat olağanüstü durumlarda yüz yüze iletişim şart oluyordu.

Şu ana dek yalnızca iki kere böyle bir görüşme gerçekleştirmiştik. Bu da üçüncü olacaktı.

Dolabımı açıp siyah deri pantolonumu çıkardım. Üzerine de siyah bir kapüşonlu çıkarıp yatağın üstüne bıraktım.

Hızlıca üstümü değiştirdikten sonra gizli göreve giden dedektifleri aratmayacak uzun trençkotumu da giyip kuşağını bağladıktan sonra topuklu botlarımı giydim.

Yüzümün büyük bir kısmını kapatan ve gözlerimi asla göstermeyen güneş gözlüğümü taktıktan sonra Figen kırmızısını dudaklarıma sürdüm.

Saçlarımı gelişigüzel ellerimle kabarttıktan sonra kafama süet, kırmızı şapkayı taktım.

Tamamen tanınmaz hâlde olduğuma karar verdikten sonra büyük kol çantamı da yanıma alıp evden çıktım.

Kaynaklarımla buluştuktan sonra bakımevine gideceğim için lokasyonu olabildiğince birbirinden uzak bir yerde seçmiştim.

Evim ve bakımevi bir üçgenin iki alt köşesi ise kaynaklarımla buluşacağım yer üçgenin üst köşesine denk geliyor, bu da şehrin bir diğer ucu demek oluyordu.

Kaynaklarıma güvenirdim.

Aynı zamanda kimseye güvenmezdim.

Taksiye bindikten sonra gideceğimiz yerin adresini söyledim ve yolculuk boyunca bacağımı titreterek camdan dışarıyı seyrettim.

Hasret Hanım'ın tavsiyesine uyup ilaçlarımı düzenli olarak kullanmaya başladığımdan bu yana vücudumun tekrar alışma sürecine girmesiyle gergin ruh hâlim daha da nüks etmişti.

Birkaç gün daha kullandıktan sonra dinginlik sağlayacaklarını ve odak sorunumu yok edeceklerini biliyor olsam da şu an bedenime ve ruh hâlime olan negatif etkileri sinirlerimi bozuyordu.

Yolculuk bittiğinde taksi ücretini ödeyip araçtan indim.

Bir süre kalabalığın içinde yürürken kaynaklarımla olabildiğince az vakit geçirmem gerektiğini kendime hatırlattım.

Herkesin tercih etmeyeceği butik bir kafeye davet etmişim.

Adı Hilal olan kaynağım çoktan gelmiş, gayet normal bir müşteri edasıyla oturmuş kahvesini yudumluyordu.

Kafeye girip tam yan masasına oturduktan sonra yanıma gelen garsonun ne isteyeceğimi sormasına fırsat vermeden, "Soğuk su alabilir miyim?" dedim.

Hilal ufak bir baş selamıyla beni selamladıktan sonra önündeki dergiye konsantre oldu ve benimle hiç diyalog hâline girmedik.

Birkaç dakika sonra bir diğer kaynağım olan Teoman, kafeye gelip Hilal'in yanına oturdu.

Dışarıdan ayrı masalarda oturan farklı müşteriler gibi görünüyorduk ama mekân küçük ve masalar birbirine çok yakın olduğu için birbirimizi rahatlıkla duyabiliyorduk.

Masada duran suyumdan büyük bir yudum aldıktan sonra telefonumla ilgileniyormuş gibi yaparak, "Kartal nerede?" diye sordum.

Birbirlerini tanıyorlardı. Aslında birbirlerini tanıyor oluşlarının bir diğer sebebi de bendim çünkü üçü de benim için çalışıyordu ve gereğinden fazla ücretlerle ödeme yapıyordum.

“Anneannesi rahatsızlandığı için gelemeyeceğini belirtti. Toplamış olduğu bilgileri bana ilettiler,” dedi Teoman menüye bakarken. “Buraya gelmeden önce hepsini dosyaladım, çantamda duruyor.”

Telefonumu kulağıma götürüp biriyle konuşuyormuş gibi yaparken, “Geçmiş olsun,” dedim. “Elinizde ne var?”

Hilal masaya doğru eğilip Teoman’a menüdeki bir şeyi öneriyormuş gibi yaparak, “Bomba bir şey öğrendim. Kesinliğini teyit etmek için hastane kayıtlarına gizlice erişim sağladım. Arşiv o kadar bariyerle doluydu ki hepsini kırana kadar sekiz saatimi harcadım,” dedi.

Hilal bilgisayar ve yazılım konusunda aşırı yetenekli bir kadındı. Hükümet tarafından uluslararası birkaç işte bile kullanılmıştı.

“Hastane kayıtları mı?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

Eğer bir olayda gizlenmek istenen şeyler varsa ve o şey hastane ile alakalıysa büyük bir bomba etkisi yaratabilirdi.

Garsonun gelişiyle konuşmamız kısa süreliğine bozulsada Teoman hızlıca siparişini verip garsonu postaladı.

“Kartal’ın topladığı bilgilerde de seneler öncesine ait görüntüler var. Hastaneye giriş çıkış yapılırken ve bazı ‘düşmanlarla’ görüşülürken,” dedi eliyle havada tırnak işareti yaparak. Bunu yaptığında Hilal de gülümsedi. Anlaşılan aynı noktadaydılar.

“Dökülün bakalım,” dedim.

Teoman sırt çantasından iki dosya çıkarıp masanın üstüne koydu.

“Biri Kartal’ın, diğeryse benim dosyam,” dedi. Masada duran menünün içine koyup menüyü benim masamın üstüne bıraktıktan sonra Hilal’in ellerini tuttu.

İki âşık birbiriyle konuşuyor havası verilirken o sırada bana buldukları bilgileri aktarıyorlardı.

Menüyü açarak Teoman'ın bahsettiği fotoğrafları inceledim. Kimsenin görmemesi adına sayfalara hızlıca üstünkörü bakış attım. Daha sonra detaylı bir şekilde inceleyecektim.

O sırada Hilal konuşmaya başladı.

“Uzun lafın kısası Hayalet Avcı,” dedi Teoman'ın yüzüne bakarken. Bana böyle hitap ederlerdi. “Karatopraklar ve Mentesheler arasındaki düşmanlık medyada görünenden çok daha öte bir boyutta, hatta kendi içlerinde bile gizli tutulan bir bilgi olduğuna yüzde doksan sekiz eminim,” dedi. Sayısal veri vermeye bayılırdı.

Hilal kendi sırt çantasından çıkardığı dosyayı yere eğilerek büyük bir el çabukluğuyla benim çantamın içine koydu.

“Dosyanın içinde kayıtlar, telefon görüşmeleri ve mesajlar mevcut hatta savrulan birkaç tehdit bile var. Kısacası Hayalet Avcı,” dedi ve anlık yüzüme bakarak gülümsedi. “Üstüne gelenler karşısında yanında durmayan aile de hiç süttten çıkma ak kaşık değilmiş. Artık onların da büyük bir sırrı elimizde. Düşmanlarının bir olup saklamak için savaş verdikleri sansasyonel bir haber bu. Dikkatli olmalısın.”

Gülümsedim.

“Süslü laflar ederek sunum yapmaya bayılıyorsun Hilal,” dedim.

Hilal, girmemesi gereken yerlere girmeyi seven biri olduğu için sürekli yüzümü incelemeye çalışıyordu. Takmış olduğum gözlük neredeyse tüm suratımı kapladığı için hiçbir şey anlayamıyor oluşu onu çileden çıkarıyordu, buna emindim.

“Sadede gelin lütfen,” dedim ve suyumdan büyük bir yudum daha aldım.

“Benim dosyamda daha çok yapılan illegal işler var ama bu işler yalnızca bu iki aileyi değil diğer köklü aileleri de ilgilendiriyor, bu da ekstra tehlikeli bir haber demek. Kartal ve Hilal'in bulguları daha fazla ilgini çekecek gibi,” dedi Teoman.

“Dinliyorum,” dedim.

Mekâna geleli on dakikayı geçmişti ve daha bir arpa boyu yol alamamıştık. Sinirlenmeye başlıyordum.

Hilal, "Menteşelerin veliahdı Ozan Menteşe," diye söze girdiğinde zehirli bir yılan gibi gülümsedi. "Aynı zamanda Karatoprakların da veliahdı," dedi.

O an tüm parçalar yerine oturmuştu.

Gülümsemem yüzüme yayıldığında, "Güzel," diye fısıldadım.

Yani iki aile arasında korunan bir bilgi vardı ve bu bilgi aileler arasında bile saklanıyordu. Muhtemelen bunu bilen aile üyeleri bir elin parmağını geçmeyecek kadar azdı. Ama şu an, en bilmesi gereken kişi bu bilgiyi biliyordu, üstelik kanıtlarıyla.

Hayalet Avcı.

Ortada gayrimeşru bir veliaht vardı ve Ozan denen bu çocuk, küçük bir çocuk değildi. Neredeyse on sekiz olacak ve ailesi tarafından yıllardır eğitilen, işlerin başına geçmesi için her şeyiyle hazır olan biriydi.

Gece hayatını yüksek yaşıyor, reşit olmadan sabahlara kadar farklı kadınlarla kulüplerde eğleniyor, uyuşturucu kullandığı iddialarıyla gündemden düşmüyordu.

"Ozan'a ait bilgilerin olduğu dosya hanginizde?" diye sordum.

"Benimkinde tüm çıkan haberleri mevcut. En büyük haberinin detayları da dahil," dedi gülümseyerek.

En büyük haberini biliyordum. O an haber zihnimde canlandığında kahkaha atmak istedim. Gergin bir gün geçiriyordum ama öğrendiklerim ve öğreneceklerim karşısında çoktan keyiflenmiştim.

Ozan denen veliaht, geçtiğimiz yaz yat tatilinde gizli, kısa süreli bir aşk yaşamıştı. En azından haber bu yöndeydi. Aslı olmadığı ve mafya ile polemik yaşamamak için bu haberi asla girmemişim.

Söylentiler ise şu yöndeydi; Ozan Menteşe, Karatoprakların gözdesi Simay Karatoprak ile yat tatilindeydi.

Şimdi öğrendiğim bilgiye göreyse zavallı Ozan her şeyden habersiz üvey ablası ile gününü gün etmişti. Üstelik literatürde düşman aileler olmalarına rağmen.

“Keyifli görünüyorsun Hayalet Avcı,” dedi Hilal arkasına yaslanırken. “Biraz daha keyiflenmeye ne dersin?”

“Yolla bakalım,” dedim.

“Ozan ile Simay ailelerinden gizli görüşmeye devam ediyorlar,” dedi. Kollarını birbirine bağlayıp, “Üstüne üstlük şöyle bir şey de var fakat bundan yüzde yetmiş sekiz oranında eminim,” deyip kahvesinden bir yudum aldı. “Simay’ın babası Tayfun Karatoprak ve Ozan’ın annesi Melda Menteşe yıllarca görüşmeye devam etmişler.”

Kafam karman çorman, ben ise öğrendiklerim karşısında şok oluyordum. Böylesine bir kaos beni bile huzursuz etmişti. Eve gider gitmez bu tablonun bir şemasını çıkarmam gerekiyordu.

“Harikasınız!” dedim ve cüzdanıma uzanıp masaya bir ellilik bıraktıktan sonra iki yüzlük çıkarıp onların masasına koydum. “Yediğiniz içtiğiniz benden olsun, paranız yarın hesaplarınıza yatacak. Çabanıza sağlık.”

Üç farklı dosyayı büyük çantamın içine iyice sıkıştırarak masadan kalktım ve yanlarımdan ayrıldım. Verimli bir gün olmuştu.

Telefonuma gelen mesajla duraksadım.

Derya F.

“Bir gelişme var mı? Beni sürekli taciz edip duruyorlar.”

Sıkıntıyla cevap yazdım.

“Birkaç gün daha evden çıkma ve yarın kaynakların ücretini gönder. Bomba şeyler öğrendim, yüz yüze anlatacağım.”

Mesajı yazıp yolladıktan sonra on dakikaya yakın caddede yürüdüm. Zihnim çoktan takır takır çalışmaya başlamıştı ama aklımı meşgul eden bir görüşme vardı. Bakımevine gitmeli ve babamı ziyaret etmeliydim.

Bu düşünceyle yüzüm sertleşmişti. Kalbim donmuş, tıpkı bir robot gibi adımlamaya devam etmiştim.

Kısa süreliğine dağılan kasvet tekrar üzerime çullandığında yoldan geçen boş bir taksiyi çevirip bakımevinin adresini verdim ve sakinleşmek için kendime zaman tanıdım.

Sadece kendi hayatımla değil, çevremdekilerin hayatındaki gelişmelerle de uğraşıyordum. Belki de dün aldığım haber sayesinde bu kadar öfkeliydim ve babama gidip bu öfkeyi kusarsam rahatlayacaktım.

Acı çekmesini istemekten vazgeçemiyordum.

Çünkü çektirdiği acıların silinip gitmesi için sonsuza dek acı çekmesi gerekiyordu.

Taksi durduğunda araçtan inmek için bir süre düşündüm. En sonunda şoför yüzüme bakarak, "Geldik hanımefendi," dediğinde parayı uzatıp kapıyı açtım.

Taksi beklemeden gazı kökleyip yanımdan ayrıldığında gözlüklerimi çıkarıp karşımda duran bakımevine baktım.

Bakıma muhtaç yaşlıların hapisanesindeydim.

Botlarımın Arnavut kaldırımında çıkardığı tok sesler eşliğinde yürümeye başladım.

Bakımevinin büyük kapısından içeri girdiğimde, müdürün odasına gidip görüş izni aldıktan sonra ayaklarımın ezberinden silmek istediği ama ölse dahi unutamayacağı o yolu adımladım.

Babamın yattığı odanın kapısının önüne gelip durdum.

Öfke artık tüm bedenimi kavurmaya başladığında derin, titrek bir nefes aldım ve kapının kulpuna asıldım.

İki büyük adım atıp içeri girdiğimde perdesi kapalı odanın boğucu kokusundan kurtulmak için perdeleri hışımla çekiştirdim ve bile isteye ses çıkararak pencereyi açtım.

Odaya dolan gün ışığı sayesinde yüzünü buruşturarak gözlerini aralayan babam inlediğinde arkamı dönmeden kafamı çevirip ona baktım.

Gözlerini yüzümden korkarak çektiğinde gülümsedim.

"Odan bok gibi kokuyor," dedim ve yatağının tam yanına sandalyeyi çekip oturdum.

Kollarımı birbirine bağlayıp bir süre onu inceledim. Yüzüme bakmaktan bile acizdi. Bakışlarını odada gezdirirken sandalyemi biraz daha ona doğru yaklaştırdım.

İstemsizce sıkıttığım dişlerimin arasından, "Nasılsın baba?" dedim.

Duyulmayacak kadar kısık bir sesle inlediğinde, "İyisin, iyisin," dedim. "Burası senin için cennet sayılır öyle değil mi?"

Yüzümü ona doğru yaklaştırdım.

"Yüzüme bak," diye fısıldadım. "Sana söylemem gereken çok önemli bir şey var."

İsrarla yüzünü daha fazla döndürdüğünde öfkeden titremeye başladım. Histerik bir gülümsemeyle başımı iki yana salladım.

"Yüzüme bak," dediğimde sesim netti.

Sanki başını yastığa daha fazla bastırınca orada olan varlığım yok olacaktı. Bu kadar yakınında olmama bile tahammül edemiyordu.

Bedenimi hızla havaya kaldırıp sol elimle çenesine uzandım ve sıkarak yüzünü kendime çevirdim.

"Yüzüme bak!"

Artık gözleri gözlerimdeydi. Çoktan ışıltısını kaybeden gözlerine baktım. Ona benziyor olmaktan nefret ediyordum. Her hâlimle anneme benzesem de gözlerimi babamdan almıştım ve şu an sanki kendi gözlerime bakıyordum.

Kendimden korkuyormuş gibi görünüyordum.

Çünkü babam bugünkü kızından korkuyordu. Ona kötü anılarını hatırlatmaktan gocunmayan Figen'i hiç sevmezdi ve gitmem için dakikaları sayardı.

"Merak etme çok kalmayacağım," dedim ve çenesinde duran elimi iğrenircesine çekip sandalyeme geri oturdum.

"Beni ne hâle getirdiğini görmek istemiyorsun ve bu aciz hâlinle bile tıpkı bir fare gibi köşe bucak kaçmaya çalışıyorsun ama kaçamazsın baba," dedim. "Eserinle gurur duymuyorsun ama ben sanatçımdan nefret dahi etsem şu an olduğum kişiden o kadar memnunum ki..."

Hızlanan göğsüne baktığımda gülümsedim.

"Bir bilsen nelerle uğraştığımı," dedim. Midemi bulandırsa da bu savunmasız hâlini seyretmek hoşuma gidiyordu. "Her neyse,

seninle vakti zamanında bu konuşmaları çokça kez yaptık. Bana cevap veremeyen bir adama daha fazla enerji harcayamam.”

Küskün bakışlarla gözlerimi ondan çektim ve duvarlarını inceledim.

Tam karşısında duran duvara baktığımda kaşlarımı çatarak oturduğum yerden kalktım.

Normalde yatağının tam karşısında büyük bir tablo asılıydı. Benim, annemin ve onun mutlu olduğumuz zamanlarından kalma bir aile tablosuydu. Bu fotoğraf elimde kalan son fotoğraftı ve ben de onun bu hapishanesindeki cezasına ceza katmak amacıyla yatağının tam karşısına asmıştım.

Hasta bakıcılar ve hastane yönetimine göre bu yaptığım oldukça naif ve iyi yürekli bir evlat davranışı olarak görünüyorsa da ben babamın her gün bizim gülen yüzlerimize bakarak acı çekmesi için yapmıştım.

“Tablo nerede?” dedim bana cevap vermesini bekliyormuş gibi.

Odada kısa bir göz gezdirdikten sonra koltuğun arkasına ters bir şekilde dayanmış tabloyu fark ettim.

“Hemşirelere söyleyeyim de bu fotoğrafı iznim olmadan kaldırmamaları gerektiğini öğrensinler,” dedim ve tabloyu elime alıp duvardaki yerine astım.

Anne ve babamın gençken ne kadar yakışıklı ve güzel insanlar olduklarını düşünmeden edemedim. İkisi de hayatımı mahvetmişlerdi.

Zamanında en sevdiğim iki insan olmalarına rağmen şimdi ikisinden de nefret ediyordum.

Hayatta en sevdiğiniz kişilerden en büyük darbeleri yerdiniz ve yaş aldıkça hiçbir şeyin eskisi kadar değeri kalmazdı. Bunu fark ettiğinizde ise kalbinize ulaşan puslu dumanın ruhunuzu kömürleştirmesine engel olamazdınız.

“Böyle iyi değil mi baba?” dedim. Baba sözcüğüne yaptığım vurgu o kadar zehirliydi ki ben bile ürkmüştüm.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde ağlamaya başlamıştı.

Alt dudağımı büzerek, "Ah, biliyorum baba," dedim. "Aileni ne kadar çok sevdiğini ve bizi ne kadar özlediğini çok iyi biliyorum."

Daha fazla bu kasvete kendimi maruz bırakmamak adına yerde duran çantamı koluma taktım ve penceresini kapattım. İçeri dolan temiz hava bile ciğerlerimi kanatacak kadar zehirli bir hâl alıyordu.

"Buraya neden geldim biliyor musun baba?" dedim baş ucunda durarak.

Bana bakmadan gözyaşlarını sessizce akıtmaya devam ediyordu.

"Neden burada yattığını sana bir kere daha hatırlatmak için geldim. Hiç unutmadığını biliyorum çünkü ben hiç unutmadım baba," dedim. Boğazımdaki yumruyu güçlkle ittirdikten sonra burnumu çektim ve dişlerimi sıkarak tüm ciddiyetimle ona doğru eğildim.

"O gece eve getirdiğin kadını çıplak ellerinle boğazlıyordun baba," dedim. Nefesim yüzünü yalayıp geçerken gözlerini yumdu ve ağlamasını sürdürdü.

"Canını yaktığın diğer kadınlar gibi onun da canını yakıyordun. Annemin canını yaktığın gibi," dedim. Karnında tuttuğu, artık güçten aciz ellerine dokundum. "Benim canımı yaktığın gibi," dediğimde bana attığı okkalı tokatları hatırladım.

Histerik bir gülümsemeye, "Bense o kadının hayatını kurtarıp celladımın kafasını kırdım," dedim. "O küçücük hâlimle nasıl bir öfkeye sahiptim inan hatırlamıyorum baba," dedim. "O ufacık ellerimle seni nasıl felç bırakabildim inan aklım almıyor."

Hafızamı kaybedişim aklıma geldiğinde, "Benim de başıma çok sert bir şekilde vuruldu biliyor musun baba?" dedim. "Kendimi aklı uçmuş, kanlar içinde buldum. Ama neyi anladım biliyor musun?" derken gözlerini açtı. Dalga geçer gibi, "Bayağı acıtıyormuş!" dedim.

"Benim yüzümden bu hâldesin," dediğimde yüzüm tekrar sertleşmişti. Dişlerimi o kadar çok sıkıyordum ki kelimelerim tü-

kürürcesine çıkıyordu ağzımdan. "Ve ben sırf benim yüzümden bu hâldesin diye hâlâ seni ziyarete geliyorum," dedim. Başımı hayal kırıklığıyla iki yana sallayarak, "Sana rağmen nasıl böyle bir vicdana sahip oldum aklım almıyor," dedim.

Bedenimi dikleştirdikten sonra arkamı döndüm ve odadan çıkmadan evvel dün öğrenmiş olduğum haberi ona verdim.

"O kadın ölmüş," dedim.

Kafamı son kez babama çevirdiğimde duvarda asılı olan tablomuza bakıyordu. Gözleri yaşla dolu olmasına rağmen hâlâ parıldamıyordu. Kötülüğü o kadar büyüktü ki o parıltı sonsuza dek geri gelmeyecekti.

"Ölmesi gerektiği gibi eceliyle ölmüş," dedim. "Senin yüzünden yaşadığı travmayla senelerce psikolojik tedavi gördükten sonra uykusunda kalp krizi geçirerek ölmüş."

Gülümsedim.

"Senin aksine mutlu ölmüş ama," dedim. "Sevdiği ve sevildiği bir ailesi olmuş. Sana rağmen mutlu bir hayat yaşamaya çalışmış ve olabildiğince olmuş. O kadın ölmüş baba," dedim tekrar üstüne basa basa. "Ölmesi gerektiği gibi ölmüş. Senin pis ellerinin altında boğularak değil."

Yüzüne tekrar bakma gereği duymadım ve usul adımlar atarak odadan çıktım.

O kadını kıskanıyordum.

"Ben neden ölmem gerektiği gibi ölmedim baba? Ben neden henüz küçük bir kız çocuğuyken senin canavarların tarafından boğularak öldürüldüm?"

16. Bölüm

YOLUN SONU? DAHA DEĞİL.

♪ KATY PERRY - NOT THE END OF THE WORLD ♪

Eve geldiğimden beri kendimi âdeta mutfağa hapsetmiştim. Yemek yapmak, malzemeleri karıştırarak ortaya lezzetli bir şeyler çıkarmak bana her zaman terapi gibi gelirdi. Yaratıcılığımı geliştirdiğine inandığım şeyler satranç hamleleri, resme yatkınlık ve yemek yapmaktı. Aklımın boşalmasına hiçbir zaman yardımcı olmazlardı ama aklımdakilerin çılgınlıklarını susturabilirlerdi.

Üzerimdeki gerginliği biraz da olsa atabilmişim çünkü akşam için heyecanlıydım.

Günler sonra Demir'i görecektim oluşumun heyecanı tüm vücudumda hissedilirken fırından çıkardığım tepsiyle elimi yakarak okkalı bir küfür savurdum.

"Hay anasını!" derken hızla musluğu açarak bileğimi suyun altına soktum. Acım biraz olsun dinmeye başladığında yere düşen tepsiye baktım. "Neyse ki poğaçaların büyük bir kısmını tabağa alabilmişim."

Musluğu kapattıktan sonra bileğimin durumuna baktım. Yanık kremi sürmezsem su toplayıp kabarmabilir ve sinir bozucu bir şekilde izi kalabilirdi bu yüzden ecza dolabına gidip yanık kreminden bol miktarda sürdüm.

Mutfağa döndüğümde tüm yemekleri halletmiş olmama gülümsedim. Saat neredeyse sekize gelirken çabuk hareketlerle et-

rafı toparladım ve masayı kurup üstümü değiştirmek için odama koştum.

Liseli ergenler gibi havalara uçmak istiyordum.

Bunca insanın arasında sıkışıp kalan yalnızlığımı iyi gelecek tek kalabalığımdı Demir.

Demir F.

"On dakikaya oradayım."

Gelen mesaj ile sayesinde elim ayağıma dolanmıştı.

Çabuk hareketlerle üstümü değiştirdikten sonra kirpiklerimi kıvrıp dudaklarıma parlaticı sürdüm. Üstüme sinen yemek kokusunu maskeleymesi için bolca parfüm sıktıktan sonra evin içinde yankılanan zil sesiyle kalbim pır pır atmaya başladı.

Derin bir nefes aldıktan sonra vakit kaybetmeden koridoru geçip kapının önüne geldim.

Titreyen ellerimle kapıyı açtığımda karşımda gördüğüm adam için geride kalan ömrümden belki birkaç seneyi feda edebilirdim.

Karizmatik gülümsemesiyle, "Merhaba," derken burnunu kucığında tuttuğu gül demetinin içine sokmuştu.

Takım elbisesinin ceketini muhtemelen arabasında bırakmıştı. Siyah gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, önündeki birkaç düğme de hoyratça açılmıştı. Işıқта parlayan ince altın sarısı zinciri kavruk tenine çok yakışmıştı.

Ellerinde tuttuğu gül ordusuna tekrar baktığımda göz kararı otuz tane gül olduğunu varsaydım. O kadar güzel görünüyorlardı ki şu anda kızarıklığımız yarışabilirdi.

"M-merhaba," dedim.

"İçeri girebilir miyim?" derken gülleri biraz daha indirip bakışlarını kaldırdı.

"Tabii, lütfen," derken kapının önünden çekildim ve elimle içeri davet ettim.

Ayakkabılarını çıkarırken güllerin zarar görmemesi için büyük bir çaba sarf ediyordu. Eğilip ayakkabılarını düzgünce konumlandırmasını izlerken gömleğinin altında ahenkle hareket eden kaslarını seyre dalmıştım.

Ağzım kapalı olmasaydı çoktan salyalarım yere akarak göl oluşturmuş olurdu.

Artık tam anlamıyla içeri girdiğinde kendime gelmem gerektiğini hatırladım ve kapıyı kapattım.

“Hoş geldin,” dedim gülümseyerek. “Bunlar benim için mi?”

Başta güllere sonrasında da bana bakarak gülümsedi. Dişlerinin uyumu sinirlerimi bozacak derecede güzeldi. Gözlerindeki ela parıltıları yakaladıkça kalbime fırlatılan okların sayısı da artıyordu.

“Daha fazla almak isterdim ama çiçekçinin elinde yalnızca yirmi sekiz tane kalmıştı,” derken sesi bozuk çıktı. “Daha fazlasını hak ediyorsun.”

Sözünü bitirdikten sonra gülleri yavaşça bana uzattı.

“Çok teşekkür ederim,” dedim gülleri kucağıma alırken. “Müthiş görünüyorlar,” deyip çiçekleri kokladım. Bir o kadar da müthiş kokuyorlardı.

“Enfes kokuyor,” dediğinde aklımı okuduğunu sanmışım ama sonra evin içindeki yemek kokusundan bahsettiğini anladım.

“Anlaşılan birilerinin karnı epey acıkmış,” dedim gülümseyerek.

“Biraz daha burada dikilmeye devam edersek karnımı doyurmanın farklı yollarını arayabilirim,” dediğinde gözleri kısıldı. Dili beni baştan çıkarmak istercesine dudaklarının üzerinde kayarken gülmeye başladı. “O kadar şirin görünüyorsun ki...”

Daha fazla ayakta durursam bayılacaktım.

İltifatını cevapsız bırakarak, “İçeri geçsene,” dedim. “Yolu biliyorsun.”

Alt dudağını büzüp kaşlarını kaldırırken, “Bayağı o seviyedeyiz resmen, öyle değil mi?” dedi.

“Evet seni bir kere eve attım sonuç olarak,” dedim gülerek.

Güllerin hepsini sığdırayabileceğim bir vazom olmadığı için en büyük sürahimin içine su doldurduktan sonra zarar vermemeye özen göstererek hepsini suya bıraktım.

“Bugün neler yaptın bakalım?” dediğinde hazırladığım masanın etrafında dolanıyor ve nezaketsizlik yapmamak için kendini tutuyordu. Gözleri o kadar aç bakıyordu ki masaya, sanki günlerce aç bırakılmış bir aslandı.

Bugünü hatırlamak istemiyordum çünkü Demir’e gerginliğimin kaybolması için ihtiyacım vardı. Ona anlatıp ekstra gerilmek ve onu da germek istemiyordum.

“Masaya otursana,” dedim ama sorusunu geçiştirdiğimi anlamıştı.

“Hay hay,” derken sandalyeyi çekti ve oturmadan yanıma geldi.

Elimden tutup beni az önce çektiği sandalyeye oturtuktan sonra tam karşımdaki sandalyeye geçti.

“Geçmiş olsun bu arada,” dediğinde kaşlarım çatıldı. Demir peçetesini üzerine sererken, “Kolundan bahsediyorum,” dedi.

O an tamamen aklımdan çıkan yanık koluma baktığımda yüzümü buruşturdum. Berbat görünüyordu.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Önemli bir şey değil. Fırın tepsi si yanlılıkla bileğime değince yandım.”

O an duraksayıp yüzüme baktı. Kaşlarındaki değişim yüz ifadesini öyle bir değiştirmişti ki bir an ağlamak üzere olduğunu sandım.

“Benim yüzümden kendini yaktın yani,” dedi sesli bir şekilde yutkunarak. “Bana yemek hazırlarken zarar gördün.”

Elimi boş ver dercesine sallayıp gözlerimi kapattım, önemsiz bir şeymiş gibi.

“Sorun yok gerçekten. Krem sürdüm zaten. Biraz sızlıyor sadece,” dedim.

“Senin yanmaman için kül olmak isteyen bir adama sorun yok dememelisin Gizushka,” derken bakışlarındaki kararlılık nefesimi kesti.

Bir süre sessizce birbirimize baktıktan sonra aynı anda gülmüsedik.

“Beni kendine alıştırmaya mı çalışıyorsun?” dedim çatalımla masadakileri tabağıma alırken.

“Öyle bir amacım yok,” derken o da aynılarını yapmaya başladı. “Yalandan hoşlanmam. Yalan söylemeyi de beceremem zaten. Ne zaman kalkışsam elime yüzüme bulaştırırım.”

“İnanmalı mıyım?” dedim tek kaşımı kaldırıp.

Demir poğaçadan büyük bir ısırık aldıktan sonra gözlerimin içine bakarak bir süre çiğnedi.

“Yerinde olsam inanmazdım,” dedi omuzlarını silkerek. “Gerçekleri gizleyemeyecek kadar büyülüsün. Konu alışmaksa, inan çok isterim çünkü ben çoktan sensiz bir hayat düşünememeye başladım.”

Tekrar kızardığımı hissettiğimde bakışlarımı kaçırdım. Normalde karşımdakilerle göz temasını kaybeden taraf olmazdım ama bu adamda delici bir şeyler vardı. Kalbimi oyuyordu ve canım yanmıyordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki, bana büyüleyici diyen oyken büyücünün ta kendisiydi.

“Kolay kolay kimseye güvenmem,” dedim. Oysa ona çoktan güvenmiştim ama bunu bilmesine gerek yoktu. Her ne kadar bir falezin yamacında geziniyor dahi olsam dizginleri bırakamazdım yoksa o uçurumdan aşağı yuvarlanır ve paramparça olurdu.

Hayatın bana öğrettiği en acımasız derslerden biriydi bu.

“Farkındayım,” dedi. Salatadan büyük bir kaşık aldıktan sonra gözlerini yumdu. “Her şey o kadar lezzetli olmuş ki böyle güzel şeyler yapabilen yetenekli bir kadını kolay kolay bırakmam. O güven için savaş vermeye hazırım.”

“Afiyet olsun,” dedim. Ağzıma engel olamıyordum çünkü dediği her kelimedede biraz daha yüzüme yayılıyor ve kulaklarıma kadar gülümsüyordum. “Senin için,” dedim yüzüne bakmadan. “Hepsi.”

“Hepsi.”

Dediğimi tekrarladığında bu sefer kızaran taraf o oldu.

Karnımızı tika basa doldurduktan sonra birlikte masayı topladık. Yemek boyunca karşılıklı iltifatlar etmiştik. Sanki kim daha fazla iltifat ederse onun kazanacağı bir oyunun içindeydik ama

ben baştan kaybedeceğimi biliyordum çünkü onun kullandığı kelimelerin yanında benimkiler fazlasıyla sönük kalıyordu.

“İçecek bir şeyler ister misin?” diye sordum.

“Şaşırt beni,” derken ellerini iki yana açmıştı.

“Tamam o hâlde sen keyfine bak. Birazdan geliyorum,” dedim.

Onu salonda bırakıp mutfığa girdim ve buzdolabını açtım. Dolapta duran açılmamış şarap şişesini çıkarıp tezgâhın üstüne bıraktım. Çabuk hareketlerle mantarı çıkardıktan sonra iki büyük kadeh alıp içeri geçtim.

“Vay canına!”

Elimdeki kadehleri görünce yüzü ışıldamıştı. Koltuğa öyle bir oturmuştu ki bedeni neredeyse tüm koltuğu kaplıyordu. Açmış olduğu bacaklarını sallarken ellerini başının arkasında bağlamıştı.

“Şaşırttım galiba,” derken kadehleri sehpaye bırakıp şarabı doldurdum.

“Sürprizlerle dolusun Figen,” dedi. “Ve ben sürprizlere bayılırım.”

Yaşadığım hayatı düşündüğümde gülümsedim. “Sahiden de sürprizlere bayılır mısın Demir?” demek istesem de sessizce yanına oturdum.

“Şerefe,” derken kadehimi yüzüne doğru kaldırdım.

Kendi kadehini kaldırıp benimkiyle tokuşturduktan sonra, “Şerefe!” dedi ve yavaşça dudaklarına götürdü.

İkimiz de sert şarap sayesinde yüzümüzü ekşitirken gülmeye başladık.

“Bayağı sertmiş be,” dediğinde gözlerini sımsıkı yumup açıyordu.

“Fazlasıyla,” dedim.

“Beni içirip sarhoş edeceksin, öyle değil mi? Kötü kötü planlar kuruyorsun aklında değil mi?” dedi küçük bir çocuk gibi.

Kahkahamı tutamayıp elimle ağzımı kapattım.

“Öyle olmasını mı isterdin?” dedim yüzümü ona yaklaştırıp.

"Ben edepli namuslu bir İstanbul beyefendisiyim hanımefendi. Lütfen sosyal mesafemize dikkat edelim," dedi elini havaya kaldırarak.

"A-a," dedim. "Peki madem," diyerek koltuğun en köşesine doğru kaydım.

Gülmeye başladığında kadehindeki şaraptan büyük bir yudum alıp sehpayaya bıraktı ve az önce açtığım mesafeyi bir çırpıda kapatarak dibime yanaştı.

Dizlerim karnına değerken kolunu arkama atarak beni biraz daha kendine doğru yaklaştırdı.

"Bence çok yeterli bir mesafe," derken nefesi yüzümü yalayıp geçmişti. Dudakları o kadar yakınımdaydı ki ağzındaki tadı alabiliyordum. "Hem yeterince sosyal."

"Hmm," derken dudaklarına bakıyordum.

"Hmmm," dediğinde dudaklarını yaladı. Onun da benimkilerine baktığını görebiliyordum.

Aramızdaki çekim o kadar kuvvetliydi ki kalbim atması gereken yer dışında her yerimde atıyordu.

"Demir," diye fısıldadım. Aramızdaki mesafe giderek kapanıyordu.

"Hı?" derken arkamda duran eliyle saçımdan bir tutam almış parmağına doluyordu.

"Öp beni," dedim.

Vücutlarımız âdeta kavruluyordu. Şu an ondan başka hiçbir şey düşünmüyordum.

Duruşunu usulca bana doğrulttuktan sonra artık yüzü yüzümün hemen önünde duruyordu.

"Gözlerime bak," diye fısıldadığında gözlerimi çoktan yummuştum.

Yavaşça tam karşımda duran gözlerine baktım. Arzusu o kadar belirgindi ki acaba ben de mi böyle görünüyorum diye düşündüm.

"Öpeyim mi seni?" dediğinde sesindeki hırıltılı ton o kadar hoşuma gitmişti ki titrek bir nefes aldım.

Yüzünü yüzümden çekmeden kucağımda duran kadehi aldı ve sehpaye bıraktı.

Arkamda duran eliyle saçlarımı okşamaya devam ederken diğer elini yanağıma koydu ve baş parmağıyla dudaklarımı sevdi. Alt dudağımyı araladıktan sonra, "Cevap ver bana," diye fısıldadı.

Öpmek için can atıyordu ama yine de yanlış bir şey yapmamak için iki kez teyit ediyordu. Tek bir sözcüğümle onu özgürlüğe kavuşturabilirdim ve o da benden bunu istiyordu.

"Lütfen," diyerek yalvardığımda nefesimi içine çekti ve gözlerini kapattı.

Dudakları usulca aralanıp benimkilerin üzerine kapandı. Gözlerimi yumduktan sonra ıslak dudaklarının tadına bakmaya başladım.

Demir usul hareketlerle beni öperken bir yandan da elleriyle bize yön veriyordu. İkimiz de susuzluktan ölmek üzereymişiz gibi birbirimizin dudaklarını içiyorduk.

Demir dudaklarını benden ayırdığında öyle bir boşluğa düşmüştüm ki ileri doğru atıldım ve tekrar dudaklarını aradım ama orada değillerdi.

Gözlerimi açıp bana bakan yüzüyle karşılaştım. Şehvetle gülümsediğinde başını iki yana salladı.

"Ah, benim güzel Gizushka'm," diye fısıldadıktan hemen sonra tekrar öpmeye başladı.

Yanağımda olan eli hiç durmadan yanağımyı okşuyordu. Eşim benzerim yokmuş gibi hissettiriyordu. Eli çeneme ilerlediğinde parmaklarıyla yanaklarımı sıkıp dudaklarımı büzdü ve sesli bir şekilde öptü.

Kendini saniyelik geri çektiğinde büyük bir açlıkla dudaklarımına baktığını gördüm. Tekrar öptüğünde artık daha fazla dayanmak istemiyormuşçasına dilini ağzımın içinde dolaştırdı. Bu yaptığı anlık hareketle titredim.

Onun yaptığı gibi ben de karşılık verdiğimde öpüşmemiz büyük bir boyut kazanmıştı.

Ağzımın içine doğru inlediğinde daha fazla dayanamadım ve onu ittirdim.

Hâlihazırda açık olan bacaklarında yükselip bedenimi kucağına yerleştirdim ve ellerimle yeni çıkmaya başlayan sakallarını okşadım.

Gözleri alev alev yanarken bayılacak gibi görünüyordu. Öpmezsem nefes alamayacakmışım gibi hissettiğimde dudaklarımı dudaklarına kapattım ve tekrar öpüşmeye başladık.

Elleri artık bedenimde keşfe çıktığında vücudum istemsizce kasılıyor ve hareket ediyordu. Kendimi ona sürtmeye devam ederken boğuk bir sesle inledim. İnlediğimde vakit kaybetmeden ıslak dudaklarıyla çenemi, oradan da boynumu öpmeye devam etti.

Güçlü elleri sırtımda dolanırken daha fazlası için inledim ve kendimi ona bastırdım. Boynumdaki dudaklarından gülümsediğini anladığımda saçlarını çekiştirerek yüzünü kaldırdım ve ben de gülümsedim.

Onu defalarca kez öpebilirdim.

Altımda hissettiğim baskıyla onun da ne hâlde olduğunu az çok tahmin edebiliyordum.

Demir asla bıkmayacak gibi görünüyordu çünkü alt dudağımdan büyük bir keyif alıyordu. Dudaklarımız çoktan kadehlerimizdeki şarabın kızılığını geçmişti.

O an zihnimde çakan şimşeklerle kaşlarımı çattım. Şarabın kırmızısı, dudaklarımızın kırmızısı, kan kırmızısı...

Zihnime akın eden görüntülerle sarsılırken son günlerde yaşadığım tüm olumsuzluklar tekrar bir araya toplanmıştı. Bu anı mahvetmek istemesem de artık düşündüğüm tek şey beni öldürmek isteyen birinin varlığıydı.

Kayra'nın, Serhat'ın, Gamze'nin, Devrim'in hatta Hasret Hanım'ın bile görüntüleri anlık fotoğraf kareleri gibi zihnimde çakarken başımın arkasındaki yara izim sızladı. Karatopraklar ve Menteşelerin arasındaki savaşta tehdit edilen olma düşüncesi ve çocukluğumdan beri yaşadığım travmaların büyüklüğü birleşip bir çığ olmuştu.

Annem ve babamın görüntüleri zihnimde belirlediğinde arzum bir anda kaybolup yerini öfkeye bıraktı. Bugün babamın o yatakta yatarken bile hâlâ beni yok sayıyor oluşu midemin kasılmasına neden olurken, üzerinde olduğum adamın bir eli kalçamı sıkıyor diğer eli göğüslerimde dolaşıyordu.

Dudaklarımı ondan hızla çektim ve çatık kaşlarla ona baktım.

“Yanlış bir şey mi yaptım?” derken öyle büyük bir korkuyla yüzüme baktı ki nasıl görünüyordum bilmiyordum.

Demir’in üzerinden kalktım ve ellerimi dağılan saçlarımın arasından geçirdim. Duvarlar üstüme gelmeye başlamıştı. Saatlerdir uykuya yatmış olan öfkem ve gerginliğim öyle büyük bir baskıyla üzerime çullanmıştı ki şu an hiçbir şey görmek istemiyordum. Çevremdeki her şeyi yakıp yıkmak, dağıtmak istiyordum.

Demir ayağa kalkıp yanıma geldiğinde koluma dokundu ve hızla kolumu ondan çektim.

“Figen,” dediğinde bir şeylerin yanlış gittiğinin farkındaydı.

O an sinirimi ondan çıkarmak istemiyordum çünkü o hiçbir şeyden haberi olmayan, suçsuz bir adamdı.

“Dokunma,” dedim.

“Çok özür dilerim lütfen konuş benimle,” dediğinde dizlerime kapanacağını sandım.

Hiçbir şey yapmamış olmasına rağmen özür diliyor oluşu bozulan sinirlerime hiç iyi gelmemişti. Ağlamak istedim.

“Çık evimden,” dedim yüzüne bakmadan. Kalbini kırmak istemiyordum çünkü sonrasında pişman olacağımı biliyordum.

“Ne olduğunu söyle bana lütfen,” derken sesi titremişti.

“Demir,” dedim bakışlarımı yüzüne kaldırıp. “Yorucu bir gün geçirdim ve şu an hiç iyi hissetmiyorum. Lütfen, çık evimden,” dedim.

“Seni böyle bırakmak istemiyorum,” derken bile kalmak için izin istiyordu.

“Sonra konuşacağız,” dedim. “Söz veriyorum.”

Birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra başını salladı ve birkaç adım geriledi.

“Peki.”

Demir ihtiyacım olanı bana her anlamda verebilecek bir adamdı ve şimdi de öyle yapmıştı. Kendime ait bir alan ve zamana ihtiyacım vardı ve yine anlayışla karşılayarak bana gerekeni vermişti. Aklında binbir türlü soru işareti ve kalp kırıklığıyla tek bir söz daha etmeden evden çıktı.

Damarlarımda kan yerine öfke geziyordu âdeta.

Yaşadığım negatifliklerden dolayı Demir’e böyle davranmaya hakkımın olmaması canımı ekstra sıkarken koltuğa oturdum ve dizimi titretmeye başladım. Uyumak istiyordum. Sadece uymak ve asla uyanmamak istiyordum.

Salonun ışığını kapatmadan önce sürahinin içinde duran yirmi sekiz tane güle baktım. Kan kırmızısı güllerden bir tanesinin yaprağı düştüğünde burnum sızladı ve yatak odama geçtim.

Çekmecedan ilaçlarımı çıkardım ve susuz bir şekilde yuttum. Boğazımdan geçerken canım acısa da önemsemedim.

Üzerimdeki kıyafetleri yırtarcasına çıkardıktan sonra iç çamaşırlarımla yatağa girdim ve gözlerimi kapattım. Burnumun üzerinden süzülen gözyaşım yastığı ıslatırken uykuya teslim olmayı bekledim.

Bu süreçte hep bana vuran kişinin kim olduğunu hatırlamaya çalıştım ama zihnimde canlanan tek şey babamın yüzü olmuştu.

Onu o hâle getiren kızından intikam almak istiyor gibi öfkeyle taşı kafama geçirmişti sanki...

Her şeyi bir kenara atmak istiyordum.

Yüküm gün geçtikçe omuzlarıma baskı kuruyordu.

İçimde yükselen bir alev vardı. Midemde yanmaya başlamış da tüm bedenime yayılmış gibiydi.

Düşündükçe her bir hücrem yanıyordu.

Koca bir okyanusun içinde boğuluyor gibi hissederken nasıl yanabilirdim?

İşte bunu anlamıyordum. Her iki ölüm türünü de aynı anda yaşamaktan yorulmuştum. Artık duyduğum acı can yakmaktan da öteye geçmiş, can sıkıcı bir hâl almıştı çünkü alıştığımız her şey bir zaman sonra sıkıcılaşırdı.

Aklımı söküp atmak istiyordum.

Bir insan bu kadar düşünce ve endişenin altında ezilirken nasıl hâlâ yaşamaya devam edebilirdi aklım almıyordu.

Zihnim canımı sıkan her bir detayı saklamakta profesyoneldi ama bunu bir türlü algılayamıyordum.

Sabah erkenden kalkıp üzerime sabahlığımı geçirdikten sonra sert bir kahve demledim.

Demir'in dün gece almış olduğu güllerin yanından geçtikçe ağlamak istiyordum.

Belki de çok güzel ilerleyecek olan bir ilişkiyi mahvetmiştim ve bu beni ölmekten beter ediyordu.

Onu arayıp özür dilemek istesem de bunu yapmadım çünkü bugün telefonuma ne olursa olsun bakmayacaktım.

İşimin başına geçip dün görüştüğüm kaynaklarımdan elde ettiğim dosyaların her birini büyük bir incelikle inceledim. Detaylar oldukça sevindiriciydi çünkü bu bilgiler sayesinde her iki aileyi de kolaylıkla mahvedebilirdim.

Mahvetmek istemiyordum. Ben hiçbir zaman kasıtlı olarak birinin hayatını bozmayı seçen biri olmamıştım. İnsanların haberini yaptığımda genelde günah keçisi seçilir ve taşlanan ben olurum ama bu yanlıştı.

Ben, olmayan hiçbir şeyi yayınlamazdım. Yalan haber girmezdim. Eğer yayınlayacağım haber çoğunluğun kötülüğünü getirecekse ondan vazgeçerdim çünkü paramı her türlü kazanabilirdim. Hiçbir zaman fazlasına ihtiyacım olmamıştı.

Belki de bu yüzdendi toplumun büyük bir kesimi tarafından seviliyor oluşum. Olduğum gibi olmam takip edenler tarafından

şeffaf görünüyordu ve bu da sevgilerini karşılıksız bir şekilde bana bahşetmelerini sağlıyordu.

Bu haber, birkaç ay boyunca hatta belki daha da uzun bir süre konuşulacak kadar ses getirebilecek bir olay olabilirdi ama ben bunu yapmayacaktım.

Bu haber benim kozum olacaktı.

Mafya işlerinden hazzetmezdim. İşin ucunda patlayan bir şeyler olduğunda her zaman geri çekilirdim. Kendimi korumam gerekirdi bu yüzden benim de patlayan silahım bu bilgi olacaktı.

Yanımda durmayan aile, en azından diğer ailenin nefretini ve tehditlerini üzerimden çekmek adına bir atakta bulunmalıydı. Bu onlar için bir gözdağı olacaktı. Diğerleriyle böyle bir bilginin elimde olduğu bilgisiyle bana savurdıkları tehditleri kesecek ve herkes kendi yoluna bakmaya devam edecekti.

Ne olur ne olmaz diye kaynaklarımın üçüne de hazırladığım haber yazısını yolladım. Paylaşım yaptığım mecraların taslaklarına da yükledikten sonra Derya'ya tüm olayı özet geçen bir bilgilendirme yazısı yazıp yolladım ve dipnot olarak eğer birbirimizden haber alamazsak, karşımıza çıkılıp aleni bir şekilde tehdit ederlerse bunların yayılacağını söyleyeceğimizi tembih ettikten sonra bilgisayarı kapatıp sandalyemde arkama yaslandım.

Biraz olsun rahatlamış hissediyordum.

Hem saatlerdir telefonumu elime almamıştım hem de artık içinde bulunduğum bu savaşta silahımı kuşanmış bekliyordum. İlk saldıran hiçbir zaman ben olmazdım. Ben daima atakta bekleyen, temkinli adımlarla yürüyen bir kadın olmuştum.

Satrançta ilk başlayanın her zaman daha avantajlı olduğu söylene de ben buna inanmazdım. Eğer ilk başlayan kişi rakibiniz olursa, ilerlettiği sekiz piyondan herhangi birine göre nasıl hamleler yaparak ilerleyeceğini kurgulayıp ona göre adımlar atabilirsiniz.

Hayatım her zaman böyle ilerlemişti.

Koca bir okyanusun içinde boğuluyor gibi hissederken nasıl yanabilirdim?

İşte bunu anlamıyordum. Her iki ölüm türünü de aynı anda yaşamaktan yorulmuştum. Artık duyduğum acı can yakmaktan da öteye geçmiş, can sıkıcı bir hâl almıştı çünkü alıştığımız her şey bir zaman sonra sıkıcılaşırdı.

Aklımı söküp atmak istiyordum.

Bir insan bu kadar düşünce ve endişenin altında ezilirken nasıl hâlâ yaşamaya devam edebilirdi aklım almıyordu.

Zihnim canımı sıkan her bir detayı saklamakta profesyoneldi ama bunu bir türlü algılayamıyordu.

Sabah erkenden kalkıp üzerime sabahlığımyı geçirdikten sonra sert bir kahve demledim.

Demir'in dün gece almış olduğu güllerin yanından geçtikçe ağlamak istiyordum.

Belki de çok güzel ilerleyecek olan bir ilişkiyi mahvetmiştim ve bu beni ölmekten beter ediyordu.

Onu arayıp özür dilemek istesem de bunu yapmadım çünkü bugün telefonuma ne olursa olsun bakmayacaktım.

İşimin başına geçip dün görüştüğüm kaynaklarımdan elde ettiğim dosyaların her birini büyük bir incelikle inceledim. Detaylar oldukça sevindiriciydi çünkü bu bilgiler sayesinde her iki aileyi de kolaylıkla mahvedebilirdim.

Mahvetmek istemiyordum. Ben hiçbir zaman kasıtlı olarak birinin hayatını bozmayı seçen biri olmamıştım. İnsanların haberini yaptığımda genelde günah keçisi seçilir ve taşlanan ben olurum ama bu yanlış.

Ben, olmayan hiçbir şeyi yayınlamazdım. Yalan haber girmezdim. Eğer yayınlayacağım haber çoğunluğun kötülüğünü getirecekse ondan vazgeçerdim çünkü paramı her türlü kazana-bilirdim. Hiçbir zaman fazlasına ihtiyacım olmamıştı.

Belki de bu yüzdendi toplumun büyük bir kesimi tarafından seviliyor oluşum. Olduğum gibi olmam takip edenler tarafından

şeffaf görünüyordu ve bu da sevgilerini karşılıksız bir şekilde bana bahşetmelerini sağlıyordu.

Bu haber, birkaç ay boyunca hatta belki daha da uzun bir süre konuşulacak kadar ses getirebilecek bir olay olabilirdi ama ben bunu yapmayacaktım.

Bu haber benim kozum olacaktı.

Mafya işlerinden hazzetmezdim. İşin ucunda patlayan bir şeyler olduğunda her zaman geri çekilirdim. Kendimi korumam gerekirdi bu yüzden benim de patlayan silahım bu bilgi olacaktı.

Yanımda durmayan aile, en azından diğer ailenin nefretini ve tehditlerini üzerimden çekmek adına bir atakta bulunmalıydı. Bu onlar için bir gözdağı olacaktı. Diğerleriyse böyle bir bilginin elimde olduğu bilgisiyle bana savurdıkları tehditleri kesecek ve herkes kendi yoluna bakmaya devam edecekti.

Ne olur ne olmaz diye kaynaklarımın üçüne de hazırladığım haber yazısını yolladım. Paylaşım yaptığım mecraların taslaklarına da yükledikten sonra Derya'ya tüm olayı özet geçen bir bilgilendirme yazısı yazıp yolladım ve dipnot olarak eğer birbirimizden haber alamazsak, karşımıza çıkılıp aleni bir şekilde tehdit ederlerse bunların yayılacağını söyleyeceğimizi tembih ettikten sonra bilgisayarı kapatıp sandalyemde arkama yaslandım.

Biraz olsun rahatlamış hissediyordum.

Hem saatlerdir telefonumu elime almamıştım hem de artık içinde bulunduğum bu savaşta silahımı kuşanmış bekliyordum. İlk saldıran hiçbir zaman ben olmazdım. Ben daima atakta bekleyen, temkinli adımlarla yürüyen bir kadın olmuştum.

Satrançta ilk başlayanın her zaman daha avantajlı olduğu söylense de ben buna inanmazdım. Eğer ilk başlayan kişi rakibiniz olursa, ilerlettiği sekiz piyondan herhangi birine göre nasıl hamleler yaparak ilerleyeceğini kurgulayıp ona göre adımlar atabilirdiniz.

Hayatım her zaman böyle ilerlemişti.

Demir'in gönlünü almak istesem de onu arayamazdım. Öyle bir durumun üstüne de mesaj atmak oldukça basit kalacağı için olayın biraz daha soğumasını bekleyecektim.

Ya beni anlayışla karşılayacaktı ya da benim deli olduğum kanısına varıp benden tamamen uzaklaşacaktı. İkinci seçeneği düşündükçe kafesimin kapısı demir parmaklıklara sürtünerek ses çıkarıyor ve ruhum titriyordu.

Ona çoktan alışmıştım ve hayatımdan çekip gitmesini istemiyordum.

Dün evden kovan ben değilmişim gibi...

Hızla üstümü değiştirdikten sonra kulaklıklarımı taktım. Biraz müzik dinleyerek koşmak hem ruhuma hem de bedenime iyi gelecekti.

Yanımda sadece telefonum, kulaklığım ve evimin anahtarı vardı çünkü yakın çevrede sporumu yapacaktım. Bu yüzden cüzdana ihtiyaç duymadım.

Hava tam da tahmin ettiğim gibi serindi ama üşütmüyordu. Biraz terlemeye başladıktan sonra eve gitmeliydim yoksa hasta olabilirdim.

Bazı zamanlar müzik eşliğinde koşuya daldığımda haddinden fazla terliyor ve soğuk hava terimi yapıştırdıktan sonra hasta ediyordu.

Hayatım bu denli çalkantılıyken hasta olmak hiç istemiyordum. Açtığım müzik tüm zihnimi sarmalarken gülümsemeye başladım.

Müzik tıpkı su gibiydi. İyileştiremeyeceği hiçbir yara yoktu.

Bacaklarım yanmaya başlasa da aldırış etmeden koştum. Birkaç caddeyi geride bıraktığımda yanıma su almadığım için kendime kızsam da ellerimi dizlerime koyup nefes alışverişimi biraz düzene soktum.

Derin bir nefes aldıktan sonra tekrar tempomu yakaladım ve koşmaya başladım.

Ben adımlarımı ileri attıkça kafamın arkasından sallanan at kuyruğunun verdiği his hoşuma gidiyordu.

Müzik kendi kafasına göre değişirken benim de tempom değişiyordu. Yorulduğumda biraz daha yavaş tempoda koşuyor, nefesim düzene girdikten sonra da hızlanarak nabzımı şoka sokuyordum.

Bunu kick boks eğitmenim Erhan'dan öğrenmiştim. Kalp sağlığı açısından oldukça yararlıydı.

Bileğimdeki saate baktığımda neredeyse bir saattir koşuyor olduğumu fark ettim. Terleyen saç diplerimden bunu anlamam gerekirdi ama kendimi kaptırmıştım.

Eve on dakikalık bir mesafede olduğum için yürüme kararı aldım.

Sanırım oynatma listemin sonuna gelmiştim çünkü neredeyse üç dakikadır kulağımda müzik çalmıyordu.

Kaldırımda duraksayıp montumun cebinden telefonumu çıkardığımda sorunun oynatma listemdeki şarkıların değil, şarjının bitmesi olduğunu anladım.

"Kahretsin ya," diye söylenip kulaklıklarımı çıkarıp kutusuna koydum ve cebimde duran şarjı bitik telefonumun yanına sıkıştınp cebin fermuarını çektim.

Başımdaki şapka saç diplerimi kaşındırdığında şapkayı biraz olsun kaldırıp parmak uçlarımla alnımı kaşırken yüksek sesli bir tekerlek sürtme sesiyle yerimde sıçradım.

O an büyük bir rüzgar estiğinde başımda gevşeyen şapkam uçup gitmişti.

Hızla arkama döndüğümde asfaltı ağlatan bu tekerleklerin sahibine baktım.

O an yanımda siyah bir minibüsün duruyor oluşu normalleşen nabzımı anında artırırken koşmam gerektiğini biliyordum.

Hızla koşup evime gitmeli ve kapımı kilitlemeliydim.

Düşünceler ve olası senaryolar zihnimde hızla akıp giderken âdeta donakalmıştım. Zihnime söz geçirmeli, ayaklarımı hareket ettirmeliydim.

Minibüsün kapısı açılırken arkamı döndüm ve tam kaçacağım sırada iri bir vücuda çarparak düşmekten son anda kurtuldum.

Kime çarptığımı görmek için bakışlarımı yukarı kaldıracacağım sırada yüzüme kapanan beyaz bez sayesinde hem görüşüm hem de sesim kesilmişti.

Koklamamak için tüm çabamla dirensem de beni tutan adam oldukça güçlüydü. Hareket etmemem için kollarımı bedenime bastırarak beni kendine yaslamış, diğer elini de düşmanca yüzüme kapamıştı.

Daha fazla nefes alamazsam boğularak ölecektim bu yüzden derin bir nefes aldım.

Bezin üzerine dökülen eterin kokusu beynime bir bıçak gibi saplandığında başta gözlerim geri geri gitti. Sonrasında şakaklarımdan başlayıp kulaklarıma, oradan da boynuma doğru akan hayalî bir sıcaklıkla beynim şalteri kapattı.

Gerisi sadece karanlığa ve sessizliğe bürünmüştü.

Başımdaki sancıyla gözlerimi araladığımda korkunç bir karanlık beni selamladı.

Gözlerimi birkaç kez kırttıktan sonra zihnime savrulan bıçak darbeleri canımı daha da yaktı. En son hatırladığım şey fil gibi bir adamın yüzüme kapattığı bezdi.

Kaçırılmıştım.

Bu ihtimali öngörmüş olsam da bu kadar ileri gideceklerini hiç düşünmemiştim.

Bu olayın daha çok Derya'nın başına gelebileceğini düşünüyordum sonuçta benim adresim ve kimliğim gizliydi. Bana ulaşmak o kadar kolay değildi.

Ya da ben öyle sanıyordum.

El ve ayak bileklerimde hissettiğim baskı sayesinde kalın bir iple sandalyeye bağlanmış olduğumu anladım. Gözlerim açık olmasına rağmen hâlâ hiçbir şey görmüyor oluşumun sebebiyse başıma geçirilen siyah torbaydı.

Kafamı hafifçe hareket ettirdiğimde inledim.

Fazlasıyla öfkeli hissediyordum.

Elim kolum bağlı, görüşüm kapalı olmasaydı etrafımda kim veya ne varsa yıkıp geçecek kadar öfkeliydim.

Bu adamlar kendilerini ne sanıyordu?

O an beni kaçırانların mafyadan çok uzak kişiler olabileceği aklıma geldiğinde gözlerim iyice açıldı. Belki de beni öldürmek isteyen kişi de bu tarz biriydi ve o kaçırtmıştı. Sonuçta benim yüzümü ve adresimi bilen biri olmalıydı.

O an öfkem korkuya dönüşecekti ki dişlerimi sıkarak arkamda sımsıkı bağlanmış olan bileklerimi çekiştirdim.

Nafile!

O kadar sıkı bağlanmışım ki kaçış yoktu.

Sert ip bileklerimi zedelediğinde çırpınmayı bıraktım çünkü hareket ettikçe başımdaki ağrı daha da artıyordu. Bu bana başıma vurulduktan sonra uyandığım anı hatırlattığında artık öfkem ruhum olmuştu.

Okkalı bir küfür savurarak tekrar inledim.

"Kız uyandı," diyen bir ses duyduğumda başımı sesin geldiği yöne doğru çevirdim.

Muhtemelen adam telefonla konuşuyordu.

"Tamamdır efendim, bekliyoruz," dedi.

Başka bir adama ait olan ses, "Patron ne dedi?" dedi.

"Beş dakikaya burada olacakmış," dedi telefonla konuşan adam.

"Gelsin de biraz eğlenelim," dedikten sonra sigarasının dumanını havaya üfleyerek kıkırdadı.

Etraf küf, soğuk ve sigara dumanı kokuyordu.

“Çıkarın kafamdan şunu!” diye bağırdım.

Yavaş adımlarla yanıma yaklaşan adım seslerine doğru baktım.

“Sakin ol küçük hanım,” dedi. Adamın sesi yüzümün hemen yanındaydı. Eğer ayaklarım da bağlı olmasaydı hayalarına tek-meyi çoktan geçirmiştim.

“Hayalet Avcı,” diye soluduğunda başımdaki torbaya rağmen ağzındaki sigara kokusunu daha net alabildim. “Artık hayalet de değil, avcı da,” derken gülmeye başladı.

“Bu kadar küçük olacağını tahmin etmemiştik,” derken geri çekildi. “Öyle değil mi Halil?”

“Oğlum isim ne diye veriyorsun lan!” diye çemkiren Halil öfkeyle soludu.

“Ne olacak be,” dedi diğeri. “Bugünden sonra ne yapabilir ki bu?”

O an beni öldüreceklerini sandım ya da bayağı hırpalanacaktım. Korkup onların köpeği olacağımı falan düşünüyorlardı.

Onlar böyle düşünürken savunmasız oluşum canımı sıktığında öfkeyle bileklerimi tekrar kıpırdattım.

“Siz köpekler sahibiniz gelene kadar makara yapacağınıza başımdakini çıkarın da biraz cesaretiniz olsun, yüzüme konuşun,” dedim.

“Daha yirmi üç, belki de yirmi dört yaşında küçücük bir kızın kafa tutuşuna bakın hele,” dedi adını hâlâ bilmediğim adam. Tekrar bana yaklaştığında uzun parmaklarını bacağıma koyup taytımın üzerinde gezindi. “Seni patrona vermeden önce biraz biz mi hırpalasaydık acaba?”

O an tüm gücümle kendimi geriye doğru ittirdim. Az kalsın sandalyem düşüyordu ki adam elini bacağımdan çekip sandalyenin dengesini sağladı.

“Bana o pis elini bir daha sürersen seni mahvederim!” dedim.

“Uuu,” dedikten hemen sonra kısa bir ıslık çaldı. “Hırçın bir kedi.”

“Celal bırak artık kızı,” dedi Halil. “Patron birazdan gelir.”

“Amma korkaksın be oğlum,” derken adının Celal olduğunu öğrendiğim sapık yanımdan ayrılıp arkadaşının yanına geçti. “İki dakika eğlenelim dedik hemen ekşiyorsun.”

O an demir bir kapının açılma sesiyle sesleri kesildi.

“Bak az daha seni öyle yakalıyordu,” dedi Halil fısıltıyla.

Yarım dakikalık bir süre kapının açılışı, tekrar kapanışı ve adım seslerinin çoğalmasıyla geçtiğinde gücümü sakladım. Patron dedikleri adamın kim olduğunu oldukça merak ediyordum.

“Kız bu değil mi?” diye soran otoriter sesin patron olduğunu anladığımda gerilen kaslarımla oturduğum yerde dikleşmeye çalıştım. Kuyruğu dik tutmam gerekiyordu.

“Evet patron,” dedi Celal. Sesi az öncekine kıyasla yutkunmakta zorluk çeken kabahatli küçük bir oğlan çocuğu gibi çıkmıştı.

“Bize verdiğin fotoğraf ve adresle aynı kişi abi,” dedi Halil. “Neredeyse on gündür takip ediyoruz.”

On gündür takip edildiğimi öğrendiğimde yutkundum. Gerçekten izleniyormuş gibi hissettiğimde önlemlerimi daha da sıklaştırmalıydim.

Kulaklıkla son ses müzik dinleyerek kalabalıktan uzak yerlerde spor yapmamalıydim mesela.

“Güzel,” diyen adam yavaşça bana yaklaştı. Şu patronla karşılaşmak için saniyeleri sayıyordum.

Başımdaki torba açıldığında gözlerimi kırptırdım. Bir süre görüşümün yerine gelmesini beklerken etrafı inceledim.

Büyük bir deponun tam ortasındaydık. Deponun içinde hiçbir şey yoktu. Sık kolonlar ve benimle birlikte altı kişi.

Torbayı çıkaran adama baktığımda karşımda gördüğüm isim sayesinde gülümsedim.

“Merhaba Karatoprak!” derken gülümsemem iyice yüzüme yayılmıştı çünkü ihtiyacım olan kişi tam karşımda duruyordu.

Adam gülümserken, “Merhaba Hayalet Avcı,” dedi. İki adım gerileyip ellerini kabanını geri ittirerek beline dayadığında silahının kabzasını görmemi istemişti.

Bakışlarımı önce silahına sonra tekrar yüzüne kaldırdığımda gülümsedim.

“Ce ee,” derken dişlerimi gösteriyordum.

“Deli bu kız patron,” diyen sese baktığımda konuşanın Celal olduğunu anında anladım.

Ona öfkeli bakışlarımı yolladıktan sonra bana dokunduğu eli ne baktım. O eli kırmadan rahat etmeyecektim.

“Seni birçok kez uyardık hayalet kız,” diyen Tayfun Karatoprak’a baktım tekrar.

“Ben de haberi kaldırmayacağımı size defalarca kez bildirdim Tayfun Bey lakin beni bu şekilde kaçırıp bağlamanız hiç etik değil,” dedim. Önüme düşen dağılmış saçlarımı kafamı sallayarak geri atıp, “Sizler gibi değerli iş adamlarına hiç yakışmıyor öyle değil mi?” dedim.

Bağlı olduğum iplere baktığında yüzünü ekşitti.

“Doğru söylüyorsun,” dedi. “Bizim itler biraz abartmış kusura bakmayın,” deyip Celal ile Halil’e dönüp başıyla komut verdi. “Çözün kızın ellerini.”

İkisi de emri ikiletmeden yanıma gelip beni bağladıkları ipleri kesmeye başladığında Celal’e fısıltıyla, “Patronun da benim gibi sizin birer köpek olduğunuzu düşünüyor be Celal, ne yazık öyle değil mi?” dedim gülerek.

Celal öfkeyle solurken ipleri daha da sert çekiştirmeye başladı.

Ellerim ve ayaklarım tamamen serbest kaldığında, “Teşekkür ederim Tayfun Bey,” dedim ve oturuşumu düzelterip bacak bacak üstüne attım. “Şimdi bu münasebetsiz girişiminizin sebebini öğrenebilir miyim lütfen?”

Tayfun Karatoprak önümde adımlarken kendinden emin bir şekilde gülümsedi. O da benim gibi bir kızın beş silahlı adamı devirip buradan kaçamayacağını biliyordu.

“Bize bulaşmamalıydın Hayalet Avcı,” diye söze girdiğinde dinlemeye başladım. “Özellikle Menteşeler ile birlikte bulaşman hiç doğru bir hamle değildi.”

“Ben kimseyle birlikte değilim Tayfun Bey,” dedim. Kollarımı birbirine bağlayıp başımı geriye yasladığımda, “Bence birlikte olunmaması gereken kişileri sadece benimle sınırlamanız da hiç etik olmaz, ne dersiniz?” dedim.

O an adımlamayı kesip emin olmak ister gibi yüzüme baktı.

“Cevap verin ama! Böyle hiç keyifli değil,” derken gülümседim.

“Pekâlâ Hayalet Avcı,” dedi ve yanıma yaklaşıp tam önümde diz çöktü. İnternette gördüğüm fotoğraflarına kıyasla gerçekte çok daha karizmatik bir adamdı. “Hemen hemen senin yaşlarında bir kızım var ve sana bu şekilde sert çıkışmak istemesem de bize fazlasıyla zarar verdin. İsteyerek veya istemeyerek bu pisliği ya temizlersin,” dedi ve gözlerime baktı.

Bir süre sustuktan sonra tek kaşımı kaldırarak, “Ya da?” dedim.

“Ya da gençliğine yazık olur,” dedi. Şimdi gülümseyen oydu.

“Peki, bu düşüncenin sizi güldürmesine sevindim doğrusu,” dedim.

Arkasında duran adamların suratlarını incelediğimde her an atakta bekliyor oluşları canımı sıktı. Üstelik keyifli bir tiyatro oyunu sergiliyorduk.

Hayalet Avcı’nın sahnesinde.

“Simay’dı öyle değil mi?” derken hatırlarmış gibi yaptım.

“Simay Karatoprak, kızınız.”

O an gözlerini kısıp tekrar elini beline koyarak silahını gösterdi.

“Evet, ne olmuş?” dedi.

“Tanıyoruz birbirimizi işte Tayfun Bey, gerilmeyin lütfen. Sonuçta şu an iş konuşuyoruz öyle değil mi?” dedim.

“Konuş madem,” derken tahammül sınırlarını zorladığımı fark ettim. Bu iyiydi.

“Bana başta para teklif ettiniz, haberi kaldırmam için, bu bile haberin doğruluğunu tesciller nitelikteydi,” dedim. “Benim yapmayacağım tek şey, yanlış bir haber girmektir. Kimsenin hayatını

yalan yanlış bir bilgiyle kirletip mahvetmem. Sizin hakkınızda girdiğim haberden pişman değilim ve kaldırmayacağım da,” derken kollarımı çözüp ellerimi dizimin üstünde birleştirdim. “Çünkü eğer ben o haberi kaldırırsam bana güvenen yüz binlerce insana ihanet etmiş olacağım.”

“Eğer o haberi kaldırıp bizim lehimize haber girmezsen sana güvenen yüz binlerce insan hakkında endişelenmen gerekmeyecek çünkü yok olmuş olacaksın,” dedi sinirle. “Leşin kargalara yem olmadan önce anlaşılmaya yanaş yoksa,” deyip duraksadı.

Korkmamı bekliyordu ama korkmuyordum.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım.

“Yoksa ne, Tayfun Bey?” dedim. Ağzımdan çıkan her sözcüğü vurguluyordum.

Belindeki silahı çıkarıp bana doğrultup, “Yoksa o leşini kargalara bile yem etmem,” dedi. “Seni alnının tam ortasından vurur, sonra da vücudunu asitle eritir ve denize dökerim.”

Kahkaha atmaya başladığımda arkasında duran adamların hepsi şaşkınlık içinde birbirine bakıyordu.

“Adınızdan bile büyük laflar ediyorsunuz,” dediğimde bu rahat taraflarım adamın iyice sinirlerini bozmuştu. “Melda nasıl Tayfun?” dediğimde artık resmiyeti bırakmıştım.

O an adamın rengi bembeyaz olmuştu. Silahı hâlâ yüzüme doğrultmuş vaziyette tutsa da bilinmemesi gereken şeyleri bildiğimi anıamıştı.

“Köpeklerinin haberi var mı?” dedim gözlerimi ondan ayırmadan başımla arkasındaki adamları işaret ederek.

Birkaç saniye sessizlik yaşandığında tekrar kahkaha attım. Bacağımı indirip diğer bacağımı üstüne atarak oturuşumu değiştirdikten sonra sağ kolumu sandalyenin yaslanma kısmından aşağı sarkıttım ve diğer elimle de karnımda ritim tutmaya başladım.

“Konuşmayacaksak montumu geri verin, burası oldukça soğuk. Sizi beklerken yeterince donduk,” dedim.

“Halil,” dediğinde arkasındaki adam bir adım öne çıktı.

“Buyur Patron,” dedi.

“Kızın montunu getir,” derken silahı hâlâ indirmemiş, gözlerini de suratımdan bir an olsun çekmemişti.

Yaklaşık bir dakika sonunda Halil montumu getirdiğinde bana uzattı, “Sağ ol Halilciğim,” dedim ve yapmacık bir gülümsemeden sonra montumu giydim.

“Ne biliyorsun?” dedi Tayfun Karatoprak.

“Ah, sonunda konuşma yetinizi hatırlayabildin,” dedim. “Ne bilmemi istemezdin?”

“Lafı evirip çevirme lan!” derken büyük bir adım atıp silahı alnıma dayadı. Artık öfkeli gözlerle bana bakıyordu.

Adrenalin o kadar yüksekti ki yerimde titredim ama asla korkmuyordum.

“Önce o silahını yüzümden çek ve bir kadınla nasıl konuşman gerektiğini hatırla,” dedim dişlerimi sıkarak. “Seni yok edebilecek bir kadınla özellikle,” diye de ekledim.

Dediğimi yapıp bir adım geriledikten sonra, “Anlat,” dedi.

Adamlarından çekinmiyor oluşuna şaşırdım ama bu benim sorunum değildi.

“Pekâlâ Tayfun Karatoprak, lafı eveleyip gevelemeyeceğim çünkü burada sizin mendebur suratlarınızı seyretmekten ve üşümekten sıkıldım. İşin sonunda evime gidip dinleneceğimi ikimiz de biliyoruz, bu yüzden uzatmaya gerek yok.”

Boğazımı temizledikten sonra tekrar gözlerine baktım.

“Bildiklerimi paylaşmam için yeterince kuyruğuma basmış olsanız da size bunu yapmayacağım Tayfun Bey,” dedim. “Ama eğer burada bana bir şey olursa,” dedikten sonra gülümsedim. “Hayal gücünüze hayran kaldım bu arada, o alnımdan vurup asiye yatırıp erittikten sonra denize dökme mevzusu falan oldukça etkileyiciydi,” dedim kinayeyle.

“Konuş,” diyerek sözümü kesti. Silahını bir an olsun indirmemiş.

“Peki madem,” dedim. “Eğer benden beş saat boyunca haber alınmazsa ki şu an şarjım hiç yok bilesiniz,” dedim telefonuma dokunarak. “Bilgiler beş farklı kanaldan da paylaşılacak. Şunu sakın unutma Karatoprak, eğer ben uçurumdan aşağı düşeceksem, canımla tehdit edileceksem, sizin çoktan o uçurumun aşağısında parçalanmış bir şekilde bekliyor olduğunuzu bilmeniz gerekiyor.”

O an sinirle bir adım atacak oldu ki elimi kaldırıp onu durdurdum.

“Menteşeler bile,” diye ekledim.

“Gerçi senin bildiklerini sana ne için anlatayım, öyle değil mi?” deyip bakışlarımı adamlarına çevirdim. “İtlerine anlatayım, şoklarını görmek keyifli olur doğrusu.”

“Patronunuz, babanız, itaat edip kölesi olduğunuz Tayfun Karatoprak az sonra beni serbest bırakacak çünkü eğer beni öldürürse başının beladan asla kurtulmayacağını biliyor. O çoktan anladı, siz de anlayın bakalım.

“Sevgili patronunuz Tayfun Karatoprak, o nefretle düşman olduğunuz Menteşelere o kadar hayran ki, gizlice, evli olmasına rağmen, Melda Menteşe ile yasak aşk yaşıyor,” dedim ve gü-lümsedim. Adamların hepsi birbirine bakarken Tayfun hâlâ bana bakıyordu.

“Bitti mi sandınız? Bunda ne var ki canım? Ozan Menteşe’nin aslında bir Karatoprak olması sizi eminim ki daha da çok şok edecektir,” derken bakışlarımı artık Tayfun’a yönelttim. “Üstelik ne yazık ki, üvey ablasıyla tıpkı annesi ve babası gibi yasak bir aşk yaşıyor. Bilmeden. Ne kadar yazık, öyle değil mi?”

O an derin bir sessizlik oldu.

Sesim artık buz gibi çıkıyordu çünkü şu anda ona silahı doğrultan bendim.

Tayfun Karatoprak hışımla arkasına döndüğünde hiç düşünmeden dört el ateş etti ve adamlarının hepsini vurdu.

Patlayan silah sesiyle anlık yerimde sıçrasam da soğukkanlılığımı elden bırakmamalıydım.

Az önce ayakta duranların hepsi şu an cansız bir şekilde yerde yatıyordu. Kanlar içinde öylece yatıyordu.

Tayfun bana döndüğünde, “Bunları nereden biliyorsun?” dedi. Sinirle burnundan soluyordu.

“Gücün tek sahibi sizmişsiniz gibi davranmanız o kadar komik ki,” dedim başımı iki yana sallayarak.

O an deponun arka taraflarında bir hareketlilik gördüm. Ağzım açık bir şekilde çığlık atmak istesem de şok olmamaya gayret ederek tiyatroyu devam ettirdim.

Demir, buradaydı ve gizlice saklanarak bana doğru geliyordu.

Az önce gözünü bile kırpmadan dört adamını vuran adam onu da vurabilirdi bu yüzden tüm dikkatimi ondan çekmeye çalıştım ve ayağa kalktım.

Silah hâlâ bana dönüktü ve Tayfun, Demir’in burada olduğundan bihaberdi.

“Blöf yapıyorsun,” dediğinde silaha baktım. Tam alnıma denk gelecek açıda tutuyordu. Bana doğru bir adım daha atıp silahın soğuk ucunu tenime dayadığında ona baktım.

“Hayır yapmıyorum Karatoprak,” dedim. “Vakit aleyhine işliyor, belki de şu an çoktan haberler girilmek için hazırlanıyordur he, ne dersin?”

“Bana bak küçük kız,” derken silahı alnımdan çekmeden yüzünü yüzüme yanaştırdı ve tükürürcesine konuştu. “Yıllardır korunan bu sırrı nasıl öğrendin bilmiyorum ama öğrenenlere ne yaptığımı az önce gördün!”

“Evet, gördüm ve etkilendim açıkçası. Bıçağımı tüfeğe çevirmiş oldunuz. Demek ki gerçekten de canınızı yakabileceğim bir bilgi,” dedim.

O an bir anlık bakışımı arkada giderek büyüyen Demir’e kaydırdım. Eliyle bana sus işareti yapıyordu. Yüzündeki endişe o kadar komikti ki gülmek istedim. Onun burada ne arıyor oldu-

ğunu bilmiyordum ama gerçekten de ihtiyacım olan oydu, bunu biliyordum.

Dünyanın sonu değildi ama sevdiğim adam için bazı şeylerin sonu olacaktı. Buradan çıktığımızda beni tanımadığını anlayacak ve tanımak isteyecekti. Ya da sonsuza dek gidecekti.

“Seni öldüreceğim,” dediği sırada Demir, Tayfun’un arkasında gerilerek nereden bulduğunu bilmediğim uzun bir sopayla kafasına vurdu.

Tayfun inleyerek arkasını döndüğü sırada Demir hışımla sopanın diğer ucunu kaldırıp adamın yüzüne geçirdi ve dağ gibi adam önümüzde yıkıldı.

Tayfun’un bayıldığından emin olduktan sonra düşünmeden Demir’in boynuna atladım.

O an ikimiz de birbirimize sarılırken, “Senin ne işin var burada?” dedim.

“Sonra konuşacağız,” diye fısıldadığında saçlarımı öptü. Kendini geri çektikten sonra kollarımdan tutup gözlerimin içine baktı. “Sanırım bana artık bazı şeyleri anlatmak zorundasın,” dedi.

Usluca başımı salladıktan sonra, “Sanırım,” dedim.

“Dışarıda üç adam daha var. Şu deve uyanmadan buradan kaçıp gidelim,” derken elimi tuttu ve beni yönlendirdi.

Yerde yatan cesetlerin üstünden atlayarak geçerken Celal’in cesedinin yanında durdum.

“Bekle,” dedim.

O an ona dediklerimi hatırladım. Demir’in bunu görmesi umurumda bile değildi keza görmemesi gereken çok şeye tanıklık etmişti zaten.

Var gücümle ölü bedeninde hareketsiz duran elini tekmeleyerek yüzüne tükürdükten sonra, “Yanlış kıza bulaştın dostum. Bu hikâyede avı da avcıyı da ben seçerim,” dedim.

Demir’in elini tutup yürümeye başladığımda şok ifadesiyle bana bakıyordu.

“Şu an aşırı korkuyorum ama garip bir şekilde tahrik oldum,” derken gülümsedi.

Ona bakıp güldükten sonra deponun kapısına ulaştık. Aralıktan baktığımızda üç tane koruma silah seslerini sorguluyordu. Patronlarını dinledikleri için içeri girip bakmaya korkuyorlardı, çünkü muhtemelen o dört el ateşin beni öldürmek için kullanıldığını sanıyorlardı.

“Sanırım dövüşmemiz gerekecek,” dedim adamları seyrederken.

“Dövüşmemiz mi?” dediğinde sesi hâlâ şoktan çıkamamış gibiydi.

O hâlini gördüğümde gülmeden edemedim. Hızla dudağına yapışıp teşekkür edercesine onu öptüm. Buradan çıktıktan sonra dün yaptığım aptallık için özür dileyecektim.

“Hadi şunların kışlarını tekmeleyelim,” dediğinde zevki tüm yüzüne yayılmıştı.

Temkinli adımlarla dışarı çıktığımızda adamların dikkatini çekmemek adına eğilerek yürüyorduk.

Demir’le birbirimize bakarak ne yapıp yapmayacağımız konusunda anlaşırken tekrar gülümsedim.

Sanırım hayatım boyunca istediğim ideal eş adayı oydu.

Bir suç ortağı arıyordum, benimle her zorluğa göğüs geren ve her kolaylıkta yanımda gülüp eğlenebilen.

Bulmuştum.

Demir bana son kez baktıktan sonra kafamı onaylar biçimde salladım ve Demir’in elini bıraktım.

Demir saklandığımız yerde doğrulduktan sonra, “Merhaba beyler,” dedi.

Adamlar şaşırarak başta birbirlerine baktıklarında biraz daha ilerledim.

“Sen de kimsin lan?” diye bağırان adam belindeki silahı çıkarıp Demir’e doğru ateşlediğinde Demir çevik hareketlerle dikkatlerini sağ taraf yöneltti.

Tam bu sırada ben adamların arkasında duran aracın içine girdim.

Araba çalışır vaziyette olduğu için vitesi boşa aldıktan sonra arabadan indim.

Araba kendi başına ilerlemeye başladığında ikisinin de dikkati dağılmış ve arabayı durdurmaya çalışmışlardı.

Araba durmadan ilerlerken adamların tam önünde belirdim.

Şaşırان adamların suratlarına bakarak gülümsedim ve, "Hayalet Avcı'nın Sahnesine hoş geldiniz," deyip üzerlerine atıldım.

Sağ tarafımda olanın elinde tuttuğu silaha seri bir şekilde tekme savurduktan sonra solumdaki çenesine var gücümle yumruk attım.

Elim öyle bir acımişti ki birkaç parmağımı kırdığımdan şüphelenmeden edemedim.

Silahı uzağa savrulan adam hızla beni omuzlarımdan tutup varillere yasladığında kaburgalarımın acısıyla soludum.

Öfkeyle ona baktıktan sonra yüzüne tükürdüm. Gözlerini kapatıp ellerini üstümden çektikten sonra kasıklarına dizimi geçirip arkasına geçtim.

Bu sırada çenesine hasar verdiğim diğeri, silahını doğrultup ateşledi. Tam o sırada boynuna sarıldığım adamı vücuduma siper etmişim. Arkadaşını vuran adam şaşkınlıkla, "LAN!" diye bağırdığında kucağımda vurulan herifi ona doğru itip varillerin arkasına saklandım.

Diğeri adam hâlâ havaya ateş açarak Demir'i avlamaya çalışıyordu.

Bir süre onları izlemeye dalmışım ki, adamın mermisinin bitmesiyle Demir saklandığı yerden çıkıp yerde duran molozların üzerinde sıçrayarak üstüne atladı.

İkisi taşlı yerde artık yumruklarını konuştururken gülümsüyordum.

Arkadaşını vuran öfkeli adam ayaklandığında biraz bekledim. Tam yanıma geldiği sırada diz kapağını tekmeledim ve dengesi-

ni kaybetmesine neden olduktan sonra hızla varillerin arkasına geçtim.

Sıkışmış olduğu kurşunlardan biri kolumu sıyırdığında acıyla soludum. En azından montum sayesinde mermi bana saplanmamıştı.

Yerden kalkmasına izin vermeden adamın sırtına oturdum ve sol ayağımla silahı tutan eline baskı uyguladım. Amacım hiç kimseyi öldürmek değildi zira ben hiçbir zaman böyle biri olmamıştım. Tanrının verdiği canı yalnızca o almalıydı.

Var gücümle adamın saçlarını tutup kafasını geri çektikten hemen sonra hızla yüzünü taşlı zemine çarptım. Yaklaşık üç kere bu hareketi yaptıktan sonra adamı bayıltmayı başarmıştım.

Arkama baktığımda Demir tıpkı bir kafes dövüşçüsü gibi adamların en güçlüsünü pataklıyordu. Demir'in dudağından akan kan, hayranı olduğum beyaz dişlerini pembeye boyamıştı lakin diğer adamın yüzü tanınmayacak hâldeydi.

Adam son kez atılım göstereceği sırada Demir yerden aldığı kenarları çıkıntılı moloz parçasını adamın çenesine geçirdi ve etkisiz hâle getirdi.

Nefes nefese kalan bedenini süzdüğümde üzerindeki tişörtün yırtıldığını fark ettim. Dövüştüğü adamın ve kendi kanının göğüslerinden süzüldüğünü görünce yüzümü ekşittim.

Yerdeki adamın üstünden kalkıp onun yanına gittim ve dövüşürken zedelenen o nahif ellerini tuttum.

Bana bakıp gülümsediğinde, "Ergenliğimden bu yana hiç böyle kavga etmemiştim," dedi. "İyi geldi doğrusu."

Yanağından tutup öptükten hemen sonra gülümsedim.

"Hadi, gidelim buradan," dedim ve başıyla beni onayladıktan sonra parmaklarını parmaklarıma dolayıp yürümeye başladı.

17. Bölüm

“SEVGİLİM BİR MANYAK!”

♪ THE WEEKND – EARNED IT ♪

Bulunduğumuz deponun önündeki taşra yolu birkaç dakika yürüyüp ardımızda bıraktıktan sonra, Demir'in yol kenarına park edilmiş arabasına bindik.

İkimiz de hiçbir şey söylemeye cesaret edemiyorduk.

"Nereye gitmek istersin?" diye sormuştu kemerini bağlamadan önce.

Başımı iki yana sallayarak, "Uzağa," dedim. "Jüpiter ve Neptün'e."

O an gülümseyerek kedilerinden bahsettiğimi anladı ve evinin yolunu tuttu.

Onun evine ilk kez gidiyordum ve ilk seferde böyle bir facia yaşamış olmak huzursuz hissettiriyordu.

Yolculuk boyunca camdan dışarıyı seyrederek Demir'e anlatacağım şeylerin provasını yaptım. Her şeyi öğrenmeden bırakmayacaktı ve bunca şeye şahit olduktan sonra benim de hiçbir şeyi atlamadan anlatmam gerekiyordu.

Ben bir belaydım ve ne yazık ki onu da çamura bulamıştım.

Artık kim olduğumu öğrenecekti ve belki de bugün birlikte geçireceğimiz son gün olacaktı.

Bunun olmasını istemiyordum, hem de hiç istemiyordum ama yapacak bir şeyim yoktu. O tüm saflığı ve şeffaflığıyla bana kollarını açmış koşuyorken ben tüm yalanlarımla kendimi kapatarak ondan kaçamazdım.

Onu bu kadar istiyorken bunu yapamazdım.

Kolumun sızısı hâlâ devam ediyor olsa da Demir'e belli etmeden sıyrık yere dokundum. Yara fazla derin değildi ama yine de mikrop kapmaması için temizlenmeye ihtiyacı vardı. Yer yer kuruyan kanım parmak uçlarıma bulaştığında mide bulantısıyla yüzümü buruşturdum ve camı açtım. Temiz havaya ihtiyacım vardı.

Yaklaşık bir saatlik sessiz yolculuğun ardından Demir gayet nahif bir sitenin önünde durdu. Cebinden otopark anahtarını çıkarıp düğmesine bastıktan sonra kapının ağır ağır açılmasını bekledik.

Kapı açıldıktan sonra arabayı otoparka soktu ve boş yer bulup park etti.

İki yorgun savaşçı perişan bir hâlde arabadan indikten sonra asansöre doğru yürüdük. Demir birkaç adım önümde yürüyerek bana yol gösteriyordu.

Asansör geldikten sonra Demir on sekiz numaralı tuşa bastı. Bu kadar yükseğe çıkıyor olmamız beni biraz tedirgin etse de evinin manzarasını bir o kadar merak etmiştim.

Asansörden indiğimizde katta bulunan yalnızca iki daire vardı. Sağ taraftaki dairenin dış kapısının önünde durup cebinden ev anahtarını çıkardı, kapıyı açtı ve bana baktı.

"Evime hoş geldin Gizushka," dedi.

Evin içine adım attıktan sonra güzel bir oda kokusu beni karşılariken gözlerimi yumup havayı kokladım.

Demir montunu çıkardıktan sonra yırtık tişörtünü de çıkardı. Ben de montumu çıkarıp ona uzattıktan sonra sporcu atletimle kalmıştım. Açıkta kalan kolumdaki kurşun yarasını gördüğünde gözlerini fal taşı gibi açarak yanıma geldi.

“Ne ara yaralandın?” derken kolumu tutup yakından incelemeye başlamıştı bile.

“Önemli değil, yalnızca ufak bir sıyrık,” dedim başımı iki yana sallayarak.

“Gel benimle,” dedikten sonra bileğimi tuttu ve beni peşinden sürükledi.

Sinirlenmiş görünüyordu. Sanki ona haber vermediğim için canı sıkılmış, canım yandığı ve engel olamadığı için kendini suçlu hissetmişe benziyordu.

O beni ilerletirken evinin büyük salonunu inceledim. Perdeleri kapalı olmasına rağmen koca bir duvarın boydan boya cam olduğunu ve gökyüzünü seyrediyor oluşunu anladım.

Mutfak ve salon bir arada olmasına rağmen neredeyse benim evim büyüklüğündeydi.

Evi daha sonra inceleyeceğimi aklımın bir köşesine not düşüp Demir’in açtığı kapıdan içeri girdim.

Banyosu benim yatak odam kadardı. Şaşkınlıkla etrafı incelemeden edemedim. Banyonun loş ışıkları etrafı aydınlatırken beni aynanın önünde konumlandırırdı ve dolapları karıştırmaya başladı.

Dolaptan çıkardığı ilk yardım kitini lavabonun üstüne koyduktan sonra, “Başta duş almak ister misin?” diye sordu.

Aynada bakışlarımız buluştuğunda başımı iki yana doğru salladım.

Demir, beyaz bir havluyu ıslattıktan sonra beni çok değerli bir sanat eserine dokunuyormuş gibi temizlemeye başladığında gözlerimi yumdum ve ona izin verdim.

Açıktaki kalan yerlerimi ıslak havlu yardımıyla temizlerken kolumdaki yara izine oldukça dikkat ediyordu.

Ellerimi, omuzlarımı ve kollarımı toz ve terden arındırdıktan sonra omzuma yumuşak bir öpücük kondurdu. Bu temasla gözlerimi açtım ve aynadaki aksimize baktım.

Demir işine full konsantre olmuş bir şekilde ilk yardım kitine uzanmış ve yarayla ilgilenmeye başlamıştı. Çıplak vücudundaki her bir kas, hareketleriyle kasılırken onu izledim. Hiç acele etmeden kolumdaki yarayı temizledi ve krem sürdükten sonra bandajla sardı.

“Dikişlik bir şey yok neyse ki,” dedikten sonra bir kez daha öptü ve aynadan bana baktı.

Gözlerimiz kesiştiğinde gülümsedim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadım.

“Ne demek güzelim,” derken dudakları kulağımın yanındaydı ve sözcükler ağzından fısıltıyla birer birer döküldü.

Elimi kaldırıp yüzüne dokundum. Arkamda durup, sağ kolunu karnıma sararak beni çıplak vücuduna yasladığında gülümsedim. Parmak uçlarım dudağının kenarındaki kurumuş kanına dokunduğunda yüzünü ekşitti.

“Sızlıyor mu?” diye sordum.

Başını aşağı yukarı salladıktan sonra, “Sanırım ben duş alsam iyi olacak,” dedi ve elini benden çekip pantolonunun düğmelerini açmaya başladı.

O an kalbim teklerken gözlerim kocaman açıldı ve boğazımı temizledim.

“Ben de içeri geçeyim,” dedim ve banyodan çıktım.

“Keyfine bak, evim evindir,” diye seslendiğinde gülüyordu.

Yanaklarım yanarken uzun koridoru hızla arşınlayıp salona gittim. Mutfaktan kendime büyük bir bardak su doldurup kafaya diktikten sonra etrafı ışıklandırdım. Adam tam bir loş aydınlatma hayranıydı.

Salonun kapalı perdelerini tek elimle çekiştirerek açtığımda karşımda gördüğüm manzaraya âdeta dilim tutuldu. Şehir ayaklarının altındaydı ve denizi görebiliyordum. Hava kararmaya başladığı için ışıklar da yanmaya başlamıştı bu da şehri ıslıl ıslıl gösteriyordu.

“Vay be,” diye fısıldadım kendi kendime.

Sonrasında Demir’i beklemek için geniş koltuğa oturdum ve suyum içmeye devam ettim. Duştan çıktığında şarj aleti soracaktım çünkü saatlerdir kimse benden haber alamamıştı ve bu kötü sonuçlanabilirdi.

Koltukta otururken kara bir gölgenin koltuğa atlamasıyla yerimde sıçradım ama birkaç saniye sonra yanıma gelenin Neptün olduğunu anladım. Olmayan bacağı yüzünden aksayarak yürüse de çevik bir kediye benziyordu.

“Merhaba güzelim,” diye fısıldadıktan sonra başını okşamaya başladım ve kedi hâinden memnun olduğunu belirten sesler çıkardı.

O an sol tarafımda bir hareketlilik daha olunca Jüpiter’in de aramıza katıldığını fark ettim. Jüpiter duman grisi uzun tüylere sahipti. Müthiş bir ahenkle koltuğun üstünde yürüyerek başımın arkasından geçip Neptün’ün yanına atladı ve arkadaşını yalamaya başladı.

“Sanırım sen de Jüpiter olmalısın,” derken onu da sevdim. İkisi de Demir’in dediği gibi benimle tanışmak için can atıyordu sanki. O an Neptün kıvrılıp başını bacağıma koyduğunda gözlerini kapattı ve şekerlemeye başladı.

Jüpiter de ortada duran sehpa atlayıp patilerini yalarken salona Demir girdi.

“Benimkilerle tanışmışsın,” derken gülümsüyordu. Elindeki baş havlusuyla saçlarını kuruturken yanıma geldi ve oturdu.

Jüpiter direkt sahibinin kucağına atladığında Demir özlemle kedisini öptü ve kucağına yatırdı.

“Nasılmış benim Jüjü’m,” derken kedisinin kuyruğunu tutmuş sallıyordu.

Jüjü dediğinde biraz rahatsızlanarak başı bacağımda olan Neptün’ü sevdim.

Hande ve Ceylin ne yapıyordu acaba?

“Neptün seni sevmiş anlaşılan,” dediğinde ona baktım.

“Evet, oldukça iyi anlaştığımızı düşünüyorum,” dedim ben de ona gülümseyerek.

“Bacağını kaybettiği için oldukça mesafeli bir kedidir,” deyip alt dudağını büzdü. “Bu kadar hızlı yanına gelip kendini sevdirmesini beklemiyordum.”

“Neden, o kadar kötü biri miyim?” dedim.

Bakışlarını yüzüme dikti.

“Öyle olmadığını hepimiz biliyoruz,” dedi. Gerçekten kötü biri değil miydim? “Hem kediler hisseder. Demek ki sen zararsız birisin.”

“Ah, teşekkür ederim,” dedim gülerek.

Demir, kucagındaki Jüpiter’i kaldırıp yere bıraktıktan sonra koltukta duruşunu bana doğru çevirdi ve başını avuç içine yaslayarak yüzümü inceledi.

“Bilmem gereken her şeyi anlatmanı istiyorum,” derken sesi ciddiye. Hakkı da vardı.

Kendimi bu konuşmaya hazırladığım için lafı eveleyip gevelemekten söze girdim.

“Pekâlâ,” dedim. Boğazımı temizledikten sonra, “Sözümü kesmeden beni dinlemenı rica ediyorum,” dedim elimi havaya kaldırıp.

“Hiç merak etme,” dedi ve parmak uçlarıyla ağzına bir fermuar çekermiş gibi yaptı.

“Sana daha öncesinde işimin ne olduğunu söylememiştim ama artık söylemek zorundayım, çünkü bugün yaşadığımız gerilimin sebebi bir noktada benim yaptığım iş,” dedim.

Büyük bir merakla gözlerime bakıyordu.

“Hayalet Avcı’nın Sahnesi,” dedim. “O, benim.”

Demir’in gözleri açıldığında büyük bir şokta olduğunu görebiliyordum.

“Evet, artık işimi biliyorsun. Aslında ünlü biriyim ama kimliğimi gizliyorum. Belki takip ediyorsundur, son yaşanan mafya aileler skandalında ortada kaldığım için bugün böyle bir girişimde bulundular ama elimde çok güçlü bir bilgi olduğu için bana zarar veremezler. En azından öyle umuyorum,” dedim. Sonra telefonum aklıma geldi, “Sahi, telefonumu şarj edebilir miyiz? Ulaşmam gereken kişiler var,” dedim.

“Tabii,” deyip koltuktan kalktığında kucağımdaki Neptün de uyanmış, babasının peşinden seke seke onu takip etmişti.

Demir montumun cebindeki telefonumu çıkarıp kendi şarj aletine taktıktan sonra tekrar yanıma geldi ve bu sefer daha da yakınımaya oturdu.

“Devam edebilirsin,” dediğinde yeniden dinleme pozisyonunu aldı.

“Hepsi bu,” dedim ellerimi iki yana açarak.

Gözlerini kısıp bana baktı bir süre. Sonra derin bir nefes alarak, “Hepsi bu değil Figen,” dedi. “Gözlerin resmen çılgık çılgı-ğa bağılıyor.”

O an gözlerimi kucağımda tuttuğum ellerime çevirip gülümsedim. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra o muzip sesiyle konuştu.

“Ne kadar kazanıyorsun sorması ayıp?” dedi.

Kıkırdayarak ona baktım ve elimi yanağına koydum. Dudağının kenarındaki kızarıklığı okşadıktan sonra, “Oldukça iyi kazanıyorum,” dedim. “Merak etme evime bakarım. Elini sıcak sudan soğuk suya sokmam.”

O da kıkırdadığında elini elimin üstüne koydu ve avucumun içine minik bir buse kondurdu.

“Anlat bana,” diye fısıldadı.

Derinliklerime kadar görebiliyordu beni.

“Peki,” dedim.

Derin ve titrek bir nefes aldıktan sonra tekrar konuşmaya başladım.

“Yakın bir zaman önce biri beni öldürmeye çalıştı,” dediğimde elimi tutan elinin gerildiğini hissettim. Gözlerindeki koruma içgüdüsünün yansıması bana kendimi güvende hissettirmişti. “Bir gün, kendimi kanlar içinde bilmediğim bir sokak arasında hafızası kayıp bir şekilde buldum.”

Sükunetle beni dinlemeye devam ediyordu.

“Hatta beni az kalsın ezeceğin o gün vardı ya, hani ilk defa karşılaştığımız,” dedim gülümseyerek. “İşte o gündü.”

“Neden yardım istemedin?” dedi üzgün bir surat ifadesiyle.

“Kendime dair en ufak bir şey hatırlamıyordum. İsmimi, kim olduğumu veya nerede yaşadığımı bile hatırlamıyorken başka birine güvenemezdim,” dedim.

“Haklısın,” dedi gözlerini yumup yanağında duran elime biraz daha yaslanarak.

“Sonrasında şans eseri evimin yolunu buldum ve kendimi hatırlamaya çalıştım. Kısa bir süre sonra kim olduğumu ve ne iş yaptığımı hatırladım gerçi ama bir türlü beni öldürmek isteyen kim olduğunu hatırlayamadım,” dedim.

“Ne yani, polise gitmedin mi?” dedi şaşkınlıkla gözleri açıldığında.

“Hayır, gitmedim,” dedim.

Yerinde doğrulup bana biraz daha yaklaştığında, “Figen,” dedi. Sesi o kadar korkmuş çıkıyordu ki kendimi suçlu gibi hissediyordum. “Neden polise gitmedin?” dedi.

“Nasıl bir iş yaptığımı gördün. Tehlikeli bir iş yapıyordum ve akıl sağlığım da yerinde değildi. Olayı büyütmek yerine çevremdeki insanları gözlemlemeye başladım fakat ne yazık ki yine de hatırlayamadım,” dedim.

“Yarın ilk iş polise gidelim, olur mu?”

Gülümsedim.

“Çok tatlısın,” dedim ve baş parmağımla sakallarını okşadım. “Ama istemiyorum. Kendimi koruyabilirim.”

“Onu bugün fazlasıyla gösterdin canım,” dedi gülümserken ama yüzündeki çizgilerde benim için endişelendiğini görebiliyordum. “Sahi böyle dövüşmeyi nereden öğrendin? İki tane adamı etkisiz hâle getirdin resmen.”

“Bir süredir kick boks eğitimi alıyorum. Teknik bildikten sonra karşında tank bile dursa devirebilirsin. Erhan böyle söylüyor,” dedim onun gibi konuşarak.

“Erhan?”

“Kick boks eğitmenim, aynı zamanda çok yakın bir arkadaşım,” dedim.

“Çevrendekilere dikkat ediyorsun değil mi? O olamaz mı sana vurup kaçan?” dedi kaşları çatılırken.

Kahkahamı tutamayıp başımı arkaya attım.

“İmkânsız,” dedim. Tekrar ona baktığımda, “Bence sen biraz kıskandın he, ne dersin?” dedim.

“Kıskanmadım,” derken gözlerini kaçırmıştı. “Yani Erhan kim şimdi full vücut kasmış, esmer uzun boylu bir heriftir kesin.”

Kahkaham büyüdüğünde kıskanmış olduğunu anlamıştım ve bu oldukça hoşuma gitmişti.

“Merak etme kız arkadaşıyla birlikte işletiyorlar salonu,” dedim. “O da pilates eğitmenliği yapıyor.”

“Heh, e sen de ona gitsene,” dedi gözleri ışıldadığında.

“Kadın olduğu için mi?” dedim yüzümü buruşturarak.

“Çok ayıp, kadın erkek ayrımı mı yapıyorsun?” dedi gülerek.

“Ben değil de sen alttan alta yapıyor gibisin kıskançlıktan,” dedim dik dik ona bakarak.

Bir an ıslık öttürmeye başlayarak tavanda gözlerini gezintiye çıkardı. Onu içime sokup orada saklamak istiyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim ciddiyetle. “Beni dinleyip anlamayı tercih ettiğin için.”

Tekrar bana baktığında gülümsemesi azaldı.

“Şu an senin için ne kadar endişe duyduğumu hissediyor olsaydın kendini on sekizinci kattan atardın,” dedi camı işaret ederek. “Dua et iki tane evladım var diye sakın kalmaya çalışıyorum.”

“Bana değer veriyorsun,” dedim. Bu bir tür soru cümlesi gibi çıkmıştı ağızımdan lakin kesin bir yargı gibiydi de.

“Hayal edemeyeceğin düzeyde,” derken sesi ciddiyetle çıkan bu sefer o olmuştu. “Polise gitmek istemediğine emin misin? Son kez soruyorum.”

“Eminim,” dedim net bir tavırla. “Hem artık ilaçlarımı düzenli olarak kullanıyorum bu yüzden algılarım daha kuvvetli bir hâl alıyor. Şüphelendiğim bir iki isim var çevremde, onları gözlemliyorum. Hayalet Avcılık yapıyorum da diyebiliriz.”

Dudakları yukarı doğru kıvrıldığında ben de karşılık verdim.

“Ne ilacı?” diye sordu.

“Psikolojik tedavi görüyordum bir dönem, terapistimi arada bir hâlâ ziyarete gidiyorum,” dedim önemsiz bir şeymiş gibi elimi havada savurarak.

“Sevgilim bir manyak!” derken ellerini havaya kaldırıp şükretti. “Yüce Rabbim sonunda kendimden delisini bulabildim, sana şükürler olsun!”

Gülümsedim.

“Seni tanıdıkça sana daha da çok âşık oluyorum Gizushka,” dedi. O sözlerine devam ederken ben yalnızca ‘âşık oluyorum’ kısmına takılı kalmıştım. “Bu çok özel bir şey ve herkes bunu bu kadar rahat dile getiremez. Sen ise o kadar düz bir şekilde bahsedebiliyorsun ki yaşadıklarından, bu beni inanılmaz derecede etkiliyor.”

Tekrar gülümsedim.

“Peki neden gittiğini sorabilir miyim?” dedi çekimser bir tavırla.

Ona her şeyi anlatacaktım. En azından bilmesi gerektiği kadarını.

“Ben henüz küçük bir kız çocuğuyken,” diye söze girdiğimde yanağıma anlık bir öpücük kondurdu.

“Anlatmak zorunda değilsin,” dedi neyin geleceğini anlamışçasına.

“Sorun yok, anlatacağım,” dedim ve devam ettim. “Ben küçük bir kız çocuğuyken annem evi terk edip gitti. Beni babamla yalnız bırakıp kaçtı da diyebiliriz. Aslında annem ve babam birbirini seven mutlu bir çiftti. Bir süre sonra her ne olduysa babam değişmeye başladı ve hem bana hem de anneme karşı saygısız bir adama dönüştü.”

Parmaklarımla oynamaya başlamıştım. Aklıma Hasret Hanım’la tanıştığım ilk seans gelmişti. O zaman da aynı kelimeleri seçerek anlatmıştım. Sanki ezberlediğim tek şey buydu ve aynı sırayla devam ediyordum.

“Annem daha fazla dayanamayarak beni o adamla yalnız başıma bıraktı ve çekip gitti,” dediğimde burnum sızladı. “Sonrasında babamın ikimize karşı beslediği nefreti yalnızca ben sırtlamak zorunda kalmıştım. Bir süre boyunca sevgi görmeden yaşamaya devam ettim. Keşke sadece sevgi görmemeye devam etseydim ama aşırı düzeyde nefret ve şiddete maruz bırakıldım.”

Büyük elleriyle kucağımda birbirini döven parmaklarımı ayırdı ve bana devam etmem için güç verircesine elimi okşadı.

“Birçok kez suistimal edildim. Eve getirdiği onlarca kadına ayırdığı vaktin birazını bile bana ayırmıyordu, alkol sorunumuz da vardı tabii. Sonrasında bir gün bir kadını az kalsın boğazlayarak öldürecekti,” dedim gözyaşım aktığında gülerek.

Demir gözyaşım çenemden düşmeden önce hızla diğer elini kaldırdı ve gözyaşımı sildi.

“Ben ise o kadını kurtarıp babamdan intikam almak için ufak-cık ellerimle kafasına taşla vurdum. Defalarca vurdum,” derken ses tonum sertleşmişti.

“Öldü mü?” diye sordu Demir güçlkle.

Gülümsedim.

“Hayır,” dedim. “Ölüm onun için büyük bir kurtuluş olurdu. İyi ki ölmedi. Şu an hâlâ hayatta ama konuşamıyor ve yürüyemiyor.”

Demir sıkıntıyla iç çekerken gözlerini yumdu ve benim devam etmemi bekledi.

“Sonrasında reşit olana kadar yetimhanede büyütüldüm. Şanslıydım ki çıkar çıkmaz üniversiteye gidebilmiş ve bir yandan okuyup bir yandan çalışarak kendime sıfırdan bir hayat kurabilmişim,” dedim.

“Annemi hiç aradın mı?” diye sorduğunda gözlerinin içine baktım. Başımı iki yana salladıktan sonra, “Bulalım ister misin?” diye sordu.

Anneme karşı içimde büyük bir nefret vardı. Aynı zamanda onu o kadar çok özlüyordum ki ona beslediğim nefretle sevgi birbirine bulanmış vaziyetteydi. Tekrar gözyaşım aktığında Demir düşmesine yine izin vermedi ve baş parmağıyla sildi.

Beni hızla kendine çekip alnıma bir öpücük kondurduktan sonra, “Daha fazla anlatmanı istemiyorum,” dedi ve tekrar öptü. “Seni asla bırakmayacağım, benim ağaç yapraklarından süzülerek geçen güzel gün ışığım.”

Demir’in göğsüne yaslı olan başım okşanırken annem ve babamın en son ne zaman başımı okşadıklarını hatırlayamadım. Bu beni iyice üzerken onun göğsünde biraz daha dinlenmek istedim.

Artık rahatlıkla bunlardan bahsedebiliyor olmak iyi hissettirmişti ve beni yargılamadan dinleyip her şeye rağmen yanımda olduğunu belirten bir adama sahip olmak, belki de çektiğim o çalkantılı hayat sonucu Tanrı tarafından bahşedilen bir tür hediye idi.

“Demir,” diye fısıldadım.

“Hı,” dedi bana sarılmayı bırakmadan.

“Sen bana daha çok âşık oluyorum mu dedin az önce?” diye sordum gülümseyerek.

“Bir bilsen,” dedi iç çekerken. “Aklın şaşar.”

Başımı göğsünden çektikten sonra gözlerine baktım.

“Seni seviyorum,” diye fısıldadım dudaklarına.

“Seni seviyorum,” diye karşılık verdi.

Şu an onun mutluluğunu resmetmek için bir tuval ve boyalara ihtiyaç duyuyordum çünkü unutamayacağım kadar gerçektir.

Dudakları dudaklarıma kapandığında narince aralandı ve öpmeye başladı. Bir süre öpüştükten sonra alnını alnıma dayadı ve gözleri kapalı bir şekilde gülümsedi.

“Artık benim evimdeyiz ve beni kovamazsın,” dedi.

Ben de gülümsedim ve dudağının kenarındaki yara izini öpüp, “Özür dilerim,” dedim.

“Özrün kabul edildi,” dedikten sonra beni birden kucığına çekti ve ayağa kalktı.

Öpmeye devam ederken bacaklarım beline kilitlenmiş, kollarım da boynuna sımsıkı tutunuyordu. O, yatak odasının yolunu tutarken ben gülümseyerek onu öpmeye devam ediyordum.

Odasına girdiğimizde, en az benim salonum kadar geniş olan odasına baktım. Kahverengi, loş ışıktaki parlayan gözlerini seyretmek oldukça hoştu.

Normal, iki kişilik yataklara göre daha geniş olan yatağına beni yatırdığında vakit kaybetmeden tişörtünü üzerinden çıkarıp odanın bir köşesine attı ve beni öpmeye devam etti.

Elleri hoyratça tüm bedenimde gezinirken zevkten titriyordum. Bana kendimi o kadar özgür hissettiriyordu ki onun kollarındayken yenilmez hissediyordum.

Dudaklarım sızlayana kadar öpüşmeye devam ettik. İkimiz de nefes nefese kalmıştık ama o asla durmuyor ve dudaklarını boy-numda, göğüslerimde gezdirmeye devam ediyordu.

Eli kalçamı sıkıp kendi bedenine bastırırken boğuk bir şekilde inledi. Alt dudağımı dişlediğinde bu sefer inleyen taraf ben olmuştum. Vücutlarımız ahenkle hareket ederken sporcu atletimin askısını indirmişti. Parmak uçları omzumdan kayıp geçerken tüylerim şahlandı ve zevkle gülümsedim.

“Çok güzelsin,” diye fısıldadığında elimi geniş omuzlarına koydum ve gerilen kaslarını okşadım.

Atletimin diğer askısını indirdikten sonra göğüslerim neredeyse açılacaktı ki yatakta başka bir hareketlilik oldu.

Miyav sesiyle ikimiz de duraksadığımızda siyah bir yumurcağın bize baktığını gördük.

“Kızım,” diye seslendi Demir, Jüpiter’e.

Jüpiter bunu duymayı bekliyormuş gibi daha çok yanımıza yaklaştı ve Demir’e sırtına başını yasladı.

“Baş belasını kışkırt,” dediğinde Demir alnını alnıma yasladı.

Gülmeye başladığımda o da bana eşlik etti ve üstümden kal-kıp yastığına yattı.

“Gel bakalım,” dedi göğsüne vurarak.

Jüpiter çevik bir atlayışla Demir’in göğsüne yattı ve kendini sevdirenken mırlamaya başladı.

“Seni kedinden kışkırtmam normal mi?” diye sordum.

Demir birkaç saniye düşünür gibi yaptıktan sonra, “Bence benim seni kick boks hocandan kışkırtmam daha normaldi,” dedi.

İkimiz de kıkırdadıktan sonra, “Ben bir telefonuma bakayım,” dedim ve büyük yataktan kalktım.

Onları odada bırakıp salona geri döndüğümde Neptün bir köşede uyukluyordu. Gülümseyerek yanından geçtikten sonra açılan telefonumu elime aldım ve Derya’dan gelen onlarca mesajı yanıtladım. Fazlasıyla endişelenmişti.

Onu daha fazla endişelendirmemek adına iyi olduğumu bildiren bir mesaj yolladım ve kaynaklarıma da kısa bir e-posta gönderdikten sonra telefonumu yerine bırakıp yatak odasına geri döndüm.

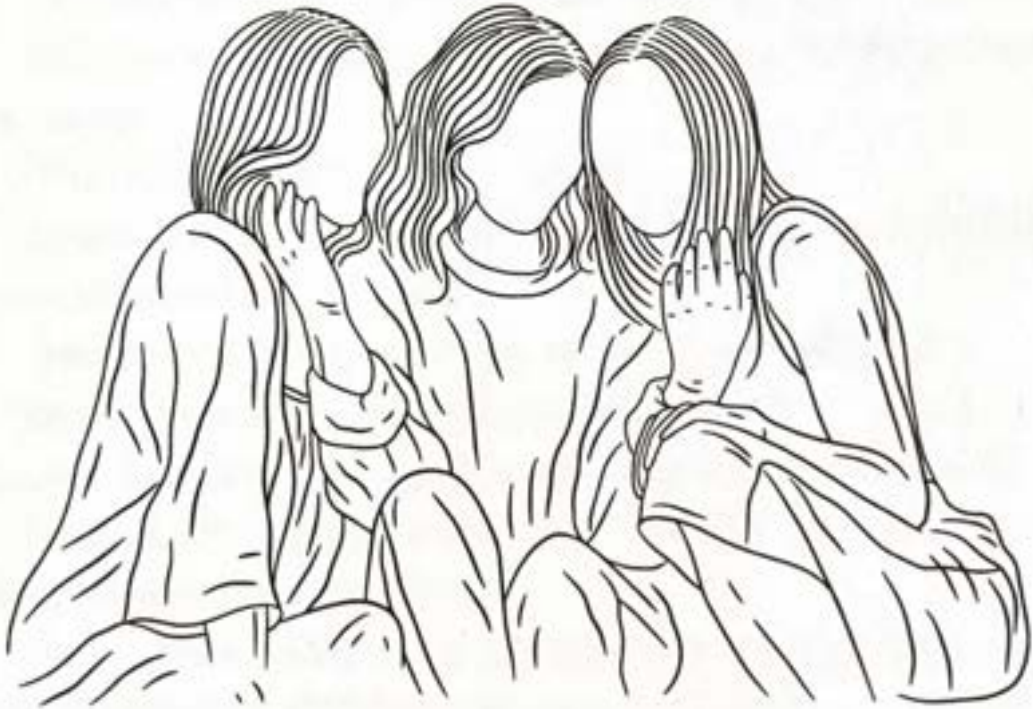
Döndüğümde Demir kucığında Jüpiter ile birlikte çoktan uykuya dalmıştı. Bu hâlini zihnimin her bir köşesine kazıdıktan sonra gülümseyerek yatağa geri döndüm ve battaniyeyi üzerime örttüm.

Başımı Demir'in göğsüne yasladıktan sonra o da kolunu başımın altına koyup beni kendine çekti. Bir eli kedisinin siyah tüylerindeyken diğer eli sevdiği kadının bedenini tutuyordu. Huzuru bulaşıcıydı. Huzurla gözlerimi kapattığımda, uzun zaman sonra en son ne zaman bu kadar hızlı ve keyifli bir uykuya dalış yaptığımı hatırlamaya çalışarak uykuya daldım.

18. Bölüm

SÖNMÜŞ MUMUN GÖLGESİ

♪ VOX – LIFE IN ME ♪

Ağlayan küçük bir kız çocuğu, yağan sağanak yağmura aldı-
rış etmeden şehrinin kaldırımında yürüyordu.

Yanında onu yağmurun soğuk damllarından koruyacak ne
bir montu, ne bir şemsiyesi, ne de bir annesi vardı.

"Anneciğim," diyerek yürümeye devam etti küçük kız.

Saçlarını annesinin ördüğü gibi örmeye çalışsa da becereme-
mişti, çünkü hiçbir zaman annesi kadar yetenekli olamayacağını
düşünüyordu.

Onu okuluna bırakan bir servisi bile yoktu. Bu yüzden sürekli
hasta olur, ateşlenirdi. Babasına kendisini okula bırakması için
yanaşmazdı bile çünkü en azından sabahları babasından azar
işitmek istemiyordu.

Kocaman kız olmuştu ya lafta, okula kendi başına gidip gele-
bilirdi. Üstelik yalnızca yedi yaşındaydı.

Her sabah okul yolunda annesini arayıp dururdu sokak so-
kak. Bulamayacağını bilse bile aramaktan asla vazgeçmezdi.

Hoş, ne bilsin biraz daha büyüdüğünde annesinin onu isteme-
diğini kavrayıp aramaktan sonsuza dek vazgeçecekti.

"Anneciğim," diye hıçkırdı yeniden.

Yağmur şiddetini artırdıkça onun da gözyaşları artıyordu.

Seviyordu yağmurlu havada ağlamayı çünkü belli etmiyordu gözyaşları kendini. Yağmur damlalarına karışıp öylece akıp gidiyordu yanaklarından.

"Beni hiç özlemiyor musun anneciğim?" diye sordu gökyüzüne bakarak.

Gök 'hayır' dercesine gürlediğinde önüne döndü.

Allah'a sığınıp dua ettiği zamanlarda göğe bakar ve ondan hep annesinin geri dönmesini, çok güzel bir hayat yaşamayı dilerdi. Allah'a güvenir ve onu severdi. Annesi de tanrıça gibi bir kadındı ve hep ona özenirdi.

Belki de bu yüzden annesinin duymayacağını bile bile gökyüzüne bakarak seslenirdi ona.

Okulunun bahçesine girdiğinde yaşıtlarının aileleri çocuklarını gülümseyerek okula getirmiş olurdu.

Küçük kız çocuğu okulun giriş kapısında bir süre duraksadı ve etrafı seyretti. Ne kadar mutluydu insanlar.

Onun neyi eksikti?

Annesi eksikti. Babası eksikti. Çocukluğu parmak uçlarından kayıp gidiyordu ve o da eksiliyordu. Hayatının sonuna dek eksik kalacaktı.

"Anne?" diye fısıldadığında bir kadını öyle çok annesine benzetmişti ki sonrasını düşünmeden o yöne doğru koşmaya başladı.

"Anneciğim," dedi gözyaşları akarken. Artık gülümsüyordu çünkü annesi onu bulmuştu. Tekrar geri dönmüştü.

Üzerine doğru koştuğu kadına sımsıkı sarılarak, "Anneciğim!" diye bağırdığında kadın neye uğradığını şaşırarak küçük kızı kendinden ayırdı.

Onunla yaşıt olan oğlan çocuğu küçük kızı sert bir şekilde ittiğinde kızın dengesi bozuldu ve yere kapaklandı. Giydiği beyaz külotlu çorabı kahverengiye bulanmıştı şimdi.

Kız neye uğradığını şaşırmış karşısında duran insanlara bakarken oğlan çocuğu tüm öfkesiyle bağırdı.

"O benim annem, ondan uzak dur ucube!"

O an küçük kız tekrar kadına baktı. Sahiden de annesi değildi. Büyük bir hayal kırıklığıyla yerden kendini kaldırdığında ağlaması kesilmişti.

Çünkü gerçek tıpkı babasının vurduğu bir tokat gibi inmişti kalbinin üzerine. Onun artık bir annesi yoktu ve artık bunu kabullenmeliydi.

Tüm gün o kirli kıyafetleriyle sırasında oturdu ve dersleri dinlemeden öylece önüne baktı. Üstü başı pis olduğu için kimse yanına yanaşmak istemiyordu. Öğretmenleri birkaç kez konuşmaya çalışsa da küçük kız kendini çoktan dış dünyaya kapatmıştı.

Küçük kız tüm duygusuzluğu ile okuldan çıkmış, eve geri dönüş yolunda yürürken attığı her bir adımda büyümüştü. Gelişmişti. Vücudu, yüzü, karakteri ve düşünceleri büsbütün değiştiğinde artık saçları savrulan bir genç kız olmuştu.

Yine yağmur yağıyordu fakat bu sefer bir kez olsun göğe bakmadı çünkü gökyüzü onun için koca bir mezarlıktı artık.

Evine ulaştığında kapıda annesini görünce adımları duraksadı. Anne diye seslenmek içinden bile gelmiyordu.

"Kızım," dedi kadın gülümseyerek. Kızının yıllarını zindana çevirmemiş gibi gülümsüyordu. "Geldim. Geldim bak, artık buradayım."

Genç kız suratında mimik oynatmadan kapıya yürüdü. Annesinin açmış olduğu kollarına, sonra da suratına baktı. Ne hissettiği asla belli olmuyordu çünkü boşluğa bakar gibi bakıyordu annesinin yüzüne.

Anahtarını çıkarıp kapıyı açtı ve içeri girdi. Annesi bir cevap beklercesine kızına döndü ama kız kapıyı çarpmadan hemen önce, "Benim bir annem yok," dedi.

Güm diye kapanan kapının sesiyle yerimde sıçrayarak uyandım.

Hızla inip kalkan göğsümü durdurmaya çalışırken kendi evimde, kendi odamda olduğumu fark ettim. Sadece bir rüyaydı.

Yatakta doğrulup dirseklerimi dizlerimin üzerine koydum ve gördüğüm rüyayı düşündüm. Çenem titrerken gözlerim doldu ve gözyaşlarımı serbest bıraktım.

Annemin yüzü hiçbir zaman eskimiyordu. Annem, rüyama her girdiğinde benden af diliyor ve bana kollarını açıyordu ama gerçekte böyle olur muydu hep merak ederdim. Daha doğrusu küçük bir kız çocuğuyken merak ederdim çünkü artık etmiyordum.

Artık benim için bir hiçti.

Ben daha ufacık bir çocukken hayatımın içine eden bir kadın, bir gün çıkıp yanıma gelse ne yapmam beklenirdi?

Onu ve babamın canavarlarını zihnimden hiçbir zaman uzaklaştıramıyordum fakat ikisinin de yokluğunda buna alışmıştım. Onlar hayatımda yoktu. Bana onlardan geriye sadece yaşattıkları korkular ve acılar kalmıştı.

Üzerimdeki kasvet bulutlarını dağıtmak istedim ama günüm başlar başlamaz çoktan eksilere düşmüştü.

Mutfağa gidip su kaynattım ve kendime bir bardak çay hazırladıktan sonra sabahlığımın kuşağını bağlayıp salondaki koltuğuma oturdum.

Telefonuma baktığımda, kızların gruptan gün kritiği yaptıklarını okurken yurt dışında çoktan akşam olduğunu hatırladım ve onlarla konuşmak için sesli arama butonuna dokunup bekledim.

İkisi de hemen hemen aynı anda telefonu açtıklarında biraz olsun gülümsedim.

“Merhaba,” dedim.

“Jüjü’üm!” dedi Ceylin neşeli sesiyle.

“Nasılsınız kızlar?” dedi Hande bir şeyle uğraşırken.

“Ben süperim doğrusu,” dedi Ceylin.

“Ben de şu havucu düzgünce rendelemeyi bitirebilirim süper olacağım,” dedi Hande. Yemek hazırlamakla meşguldü anlaşılan.

“Ben de her zamanki gibiyim işte,” dedim iç çekerek.

“Ne oldu benim güzel kuşuma yine ya?” diye sordu Ceylin üzgün bir tonda.

“Yine mi terkedildin? Şu son sefer anlattığın yakışıklıyla bir sorun mu yaşadınız?” dedi Hande direkt. Bu ilişkimin de diğerleri gibi kısa süreceğinden neredeyse emindi.

“Yok hayır,” dedim hemen. O aklıma geldiğinde tebessüm etmiştim. “Onunla her şey yolunda ve inanır mısınız bilmiyorum ama bir tek onun yanındayken kendimi mutlu hissedebiliyorum.”

“İnanırsız tabii ama alınırız da,” dedi Hande.

“Elbette! Bizleyken mutsuz musun yani?”

“Ceylin!” diye hayıflandım. “Sizi ne kadar önemsemişimi ve burada yalnızken ne kadar özlediğimi her gün iliklerime kadar hissediyor ve size söylüyorum da. Olur mu hiç öyle şey, aşk olsun!”

“Ne oldu o zaman güzelim ya! Ne sıktı canını söyle de çözelim,” dedi hemen. Bir yandan Hande’nin rendesine sürtünen havuç sesleri de geliyordu.

“Rüyamda yine annemi gördüm,” dedim. İkisi de sessiz kalmıştı çünkü ailemden haberi olan yalnızca üç kişi vardı hayatımda. İkisiyle şu an konuşuyordum.

Ben ne zaman anne ve babamdan bahsedecek olsam Hande çıldırırdı. Benden daha çok nefret ederdi benim ailemden, ona kötülük etmişler gibi. Bana karşı her zaman aşırı korumacı davranmıştı ve bu yüzden çoğu zaman kalbimi kırmaktan da çekinmezdi.

“Ağlayarak uyandım,” dedim.

Ceylin yutkunup sessiz kaldığında Hande rendeleme işini bırakıp tüm dikkatiyle konuşmaya dahil oldu.

“Bak, Jülide,” diye söze girdiğinde kendimi keskin sözcüklerine çoktan hazırlamıştım çünkü gerçekleri bir başkasının ağzından acımasızca duymak oldukça iyi hissettiriyordu. “Annen denecek o kadın, seni sen daha ufacık bir kız çocuğuyken o evde

o şizofren ruh hastası herifle yalnız başına bırakıp kışının keyfine siktir oldu gitti.”

“Hande,” diye araya girmeye çalışsa da Hande direkt Ceylin’i susturdu ve devam etti.

“Hâlâ o sefil adamı ziyarete gitmeni zaten aklım fikrim bir türlü almasa da, sen çok güçlü bir kadınsın artık. Sen büyüdün ve büyürken yanında anne ve baban yoktu. Somut olarak bile yanında değillerdi ve buna rağmen sen hiç kimseden eksik değilsin. Çevrende kim varsa hepsiyle aynı düzeydesin. Hepimizden zeki ve hepimizden güzel olmanı söylemiyorum bile çünkü pohpohlamak Ceylin’in işidir bilirsin.”

Bu dediğiyle biraz olsun yumuşatmaya çalışmış ve işe de yaramıştı. Ceylin ile kıkırdadık.

Hande ses tonunu normale çevirerek lafına devam etti.

“Senin kimseye ihtiyacın yok. Hayatını güzelleştirecek bir adama bile ihtiyacın yok çünkü sen yeterlisin. Eksik değilsin. Anneni ve babanı rüyanda görmeye ömür boyu devam edeceksin çünkü rüyalarımıza ne yazık ki sahip çıkamıyoruz. Ama lütfen şunu unutma güzelim, onlar senin yirmi dört saatini mahvedecek kadar değerli insanlar değiller. Bunu en az sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

Hande konuştuğu gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu. Dediği her bir kelime doğrudu. Her biri gerçektir. Ve bana o kadar iyi gelmişti ki bir kez daha arkadaşlarımdan varlığı için şükrettim.

“Teşekkür ederim,” diye fısıldadıktan sonra birkaç saniyelik bir sessizlik oldu.

Hande’den rendeleme sesi tekrar başladığında Ceylin tüm muzipliğiyle, “Şimdi bize şu beyefendiden bahset bakalım,” dedi. “Yattınız mı?”

Üçümüz de kahkahaya boğulunca, yarım saat öncesinde üzerime çöken o kasvet tamamen yok olmuştu.

Hazırladığım çayım bitene kadar onlarla konuşmaya devam ettim. Onlara hayatıma giren kişiyi tüm gerçekliğiyle anlattım. Bana karşı kullandığı sözcüklerden, dokunuşundan, kedilerinden bile bahsettim. İkisi de mest olmuş bir şekilde dinleyip yorum yaptıklarında evlilik tarihinin ne zaman olduğuna kadar ilerlemişti konu.

Ceylin ve Hande ile telefon görüşmemiz bittikten sonra boş bardağı sehpayaya bıraktım ve arkama yaslandım. Keşke bir an önce yaz gelseydi de tatile gidip onlarla görüşebilseydim.

Bazen gerçek anlamda yanımda olmalarını o kadar çok istiyordum ki her aklıma geldiklerinde ağlıyordum.

Derya'dan gelen mesajla tüm kaslarım gerildi ve az önce ıslak olan gözlerim büyük bir ciddiyetle kısıldı.

Derya F.

"Böyle bir şey geldi ve rahatlamam gerekirken ekstra gerildim. Bunun sebebini bildiğine eminim o yüzden öğlen mutlaka kahve içiyoruz."

Gönderdiği fotoğrafta neredeyse çelenk boyutunda bir çiçek, bir kutu çikolata ve iki adet pırlanta kolye duruyordu. Yanında gönderilen not ise komik olduğu kadar ürperticiydi.

"Siz kadınlara bayılıyorum. Umarım son yaşanan hadisedeki iletişim kopukluğumuzdan ötürü özürlerimizi kabul edersiniz. Sizinle çalışmak büyük bir zevkti. Artık korkmanıza gerek yok. – Melda Menteşe"

Anlaşılan Tayfun Karatoprak ayılır ayılmaz sevgilisiyle görüşmüş ve olayı tatlıya bağlamak için böyle bir teklif sunmuştu. İşin kötü yanı, olayın artık kapandığını belirtmeleri idi çünkü alt metni çok net görebiliyordum, muhtemelen Derya'nın gerilmesinin de sebebi buydu.

Ben de bu tarz insanları biraz olsun tanıyorsam, böyle hayati bir bilgiye sahip birini ortadan kaldırmak isteyeceklerdi. Neyse

ki bunu yaparlarsa kendileri de yanacaklarından neresinden tut-salar ellerinde kalıyordu.

Derya'ya saat birde buluşacağımızı mesaj yoluyla ilettikten sonra telefonu koltuğa bıraktım ve duş almak için banyoya yürüdüm.

Hızlıca duş aldıktan sonra vakit kaybetmeden bir şeyler atıştırdım ve odama gidip günlük kıyafetlerimi çıkardım. Üstümü değiştirdikten sonra çantamı da alarak evden çıktım.

Derya ile buluşmama yarım saatten az kaldığı için taksiye binecektim.

İki gün önce yaşadığım kaçırılma olayından sonra daha tedirgin olurum sanmıştım ama öyle olmamıştı. Aksine daha rahat hissediyordum çünkü şimdi en azından elimdeki kozdan haberleri vardı ve korkup geri durmaya gerek duymuyordum.

İlaçlarımı tekrar düzenli olarak kullanmaya başlamış olmam da kendimi iyi hissettiriyordu.

Bu tarz ilaçları kullanmaya başladığınız ilk anlarda tüm den-genizi alt üst ederlerdi. Vücudunuzu, aklınızı ve ruhunuzu çürütüyormuş gibi hissederdiniz fakat sonrasında etkisini görmeye başlayınca rahatlar, bağımlısı olurdunuz.

Kendimi daha iyi hissediyordum. Korkularım, endişelerim azalırken düşüncelerim durulaşmıştı ve Hasret Hanım yine yanılmamıştı.

Zaman zaman burnumun dikine giden biri olurken zaman zaman da uysal olurdum, bu yüzden hayatımın düzeni düzensizlikler üzerine kurulmuştu. Bu sefer ilacın etkisine minnetim daha fazla olduğu için elimden geldiğince devamlılık gösterecektim.

Artık çevremdeki herkes birer yabancıya dönüşmüşken, onları gözlemlemek için duru görüşe ihtiyacım vardı ve bu yüzden de zihnimdeki tozların süpürülmesi gerekiyordu.

İşte tam da böyle bir etkiydi.

Taksi sonunda Derya'yla buluşacağım yere geldiğinde ücretini ödedim ve arabadan indim.

Kafenin içine girdiğimde Derya'nın çoktan gelmiş olduğunu ve kahvesini söylediğini gördüm. Onun bulunduğu yere doğru gülümseyerek yürüdüm.

"Alt tarafı on dakika geç kaldım ve sen hemen kahveni söyledin mi Derya?" dedim montumu ve atkımı çıkarıp boş sandalyenin arkasına asarken.

"Merhaba tatlım," dedi Derya gülümseyerek. Bayağıdır görüşmüyor olsak da fazlasıyla yaşlandığını fark ettim, üstelik benden yalnızca on yaş büyüktü. "Hoş geldin."

Göz altlarındaki mor halkalara baktığımda günlerdir gözüne doğru düzgün uykunun girmemiş olduğu aşikârdı.

"Neler yapıyorsun bakalım?" dedim yerime otururken. "Yorğun görünüyorsun."

Derya gülümsedikten sonra cevap vermeden çantasına uzandı ve içinden bir kutu çıkardı.

"Al bakalım," deyip kutuyu masaya koyarak bana doğru ilerletti. "Menteşeler'in gelininden hediye."

Kutuyu elime alıp kapağını açtığımda fotoğraftakinden çok daha büyük görünen pırıl pırıl bir kolyeyle karşılaştım.

"Vay canına," derken kafamı aşağı yukarı oynattım. "Gerçekten de korkuttuk desene."

"Bu bilgilere nereden ulaşıyorsun inan bilmiyorum Figen, ama sana gerçek anlamda hayranım arkadaşım," dedi kahvesinden büyük bir yudum aldıktan hemen sonra. "Soğukkanlılığın da cabası."

Gülümsedim. "Meslek sırrı derler ya," dedim ellerimi iki yana açarak. "Bu da benimkisi."

"Peşimizi bıraktıklarından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun peki?" diye sorduğunda garson siparişimi almak için masamıza geldi.

Hızlıca siparişimi verip garsonu uğurladıktan sonra tekrar Derya'ya döndüm ve anlatmaya başladım.

"Açıkçası emin değilim," dedim. Şüphelerim hâlihazırda duruyordu. "Sadece artık bu savaşta gücün sadece kendi ellerinde olduğunu düşünmeyecek oluşları ve şartların eşit olması bizim avantajımıza. Böylelerini bilirsin, kendilerini dünyanın kurucusu ve yöneticisi zannederler."

"Ve onlara kafa tutanlara karşı da ekstra bir nefret ve hırsla saldırırlar çünkü o gücü ellerinden kaybetmek istemezler," dedi Derya. Haklıydı da.

"Haklısın," dedim. "Savaşsa savaş, hodri meydan!"

Ben gülümsemeye devam ederken o hayretler içinde başını iki yana doğru salladı.

"Sana gerçekten hayranım. Menajerin olduğum için kendimi ne kadar şanslı hissettiğimi bilemezsin."

Uzanıp eline dokundum. "Ben de sen olmasan buralara gelemezdim Derya, biliyorsun," dedim.

"Biliyorum ama yine de kendimi özel hissediyorum. Seni tanımadan yüzünü bir kerecik görmek için birçok şey verebilecek binlerce insan varken ben burada seninle kahve içebiliyorum," derken kahvesini bana doğru kaldırıp gülümsedi.

Kahvem geldiğinde sıcak olmasına aldırmış etmeden bir yudum içtim ve masaya bardağı geri koydum.

"İki gün önce beni kaçırdılar bu arada," dedim gayet normal bir şeyden söz eder gibi.

Derya kahvesini az kalsın suratıma püskürtecekken öksürmeye başladı ve yüzüme o kadar korkarak baktı ki, şoka girmişti.

"Sakin ol, şu an burada olduğuma göre iyiyim öyle değil mi?" dedim peçeteyi ona uzatarak.

"Figen sen delirdin mi?" dedi sessiz bir tonda. Masaya doğru yaklaşarak konuşuyordu. "Bana böyle bir şeyi nasıl haber vermezsin?"

Sinirden elleri titremeye başlamıştı.

"Daha fazla endişelenmeni istemedim. Zaten sana ulaşabildikleri için bütün yük senin omuzlarındaydı, bir de bunu sana te-

lefonda söylesem iyice delirecektin,” dedim önemsiz bir şeyden bahsediyormuş gibi.

“Sana bir şey yaptılar mı peki, iyi misin?” diye sorduğunda vücudumu incelemeye başlamıştı.

Rahat bir tavırla arkama yaslanıp gülümsedim.

“Beni tanımıyorlardı, kendimi tanıttım,” dedim.

Tayfun Karatoprak’ın gözümün önünde dört adamını birden vurduğunu söyleseydim kafayı hepten uçururdu.

“Gerçekten korkutucu birisin,” dedi. Biraz olsun rahatlamış görünse de içten içe hâlâ korktuğunu görebiliyordum.

“Korkutucu olanlara karşı daha da korkutucu olmadan bu savaşı kazanamazsın,” dedim. “Şu an bize bir şey yapamazlar çünkü eğer yaparlarsa bu bilginin tüm Türkiye’de hatta tüm dünyada yayılacağını biliyorlar. Medyatik gücümü yeterince göstermiş olduğumu düşünüyorum. Yine de biz her an tetikte olmalı ve bu yaşanan olayı unutmamalıyız. Sonuçta bize bir şey olduktan sonra bu olayın yayılması pek bir işe yaramayacak. Biz çoktan ölmüş olacağız.”

“Sağ ol ya gerçekten,” dedi Derya saçlarını karıştırırken. “Bayağı bir rahatladım şimdi.”

Gülerek onu biraz daha sakinleştirdim.

“Sakin ol,” dedim. “Her şey çok güzel olacak. Artık savaşımız sessizlik savaşına dönüştü. Uzunca bir süre atak beklemiyorum.”

“Peki uzunca bir süre sonra beklemediğini söyleyebilir misin?”

“Dediğim gibi, söyleyemem. İhtimali düşük olsa da sırların kilidini açan birini o sırlarla ve açılan anahtarlarla birlikte gömmek isteyeceklerdir. Zor da olsa ihtimaller dâhilinde.”

“Sabah bana e-posta yoluyla ulaştılar ve uzlaşmak istediklerini söylediler,” dedi Derya telefonundan gelen postayı açarken. “Bir süre sonra da kurye geldi zaten.”

“Kim uzlaşmak istiyor?” dedim.

“Karatopraklar haberi kaldırmamız için uzlaşmak istiyorlar” dedi.

"Buna ben karar veririm." Sesim netti.

"Daha fazla ileri gitmeyelim bence," derken Derya telefonunu kapatıp çantasına koydu.

"Daha fazla ileri gitmeyeceğiz Derya," dedim. Kahvemi elim aldıktan sonra arkama yaslanıp gülümsedim. "Ama geri adım da atmayacağız."

Derya'yla daha fazla bu konu üzerine konuşmayı bırakıp rutin işlerimizden bahsettiğimiz bir tür toplantı yaptık. Sırada gireceğimiz haberleri, reklam anlaşmalarını ve bütçe hesaplamalarını konuştuk. Kahvelerimiz bittikten sonra birbirimizle vedalaştık ve ona son kez rahat olması gerektiğini hatırlatıp taksiye bindim.

Eve girerken cep telefonum çalmaya başladı. Montumu çıkartıp astıktan sonra çantamın fermuarını açıp içindeki telefonumu aldım.

Demir arıyordu.

"Alo?" diye açtığımda henüz sesini duymamış olmama rağmen gülümseyip gevşemiştım.

"Merhaba efendim," dediğinde onun da gülümsediğini anlayabiliyordum. Sadece sesini duyarak zihnimde nasıl bu kadar canlı hayal edebiliyordum aklım almıyordu.

"Nasılsın bakalım?" dedim.

"Sesini duyana kadar berbattım," dediğinde arabasındaki sinyal sesini duydum. "Şu an gayet iyi hissediyorum."

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Derin bir nefes aldı huzursuzca.

"Maalesef!"

"Nereye?"

"İş için İzmir'e gidiyorum. Yarın döneceğim."

"Peki canını sıkan şey bu muydu?"

"Canımı sıkan şey işlerimi halledip yanına gelmeyi planlarken İzmir'e gidiyor olmak."

Artık habersiz bir şekilde sürpriz yapmaya da başlayacaktı demek. Bu düşünceyle biraz huzursuz olsam da midemdeki ke-

lebekler aynı anda kanat çırpıma başlamıştı. Onunla bir evin içinde yalnız olma düşüncesi anında yanaklarımı kızartıyor ve ellerimi titretiyordu.

“Sağlık olsun,” dedim. “Demek bana gelmeyi planlıyordun.”

“Ah, Gizushka, senden hiç çıkmak istemiyorum ki.”

Bir adamın sesi nasıl bu kadar etkileyici olabilirdi?

Kahretsin ki kelimeleri usta bir okçunun yayından çıkan oklar gibi yüreğime saplanıyordu.

“Hiç çıkma olur mu?” dedim.

Bir süre sessizlik olduğunda benden böyle bir yanıt beklemiyor oluşundan dolayı şaşırıldığını düşündüm çünkü genelde donuk olan taraf hep ben olmuştum.

“Orada mısın?” dedim.

“Özür dilerim, söylediğin şeyle mutluluktan direksiyonu elimden kaçırıp kendimi ısıırıyordum,” dediğinde ikimiz de gülmeye başladık.

“Çok tatlısın,” dedim tırnaklarımı dişlerken.

“Hiç çıkmayacağım, söz,” dediğinde sesindeki kararlılık kalbime bir ok daha saplanmasına neden oldu. “Şimdi kapatıyorum. Oraya varınca tekrar arayacağım.”

“Pekâlâ, dikkatli sür.”

“Seni seviyorum,” dediğinde telefona baktım. Kapatmıyor ve bir yanıt bekliyordu.

Gülümseyerek, “Dikkatli sür,” dedim yeniden. “Ben de.”

“Sen de ne?”

“Liseli gibi bunun tartışmasını mı yapacağız?” dedim gülme-ye devam ederken.

“Evet, yapacağız,” dedi ve kornaya basmaya başladı. “Cevap verene kadar kornaya basmaya devam edeceğim ve şu an sol şeritteyim. Yani pür dikkat olmam gereken yerde oldukça dikkatsizim.”

“Delisin sen,” derken kahkaha atmaya başladım.

“Duyamadım.”

Korna sesleri arasında sesimi duyurmak için ahizeye doğru bağırdım.

“Ben de seni seviyorum Demir!”

“Kendine iyi bak Gizushka, öptüm,” dediğinde istediğini almanın rahatlığı sesinden anlaşıyordu.

Telefonu kapatıp çeneme yasladıktan sonra kendi kendime fısıldadım.

“Hem de çok.”

Bar tezgâhını silerken düşüncelere daldım.

Gülümseyerek etrafı seyretmek burada çalışırken bana terapi gibi geliyordu. Kendimi burada mutlu hissediyordum.

Eğlenceye tutkun ruhum burada dans ederken her şeyden bağımsız ve hiç olmadığı kadar özgür hissediyordu.

Yine de her zamankinden farklıydım. Özgürlüğümü kısıtlayan şeylerin zihnimde ellerinde mızrak tutarak beklediği gibi, burada da elinde mızrak tutan bir zebaniyle karşı karşıyaydım.

Her zamanki hâl ve hareketlerime göre daha temkinli olduğum için dışarıya tedirgin görünmüş olacaktım ki, grup arkadaşlarım tarafından bu durum hemen fark edilmişti.

Kayra'nın sinsi bakışları üzerimdeyken ne kadar rahat olabiliirdim bilmiyordum.

O her zamanki donukluğuyla grubun bir köşesine sinmiş içki-sini yudumlarken pür dikkat beni seyrediyordu. Ben de olabildiğince onu göz hapsinde tutmaya çalışıyordum.

Başıma vurarak beni öldürmeye çalışan potansiyel katil Kayra'ydı ve tekrar atağa geçmeyi beklediğinden neredeyse emindim, bu yüzden olabildiğince kalabalık içinde kalmaya özen göstermeliydim.

“Nereye daldın öyle güzellik?”

Yüksek sesli müzik yüzünden sesini duyurmak için bağırarak arkadaşşıma, yerimde sıçrayarak döndüm. Bir elimi göğsüme koyduktan sonra Ceyhun'un tedirgin bakışlarıyla karşılaştım.

"Korkuttun beni," dedim sonrasında gülümseyip elimdeki bezle koluna vurarak.

"Sen iyi misin?" dedi kulağıma doğru eğilerek.

Başımı iki yana sallayarak, "Önemli bir şey yok. Aklım şu sıra çok dolu, öylece dalmıştım boşluğuma geldi," dedim.

"Aklını dağıtacak bir haber vermeme ister misin?" dediğinde göz kırparak duvara yaslandı.

"Çabuk söyle," dedim ona doğru büyük bir adım atarak.

"Karşılığında banka hesabıma güzel bir para yatırırsan söyleyim," diye dalga geçtiğinde gözlerimi devirdim.

"Ceyhun!" dedim dik bakışlarımı yüzüne mıhlıyarak. "Bugünkü tüm bahşişlerimi veririm."

"Anlaştık," dediğinde bakışları arkama kayd ve yüzündeki gülümseme iyice genişledi.

Gamze yanıma geldiğinde, "Arkadaşımı rahat bırak!" diye rek kolumdan çekti.

"O benim de arkadaşım güzellik," derken diğer kolumdan da Ceyhun çekti.

"Ya bıraksana!" diye bağırırken Gamze de gülmeye başladı.

"Bırakmam," derken Ceyhun sadece Gamze'ye bakıyordu. Sanki aralarında çekti oldukları kişi ben değildim de birbirleriyle konuşuyorlardı.

Kollarımı kendime doğru çekip ikisinden de kurtulduğumda onlara baktım.

"Sizin derdiniz ne dökölün bakalım," dedim ellerimi belime koyarken.

"Sakin!" Gamze işaret parmağını Ceyhun'a kaldırdığında hâlâ gülüyordu. Ceyhun da gülmeyi bırakmadığında aralarında bir şey olduğunu anladım.

“Üzgünüm ama bahşışe ihtiyacım var, yeni kız arkadaşım çok nazlı ve gördüğü her şeyi istiyor,” dedikten sonra Ceyhun bana döndü. “Gamze dün kapıma kadar gelip ayaklarıma kapandı.”

“Ya yalan atma!” diye çığırdığında Gamze duraksayıp, “Yeni kız arkadaşım mı dedin sen?” dedi.

Ceyhun ona bakmadan bana anlatmaya devam etti.

“Ben de gelene git diyebilen biri değilim biliyorsun İlem, aldım evime. Her neyse, bu bana açıldı dedi sana şöyle aşığım böyle aşığım falan filan bir baktık sabah yatağında uyanmışız.”

Ceyhun yan gözle Gamze’ye baktığında loş ortama rağmen Gamze’nin kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordum. Bu yeni gelişme sayesinde o kadar mutlu olmuştum ki, tüm grup olarak derin bir oh çekebilirdik çünkü aylardır birbirlerine karşı garip bir düşmanlık sergiliyor olsalar da aralarındaki çekim bazen yanlarında duran insanları bile etkiliyor ve fark ediliyordu.

“Vay canına,” dedim her ikisine de bakarak. “Bence geç bile kalmıştınız.”

“Kızmadın mı?” dedi Gamze şaşkın bakışlar atarak.

“Delirdin mi sen be! Aylardır aranızı yapmak için cebelleşiyorum. Sonunda en yakın arkadaşlarım hormonlarına engel olmadı ve gerçek aşkı buldu,” dedim ellerimi birbirine bastırırken.

“Gerçek aşk mı?” dedi Gamze aptalca sırtarak.

Ceyhun’la birbirimize baktıktan sonra gülümsedik.

“Yeni kız arkadaşın mı?” dedim kaşlarımı çatarak Ceyhun’a. O da aynı şekilde bana bakarak, “Gerçek aşk mı?” dediğinde kahkaha atmaya başladık.

Gamze sırlısıklam âşıktı ve sonunda Ceyhun da bundan tam anlamıyla emin olabilmmişti. Sonuçta yine her zamanki gibi ilk adımı atan Ceyhun olmuştu.

Bakışlarım grubun diğer üyelerinin oturduğu yere kaydığında Kayra’nın artık orada olmadığını gördüm. Tedirgin ruh hâlim hiç gitmemiş gibi tekrar üzerime çullandığında dans pistinde, tuvaletlerin orada ve girişte Kayra’yı aradım.

“Sen iyi misin?” diye soran Gamze’ye bakarken elimden geldiğince gülümsemeye çalıştım.

“İyiym canım,” dedim. “Hadi siz geçin, ben de birazdan yanınıza gelirim ve bu yeni gelişmeyi layıkıyla kutlarız.”

İkisi de birbirine bakıp ters giden bir şeylerin olduğunu anlasalar da üstelemeden kabul ettiler ve el ele tutuşarak yanımdan ayrıldılar. Muhtemelen şu an grubun geri kalanına yeni başlayan ilişkilerini duyuruyorlardı çünkü masadan çığlık ve alkış sesleri yükselmişti. Onlar adına tekrar gülümsediğimde Kayra’nın tuvaletten çıkıp yalpalayarak bana doğru geldiğini gördüm.

Dans eden insanları yararak bana ulaşmaya çalışırken gözlerimi ondan çekemedim. Ayaklarım âdeta yere yapışmıştı. Hareket edemiyordum. Zihnimdeki ses kaç ondan, kurtar kendini demeye devam etse de ona bakmaya devam ettim. Kalp atışlarım göğüs kafesimi yumrukluyor gibiydi.

“İlem!”

Yüksek sesle bana seslenen adama döndüğümde yerimde sıçradım. Korku dolu bakışlarla patronuma bakarken derin bir nefes almaya çalıştım.

“Kahraman Bey,” dedim ona dönerek.

“Kaç seferdir sesleniyorum, neden duymuyorsun? Aklın nerede?” dedi dudaklarını birbirine bastırırken.

“Üzgünüm, dalmışım. Bir şey mi oldu?” dedim gülümsemeye çalışarak.

Kayra, Kahraman Bey’in yanıma gelmesiyle yönünü değiştirmiş ve oturduğu yere geri dönmüştü.

“Yorgun görünüyorsun,” dedi Kahraman Bey koluma dokunurken. “Tekrar hasta olup işi aksatmanı istemiyorum. Mesainin bitmesine de az kalmış zaten, hadi arkadaşlarının yanına geçebilirsin. Paydos.”

“Teşekkür ederim, çok düşüncelisiniz,” dedim ona gülümseyerek. Arkadaşlarımın yanına geçip Ceyhun ve Gamze aşkını

kutlamayı çok istesem de oraya gitmekten çekiniyordum. Kayra'yla o kadar yakın olma düşüncesi hiç rahat hissettirmiyordu.

Gecenin geri kalanında arkadaşlarımla olabildiğince eğlenmeye çalıştım. Normal zamanlarda İlem çok daha farklıydı ve hepsi bunun farkındaydı. Serhat ve Gamze birkaç kere iyi olup olmadığını sorduğunda Ceyhun onların üstelememesi gerektiğini ve rahat bırakmalarını söylerken ona minnet dolu bakışlar attım.

Elimden geldiğince eğlenmeye devam ettim. Gamze ile dans ederken onun için ne kadar mutlu olduğumu ve Ceyhun ile geçirdikleri ateşli gecenin detaylarını merak ettiğimi söyledim. Onu kızartmak hoşuma gidiyordu.

Bütün gece boyunca Kayra ile olan sessiz savaşımız devam etti. O bana bakarak içkisini yudumlamaya devam ediyor, ben de onu yok sayarak dans ediyor ve eğlenmeye çalışıyordum lakin ne zaman onun olduğu yöne baksam göz göze geliyorduk ve bu kendimi çok kötü hissettiriyordu.

Kayra yanımdan ayrılmak için ceketini üzerine giydikten sonra herkesle vedalaşırken duraksadım. Neden gidiyordu?

Herkesle tokalaşıp sarılırken sıra bana geldiğinde bir adım geriledim ama grup üyelerine çaktırmamak için Kayra ile sarılmak zorunda kaldım. Güçlü eli belimi kavrayıp beni kendine yapıştırdığında kokumu içine çekti.

“Bana yanlış şekilde bakıyorsun, İlem,” dediğinde ismime yaptığı vurgu resmen alay eder gibiydi. Kendini geri çektiğinde, “Yakınındakilere dikkat et,” derken başını barın köşesine doğru salladı. “Patronuna bile.”

Kayra yanımdan ayrılıp mekândan çıktıktan sonra yutkunmaya çalıştım ama boğazımda sanki dikenli bir tel vardı ve ben yutkundukça kanatıyordu.

Başımı barın ilerisine doğru çevirdiğimde, Kahraman Bey'in elindeki viski bardağını bana doğru kaldırışıyla karşılaştım. Bu

adama karşı hep nötr olmuştum çünkü iyi biri mi yoksa kötü biri mi hiçbir zaman çözemiyordum.

Peki Kayra ne demek istemişti? Ben etrafımdaki kişilere yeterince yabancılaşmamışım gibi iyice aklımı bulandırmıştı.

Benim attığım her adımı takip eden bir sapıktı ve belki de o benim göremediğim şeyleri görebiliyordu.

Belki de Kayra'ya güvenmeliydim.

Belki de okları başka yöne çekerek dikkatimi dağıtmayı hedefliyordu. Bilmiyordum ama yine de dediği şeyler aklımı kurcalıyordu. Güvenmek istemesem de söylediklerine dikkat kesilmeliydim.

Artık hatırlamalıydim yoksa bu belirsizlik ve korkuyla daha fazla yaşayamayacaktım.

19. Bölüm

AYNI ESKİ HATALAR

♪ TAME IMPALA – NEW PERSON, SAME OLD MISTAKES ♪

Evden çıkmak istemiyordum. Hiçbir işle ilgilenmek istemiyordum. Kimse ile konuşmak istemiyordum. Yalnızca kendimle kalmak ve vaktimi öyle geçirmek istiyordum.

Telefonuma gelen mesajlar ve çağrılara aldırış etmeden ayağa kalktım ve mutfağa gittim. İlaçlarımı düzenli kullanmaya başladığımdan beri ruh dinginliği denen şeyi hissedebiliyordum.

Her şey çok boş görünüyordu çünkü esas değerli olanın kendim olduğunu görmemi sağlıyordu. İyi ki terapistimin yönlendirmesini dikkate almıştım ve ilaçlarımı tekrar kullanmaya başlamıştım.

Büyük bir yudum suyla birlikte avcumda duran hapları yuttuktan sonra mutfak tezgâhına yaslandım ve bir süre boşluğa bakarak düşüncelere daldım.

“Neler yaşadın?” diye fısıldadım kendi kendime.

Normal bir insanın yaşayacağı şeyler yaşamamıştım.

Kendimi hiçbir zaman ‘normal’ olarak görmemiştim zaten. Henüz küçük bir kız çocuğuyken bile diğer insanlardan farklı olduğumu görebiliyordum. Ailem de hiç normal olmadığı için öyle yetişmemiştim, ki zaten yetiştirme tarzımı yöneten yetişkin bir ebeveynim hiçbir zaman olmamıştı.

Kendi kendimin ebeveyni olmuştum. Kendi kendimin kardeşi olmuştum. Kendi kendimin dostu olmuştum. Kendi kendimin düşmanı bile olmuştum.

Şimdi baktığımda gerçekten bu yaşadıklarımı hak ediyordum diye düşünmek yerine iyi ki de yaşamışım diyebiliyordum. Her ne olursa olsun, tüm olumsuzluklara rağmen olmaktan korktuğum kişiye aynı zamanda olmaktan en keyif aldığım kişiydim.

Güçlü olmam gereken her anda, bir sığınak aramak yerine kendimi kollarımla sarmış ve korumuştum. Yine öyle oluyordu.

Güçlkle hayata tutunan biriydim ve tırnaklarımla kazıya kazıya sağlam bir hayat inşa etmişim. Şimdi etrafım bu hayatı mahvetmek isteyenlerle çevreliydi ve buna izin veremezdim. Vermeyecektim.

Beni öldürmeye çalışan biri vardı ve o kişi hâlâ elini kolunu sallayarak dışarıda dolaşıyordu.

Belki çevremden biriydi. Belki en yakın arkadaşlarımdan da bundan haberi vardı. Belki de hiç tanımadığım ve beni hiç tanımayan yoldan geçen bir ruh hastasıydı, bilmiyordum. Her ne olursa olsun söz konusu benim canıma kastedilmesiydi ve benim o kişiyi bulup layıkıyla cezalandırmam gerekiyordu.

Tanıyor veya tanımıyor oluşum bir şeyi değiştirmeyecekti. Hiç kimse kendinde bu hakkı göremezdi.

Zihnimde tüm isimler sıralanıp uzunca bir liste hâlini aldığı anda herkes potansiyel şüpheli konumuna giriyordu. Üstelik Kayra'nın son dediklerinden sonra etrafıma karşı iyice tedirginleşmişim.

Güven denen unsur zor kurulan bir yapıydı ama siz onu ne kadar sağlam inşa etmiş olursanız olun, tek bir hatada fırtınanın ortasına kurulan çadır gibi savrulur giderdi.

Benim esas odak noktam bu olay olması gerekirken yaşadığım hayatın getirdiği zorluklarla uğraşmak yorucuydu. Ciddi söylüyorum, normal bir insanın kaldıramayacağı kadar yüke sa-

hipti omuzlarım ve ben ezilmemek için ilahi bir güçle kuşanmış-
çasına ilerlemeye devam ediyordum.

Silahlı adamlar tarafından kaçırılmış, tehdit edilmişim. Arkadaşım dediğim biri tarafından şantaja uğramış ve attığım her bir adımı sapık gibi takip ettiğini kanıtlarıyla öğrenmişim. Bana ilgisi olan insanların ilgilerinin ne yönde büyüyüp küçüldüğünü ölçmemek de çıldırmam için yeterli bir sebepti.

Elimde doğru düzgün bir kanıt olmadan Kayra'yı suçlayamazdım. Herkesin bana deli demesinden korkuyordum. Çünkü yüzleşmekten korktuğum tek şey buydu. Birilerinin bana deli yaftası yapıştırması ve benimle alay etmesiydi.

Babamı felç ettikten sonra sosyal hizmetlerde büyümek zorunda kalmıştım ve o dönemlerde akran zorbalığına yakından şahit olmuşum. Herkes bana "*deli*" diye hitap ederdi ve bu aylarca kâbuslarımın konusu olmuştu.

Ben deli değildim!

Bu yüzden elle tutulur bir kanıt olmadan kimseyi suçlamayacaktım. Her şeyi hatırlamaya ant içmişim. Sonrasında ise temkinli adımlar atarak bana bulaşan kişiyi adalete teslim edecektim.

Kimse bana deli demeden yapacaktım bunu. Çünkü ben delirmemiştim. Sadece hatırlamam gerekiyordu.

Düşünceler yeniden üzerime çullanmaya başladığında gözlerimi sımsıkı yumup başımı iki yana doğru salladım ve mutfaktan çıktım.

Zihnimi boşaltmam gerekiyordu. Rahatlamak için harika bir aktivite olan resmin korunaklı kollarına attım kendimi.

Odanın kapısını anahtarla açtıktan sonra içeri girdim ve loş ışığını açıp etrafa bakındım. Odadaki boya ve ahşap kokusunu içime çektikten sonra gülümsedim. Gerçekten de burası bana harika hissettiriyordu.

Benim kalkanım olduğu kadar silahımdı bu oda.

Hızla boş bir tuval alıp karşıma koydum ve yere oturdum. Boyalarımı yanıma serdikten sonra fırçalarımın nemli uçlarına

dokundum ve gülümseyerek fırça darbelerini beyaz tuvale vurarak kirletmeye başladım.

Bu odadayken vaktin nasıl geçtiğini hiçbir zaman anlamıyordum.

Tüm düşünceler sessizleşiyordu. Hiçbir şey düşünmeden sadece resim yapıyordum. Fırçaları ve boyaları kullanarak tuvalle konuşuyordum aslında ama o kadar sessizdi ki zihnim, resim bitene kadar rahat hissediyordum.

Resim bittiğinde sanki dünyadaki tüm sesleri tekrar duyabiliyordum. Düşünceler yeniden seslerini yükseltiyor ve beni gerçekliğe çekiyordu.

Bitirdiğim tuvale baktığımda yüzümdeki gülümseme genişledi. Kalp atışım hızlandı ve iki elimle tutup tabloya baktım.

Rüyalarımı süsleyen adamı çizmişti ellerim. Demir'in yüz hatlarını o kadar kazımıştım ki zihnime, gerçeğine bu kadar yakın çizebildiğime şaşırmıştım. Rengârenk boyalar yüzünün güzelliğine sanatsal bir boyut kazandırarak akarken gözlerine baktım.

Âşık olduğum gözlere...

Bu tablo kuruduktan sonra ona hediye edilmeliydi. Eminim bunu o güzel evinin en iyi köşesinde sunacak ve baktıkça beni hatırlayacaktı. Kendini gördükçe onun bendeki güzelliğiyle karşılaşacak ve belki de bana her zamankinden daha fazla âşık olacaktı.

Zil çaldığında tabloyu yerine bıraktım ve kaşlarımı çatarak dışarıya kulak kesildim.

Kimseyi beklemiyordum. Doğru düzgün kimse de adresimi bilmiyordu zaten. Temkinli adımlarla dış kapının bulunduğu yere doğru yürürken belki Demir sürpriz yapmıştır diye düşünerek kendimi rahatlattım ve kapının deliğinden baktım. Kimse yoktu.

Kapıyı usulca açtıktan sonra paspasın üstüne konumlandırılmış çiçek demetini gördüm. Gülümseyerek apartmanın içine bakarken herhangi bir hareketliliğin olmaması iyice canımı sıktı. Demir bana oyun mu oynuyordu?

Çiçekleri kucağıma aldıktan sonra kapıyı örttüm ve salona geçtim. Gerçekten de güzel kokuyorlardı. Demir'in bana almış olduğu güllerin yanından geçerken bu kadar şımartılmayı hak ediyor muyum diye düşünmeden edemedim.

Çiçeklerin arasına sıkıştırılmış kartı elime aldıktan sonra içinde yazan notu okudum.

"Umarım keyfin yerindedir Hayalet Avcı. -T.K."

Notu okuduktan hemen sonra gerçeklik bedenimi balyoz gibi sarsmıştı. Çiçekleri kucağımdan düşürdükten sonra notu tekrar okudum. Tayfun Karatoprak'tan apaçık bir mesajdı bu.

Beni kaçırdıklarında lokasyon olarak nerede yaşadığımı öğrenmiş olsalar da evimi bilmiyor oluşları nispeten içimi rahatlatan bir unsurdu lakin şimdi aleni bir şekilde oturduğum binadaki kapı daireme kadar ulaşmış olmaları ve not aracılığıyla tehdit etmeleri tedirgin etmişti.

Salonumun camından dışarıya baktığımda beni kaçırdıkları araca benzeyen siyah bir minibüsün yoldan geçtiğini gördüm ve bakışlarımı gidene kadar üzerinde tuttum. Siyah minibüs gözden kaybolana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim.

O an telefonumun sesi tüm evde yankılanırken yerimde sıçradım. Şu an yalnız kalmamalıyım. Yalnız kalmak istemiyordum.

Telefonumu elime aldığımda arayan kişinin Demir olması içimi rahatlatırken derin bir nefes aldım ve telefonu açtım.

"Demir," dedim. Sesim istem dışı renk vermişti.

"Figen?" dediğinde zihnimdeki görüntüsü çoktan kaşlarını çatmıştı. "Sen iyi misin? Sesin hiç iyi gelmiyor."

Her şeyi biliyor olsa da ona bunu söyleyerek tedirgin etmek istemedim.

"Hayır, hayır. Bir sorun yok dalgınım biraz, hepsi bu."

"Seni özledim," dediğinde kelimeleri morfin etkisi yaratmıştı. Tüm bedenim ağzından çıkan iki sözcükle güvende hissediyordu.

“Ben de çok özledim,” dedim. O an belki de hiç yapmayacağım bir şey yapma kararı aldım. “Birkaç gün sende kalabilir miyim?” derken beni geri çevirmeyeceğinden neredeyse emindim.

“Anlaşıldı, senin kollarımda sarmalanmaya ihtiyacın var,” dediğinde gülümsedim. “Benim de sana bir sürprizim vardı zaten. Yarım saate kapıda olurum. Hazırlan güzelim.”

“Pekâlâ,” dedim. Sürprizi şimdiden merak etmiştim.

Telefonu kapattıktan sonra, salonun yerinde duran çiçeklere baktım ve kaldırmaya tenezzül dahi etmeden eşyalarımı hazırlamaya başladım. Keşke yapmış olduğum tablo hemen kuruyabilseydi de ben de ona sürpriz yapabilseydim.

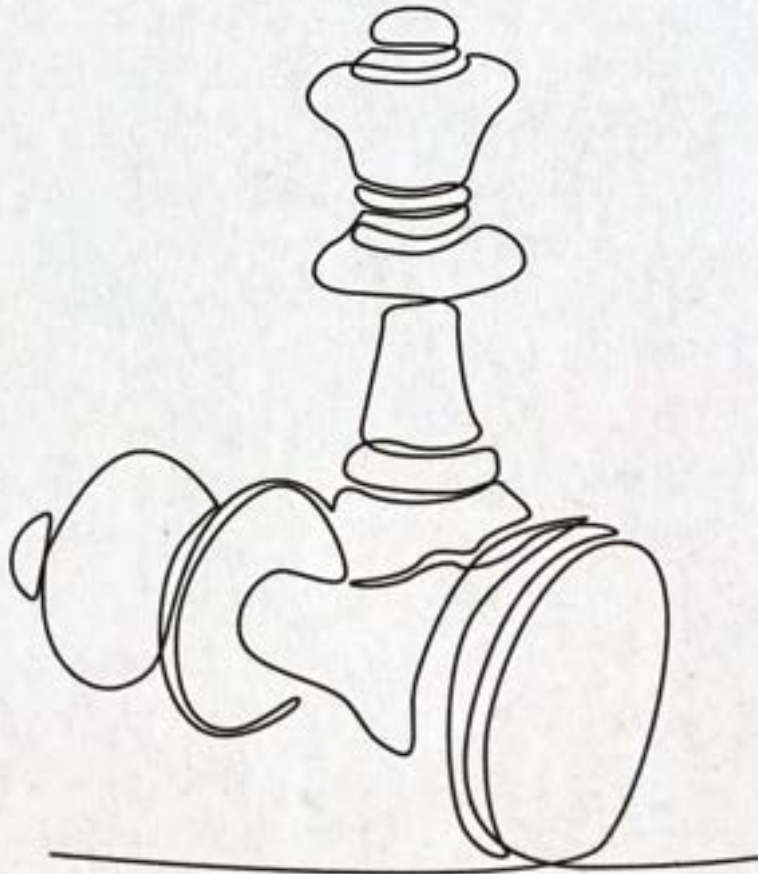
"USTANI YENERSEN USTA OLURSUN," DEDİM.
"YENEMEM," DEDIĞİNDE YUTKUNDU.
"NEDEN?" DİYE SORDUM KAŞLARIMI ÇATARAK.
"ÇÜNKÜ ARTIK YOK."

20. Bölüm

PUSLU VEZİRİN DAĞILAN DUMANLARI

♪ KATY PERRY - DARK HORSE ♪

Demir beni aldıktan sonra vakit kaybetmeden eve geçtik. O, benim silahım ve kalkanımdı artık bunu biliyordum. Bana kendimi o boya kokan cennetimde gibi hissettiriyordu ve ona âşıktım.

Bana bakan gözlerinde kendi yansımamı görmek muhteşem bir histi. Bana öyle bir bakıyordu ki, sanki kırılğan bir eşyaydım onun için. O kadar değerli ve hassastım ki beni kendi gözlerinden bile sakınmak istediğini görebiliyordum.

Onun bakışıyla kendime âşık olabilirdim.

Onun gülüşüyle kendime bir hayat bahşedebilirdim.

Onun dokunuşuyla sonsuzluğa erişebilir ve mutlu ölebilirdim.

Sorgulamıyordu. Ne olursa olsun bana saygı gösteriyordu. Kendime ait olan sınırlarımın kenarında dolaşmayı tercih ediyordu. Diğer insanlar gibi o sınırları aşmak yerine, benim ona izin vermem için tüm sabrıyla bekliyor ve sıkılmıyordu.

Eve geldiğimizde karnımızı doyurmak için dışarıdan yemek söyledik ve güzel bir aksiyon filmi açıp izlemeye başladık.

Tamamen günlük hayatımızdan söz ediyorduk. O, bana sormuyor ben ona söylemiyordum. Aramızdaki o görünmez çarşafı ikimiz de çekmek için bir çaba sarf etmiyorduk çünkü o bu kadar saygısız ben ise o kadar cesaretli değildim.

Başımdaki belalarla onu daha fazla ürkütmek ve kaçırmak istemiyordum çünkü çoktan onsuz bir hayatta ne yapacağımı ve nasıl ilerleyebileceğimi düşünemez hâle gelmişim.

O, benim için eski zaman insanların dilinden düşürmediği bir elmanın diğer yarısıydı ve ben artık bir yerlere, bir şeylere veya kişilere uyum sağlamak istemiyordum. Artık karakterimdeki tüm keskinliklere rağmen mükemmel bağı kurup tek olmak istiyordum ve çoktan olmuşum.

O, benim ruh eşimdi. Hayatımda bulunduğu bu kısacık süreçte kapanmaz sandığım yaralarımı bile sarmıştı. Ben de elimden geldiğince onun aşkına karşılık verecek ve onun yaptığı gibi kendini eşsiz hissettirecektim.

Bu konuda çok çalışmam gerekse de, sevgiyi onun tarzıyla çok güzel öğreneceğimi biliyordum ve bunu hak ediyordu. Sevddiği kadın tarafından en az onun sevdiği kadar seilmeyi her şeyden ve herkesten çok hak ediyordu.

Ona hiç kimseye minnettar olmadığım kadar minnet ediyordum.

Başım göğsündeydi, hayranı olduğum o güzel elleriyle saçlarımı okşarken filmi seyretmeye devam ediyorduk ve ben film hakkında en ufak bir fikre dahi sahip değildim çünkü tek düşündüğüm şey onun heyecanla atan kalp atışlarının benim için oluşuydu.

Kafamı gülümseyerek kaldırdığımda bana baktı. Gözlerimin tam önünde gülümseyen dudakları duruyordu. Sakallarına dokunup çenesini kendime çektim ve kokusunu içime çekerek öptüm.

“Seni seviyorum,” dedim. Bunu artık tüm dünyaya haykırmak istiyordum.

“Seni seviyorum, Gizushka.” Nefesi yüzüme çarptığında gözlerimi yumdum ve bu anın keyfini sürdürdüm.

Birkaç dakika boyunca öyle yattıktan sonra minik öpücüklerini alnıma bırakıp durdu. Kıkırdayarak kendimi geri çektim, onun

enfes ela gözlerine baktım ve burnunun ucunu öpüp yanından kalktım.

Mutfağa giderken, “Sürprizin neydi bakalım?” dedim.

Dolabı açıp içinden bir bardak alırken gözüme takılan kahve kupasına baktım. Su bardağını tezgâha bırakıp kupayı aldım ve gülümseyerek ona döndüm. Siyah kahve kupasının üzerinde beyaz at duruyordu.

“Satranç sever misin?” dedim.

Gülümseyerek yerinden kalktı ve yanıma gelip kupaya dokundu.

“Oldukça severim,” dediğinde bana baktı. “Sen biliyor musun?”

“Övünmek gibi olmasın ama üstüme tanımam,” dedim havalı bir edayla.

Demir tebessüm ederek kupayı yerine bıraktı.

“Çok sevdiğim biri öğretmişti satrancı,” derken modunun düşmesi gözümünden kaçmadı. “Bu kupayı da o hediye etmişti.”

O an bana geçmişini açtığını fark ettim. Eski sevgilisi falan mıydı acaba? Bu düşünce beni biraz kıskandırırken kim olduğunu sormamayı tercih ettim çünkü Demir olsa sormaz ve benim söylemem için zaman tanırdı.

“Uzun süredir oynamıyorum. İstersen oynayalım,” dediğinde başına üşüşen kara bulutları püskürtmüş ve gülümsemişti.

“Satranç takımın var mı?” dedim gözlerimi kocaman açarak. Bu adama âşık olmamam için tek bir neden dahi yoktu.

“Hem de en kalitelisinden,” dedi dalga mı geçiyorsun der gibi bakarak.

Jüpiter ve Neptün salonun bir köşesinde kendilerince oyun yaparken Demir, aynalı dolabın çekmecesini açıp içinden ahşap bir kutu çıkardı. Perdeleri açıp şehrin tüm ışıklarını ayaklarımızın altına serdikten sonra camın önünde duran sehpa kutuyu bıraktı ve sallanan sandalyeye oturup bana baktı.

“Geçsene,” dedi karşısında duran diğer sallanan sandalyeyi işaret ederek.

Büyük bir keyifle gülümsedim ve elimdeki suyu bitirip bardağı tezgâha bıraktım. Onun tam karşısına oturduğumda heyecandan ellerim terlemişti.

İlk defa oynayacağım biri karşısında her zaman acemi hisseddim.

Demir satranç tahtasını açtıktan sonra taşları üstüne bıraktı ve, “Siyahlar mı, beyazlar mı?” diye sordu.

“Kazanmam için renk seçmeme gerek yok,” dedim ve önden buyurmasını söyledim.

Gülümseyerek siyahlara uzandı ve kendi taşlarını dizmeye başladı. Ben de beyaz taşları kendi bölgeye dizdikten sonra oyuna başladık.

Satranç beyin kıvrımlarımı oldukça zorluyor ve odaklanmamı kolaylaştırıyordu. Hayatımda aldığım en büyük kararları satranç oynayarak vermiştim. Yıllardır oynadığım bir oyun olduğu için hayranlığım da her geçen gün artmıştı. Şimdi sevdiğim adamla karşılıklı maç yapmak ise beni inanılmaz keyiflendiriyordu.

Demir en kenarda duran piyonunu bir kare ilerlettikten sonra maçı baştan kaybettiğini ona söylemek istesem de hamlelerini merak ettiğim için sessizliğimi korudum ve ortadaki piyonumu ilerlettim.

Açılış hamleleri satrancın gidişatını belirleyen en önemli hamlelerdi. Ve ben her zaman merkezde hâkimiyet kurmaya bayıldım.

Demir, diğer köşedeki piyonunu ilerlettiğinde ne yapmaya çalıştığına anlam veremeyerek ortada ilerlettiğim piyonun hemen yanındaki piyonu da yanına doğru ilerlettim.

Demir bir süre çenesini sıvazlayarak tahtaya bakarken ben de onun gözlerine bakıyordum. Taşlar zaten benim emrimdeydi. Rakibimi ölçmek daha çok işe yarardı.

Oyun ilerledikçe karşılıklı olarak birbirimizin taşlarını alıyorduk. Ben onun yanlış hamlelerle oynadığı değerli taşlarını eritirken o ise yalnızca birkaç piyonumu alabilmişti. Sıkıntıyla tahtaya bakarken ben de büyük bir keyifle onu seyrediyordum.

Şaha yönelik hamle geliştirmeye çalıştıkça hata ediyordu çünkü şahımı koruyan taşlarımı önemsemiyordu. Oysaki kolay vazgeçilebilir görünen piyonlar, her zaman koruyucu bir asker görevi görürdü.

Siyah filini büyük bir çapraz hamle yaparak benim alanıma soktuktan sonra atım sayesinde filini yemiştim.

Neredeyse hiç taşı kalmamıştı.

“Şah,” deyip arkama yaslandığımda gülümsüyordum çünkü artık her yerden saldırıya açıktı. Bense şahımı hâlâ koruyordum.

O an kaybetmiş olduğunu anlasa da hamlesini düşünmeye devam etti. Muhtemelen tüm opsiyonları değerlendiriyordu. Her ne olursa olsun kaçarı yoktu çünkü çoktan kaybetmişti. Yine de tehlikeli bir rakipti çünkü atak oynuyordu.

Atak oyuncular çoğu zaman doğru hamleleri görmeyip şaşır-salar da çoğu zaman rakibe üstünlük kurarak dikkat dağıtır ve geri çekilerek oyunu kazanabilirlerdi, ama o öyle yapmamıştı.

Demir, en sonunda son kalan kalesini hareket ettirdikten sonra gülümsedim ve vezirimle oyunu bitirdim.

“Mat.”

“Nasıl ya?” derken avuç içlerini alına bastırıp satranç tahtasına bakıyordu.

Gülmeye başladığımda ayağa kalktım ve onun kucağına oturdum. Sallanan sandalyede geriye yaslandığımızda dudağına bir öpücük bıraktım ve gülümsedim.

“Beni yenmen için daha çok çalışman lazım,” diye fısıldadığımda burnumu burnuna sürttüm.

“Hmm,” dediğinde o da burnunu burnuma sürttü. “Her yenildiğinde böyle geleceksen kazanmak istemem ki.”

Gülümsedim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Bir süre sarılarak öyle oturup dışarıyı seyrettik. En sonunda Demir boğazını temizleyerek konuşmaya başladı.

“Satrancı çok sevdiğim biri öğretmişti dedim ya,” dediğinde sonunda beklediğimi almak üzere olmanın verdiği heyecanla doğruldum ve ona baktım. “Onu hiçbir zaman yenememiştim.”

“Ustanı yenersen usta olursun,” dedim.

“Yenemem,” dediğinde yutkundum.

“Neden?” diye sordum kaşlarımı çatarak.

“Çünkü artık yok.”

O an o değer verdiği kişinin ölmüş olduğunu anladım ve kalbimde derin bir sızı hissettim. Hiçbir şey demedim. Ne diyebilirdim ki? Bahsettiği kişi muhtemelen ciddi anlamda değer verdiği biriydi çünkü göçüp gitmiş olmasına rağmen hâlâ bahsederken gözleri ışıltıyordu.

Konunun dağılması için ona sımsıkı sarıldım ve kulağına, “Sürpriz neydi?” diye fısıldadım.

O an gülümsediğinde, “Söyleyip söylememek arasında gidip geliyorum çünkü beni camdan atmandan korkuyorum,” derken gözlerini kaçırdı.

Kaşlarımı çatarak, “Neden öyle düşünüyorsun ki?” dedim.

“Hoşuna gidebilir de gitmeyebilir de,” dedi gözlerini kısıp dişlerini sıkarak bana bakarken. Kabahat işlediğini bilen küçük bir oğlan çocuğu gibiydi ama mutlu olmam için gözlerimin içine bakıyordu.

“Söyle bakalım,” dedim.

“Öncesinde fevri davranmayacağına dair söz vermeni istiyorum,” dedi.

Muhtemelen kızıp sinirleneceğim bir şeydi ve o da bunu biliyordu ama söz verdim. Böyle masum bakan gözlere nasıl kıyabilirdim ki?

“Peki, söz veriyorum,” dedim.

“Geçen İzmir’e gittiğimde iş için gitmemiştim,” dedi. Güçlü elleriyle beni sevmeye başladığında irkildim. “Sana ilk defa gerçeği söylemedim.”

“Yalan mı söyledin?” dedim.

“Hayır yalan söylemedim, lütfen. Ben sana hiçbir zaman yalan söylemedim, sadece gerçeği söylemedim arada büyük bir fark var,” dedi çok bilmiş bir tavırla.

“Ne için gittin peki?”

“Henüz emin değilim ve kesin bir şey yok ama,” dedi ve sıkıntılı bir nefes aldıktan sonra, “Sanırım anneni buldum Figen,” dedi.

O an tüm dünya durmuş ve kulaklarım işitme yetisini kaybetmişti. Güçlkle yutkunduğumda ne hissetmem gerektiğini bilemeyerek onun meraklı gözlerine baktım.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Öfkelenmemi hatta her yeri kırıp dökmemi bekliyordu muhtemelen ama hiçbir şey hissetmiyordum. Annem benim için çok uzun zaman önce ölmüştü ve yaşıyor olduğunu bilmek bile yüreğime dokunmamıştı. Mutluluktan havaya uçacağımı düşünmüştü belki de böyle bir girişimde bulunmadan önce ama içimdeki oyuk o kadar genişti ki hiçbir şey hissetmemiştim.

“Emin olma,” dedim ve gülümsemeye çalıştım. “Yatalım mı artık? Çok uykum geldi.”

Onun cevap vermesine izin vermeden kucağından kalktım ve yatak odasına geçtim. İçimde kopacak hiçbir fırtına kalmamışken annemin varlığını düşünmek korkutucuydu. Babamın varlığı içimdeki oyuğu günbegün açarken annemin yokluğu o oyukta çoktan kaybolmuştu.

Tüylü bir şeyin yüzümü yalamasıyla uykumdan uyandım. Gözlerimi açtığımda Neptün'ün yeşil gözleriyle karşılaşınca gülümsedim.

"Merhaba güzelim," diye fısıldadıktan sonra iyice ayılana kadar kedinin yumuşak tüylerini okşayarak yatmaya devam ettim.

Başkasının odasında tek başıma uyanmak garip hissettirmişti. Yataktan kalkıp odadan çıkarken kucagımda Neptün vardı. Salona ulaştığımda dağınık taşların durduğu satranç tahtasının yanına gittim. Tahtanın üstünde bir not vardı.

"Çok güzel uyuyordun, kıyamadım. Akşam görüşürüz. :)"

Demir'in bana güvenerek evini emanet etmesi hoşuma gitmişti. Resmen sevgiliydik ve bu durum beni kelimeleri kullanarak tarif edemeyeceğim kadar iyi hissettiriyordu.

Neptün'ü kucagımdan bıraktıktan sonra karnımı doyurmak için mutfaka girdim ve minik bir kahvaltı hazırladım.

Kahvaltımı bitirdikten sonra makinede kahve demleyip sırt çantamdan dizüstü bilgisayarımı çıkarıp biraz işlerimle ilgilendim. Girilmesi gereken haberleri rutin bir şekilde sıralayıp metinlerini yazdıktan sonra zamanlayıcılarını kurup bilgisayarımı kapattım.

Çalışırken saatin ne kadar hızlı ilerlediğini gördükçe şaşırıyordum. Bir şeyler yazarken zihnim biraz olsun dertlerimden uzaklaşıyordu ve vakit tıpkı bir hız trenindeymiş gibi hızla akıp gidiyordu.

Camdan dışarı baktığımda güneş çoktan batmaya başlamıştı. Akşam için yemek hazırlamak istiyordum. Bu düşünce mideme kramplar soksa da biz artık resmen sevgiliydik ve birbirimizin evlerinde kalıyorduk. Bu sebeple ona değil, bize yemek hazırlamamda bir sakınca yoktu.

Demir gelene kadar kalan son saatlerimi mutfakta harcarken hiç bu kadar evimde hissedeceğimi tahmin etmemiştim. Onun için ellerimle bir şeyler yaparken onun için nefes alıyor gibi hissediyordum.

Evin her köşesinde ona ait bir iz vardı ve burada olmasa bile onu hissedebiliyor olmak mükemmeldi. Evi, evim olmuştu.

Masayı hazırladıktan birkaç dakika sonra Demir anahtarlarıyla eve girmiş ve girer girmez havayı koklayıp zevkle inlemişti.

“Açlıktan ölüyordum,” derken üstündekileri askıya asıp kapyı örttü.

“Hoş geldin,” dedim ona yaklaşıp yanağına minik bir öpücük bırakırken.

Elleriyle kollarımı tuttuktan sonra gözlerime aşkla baktı. “O kadar uzun zamandır hayalini kuruyordum ki bu anların, bana nasıl hissettirdiğini tahmin dahi edemezsin,” dedi.

Tahmin edebiliyordum çünkü bana hissettirdiklerini ona hissettirebiliyorsam muhtemelen sonsuza dek mutlu yaşırdık.

“Daha fazla açlıktan ölme de masaya geçelim,” dedim.

Demir hızla üstünü değiştirip ellerini yıkadıktan sonra masaya oturdu ve ellerini ovuşturarak hazırladıklarına baktı.

“Sen gerçekten de mükemmel bir kadınsın!” derken gözlerindeki ışıltı kalbimi titretti.

O, bana günümün nasıl geçtiğini sorarken birlikte keyifli bir akşam yemeğine başlamıştık. Onun için yaptıklarımdan ve kedilerine iyi baktığımdan söz ederken yüzündeki hayranlık gittikçe büyümüştü. Demir de bana gününü ve işte neler yaptığını anlattığında resmen evli çiftlere benzemiştik.

Espri anlayışı olan bir adamdı ve gerçekten de beni fazlasıyla güldürüyordu. Yanında o kadar rahat hissediyordum ki hiçbir güzellik algısına bağlı kalmak zorunda kalmıyordum. Beni her hâlimle benimsediğini tüm hücrelerimde hissedebiliyordum. Ben de onu her hâliyle kabullenmiş ve kalbimin en güzel köşesinde yer etmesine izin vermiştim.

Yemekten sonra masayı birlikte toplayıp romantik bir film açtık. İkimiz de filmi pür dikkat izlerken ellerimizle birbirimizi okşuyorduk.

Göğsünde yatarken sıcaklığıyla kavruluyordum. Ona bu kadar yakın olmak tüm düşünce yetimi kaybetmeme neden oluyordu. Onu o kadar arzuluyordum ki yan yana olsak bile daha fazlası için yanıp tutuşuyordum.

Başımı kaldırdığımda filmi seyretmek yerine beni seyrediyor oluşunu gördüm ve gülümsedim. O kadar dikkatli bakıyordu ki yüzümdeki tüm çizgileri ezberlemek ve saç tellerimin sayısını üşenmeden saymak istiyor gibiydi.

Hoş, ben çoktan o uyurken kirpiklerini saymıştım.

Onun olmak istiyordum. Her anlamda onun olmak isterken onun da benim olmasını istiyordum. Demir'le bir olmak, geride bıraktığımız dünyanın sesini sonsuza dek kısıp birbirimize karışmak ve ölene dek onu sevmek istiyordum.

Dudaklarına uzandığımda bunun için beklediğini anladım. Muhtemelen izlediğimiz filmin sonunu getiremeyecektik çünkü öpüşmemiz kısa sürede boyut atlamıştı.

Artık yalnızca vücutlarımız değil, etrafımızdaki her şey yanmaya başlamıştı.

Dudakları dudaklarımın üzerinde ahenkle kayarken âşığı olduğum elleriyle beni hızla belimden kavrayıp kucağına aldı. Kucağındaki yerimi seviyordum. O kadar uyumluyduk ki bu uyum karşısında ağlamak istiyordum.

Kalçalarımı hareket ettirdikçe boğuk sesiyle inledi ve bu sesi duymak vücudumun kaskatı kesilmesine neden oldu.

Parmak uçlarıyla göğüslerime dokunduğunda dudaklarımı geri çektim ve zevkle kıvranmaya başladım. Gözlerine bakarken ela harelerindeki alevi görebiliyordum.

Bunun adı şehvetti ve ateşimiz canımızı yakmadan, zevk vererek bizi kavuruyordu.

Hiç beklemediğim bir şekilde üzerimdeki ince tişörtü yırtarcasına çıkardığında göğüslerim tüm çıplaklığıyla gözler önüne serildi. Büyük bir hayranlıkla bana bakarken utanç diye bir duy-

gunun varlığı lûgatımdan koşarak uzaklaşmıştı çünkü artık bizim için çıplaklığın hiçbir önemi kalmamıştı.

Büyük elleriyle iki göğsümü de kavrayıp birbirine sürterken nefesini titrek bir şekilde içine çekti ve ıslak dudaklarıyla göğüslerimi öpmeye başladı. Tekrar zevkle inlediğimde daha fazla dayanamayıp bir elini belime, diğerini de bacağıma koyarak ayağa kalktı.

Kucağında öpüşerek odasına gitmeye çalışırken evin beton duvarlarına çarpa çarpa ilerliyorduk. Dudaklarımız bir an olsun birbirinden ayrılacak korkusuyla kafalarımızı birbirine bastırıyor ve hiçbir şey görmüyorduk.

Demir'in kokusunun her yere sinmiş olduğu yatak odasına girdiğimizde hiç vakit kaybetmeden beni âdeta yatağına fırlattı.

Göz temasını bir an olsun kesmeden üzerindeki tişörtü çıkardığında odanın loş ışığının vurduğu kaslarına baktım. Yutkunurken onların her birine dokunmak için sabırsızlanıyordum.

Demir büyük bir açlıkla açıkta kalan göğüslerime tekrar yumulduğunda zevkle inledim. Tüm bedenimi diliyle ıslatmaya yemin etmiş gibi yavaşça göbeğime kayarken omurgam tıpkı bir yay gibi gerilmişti.

Güçlü elleriyle altımdaki şortu hızla çıkardığında artık tamamen çıplaktım.

Demir iyice aşağıya indiğinde ona baktım. Büyük bir arzuyla bana bakan gözlerini gördüğümde dudaklarımı yaladım. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki zevkten bayılmak üzere olduğumu sandım oysaki her şey yeni başlıyordu.

Islak dudaklarını usulca sızlayan kasıklarımda gezdirmeye başladığında zevkle inledim. Tenimin üzerinde gezen dudaklarından gülümsediğini hissedebiliyordum. Dilinin sıcaklığıyla titrediğimde parmaklarımı saçlarına geçirdim ve çekiştirmeye başladım.

Ben onu uzaklaştırmaya çalıştıkça o kafasını daha fazla bastırıyor ve beni âdeta uçurumdan aşağı itiyordu. Gözlerimi kapatıp

yatağın çarşaflarını çekiştirirken inlemem artık çığlığa dönüşmüştü.

Tüm bedenim kasılırken daha fazlası için yalvarmama çok az kalmıştı ki Demir kendini geri çekti. Kısa bir bekleyişin ardından güçlü bedeni üzerime kapandığında artık onun da çırılçıplak olduğunu anladım.

Kafasını kaldırdığında mest olmuş bakışlarımla gözlerine baktım.

“Benim güzel kadınıym,” diye fısıldadığında kollarımı ona sardım ve dudaklarını içime çekerek öptüm.

Her yer alev alevdi. Her yer sıırılsıklamdı.

Kasıklarımnda hissettiğim baskıyla bacaklarımı onun beline sardım.

“Benim güzel sevgilim,” diye fısıldadığında başımı onaylayarak salladım ve izin verdim.

Aşkla yüzüne bakarken hayranı olduğum gözlerini kapattı ve yavaşça beni kendiyile birleştirdi. Gözlerimi sımsıkı yumup tekrar açtığımda etrafımda havai fişeklerin patladığını sandım. Büyük bir gülümsemeyle inlerken Demir’in hırıltılı nefes alışverişleri hızlandı ve yüzünü boynuma gömerek boğuk bir şekilde inledi.

Hareketlerimiz hızlanırken artık sadece zevkin sesi yankılanıyordu. Onunla saatlerce, günlerce hatta aylarca bu şekilde kalabilirdim.

Rüya gibiydi.

Birbirimize o kadar iyi geliyorduk ki duygusal boyutun ötesinde bedensel olarak da mükemmel uyum sağlamıştık. Ne kadar sürerse sürsün sanki uzay boşluğundaydık. Sanki zaman bizim için bu odada durmuş ve zevkin doruklarına taşınırken akmamaya yemin etmişti.

Hareketler hızlandıkça sesimiz yükseliyor, bedenlerimiz terledikçe ruhlarımız birbirine karışıyor ve zirveye ulaşıyorduk. İkimiz de nefes nefese kaldığımızda kendimi ona doğru bastır-

dım ve gözlerimi zevkle son kez yumarken içimden akıp giden arzuyla titredim. Demir birkaç kere daha kendini ittirdikten sonra âdeta kükreyerek bedenini üzerime bıraktığında odada yankılanan tek şey nefes seslerimizdi.

Saç diplerim terden sıırıslıklam bir hâldeyken zevkle gülümseyordum. Demir yatakta yanıma uzanırken bir elini karnımın üstüne bıraktı ve baş parmağıyla beni sevmeye devam etti.

Kapının önünden gelen miyavlama sesiyle ikimiz de kahkaha atmaya başlarken aşkla birbirimize baktık.

“Seni seviyorum,” dediğinde sesindeki netlik belki de şu ana kadar emin olduğum tek şeydi.

“Seni seviyorum,” dedim ve sakallarına dokunup okşadım.

Bir süre öylece yatmaya devam ettiğimizde Demir’in yorgunluktan uyuyakalacağını sandım.

“Ben duşa gireyim,” dedi ve gülümseyerek alnımdan öptü. “Sonra da sevgilimin güzel kollarında uyuyayım.”

“Gir bakalım,” dedim ve onu uğurladıktan sonra kendimle baş başa kalarak tavanı izlemeye devam ettim.

Kendimi yataktan kaldırdıktan sonra Demir’in dolabını açtım ve benim vücuduma uzun gelecek tişörtlerinden birini elime aldım. İçimi huzursuzlandıran bir hisle sarmalandığımda sebebini anlamayarak tişörtü üzerime geçirdim. Bedenimde bıraktığı his tanıdık, fazla tanıdık.

O an zihnimde patlayan büyük bir gürültüyle donakaldım. Başımın arkası sızlarken kaşlarımı çattım. İçimde pençesiyle etimi eşeleleyen bir kurt, dışarı çıkmak için var gücüyle savaş verirken zihnimdeki sesler hiç olmadığı kadar yükseldi.

Anlık görüntüler ve sesler tıpkı flaş ışıkları gibi çaktığında dolaba tutundum ve mide bulantımla iki büklüm oldum.

Tanıdığım herkesin yüzleri teker teker zihnimdeki beyaz perdeye yansırken öğürmek ve midemdeki her şeyi boşaltmak istedim.

Kayra'nın sapkın bakışları ve benim için hazırladığı odasındaki görüntüler hızla Hasret Hanım'ın odasına geçiş yaparken babamın hasta yatağında yatan sessiz bakışlarına, oradan da patronum Kahraman Bey'in viski yudumlayan dudaklarına kaydı.

Devrim'in cüretkâr bakışları Gamze'nin neşeli sesiyle parçalanırken Derya'nın endişeli ses tonu arka perdeden yükseldi. Sesler oradan oraya çarpıyor ve zihnimdeki üç farklı kişi birbiriyle savaş veriyordu.

Üçü de bendim. Üçü de farklı bir yakarıyla birbirine bağırırken ellerimi kulaklarıma bastırdım ve bitmesini istedim. Nefes alışverişim hızlandığında mide bulantım daha da yükseldi.

Serhat'ın İlayda'yı öperken ona sarılması birden beni öptüğü bir görüntüye geçiş yaptığında, Hande ve Ceylin'in güven veren seslerinin tedirgin bir şekilde 'Uyan!' demesiyle görüntüler parçalanırken perdeye tekrar Kayra girdi ve beni sıkıştırdığı kırmızı ışıklı odasından hiç çıkamayacakmışım gibi hissettim.

Zihnimde İlem hoyratça tuvale fırça darbelerini savururken Jülide hüngür hüngür ağlıyor ve Figen kendinden emin, öfkeli bakışlarıyla evimin koridorunda oradan oraya yürüyordu.

"Daha fazla üzölmek istemiyorum!"

"Çevrendekilere dikkat et!"

"Çok güzel olmuşsun, güzelim."

"İlaçlarını düzenli olarak kullanmalısın."

"Satranç oynuyor musun?"

"Seni özlüyorum, İlem."

"Daha fazla ileri gitmeyelim Figen."

"Kendine gel Jülide!"

"Seni istemiyorum artık, nesini anlamıyorsun?"

"İsteyeceksin."

"Büyü biraz!"

"Laflarına dikkat et!"

"Etmezsem ne olur Kaya?"

Kaya.

Zihnindeki sesler tıpkı bir bıçak gibi kesildiğinde kalbim sıkıştı. O an yere düşüp bayılmamak için destek aldığım dolabın aşağısındaki kutuyu görünce yere eğildim.

Kaya.

Evet, hatırlıyordum. Kendimi başımdaki yarayla uyandığım yerde hayal ettiğimde, her şey karanlığa bürünmeden hemen önce Kaya ile tartıştığımı hatırlıyordum.

Puslu sesler ve görüntüler teker teker zihnime akın ederken ağzımın içi kurudu ve güçlkle yutkundum.

Kutuyu kendime doğru çektiğimde Demir'in duşta olduğundan emin olmak için su sesini duymayı bekledim. Suyun sesini duyduğumda titrek bir nefes aldım ve kutuyu yavaşça açtım.

Gördüğüm şeyle bir elimi ağzıma kapatarak oturduğum yerde geriledim. O an her şeyin üzerine örtünen perdeyi tek bir hareketle açmıştım. Artık hatırlıyordum.

Başıma vurup beni öldürmeye çalışan kişinin kim olduğunu hatırlıyordum. Anılar tüm çarpıcılığıyla zihnime akın ediyordu. Âşık olduğum, içeride duş alan adam beni öldürmek istemişti. Üstelik o Demir değildi, Kaya'ydı. Bana yalan söylemişti. Hafızamın yerinde olmadığını anlamış ve bana kendini farklı biri gibi tanıtarak tuzak kurmuştu.

Dünyam başıma yıkılırken sızlayan burnuma dokundum ve yaşadığım şokla kutunun içindeki şeye baktım. Üzerinde benim olduğundan emin olduğum kurumuş kanla kaplı büyük bir taş parçasıydı. Beni öldürmeye çalıştığı silahını tıpkı bir sapık gibi kutuya koymuş, evinde saklıyordu.

Çılgılık atmak istiyordum. Ağlamak istiyordum. Kaçmak ve öfkeyle her yeri ateşe vermek istiyordum.

Hayal kırıklığım çok büyüktü. Kandırılmıştım. Duygularım tıpkı bir paçavra gibi kullanılmıştı. Ben aylarca herkese karşı yabancılaşmış ve beni öldürmeye çalışanın kim olduğunu aramışken güvendiğim ve yanımda istediğim tek kişi bana ailemin bile açmadığı kadar büyük bir yara açmıştı.

Zayıflığımdan yararlanmış olması beni öfkeliendirirken aptallığıma düşündükçe sinirlerim geriliyordu. Ağlamak istiyordum. Sadece ağlamak ve bu evden kaçıp gitmek istiyordum.

Kalbim kırılmamıştı. Kalbim az önce acı çekerek can vermiş ve saniyesinde çürümüştü. Kalbim yok olmuştu. Ruhum kanayarak bedenimi terk etmek istiyordu.

Nasıl olabilirdi? Aklımın almadığı yüzlerce şey varken hayal kırıklığıma bir köşeye itip kutuyu kapattım ve dolaptaki yerine koydum. Dolabın kapağını kapattıktan sonra aynadaki aksime baktım.

Az önce hayatımın en mutlu anlarını geçirirken şimdi bir harabeye dönüşmüştüm. Gözlerime bakarken gördüğüm hüsrarla tek bir damla yaş yanağımdan süzüldü ve hızla elimin tersiyle sildim.

“Düşün,” dedim kendime.

Onunla olmak rüya gibiydi. Hayal edebileceğimden de güzeldi. Rüyalar her zaman güzel hissettirir ve hayal dünyamızda dolaştırırdı bizi ama kâbuslar korkutucu olurdu. O da öyleydi. Rüyalardan öte, kâbuslar kadar gerçektir.

Bir süre kendimle bakiştikten sonra sertleşen yüz hatlarımı görünce kendimden ürktüm ve hızla yatak odasından çıkıp salona geçtim.

Camın kenarına konumlandırılmış sallanan sandalyeye oturdum ve satranç tahtasının üstüne taşları dizmeye başladım.

Taşları dizdikten sonra, “Hazır mısın?” dedim ve oyuna başladım.

Üşenmeden yer değiştirip karşı koltuğa geçtim ve oyuna devam ettim.

“Gidelim buradan Figen,” dedim.

Seri bir şekilde oyuna devam ederken, “Düşünüyorum,” dedim.

Ayağa kalkıp kollarımı birbirine bağlayarak tepeden satranç tahtasına baktım.

“Çok dikkatli olmalısın,” dedim. Nefes alıp verdikten sonra, “Tehlikeli bir oyun,” diyerek tekrar yerime oturdum.

“Burada kalmak istemiyorum, lütfen gidelim buradan,” diye sızlanırken oynamaya devam ettim.

“Ağlamayı kes Jülide!” dedim dişlerimi birbirine bastırırken.

“Ne yapmayı planlıyorsun?” diye sorarken tekrar ayaktaydım. İlem olarak maça hakemlik yapıyor ve dört gözle Figen’in Jülide’ye karşı oynadığı oyunun hamlelerini takip ediyordum.

Resmen bana oyun oynamıştı. O kadar kırgın ve öfkeli hissediyordum ki içimde kopan fırtınada sesimi duyurmak için boğazım patlayana kadar haykırıyordum.

Daha dün çok sevdiği biri tarafından satrancı öğrenmiş olduğunu söyleyen ve o kupayı onun hediye ettiğini söyleyen sesi zihnimde yankılandığında gözlerimi yumdum. O kişi onun için ölmüştü.

Üstelik o kişi bendim.

Onunla geçmişte geçirdiğim anılar teker teker zihnime akın ederken ona satrancı öğretenin ben olduğumu hatırladım. O kupayı ona verirken yaptığımız konuşma aklıma geldiğinde titreyerek nefes aldım.

“Ustanı yenersen usta olursun.”

O an kanayan ruhumu ve yok olan kalbimi tamamen bir köşeye bıraktım. Figen tüm korumacılığı ve despotluğuyla kollarını bana sarmalamıştı.

Böyle bir şeyi yapabilmek için cesur biri olması gerekirdi ve en az benim kadar cesarete sahipti.

Rakibim ciddi anlamda zeki ve korkusuz davranmıştı. Benimle oynamak istiyorsa her şeyi göze almış olmalıydı. Çünkü ateşle oynamak için yanmaktan korkmaman gerekirdi ve çoktan başlayan bir oyun vardı. Bense yanmaktan korkmayı bırakalı çok uzun zaman olmuştu.

Duştan çıkıp belindeki havluyla yanıma geldiğinde başıma minik bir öpücük bıraktı ve, "Bu saatte ne satrancı güzelim?" dedi.

Ona bakarken saçlarından süzülen damlaların hayranı olduğum vücudunda akıp gidişini izledim. Birkaç saniye cevapsız bıraktıktan sonra gülümseyerek ona baktım.

"Uykum kaçtı sevgilim," dedim ve elini tuttum. "Birazdan geliyorum."

Ateşle oynuyorduk ve yanmayı göze almıştık.

İlk kl olan ben olmayacaktım.

Devam edecek...

Rüyalar dan Öte Kâbuslar Kadar

*Üç farklı ismim vardı. Üç farklı hayatım.
Peki hangisi gerçekt i?*

Yağmurlu bir akşamüstü, ıssız bir sokakta başına aldığı ölümcül darbeye hafızasını kaybeden genç kadın, kendine geldiğinde yaşadığı hayatın hiç de sıradan olmadığını fark eder. Birbirinden farklı insanlarla ve kimliklerle sürdürdüğü üç ayrı hayatı vardır. Bu üç karakterden hangisinin gerçek kimliği olduğunu bulmaya çalışırken etrafındaki herkes gittikçe yabancılaşır ve sevdiklerine güvenmek zorlaşır.

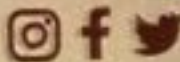
Sıra dışı yaşantısı onu bir hedef tahtası hâline getirirken yolları Demir ile kesişir. Zihnindeki boşlukları doldurmaya güç bulan kadın, katilinin hangi kimliğinin peşinde olduğunu anlamaya çalışır.

Jülide mi? Figen mi? İlem mi?

*Ben satranç tahtasının herhangi bir karesinde
görebileceğiniz herhangi bir taşım.
Bir piyon, bir at, belki de bir vezir...
Hayatımın tamamı bir oyundan ibaret.
Her bir taşın ve hamlenin benim olduğu,
iyi oynayanın değil benim istediğimin kazandığı...*

dokuzyayinlari

DOKUZ
YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Yetişkinler için uygundur.

978-625-6402-39-3

